

Bệnh Vương Độc Sủng Kiều Thê

Contents

Bệnh Vương Độc Sủng Kiều Thê	2
1. Chương 1: Xuyên Không Cầu Huyết	2
2. Chương 2: Gặp Mộ Dung Thiên Thần	3
3. Chương 3: Nhận Rõ Tình Thế	4
4. Chương 4: Giao Dịch	7
5. Chương 5: Xuất Phủ	11
6. Chương 6: Giải Độc	14
7. Chương 7: Lần Đầu Gặp Cản Vương	16
8. Chương 8: Khổ Nhục Kế	20
9. Chương 9: Gặp Thái Tử	24
10. Chương 10: Hết Lòng Vì Nhau	27
11. Chương 11: Cuộc Sống Vô Vị	31
12. Chương 12: Khúc Nhạc Đạo Tiên Cung	34
13. Chương 13: Tặng Lễ	37
14. Chương 14: Tiên Cung	41
15. Chương 15: Gặp Lại Thái Tử	47
16. Chương 16: Cổ Nhân Gặp Nhau	51
17. Chương 17: Khiêu Khích	54
18. Chương 18: Khiêu Khích (tt)	57
19. Chương 19: Lúc Dạ Yến Được Tiến Hành	61
20. Chương 20: Phủ Thừa Tướng	63
21. Chương 21: Phủ Thừa Tướng Gặp Chuyện	66
22. Chương 22: Phủ Thừa Tướng Gặp Chuyện(tt)	68
23. Chương 23: Ấm Áp	69
24. Chương 24: Ấm Áp (tt)	71
25. Chương 25: Phía Sau Hoa Viên Gặp Đám Tiểu Thiếp	72
26. Chương 26: Phía Sau Hoa Viên Gặp Đám Tiểu Thiếp(tt)	74
27. Chương 27: Thương Thế Tốt Hơn, Hồi Phủ	76
28. Chương 28: Thương Thế Tốt Hơn, Hồi Phủ (tt)	78
29. Chương 29: Ôn Dịch Đột Kích	80
30. Chương 30: Ôn Dịch Đột Kích (2)	82
31. Chương 31: Tặng Thuốc	83
32. Chương 32: Tặng Thuốc (tt)	85
33. Chương 33: Tặng Thuốc (tt)	87
34. Chương 34: Cùng Sánh Đôi	91
35. Chương 35: Vui Vẻ (1)	94
36. Chương 36: Vui Vẻ (2)	96
37. Chương 37: Vui Vẻ (3)	98
38. Chương 38: Đại Giá	100
39. Chương 39: Đại Giá (tt)	102
40. Chương 40: Kẹo Hồ Lô	103

41. Chương 41: Kẹo Hồ Lô (tt)	105
42. Chương 42: Sửa Trị Thái Tử (1)	106
43. Chương 43: Sửa Trị Thái Tử (2)	108
44. Chương 44: Sửa Trị Thái Tử (3)	109
45. Chương 45: Làm Mai Mối	110
46. Chương 46: Làm Mai Mối (2)	112
47. Chương 47: Đường Tình Tức Giận (1)	113
48. Chương 48: Đường Tình Tức Giận(2)	115
49. Chương 49: Làm Chứng	116
50. Chương 50: Làm Chứng (2)	118
51. Chương 51: Ban Thưởng	119
52. Chương 52: Ban Thưởng (2)	121
53. Chương 53: Phong Ba Nạp Thiếp	122
54. Chương 54: Huỳnh Trưởng Tới Chơi	125
55. Chương 55: Lễ Chúc Mừng	128
56. Chương 56: Thủ Đoạn Của Thái Hậu	131
57. Chương 57: Đường Cùng Phản Kích	134
58. Chương 58: Hậu Quả	137
59. Chương 59: Hoàng Thượng Xử Trí	140
60. Chương 60: Nữ Nhân Ở Thanh Chỉ Viện	143
61. Chương 61: Bát Quái	147
62. Chương 62: Tiếp Tục Phong Ba	150
63. Chương 63: Tin Dữ	153
64. Chương 64: Gặp Lại	157
65. Chương 65: Ban Đêm Dò Xét Tinh Lang Quốc	161
66. Chương 66: Thân Phận Thật Sự	164
67. Chương 67: Tỉnh Lại	167
68. Chương 68: Ly Biệt	169
69. Chương 69: Hồi Phủ	173
70. Chương 70: Thanh Lý Môn Hộ	174
71. Chương 71: Đại Kết Cục	177

Bệnh Vương Độc Sung Kiều Thê

Giới thiệu

Converter: Ngocquynh520Editor: Dung CảnhThể loại: cổ đạiĐường Tình xuất thân trong gia đình danh y, dựa vào nỗ lực

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/benh-vuong-doc-sung-kieu-the>

1. Chương 1: Xuyên Không Cầu Huyết

Ừm...” Đường Tình từ từ mở mắt, vừa muốn đứng dậy lại thấy xung quanh đều là đồ vật cổ kính. Đây là đâu vậy? Cô nhớ mình đang ở trong sân diễn tập phá gỡ bom mìn phức tạp nhưng đây không phải là sân diễn tập, vậy hiện tại cô đang ở đâu đây, không lẽ cô tháo gỡ bom đạn thất bại mà đến điện Diêm Vương hay sao?

“Vương phi, rốt cuộc người cũng tỉnh, ta còn tưởng người không cần ta nữa đấy.”

Còn chưa hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, một bóng dáng nào tới người nàng, khóc sụt sùi lại còn cầu nhàu, Đường Tình buồn bực nhìn nàng:

“Xin hỏi cô là ai vậy?”

“ Tiểu thư không biết ta sao? Ta là Xuân Ngọc đây. “

“ Xuân Ngọc? “ Trong đầu Đường Tĩnh xác định lại những người mình quen biết thì thật sự cô không biết Xuân Ngọc này là ai, cẩn thận quan sát cô ấy, gương mặt tròn trịa, ngũ quan bình thường, trên lỗ mũi còn có mấy chấm tàn nhang. Quan trọng nhất là cô ấy búi tóc cổ đại, cả người đều là trang phục cổ trang! Không lẽ năm nay thịnh hành một cổ trang hay sao, làm sao mình lại không biết, chẳng lẽ ở trong rừng

2. Chương 2: Gặp Mộ Dung Thiên Thần

Hiểu rõ tình cảnh của mình, Đường Tĩnh tự an ủi chính mình, nơi này nàng tương đối hài lòng.

Trong lòng nàng đối với chủ nhân thân thể này nói: người yên tâm, ta dùng thân thể của người, sẽ thay người sống thật tốt, cũng coi như báo đáp người.

“ Ôi, nô tỳ mãi hỏi thăm chuyện Vương phi cũng không bẩm báo với Vương gia là Vương phi đã tỉnh. Vương gia chắc lo lắng lắm đây. “ Xuân Ngọc gấp gấp đứng dậy chạy ra ngoài.

“ Vương gia rất quan tâm ta sao? “

“ Trước kia Vương gia và Vương phi luôn không vừa mắt nhau, nhưng kể từ khi Vương phi gả cho Vương gia, Vương gia đối với Vương phi rất tốt. “ Xuân Ngọc vui mừng nói, cái nha đầu này như bà cụ non, Đường Tĩnh cảm thấy buồn cười.

“ Được rồi, người nhanh đi nói với Vương gia đi. “ Đúng lúc nàng muốn gặp vị phu quân hiện tại này.

“ Không cần, Bẩm vương đã biết. “ Nói xong, một bóng dáng nhàn nhã đi tới, Đường Tĩnh nghe âm thanh, ngẩng đầu nhìn người đi tới, ngũ quan như điêu khắc, cả người mặc trường bào màu đen, bên hông buộc ngọc dải màu trắng, tóc đen buộc chính tề dùng ngọc quan cố định lại, cả người tản ra hơi thở lạnh giá.

Đường Tĩnh ngây người nhìn, khuôn mặt sắc sảo, ngũ quan kiên nghị, tỷ lệ thích hơn không thừa không thiếu, nhưng so với mình tinh trong ti vi chỉ có đẹp trai hơn. Chỉ tiếc là sắc mặt hắc rất dọa người, vừa nhìn chính là một con bệnh.

“ Vương phi cuối cùng cũng tỉnh, Bẩm vương thật sự lo lắng. “

Lo lắng? Đường Tĩnh bĩu môi, ngoài miệng thì nói là lo lắng nhưng nàng thấy được sự giễu cợt và chán ghét trong đôi mắt hắc.

Xem ra Xuân Ngọc nói đúng, Vương gia này thật sự không thích Lý Linh Lan, vậy sao còn muốn thành thân với nàng? Trong lòng tò mò, gương mặt Đường Tĩnh vẫn bình thản:

“ Ta đã tỉnh, Vương gia có thể yên tâm rồi. “

“ Vậy thì tốt, Vương phi hiện tại có thể ra ngoài, đám người Thái tử biết người vừa gả vào đây đã bị trúng độc thì hết sức lo lắng, cho nên có ghé thăm người một chút, người trang điểm rồi đi theo Bẩm vương ra ngoài gặp họ. “

Nói xong, không đợi Đường Tĩnh trả lời liền vung trường bào đi ra ngoài, đúng là chán ghét tới cực điểm. Thậm chí nói cũng không cho nàng nói, Đường Tĩnh cười khổ trong lòng.

“Vương phi, nô tỳ trang điểm giúp người.” Thấy Vương gia đi ra ngoài, Xuân Ngọc hỏi.

“ Ừ. “ Đường Tĩnh gật đầu, đến bàn trang điểm, nhìn bộ dáng của bản thân, người trong gương làn da như mỡ đông, trắng như tuyết, một đôi mắt xé tâm thủy, đôi môi anh đào đỏ thắm, quả nhiên xinh đẹp, trong lòng Đường Tĩnh âm thầm đánh giá. Một người xinh đẹp như vậy vẫn không lọt được vào mắt vị Vương gia này, nếu đã chán ghét vì sao phải cưới nàng?

Đường Tĩnh nghi hoặc chờ Xuân Ngọc trang điểm cho mình.

“Tiểu thư, được rồi, hôm nay đeo trâm sao?” nói xong liền cầm một cây trâm vàng Khổng Tước, làm cho Đường Tĩnh hết chỗ nói.

Trâm vàng Khổng Tước khảm bảo thạch ngũ sắc, còn nam vàng nạm bạc, đủ nặng, đeo lên đầu thật không muốn sống nữa.

Nhìn mái tóc của nàng được chải thành búi thanh loa kế phức tạp như vậy.

“ Không được, chải đơn giản một chút đi. “ Đường Tĩnh lắc đầu.

“ Vâng ạ. “ Xuân Ngọc tuy nghi ngờ nhưng không hỏi nhiều, nhanh chóng trang điểm lại cho nàng.

“ Vương phi, được rồi, người xem như hiện tại có được không? “

Đường Tĩnh ngẩng đầu nhìn vào gương đồng lần nữa, lần này là búi tóc lưu nguyệt đơn giản.

“ Được rồi, để kiểu này đi. “ Đường Tĩnh vừa lòng gật đầu, cầm lấy cây trâm đơn giản không có trang trí gì thêm đưa cho Xuân Ngọc.

“ Vương phi, người mặc quần áo nào để đi gặp Vương gia đây? “

Trang điểm xong, Xuân Ngọc thay nàng tìm quần áo.

“ Chọn bộ quần áo người thích nhất sao? “ Nói xong, từ trong tủ lấy ra bộ quần áo màu đỏ thẫm thêu tơ vàng hoa mẫu đơn.

“Sao lại chọn bộ quê mùa như vậy?” Đường Tĩnh nhíu mày, sở thích của Lý Linh Lan này thật không thể khen nổi.

“Không được, tìm cho ta bộ nào càng đơn giản càng tốt.”

Xuân Ngọc thả quần áo vào tủ, lần nữa tìm bộ khác cho nàng. Chọn mãi, rốt cuộc Xuân Ngọc cũng tìm được một chiếc váy hồng nhạt từ trong đồng quần áo lờ lờ, trên cổ tay áo thêu chỉ vàng hoa mai, càng thêm sức sống.

Rốt cuộc cũng chọn được, Đường Tĩnh nhìn trong gương, nghĩ mình đơn thương độc mã đi gặp Vương gia thật sự là khó khăn. Có lẽ đây là khó khăn đầu tiên người phải trải qua, dù như thế nào người cũng phải cố gắng lên, ngàn lần không được để lộ sơ hở, Đường Tĩnh ở trong lòng tự cổ vũ cho mình, hiện tại người không phải là Đường Tĩnh, mà là Lý Linh Lan.

Sau khi xác định mình không có gì không ổn, Đường Tĩnh thản nhiên bước ra ngoài, Mộ Dung Thiên Thần ở bên ngoài đợi lâu như vậy cũng không còn kiên nhẫn, vừa muốn vào thúc giục thì thấy Lý Linh Lan từ từ đi ra, toàn thân trắng nhạt chấm đất, bọc lại eo nhỏ, giữa tóc chỉ có một châm ngọc, cả người xinh đẹp mang theo mấy phần lười biếng.

Cho dù đã gặp qua nàng nhiều lần, nhưng Mộ Dung Thiên Thần hôm nay lại bị nàng hấp dẫn.

“Có gì không ổn sao?” Đường Tĩnh thấy hắn nhìn mình chằm chằm, lại cúi đầu nhìn lại bản thân, đành lên tiếng hỏi, nhưng lại thấy mình không có gì không ổn.

“Không có gì, rất tốt.” Lỡ mẫn để lại một câu sau đó bỏ mặt mình nàng đi về phía trước.

Đúng là trò cười, làm sao Ngũ vương gia cao ngạo có thể nói với nàng, hắn cảm thấy hôm nay nàng đặc biệt xinh đẹp. Bất quá Đường Tĩnh lại không nghĩ như vậy, hắn tình nguyện không nhìn mình, xem ra con đường phía trước thật sự nhấp nhô đây.

3. Chương 3: Nhận Rõ Tình Thế

Mộ Dung Thiên Thần đi nhanh về phía trước, Đường Tĩnh đi theo phía sau, vừa đi vừa thưởng thức cảnh vật rong Vương phủ.

Không thể không nói, đình đài lầu các trong viện này đều hết sức xa hoa, cây cầu nhỏ, dòng nước chảy quanh núi giả, cơ hồ mười mấy bước một cảnh vật, làm cho người ta không kịp ngắm nhìn, giống như thế ngoại đào nguyên.

Đi không lâu liền tới phía trước một cái đình, nơi đó có mấy người đang vừa nói vừa cười, có lẽ là bọn họ.

“Linh Lan gặp qua mấy vị Vương gia.” Đường Tĩnh đi lên phía trước hành lễ với đám người. Dù chưa bao giờ làm nhưng Đường Tĩnh lại thực hiện hết sức thành thạo. Có lẽ chủ nhân thân thể này thường làm nên dù không có trí nhớ nhưng đã thành thói quen khó có thể sửa đổi.

Trong đình mấy người thấy nàng đi tới thì đôi mắt đều sáng lên, trước kia Lý Linh Lan đều mặc trang phục diễm lệ, bày ra dáng vẻ kiêu ngạo, cử chỉ lỗ mãng. Nhưng hôm nay ăn mặc giản dị, khí chất tao nhã nhẹ nhàng, không hề sau khi thành thân khiến cho nàng thay đổi lớn như vậy.

“Nghe nói Thần vương phi với thành thân đã trúng độc, làm sao lại không cẩn thận như vậy.” Nam tử mặc áo cẩm bào màu đen thân thiết hỏi thăm.

Tuy là lời nói quan tâm nhưng Đường Tĩnh vẫn nghe được mùi vị hả hê khi người gặp họa.

“Tạ vương gia quan tâm, Linh Lan đã không có gì đáng ngại.”

Đường Tĩnh gặp chiêu phá chiêu, nhàn nhạt trả lời.

Nghe được lời nói của nàng, nam tử mặc áo cẩm y bất động nhú mày.

“Ha ha, Ngũ hoàng tẩu sau khi thành thân thay đổi thật lớn, không chỉ ăn mặc thay đổi mà ngay cả tính cách cũng thay đổi.”

Thiếu niên mặc cẩm bào màu lam nhạt tùy tiện nói.

Nghe được xưng hô của hắn với mình, Đường Tĩnh phần nào đoán được hắn chính là Hoàng tử nhỏ nhất Mộ Dung Thiên Du.

Theo như Xuân Ngọc nói, vị Hoàng tử này rất được Hoàng thượng sủng ái nhưng không được sủng mà kiêu, cũng không tham gia tranh giành ngôi vị hoàng đế, tình cảm với các huynh đệ rất tốt.

Thấy hắn là một người hào sảng nên Đường Tĩnh cũng có hảo cảm với hắn.

“Du vương gia nói đùa, đã thành thân thì sao có thể không hiểu chuyện như trước.” Đường Tĩnh cười nói

“Đừng đứng nữa, ngồi thôi.” Mộ Dung Thiên Thần thấy nàng vẫn đứng liền lên tiếng.

Dù không thích nàng như nhìn mặt mũi Thừa tướng phủ nên hắn cũng nên đối tốt với nàng một chút.

“Vâng.” Đường Tĩnh gật đầu nói.

Vừa tới chỗ ngồi, Đường Tĩnh cảm thấy có ánh mắt đang dò xét nàng. Nàng ngoái đầu nhìn lại đúng lúc nhìn thấy ánh mắt nam tử lâu nay vẫn không lên tiếng, mang theo mấy phần nghiên cứu, còn cả một chút... Nhìn kỹ thấy hắn không có địch ý với nàng, Đường Tĩnh gật đầu trực tiếp đi thẳng tới chỗ ngồi.

Đợi đến lúc ngồi xuống, Đường Tĩnh trở thành vai phụ. Mấy người huynh đệ bọn họ bàn chuyện chính sự, chỉ thỉnh thoảng mới nói chuyện phiếm với nàng vài câu. Có lẽ do công việc bận rộn, mấy người lập tức rời đi, chỉ còn lại nàng và Mộ Dung Thiên Thần ngồi yên tĩnh trong đình, ai cũng không mở miệng.

Đường Tĩnh không biết phải mở miệng như thế nào, còn lại Mộ Dung Thiên Thần vẫn muốn không gặp nàng nên cũng không mở miệng.

“Vốn định hôm nay dẫn ngươi đi lại mặt, nhưng hôm nay ngươi vừa mới tỉnh nên nghỉ ngơi tốt một chút, chờ hôm khác lại trở về.” Ngồi một lúc, Mộ Dung Thiên Thần mới phá vỡ cục diện lúng túng, mở đầu nói.

“Vâng.” Đường Tĩnh thuận theo mà nói, nếu không biết rõ tình huống của Thừa tướng phủ, không bằng ở Vương phủ thoải mái một chút.

Mộ Dung Thiên Thần nhìn Đường Tĩnh yên lặng ngồi nhìn phía xa xa, như một đóa hoa lan xuất trần yên tĩnh ở trên núi cao, khoan thai đậm bạc, nhìn nàng như vậy cũng không làm cho mình cảm thấy chán ghét.

“Bên ngoài gió lớn, ngươi vừa mới khỏe lại, về phòng nghỉ ngơi một lúc đi.” Dứt lời, cũng không để ý tới phản ứng của Đường Tĩnh liền rời đi. Hắn làm sao vậy, làm sao có thể so sánh một nữ tử không hiểu tam tông tứ đức, không có giáo dưỡng với đóa hoa lan xuất trần, hắn nhất định điên rồi, nghĩ lại mới thấy quá hấp tấp rồi.

Nhìn Mộ Dung Thiên Thần nhanh chóng rời khỏi, Đường Tĩnh đầy bất đắc dĩ, cùng một người chán ghét mình sống với nhau cả đời đúng là chuyện đau khổ đến cỡ nào, vậy mà lại phát sinh trên người nàng.

Ánh mặt trời vừa lúc chiếu lên người nàng, Đường Tĩnh không muốn về phòng, nghiêng người phơi nắng trên lan can trong đình, thuận tiện nghĩ lại tình cảnh của bản thân.

Nghe mấy huynh đệ bọn họ nói chuyện phiếm, Đường Tĩnh cũng hiểu được một ít. Hiện tại là Thiên Dục năm thứ hai mươi ba, Hoàng đế tại vị là Khai Nguyên để hơn năm mươi tuổi, ước chừng tuổi thọ của người cổ đại cũng không sống được bao nhiêu năm nữa, đã sắc phong Đại hoàng tử Mộ Dung Thiên làm Thái tử.

Nhưng không phải vị Thái tử nào cuối cùng cũng có thể trở thành Hoàng đế, Nhị vương gia tài đức vẹn toàn, là uy hiếp lớn nhất của Thái tử, hai người vì ngôi vị Hoàng đế mà tranh đấu gay gắt.

Đường Tĩnh cúi đầu suy nghĩ, vừa tìm tòi về vị Vương gia ít nói lúc này đang nghiên cứu mình, nhưng qua lời nói có thể thấy được rất thân thiết với Mộ Dung Thiên Thần, nói vậy có lẽ là Mộ Dung Thiên Hiên rồi.

Mộ Dung Thiên Hiên và Mộ Dung Thiên Thần là huynh đệ cùng một mẹ, hai người đều do Thư phi nương nuture sinh ra.

Nếu tranh giành ngôi vị Hoàng đế tất nhiên sẽ phải bồi dưỡng phe cánh cho mình, như vậy Tam vương gia sẽ là người giúp đỡ lớn nhất cho Thái tử, Ngũ vương gia huynh đệ đồng tâm, tất nhiên sẽ giúp đỡ ca ca của hắn.

Nhưng mà đáng tiếc vị Ngũ vương gia này trời sinh yếu ớt bệnh tật, lại không được sủng ái, trong tay cũng không có thực quyền gì, nghe nói không giúp được Nhị hoàng tử nhiều.

Nghe khẩu khí của bọn họ, phủ Thừa tướng thuộc phe Thái tử, bản thân mình lại yêu Thái tử, kết quả lại gả cho đối thủ một mất một còn của Thái tử, có thể nghĩ, đây là cơ sở ngầm Thái tử đặt trong phủ của Ngũ vương gia. Suy nghĩ cẩn thận tình cảnh của mình, Đường Tĩnh cũng không lo lắng gì, nếu mình không chết già nơi này thì không bằng rời khỏi Vương phủ, không chừng còn đường sống.

Xuân Ngọc đứng phía sau nhìn bộ dáng suy tư của nàng, trong lòng hết sức kinh ngạc, Vương phi sau khi tỉnh lại liền thay đổi thành một người khác, tính tình thay đổi, không động một chút là mắng người, nàng tất nhiên sẽ cảm thấy vui vẻ.

Nhưng mà trước kia Vương phi có chuyện gì cũng biểu hiện ra mặt, hiện tại Vương phi có chút thâm trầm làm cho người ta nhìn không thấy.

“Xuân Ngọc, đồ cưới của ta có bao nhiêu?”

Nếu phải rời khỏi Vương phủ, đầu tiên là phải có tiền, tiểu thư ở trong gia đình lớn ở cổ đại xuất gia không phải đều có đồ cưới sao. Hướng hồ nàng là tiểu thư con vợ cả, hiện tại người nàng không có một xu, thứ có thể dùng chỉ có đồ cưới, Đường Tĩnh âm thầm tính toán, xoay người hỏi Xuân Ngọc.

“Đồ cưới của Vương phi đều để ở trong phòng, nô tỳ mang tiểu thư đi xem.” Đường Tĩnh bất thành linh lên tiếng dọa Xuân Ngọc nhảy dựng, nhưng nhanh chóng hồi phục tinh thần, cung kính đáp.

Trở về phòng, Xuân Ngọc lấy ra một chiếc rương gỗ, “Vương phi, đồ cưới của người đều ở trong này.”

“Ừ, mở ra đi.”

Mở rương ra, Đường Tĩnh tiện tay xem xét, chỉ có một vài chiếc trâm Phượng, trâm ngọc và trang sức. Sinh ra trong gia đình thế gia y học, Đường Tĩnh thấy qua nhiều kì trân dị bảo, nhìn qua liền biết những thứ này không hề đáng giá.

“Còn có gì không?”

Nghe nói vậy, Xuân Ngọc nhanh chóng quỳ xuống: “Vương phi, đó là tất cả rồi.”

Đường Tĩnh bị hành động của nàng ta dọa sợ, khẩn trương đỡ nàng ta dậy.

“Mau đứng lên đi.”

Nàng không thể chịu được lễ lớn như vậy.

“Ta là tiểu thư con vợ cả, xuất giá chỉ có ít đồ cưới như vậy.”

Đường Tĩnh thở dài, vậy mà không có cửa hàng, thôn trang.

“Hiện tại, Triệu di nương có nhị tiểu thư sắp gả đi, tất nhiên sẽ chuẩn bị hết đồ cưới cho nàng ta, Vương phi không cần để ý. Sau này người và Vương gia sống tốt cũng không cần nhiều đồ cưới.” Xuân Ngọc an ủi nàng.

Lời này làm cho Đường Tĩnh nhìn tiểu nha đầu với cặp mắt khác xưa, mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng trong lòng kín đáo, chăm sóc chu đáo, lại thật lòng đối đãi với nàng, nàng chỉ có thể trông cậy duy nhất vào nàng ta rồi.

Thở dài, Đường Tĩnh kéo tay nàng: “Xuân Ngọc, ta ở Vương phủ không nơi nương tựa, sau này có thể cùng người nương tựa lẫn nhau, người cũng không thể vứt bỏ ta đấy,”

Tuy vì hỏi thăm tình huống của Thừa tướng phủ mới nghe nói như vậy, nhưng cũng có mấy phần chân thành, từ lúc nàng tỉnh dậy thì tiểu nha đầu này vẫn luôn dốc lòng chăm sóc cho nàng, biết rõ thân thể của thân thể này, trong lòng Đường Tĩnh không phải không cảm động.

“Vương phi không ngại nô tỳ, nô tỳ sẽ hết sức tận tâm với người.”

“Ừ, được rồi.” Đường Tĩnh mỉm cười, thuận tiện hỏi tình hình phủ Thừa tướng gần đây.

Từ trong miệng Xuân Ngọc nghe ra được, mẹ nàng hiện tại tuy là chính thê của Thừa tướng nhưng lại không được sủng ái, người cha này của nàng chỉ sủng ái Triệu di nương là thanh mai trúc mã của hắn, hiện tại chủ mẫu của phủ Thừa tướng cũng là Triệu di nương.

Năm đó dưới sức ép của Vu tộc, cũng vì con đường làm quan của mình, cha nàng chỉ là Thị Lang tam phẩm mới bắt buộc dĩ cưới mẹ nàng là tiểu thư tướng quân phủ, sau này ca ca và cha cũng chính là cậu và tổ phụ của nàng chết trận nơi sa trường, địa vị của mẹ ở trong phủ cũng giảm xuống.

Không lâu sau cha nâng Triệu di nương vào phủ, Triệu di nương không chịu thua kém, sinh cho Thừa tướng một trai một gái, củng cố địa vị của mình, hiện tại con trai nàng ta là tướng quân, địa vị của nàng ta ở phủ Thừa tướng như mặt trời ban trưa.

Mà mẹ nàng dưới gối chỉ có một mình đứa con gái là nàng, lại có thanh danh tệ hại, cho nên nàng càng không được sủng ái. Mẹ nàng tuy sinh ra ở tướng quân phủ nhưng tính tình hiền lành, nhẫn nhục chịu đựng. Triệu di nương nắm rõ tính tình của mẹ nàng, ở phủ Thừa tướng tác oai tác quái, dùng mưu kế đoạt quyền chủ mẫu của mẹ nàng, dần dần địa vị của mẹ nàng trong phủ bị mọi người bỏ quên.

Cuộc sống của mẹ nàng ở đây không được như ý nhưng đối với đứa con gái này lại hết mực yêu thương, chi phí ăn mặc đều do nàng chi trả.

Xem ra phủ Thừa tướng này rối tinh rối mù, mà mẹ đẻ mình thật không thể trông cậy được, nàng chỉ có thể dựa vào chính mình mà thôi.

Mà mẹ của Lý Linh Lan này, nàng đang chiếm thân thể của con gái người ta thì tất nhiên sẽ thay nàng ấy chăm sóc mẹ nàng ấy, nhưng điều kiện tiên quyết là phải sống sót được cái đã.

4. Chương 4: Giao Dịch

Sau khi tính toán xong, Đường Tĩnh cũng hiểu nàng gả cho Thần vương gia, muốn rời khỏi phải được hắn đồng ý. Nếu hắn đã đồng ý hôn sự này, đặt một cơ sở ngầm dưới mắt mình, hẳn nhất định có suy nghĩ của mình, làm sao có thể dễ dàng để nàng rời khỏi đây.

Đường Tĩnh suy nghĩ, mặc kệ, dù kết quả như thế nào, nàng phải tìm vị Vương gia đó nói chuyện, làm sao mới đồng ý thả chính mình, tin rằng không ai muốn đặt một quả bom hẹn giờ trong nhà mình, nếu hắn không đồng ý, nàng liền khuấy cho Vương phủ của hắn gà bay chó sủa.

Hạ quyết tâm, Đường Tĩnh dựa vào lan can nói:

“Xuân Ngọc, hiện tại Vương gia ở đâu?”

“Nô tui cũng không rõ lắm, nhưng nghe nói phần lớn Vương gia đều ở thư phòng, tiểu thư muốn tìm Vương gia sao?” Xuân Ngọc hết sức vui vẻ, tiểu thư tới đây mấy ngày đều không đi tìm Vương gia, nghe thấy Đường Tĩnh muốn đi tìm Vương gia, Xuân Ngọc hết sức tích cực liền hỏi có cần nàng ta đi hỏi thăm không.

“Không cần, chúng ta đi thư phòng thử nhìn xem/”

Đi được nửa đường, vừa vặn gặp quản gia Mặc thúc, hỏi được Vương gia đang ở thư phòng.

“Vương gia có phân phó, Vương phi không thể đến gần thư phòng.”

Nghe Vương phi muốn đến Thư phòng tìm Vương gia, quản gia khó xử nói.

Hừ, thì ra vấn đề phòng nàng, nói vậy cuộc đàm phán của nàng vẫn còn hy vọng.

“Ta chỉ đi một lát, ta thật sự có việc muốn tìm Vương gia, quản gia người sắp xếp đi.” Ở cùng một mái hiên sao lại không cúi đầu, Đường Tĩnh nói ra hai chữ cầu xin.

Quản gia có chút buông lỏng, Đường Tĩnh tiếp tục nói: “Ta ở Vương phủ không có nơi nương tựa, ít nhiều nhờ có Vương gia chăm sóc, quản gia người để ta gặp Vương gia, ta chỉ muốn nói lời cảm ơn mà thôi.”

Mặc thúc nhìn Vương phi cúi đầu như vậy, thái độ hết sức chân thành nên cũng mềm lòng.

“Nếu Vương gia không đồng ý, Vương phi phải nhanh chóng rời đi, không cần làm bọn nô tài chúng ta khó xử.”

“Được, ta đồng ý.”

Hiện tại Đường Tĩnh chỉ muốn tìm Vương gia đàm phán, hiện tại không thể lo lắng cái khác nên đành đồng ý.

Có Mặc thúc dẫn đường, bọn họ nhanh chóng tới thư phòng:

“Các người lui xuống trước đi, ta vào một mình là được rồi.”

Nàng và Vương gia nói chuyện, nên để càng ít người biết càng tốt.

Vừa định gõ cửa thì nghe thấy trong phòng truyền đến tiếng đồ vật bị rơi, dựa vào phản ứng nhanh nhẹn của bộ đội đặc công, Đường Tĩnh nhanh chóng đẩy cửa đi vào, Mặc thúc và Xuân Ngọc thấy Vương phi liền lĩnh xông vào cũng vội vàng chạy vào theo.

Đường Tĩnh đi vào thấy Mộ Dung Thiên Thần nhíu mày, sắc mặt tái nhợt ngồi trên ghế, trường bào màu trắng bị kéo căng, trên trán dính đầy mồ hôi, âm thanh cấn rặng trong phòng yên tĩnh có vẻ rõ ràng.

Cái bàn trước mặt hần lộn xộn, tất cả đều bị hần đẩy rơi xuống đất. Cho dù kiếp trước nhìn rất ít thấy người trúng độc nhưng nhìn bộ dạng của hần Đường Tĩnh cũng đoán được hần bị trúng độc. Nàng nhanh chân chạy tới nắm lấy cánh tay của hần bắt mạch.

Đường Tĩnh cẩn thận chuẩn đoán, mày nhăn càng sâu, nhìn bộ dáng ẩn nhẫn đầu đầy mồ hôi của hần, Đường Tĩnh thật cảm phục nghị lực của hần. Theo mạch tượng chuẩn đoán trong người hần có ít nhất sáu loại độc, các loại độc trộn lẫn vào nhau, thấy hần nhận không biết bao nhiêu đau đớn, ánh mắt Đường Tĩnh dịu dàng hơn nhiều.

“Vương phi, Vương gia như thế nào?” Mặc thúc lo lắng hỏi. Nhìn Đường Tĩnh bắt mạch cho Vương gia, quản gia cũng chẳng để ý phải mời thái y tới.

“Tới giúp ta một tay nâng hần lên giường.” Đường Tĩnh gọi hai người đến. Ba người khó khăn chuyển hần đến nằm trên giường, nhìn bộ dáng gầy yếu của hần, không nghĩ lại nặng như vậy.

“Nơi này có ngân châm sao?” Đường Tĩnh muốn dùng ngân châm châm cứu để giảm sự đau đớn cho hần.

“Thôi.” Nhìn bộ dáng khó xử của Mặc thúc, nàng liền hiểu rõ, cái khó ló cái khôn, nhổ cây trâm trên đầu, có lẽ sẽ dùng được.

Hiện tại thời khắc quan trọng cũng không để ý tới nam nữ khác biệt, Đường Tĩnh giờ cây trâm nhanh nhẹn lột quần áo của Mộ Dung Thiên Thần, châm vào người hắn, độc tác nhanh, chuẩn và ngoan độc. Vừa châm vừa nói mấy tên được liệu với Mặc thúc.

“Nghe hiểu chưa? Nhanh đi lấy thuốc, sắc xong thì lập tức mang qua đây”.

“Vâng, ta lập tức đi làm.” Vừa nói vừa chạy ra ngoài.

Động tác của Mặc thúc rất nhanh, vừa mới châm cho Mộ Dung Thiên Thần xong thì hắn đã bưng thuốc tới.

“Đưa cho ta, các người lui ra đi.” Đường Tĩnh bưng thuốc.

“ Nhưng mà... “ Mặc thúc còn chần chờ.

“ Sao vậy? Sợ ta độc chết hắn sao? Nhìn bộ dáng của hắn có thể chịu đựng được bao lâu nữa? “

Đường Tĩnh khinh thường nhìn hắn, nàng chỉ sợ có chuyện gì xảy ra thì sẽ bị giữ lại ở chỗ này.

“ Vâng. “ bên ngoài đều là người của Vương phủ, Vương phi cũng không dám có hành động thiếu suy nghĩ.

Mặc thúc lo lắng nhìn Vương gia, sau đó đi ra ngoài. Xuân Ngọc cũng theo ra ngoài.

Uống thuốc không lâu sau Mộ Dung Thiên Thần tỉnh lại, mở mắt ra lại thấy Đường Tĩnh ngồi bên cạnh giường đang nghiêng người nhìn hắn, nhăn mày ghét bỏ nói:

“Tại sao ngươi lại ở trong này?”

“Sao ta lại không được ở trong này?” Đường Tĩnh che giấu sự vui vẻ.

“Nếu không có ta ở đây, nói không chừng hiện tại ngươi đã đến báo danh ở chỗ Diêm vương rồi.” Đường Tĩnh cũng ghét bỏ nhìn hắn một cái.

“Ngươi giải độc cho ta?”

“ Chưa giải. Nói thật, ta rất bội phục ngươi, trong thân thể ngươi có nhiều loại độc, lại có từ trong bụng mẹ, ngươi có thể sống đến bây giờ đúng là kì tích rồi. “

Chống lại ánh mắt nghi hoặc của Mộ Dung Thiên Thần, Đường Tĩnh hảo tâm giải thích cho hắn.

“ Ngươi biết y thuật? “ Tài liệu ám vệ thu thập lại đều nói Lý Linh Lan chỉ là một tiểu thư phủ Tướng phủ hung hãn ương ngạnh không có học vấn, làm sao có thể biết y thuật được.

“ Biết, ta cũng có thể giúp ngươi giải độc. “ Đường Tĩnh thề thốt nói.

“ Ngươi có thể sao? “ Mộ Dung Thiên Thần hoài nghi hỏi.

“ Ta có thể chuẩn đoán độc trong người của ngươi, còn có thể làm cho ngươi tỉnh lại, ngươi nói ta có thể hay không? “ Đường Tĩnh hỏi lại hắn.

Mộ Dung Thiên Thần rũ mắt, mỗi lần trúng độc hắn đều ngủ mấy ngày, vẫn chưa có ngy y nào nhanh chóng làm cho hắn tỉnh lại như vậy, hơn nữa tỉnh lại không cảm thấy đau đớn, tạm thời có thể tin nàng một lần.

Nhưng hắn sẽ không tin nàng có lòng tốt như vậy.

“ Nói đi, điều kiện của ngươi là gì? “ Mộ Dung Thiên Thần ngẩng đầu, bộ dáng vẫn lạnh lùng như vậy.

Hắc hắc, nàng phải cầu cạnh thái độ của hắn sao, nếu không phải muốn rời khỏi Vương phủ cần hắn gạt đầu thì nàng đã lập tức phát áo rời đi, còn ở đây chịu oan uổng làm gì.

“Trong lúc chữa trị cho ngươi ta có thể tùy tiện ra ngoài, sau khi bệnh của ngươi tốt thì đưa cho ta một phong hưu thư, để ta rời khỏi Vương phủ, còn có, cho ta ba ngàn lượng coi như tiền thuốc men. Như thế nào? Ừ nếu không một ngàn lượng cũng được. “

Nhìn Mộ Dung Thiên Thần giật mình, Đường Tĩnh thương lượng với hắn một phen. Xuân Ngọc nói Ngũ vương gia không có thực quyền có lẽ trong phủ cũng không giàu có gì, nàng không biết ba ngàn lượng này hắn có thể đưa hay không cho nên chủ động hạ thấp số tiền.

Không biết trong hồ lô của nàng bán thuốc gì, nhưng thân thể hần hần rõ ràng nhất. Tuy không sợ chết nhưng thù giết mẹ của hần còn chưa báo, vẫn chưa trợ giúp Hoàng huynh lên ngôi Hoàng đế, trách nhiệm của hần vẫn chưa hoàn thành thì hần sao có thể chết được.

Huống hồ điều kiện nàng nói không có gì xấu, hần nên thử một lần.

“ Được, Bồn vương đồng ý với ngươi. “

“ Bất quá độc trong người ngươi đã để lâu như vậy, đã tạo thành thể cân bằng, nếu giải độc sẽ rất đau đớn. Khiêu khích nhìn hần, ý nói ngươi có thể chịu được sao.

“ Yên tâm, Bồn vương còn chưa yếu đuối đến đó. “

“ Được rồi, ngay mai nói cho ta tình huống trúng độc của ngươi, ta xem xem, ngươi có thể nhớ được sao? “

Giao dịch thuận lợi làm cho tâm trạng của Đường Tĩnh thật tốt, nàng không nghĩ tới lại thuận lợi như vậy, cho dù độc của Mộ Dung Thiên Thần có hơi khó giải nhưng cũng không sao, nàng không để ý lắm mà bắt đầu suy nghĩ thời gian tốt đẹp sau này, thậm chí cho đến lúc về phòng vẫn nở nụ cười.

“ Vương phi có chuyện gì lại vui như vậy? “ Xuân Ngọc cũng bị nàng thu hút, cười hỏi.

Nhìn nàng cười vui vẻ như vậy, lại nhớ lúc mình rời khỏi Vương phủ đồng ý dẫn nàng đi cùng, “Có chuyện tốt, sau này ngươi sẽ biết.” Đường Tĩnh ra vẻ thần bí.

Ngày hôm sau mới ăn đồ ăn sáng xong, Mặc thúc đã đưa ngân phiếu qua, thuận tiện nói với nàng Vương gia đang ở đình trong hoa viên đợi nàng, bảo nàng nhanh qua đó.

Đường Tĩnh bĩu môi, đúng là đại gia, người bệnh mà cùng giàu như vậy.

“ Được rồi, ngươi nói với hần, ta lập tức tới. “

Sau đó thu dọn một chút liền đến đình.

Lúc đến nơi, Đường Tĩnh từ xa thấy Mộ Dung Thiên Thần đang đọc sách, ánh nắng mặt trời như vẩy lên người hần, gương mặt tuấn tú có chút ửng đỏ, hiện lên một chút tái nhợt của bệnh tật, nhưng không có cách nào che lấp sự cao quý thanh nhã của hần, giống như bạch mã hoàng tử trong mơ, làm cho nàng rung động.

Từ từ đi về phía trước, Mộ Dung Thiên Thần nghe được âm thanh liền ngẩng đầu, gương mặt tuấn tú nhợt nhạt, đôi mắt đen thâm thúy nhìn nàng, Đường Tĩnh bị xem có chút xấu hổ, nhẹ nhàng khụ khụ, lúc này Mộ Dung Thiên Thần mới hồi phục tinh thần.

“ Ngồi đi. “

Giọng nói vẫn lạnh lùng như vậy.

Trời ạ, nàng thật muốn ngửa mặt lên trời mà cười, nàng mắt mù mới nhìn thấy hần như bạch mã hoàng tử, rõ ràng là một tòa băng thì đúng hơn.

Đường Tĩnh ngồi xuống nhưng cả hai đều không nói gì, không khí lại lâm vào xấu hổ.

“ Vương gia, nô tài đi chuẩn bị chút điểm tâm. “ Mặc thúc nhìn không được nữa mới phá vỡ cục diện yên lặng, thuận tiện để không gian riêng cho hai người.

“ Ngươi muốn hỏi gì thì hỏi đi. “

“ Được. “

“ Ta hỏi ngươi cái gì ngươi phải trả lời. “

Sau đó Đường Tĩnh hỏi rõ tỉ mỉ thời gian phát tác độc, bệnh trạng, sau đó nhớ kỹ, nghe được điểm mấu chốt thì hơi cau mày sau đó bắt mạch cho hần.

Mộ Dung Thiên Thần nhìn bộ dáng của nàng, hàng lông mày nhíu lên, đôi mắt trong veo như nước, đôi môi anh đào mím lại, trong lòng như có sợi lông nhẹ nhàng xẹt qua, cảm thấy mềm mại.

“Được rồi, không sao, chờ ta trở về nghiên cứu nên khai thuốc như thế nào. “

“Người nói rất cuộc có bao nhiêu loại độc? “ Mộ Dung Thiên Thần nhú mày, nghi hoặc nhìn nàng.

“những thứ độc này đều không giống nhau, có lẽ không phải do một người hạ, nếu không đã lấy độc trị độc rồi. “ Đường Tĩnh bày ra vẻ mặt ‘bằng không người đã chết sớm rồi.’

Mộ Dung Thiên Thần lạnh lùng nhìn nàng, cầm sách lên: “ Thứ không nên hỏi thì đừng hỏi “

Sau đó không thèm phản ứng lại nàng, Đường Tĩnh khó chịu để lại một câu ‘ba ngày sau ta tới giải độc cho người’ rồi trở về phòng.

Đường Tĩnh vội vàng trở về không chú ý tới đôi mắt người đằng sau đây ẩn nhẫn, tối sầm, muốn hấn chết còn không dễ như vậy.

5. Chương 5: Xuất Phủ

Sau khi trở về phòng, nàng phân phó Xuân Ngọc tìm sách thuốc cho nàng, một số độc trên người Mộ Dung Thiên Thần nàng phải nghiên cứu cho tốt. Dù sao điều kiện ở hiện đại và cổ đại khác nhau, giải độc liên quan đến mạng người nên không thể qua loa.

“ Xuân Ngọc, bưng cơm trưa đến đây. “

“ Tiểu thư, bây giờ sao? Vẫn còn chưa đến thời gian ăn trưa. “

“Đúng vậy, bây giờ, nhanh đi đi.” Đường Tĩnh thản nhiên phân phó.

Đồ ăn được bưng lên, Đường Tĩnh vội vàng ăn mấy miếng lại phân phó Xuân Ngọc: “ Hôm nay không được quấy rầy ta, cơm tối cũng không cần mang tới. “

Tiếp theo bắt đầu đọc đám sách thuốc khó hiểu, kiếp trước nàng chỉ đọc qua sách thuốc đã được biên dịch, nhưng sách thuốc cổ này nàng tới bây giờ vẫn chưa kịp đọc.

Mãi cho tới giờ Tuất mới xem xong được vài quyển, Đường Tĩnh duỗi lưng mỏi, sách cổ đại thật sự uyên thâm, nhưng có lợi không nhỏ, không chỉ tìm được chỗ mình không hiểu mà còn giải quyết được chỗ ở kiếp trước chưa được giải quyết. Rèn sắt phải rèn khi còn nóng, Đường Tĩnh suy nghĩ một hồi mới viết xuống phương thuốc giải độc cho Mộ Dung Thiên Thần.

Ngày hôm sau lúc Xuân Ngọc bước vào phòng thì Đường Tĩnh đã rời giường chải đầu.

“ Vương phi hôm nay dậy thật sớm. “

“ Ừ. “

“ Vương phi, người đang làm gì vậy? “ Xuân Ngọc nhìn Đường Tĩnh tết tóc đuôi ngựa cho mình thì khó hiểu.

“ Xuân Ngọc, tìm cho ta một bộ quần áo nam tử, hôm nay ta dẫn người xuất môn. “

Trải qua một lúc xoay sở, trong phòng lập tức xuất hiện một công tử tuấn tú, trường bào màu lam nhạt bình thường, tóc cũng buộc với dây tóc cùng màu áo, đôi mắt xéch lên, khóe miệng mỉm cười hết sức phong lưu.

Xuân Ngọc cũng thay quần áo gã sai vặt, lúc này trong lòng đầy bất an.

“ Vương phi muốn xuất phủ làm gì? hiện tại người đã lập gia đình, không thể cứ ra ra vào vào như vậy được. “

Nàng cứ lải nhải đằng sau Đường Tĩnh.

“Được rồi, ta đã cam đoan sẽ không làm loạn. “ Đường Tĩnh buồn cười nhìn nàng, Lý Linh Lan thật rắc rối, hiện tại ngay cả ra khỏi phủ cũng đủ dọa tiểu nha đầu này như vậy.

Rốt cuộc cũng được ra ngoài, Đường Tĩnh cảm thấy rốt cuộc cũng được ra ngoài dù thời gian rất ngắn.

“ Tiểu thư, hiện tại chúng ta đi đâu? “

“ Phải gọi là công tử/ “ Đường Tĩnh trừng mắt nhìn nàng.

“ Trước cứ đi dạo đi. “ Nói xong liền cùng Xuân Ngọc đi về phía trước, vừa đi vừa ngắm cửa hàng

Mấy ngày này rốt cuộc Đường Tĩnh cũng thông suốt, dựa vào chút đồ cưới đó không thể sống bên ngoài được bao lâu. Phải có nhiều tiền như vậy mới không lo không nghĩ. Cái khác nàng không có gan nhưng mở phòng khám bệnh thì vẫn được.

Mười mấy năm theo cha đi thực hành, đối với chuyện mở phòng khám vẫn có chút tâm đắc, dùng đồ cưới làm phòng khám, dùng y thuật của bản thân để kiếm tiền. Tự mình kiếm được tiền, sau đó dùng phòng khám để cứu giúp người nghèo sau đó dùng tiền để mua bán thứ khác, Đường Tĩnh suy nghĩ đúng là nhất cử lưỡng tiện.

Mãi đến giờ Ngọ cũng không thấy cửa hàng thích hợp, thật sự đã xem nhẹ trình độ làm ăn ở nơi này. Vận thành là kinh thành của Thiên Dục hoàng triều, là nơi phát đạt nhất Thiên Dục, lại ở chỗ trung tâm nên buôn bán càng phát triển.

Đường Tĩnh tìm mấy cửa hàng giá tuy không phải là nơi tắc đất tắc vàng nhưng cũng cao dọa người, còn phải có tiền mua thuốc, trang hoàng lại, cuối cùng thì một ngàn lượng và đồ cưới căn bản không đủ.

“ Xuân Ngọc, đi chỗ nào đó ăn, hôm nay chúng ta ăn ở bên ngoài. “

“Vương... Công tử trước kia thường thích đi Thúy Phong lâu, đồ ăn nơi đó còn ngon hơn ở trong cung.” Thúy Phong lâu là cái tên thanh nhã.

“ Được, chúng ta đi vào đó ăn. “

Đường Tĩnh và Xuân Ngọc vào Thúy Phong lâu, tùy tiện tìm một chỗ ngồi cạnh cửa sổ, gọi mấy món đồ ăn sau đó ngoảnh đầu ra ngoài cửa mà không lên tiếng.

Xuân Ngọc nhìn bộ dáng xuất thần của tiểu thư cũng không dám mở miệng quấy rầy nàng.

“ Haiz, các người có nghe nói sơn trang của Đường gia bị Đường đại thiếu gia phá hỏng. “

“ Nhanh như vậy, không phải hai ngày trước lão gia Đường gia vẫn tìm người giúp hắn trông coi sao? “

“ Đúng vậy, chỉ sợ con trai hắn quản lý thất bại, chỉ sợ là mất hết. “

Bên cạnh truyền đến tiếng nói chuyện của mấy người làm ăn, tất cả đều rơi vào tai Đường Tĩnh, hỗ trợ xử lý?

Ánh mắt Đường Tĩnh sáng lên, đúng vậy, sao nàng lại không nghĩ tới đây, Đô thành lớn như vậy nhất định sẽ không mở phòng khám, nàng dùng phương thức cổ để mở phòng khám, trừ đi phí tổn thì vấn đề nàng vẫn lo lắng đều có thể giải quyết dễ dàng, đúng là một sáng kiến hay.

“ Xuân Ngọc, nhanh ăn đi, lát nữa chúng ta còn có chuyện quan trọng hơn. “

Sau khi ăn uống xong, Đường Tĩnh bắt đầu dẫn Xuân Ngọc đi tìm phòng khám, đúng là trời không phụ lòng người, cuối cùng nàng cũng tìm được – Đồng Thiện đường, nơi này cũng là một ngôi nhà cổ trăm năm, trước kia ở Vận thành có danh tiếng cao, nhưng những năm gần đây cũng bắt đầu suy tàn, đến thế hệ này thì danh tiếng càng giảm, người thừa kế thế hệ này dù có lòng cải thiện, nhưng không may hắn tư chất bình thường, y thuật bình thường, nhưng lại do tổ tiên để lại nên hắn không nỡ bán, liền xuống dốc như vậy.

Tuy chưa từng bản qua sản nghiệp của tổ tiên, Đường Tĩnh cũng hiểu tâm tình của hắn, bản thân gia đình nàng cũng trải qua nhiều thế hệ trung y, nếu bán gia sản tổ tiên để lại, nàng cũng không nỡ, cho nên Đường Tĩnh cũng không khó để, không hà khắc, chỉ dùng một ngàn lượng bạc giao cho chương quây toàn quyền xử lý phòng khám lấy năm phần hoa hồng, nói trắng ra là nàng là cổ đông cao cấp của Đồng Thiện đường.

“ Tiểu huynh đệ, người có thể làm cho Đồng Thiện đường cải tử hồi sinh sao? “

“ Nói cải tử hồi sinh thì hơi quá, phòng khám quan trọng nhất là đại phu tốt, tất nhiên sẽ có người đến xem bệnh. “

Đây cũng là nguyên nhân nàng chọn mở phòng khám, mở phòng khám không giống những nghề khác, cần một lượng tiền lớn để tuyên truyền mà chỉ cần có đại phu tốt là được.

“ Nhưng chúng ta đi đâu để tìm đại phu tốt đây? “

“ Cái này thì người không cần lo lắng, tục ngữ nói có thưởng lớn tất có người đến, chỉ cần chúng ta trả tiền nhiều một chút thì nhất định sẽ có người tới. “

Một lần nữa bày ra thanh danh của phòng khám, thương lượng với phường quây, Đường Tĩnh mang Xuân Ngọc vui vẻ về phủ.

Chân trước vừa bước vào phủ, sau lưng đã có người đến thư phòng Mộ Dung Thiên Thần.

“ Nàng thật sự làm những việc này sao, không đi gặp Thái tử sao? “

“ Vâng. “

“ Được, tiếp tục theo dõi nàng, có tin tức gì lập tức báo cho ta. “

“ Vâng, thuộc hạ cáo lui. “

Tiếp

Nói xong thì người cũng đi ra, thư phòng lại yên tĩnh như cũ, màn vừa rồi cảm thấy như không phải sự thật.

Mộ Dung Thiên Thần ngày càng không hiểu nổi về vị Vương phi này của hắn rồi. Vốn tưởng rằng nàng muốn tự do xuất phủ là vì muốn đưa tin cho Thái tử, nhưng nàng xuất phủ chỉ là đi dạo phố.

Mấy ngày ở chung, nàng vẫn rất an phận, quy củ sống ở Thanh Tâm uyển, nếu không có việc quan trọng thì sẽ không ra ngoài. Rốt cuộc nàng là nữ nhân như thế nào? Mộ Dung Thiên Thần phát hiện Đường Tĩnh như một một bí ẩn từ từ hấp dẫn hắn lại gần.

Ba ngày sau, Đường Tĩnh đúng hẹn đi tới viện của Mộ Dung Thiên Thần để giải độc cho hắn. Đang chuẩn bị thì người trước mắt Đường Tĩnh chợt lóe, một thiếu niên áo đen lạnh lùng quỳ thẳng tắp trước mặt Mộ Dung Thiên Thần:

“ Vương gia. “

Nói xong nhìn Đường Tĩnh một cái cũng không nói gì nữa.

“Các người nói chuyện trước, khi nào nói chuyện xong thì bảo ta.”

Nói xong Đường Tĩnh tao nhã đứng dậy bước ra cửa.

“Vương gia?” Dịch Thiên nghi hoặc nhìn bóng lưng Đường Tĩnh, Lý Linh Lan ngang ngược không nói phải trái hắn đã từng thấy, nhưng hôm nay sao lại biết điều như vậy, không cần mở miệng nàng đã biết tránh đi, thật làm cho người ta khó hiểu đây.

“Không chỉ người mới hiểu kì, Bốn vương cũng rất tò mò đấy.” Nhìn thấy Dịch Thiên đầy nghi hoặc, Mộ Dung Thiên Thần lắc đầu.

“Không nói đến vấn đề này nữa, lần này người đi Tinh Lang quốc có phát hiện gì không?”

“Thái tử quả thật cùng Thái tử Tinh Lang quốc cấu kết...”

Đợi cho Dịch Thiên và Mộ Dung Thiên Thần nói chuyện xong thì đã đến giờ Dán. Mộ Dung Thiên Thần xử lý mấy vấn đề quan trọng, ngẩng đầu liền thấy trời đã tối, không nghĩ đã muộn thế này.

“Mặc thúc.”

Mộ Dung Thiên Thần hướng ra cửa gọi.

“Lão nô ở đây.” Mặc thúc vội vàng chạy vào.

“Nói với Vương phi, hôm nay đã muộn rồi, ngày mai lại tới giải độc.”

“Vương gia, Vương phi nói mấy ngày trước có bỏ mấy vị thuốc độc trong thuốc, hôm nay nhất định phải giải độc, có phân phó với lão nô dù thế nào chỉ cần Vương gia xong việc đều phải tới gọi nàng.”

“Sao? Vậy thì để nàng đến đại sảnh Hàn Yên đi.”

Đại sảnh Hàn Yên là tấm điện của Mộ Dung Thiên Thần, trên thực tế lúc hần cùng Lý Linh Lan thành thân, hần vẫn ở nơi này, chưa từng cùng phòng với Lý Linh Lan.

Đường Tĩnh ở trong phòng chờ đợi hết kiên nhẫn, lại không có việc gì làm nên định đi ngủ, nhưng lại không yên tâm về mấy vị thuốc độc đó có tác dụng phụ gì hay không nên chỉ có thể cố gắng chống đỡ chờ đợi Mộ Dung Thiên Thần xong việc. Cho nên nói Đường Tĩnh của chúng ta vẫn là đại phu có y đức tốt.

Trông sao trông trăng rồi cuộc thì quân gia cũng đến. Đạo này chữa bệnh mà cũng khó như vậy, nàng nhìn lại mình mỗi khi giải độc cho Mộ Dung Thiên Thần đều ở trong phòng chờ đợi thật lâu, giống như phi tần hậu cung chờ đợi ân sủng, nghĩ vậy cả người Đường Tĩnh rung mình một cái, nếu như vậy thì thật đáng sợ.

Cảm giác miên man này làm cho nàng hiểu rõ, Đường Tĩnh mặc niệm trong lòng, từ từ suy nghĩ.

“Vương gia, Vương phi đến.”

“Vào đi, Mặc thúc lui ra đi.”

Mộ Dung Thiên Thần cũng không ngẩng đầu lên mà chỉ thản nhiên phân phó một câu.

Mặc thúc vừa ra ngoài, Mộ Dung Thiên Thần bắt đầu hỏi Đường Tĩnh:

“Vì sao lại hạ độc ta, nói muốn giải độc cho Bồn vương nhưng thực ra lại hạ độc, người muốn Bồn vương chết sớm hay sao, hả?”

Nói xong, người chớp lóe một cái, Mộ Dung Thiên Thần bóp chặt cổ Đường Tĩnh.

“Buông tay.” Bị hần bóp làm cho Đường Tĩnh không thể thở, Đường Tĩnh háng giọng ra tiếng.

Mộ Dung Thiên Thần không có ý định thả tay ra mà tiếp tục dùng lực. Đường Tĩnh không nhịn được mà níu lấy tay hần, trở tay một cái thoát khỏi gông xiềng của Mộ Dung Thiên Thần, còn mình thì mệt mỏi thở dồn dập. Xem ra thân thể này còn phải rèn luyện, mới chỉ vận động một chút mà đã thở như vậy rồi.

“Nếu không hạ độc thì sao ngươi lại thêm độc được vào trong thuốc?” Mộ Dung Thiên Thần lạnh lùng nhìn nàng, như muốn ngay lập tức dồn nàng vào chỗ chết, nhìn bộ dáng lạnh lùng của hần Đường Tĩnh cảm thấy hết sức oan ức, bản thân nàng cả ngày ở trong phòng chờ đợi không dám đi đâu, chỉ sợ hần có gì ngoài ý muốn, vậy mà hần lại muốn bóp chết nàng.

Nghĩ tới đây, Đường Tĩnh không nhịn được mà khóc lớn:

“Là ai nói với ngươi trong thuốc có độc, nếu ta muốn độc chết ngươi còn nói cho ngươi ở trong thuốc có độc sao, nếu không phải mấy vị thuốc này mấy ngày qua ngươi có thể thoải mái như vậy sao? Mạng của ngươi với người khác mà nói là đáng giá nhưng đối với ta không đáng một đồng.”

Đường Tĩnh quát lên, mấy ngày nay vất vả lo sợ, không nghĩ tới có một ngày lại oan ức muốn phát tiết, nước mắt không ngừng được mà chảy xuống.

6. Chương 6: Giải Độc

Mộ Dung Thiên Thần nhìn nàng khóc thương tâm như vậy, trái tim mềm xuống, lần trước hần trúng độc thân thể không có nơi nào thoải mái, đau đớn vùng ngực mấy ngày nay cũng không bị phải.

“Được rồi đừng khóc nữa, là Bồn vương hiểu nhầm ngươi.” Mộ Dung Thiên Thần luống cuống an ủi nàng.

“Vốn là trách nhiệm còn cái gì mà xem như?” Đường Tĩnh nhất quyết không chịu buông tha.

Nhìn hần vụng về dở nàng, Đường Tĩnh cũng hết thương tâm, nàng vốn không phải người già mồm cãi láo, chỉ mới đến đây, mỗi ngày đều thấp thỏm lo âu làm cho nàng sợ hãi, sau khi khóc xong lại thư thái hơn

nhiều. Hiện tại bắt được cơ hội này chỉ muốn trêu chọc khối băng này, hẳn chưa bao giờ bày ra sắc mặt hòa nhã với nàng.

“Vậy người muốn thế nào?” Mộ Dung Thiên Thần có chút bất đắc dĩ.

“Phốc...” Đường Tĩnh không nhịn được mà bật cười.

“Đùa người thôi, ta làm sao lại không phân biệt phải trái như vậy.”

Như thế nào lại không phải? Mộ Dung Thiên Thần thầm nghĩ, nhưng lại không dám nói. Nữ nhân khóc là phiền toái nhất, thứ hắn ghét lại gặp phải, không biết hắn sau này muốn nhìn Đường Tĩnh khóc lại rất khó nha.

Đường Tĩnh định trước châm cứu cho hắn.

“Người có võ công sao?” Đường Tĩnh bắt mạch cho hắn gặp được dòng khí cường đại, cho tới bây giờ nàng chưa từng gặp qua, cũng không dám nói có phải là nội lực mà người cổ đại hay nói tới hay không.

Hắn có võ công không mấy ai biết, Mộ Dung Thiên Thần do dự có nên nói cho nàng hay không.

“Người yên tâm, nếu không phải chữa bệnh cho người thì ta đã không hỏi, chuyện của người ta tuyệt đối không muốn biết.” Đường Tĩnh nói thẳng làm cho Mộ Dung Thiên Thần giống như người nhỏ mọn, được rồi thì ra có chuyện nội lực, Đường Tĩnh gật gật đầu.

“Võ công của người rất cao, về sau dạy cho ta có được không?” Hai mắt Đường Tĩnh lóe sáng lấp lánh nhìn hắn.

“Huynh trưởng của người không dạy cho người sao?” Hắn nghe nói Lý Lâm Trúc hết mực thương yêu muội muội này, gây ra tai họa gì cũng thay nàng thu dọn.

Huynh trưởng, hình như nàng không nghe Xuân Ngọc nhắc tới.

“Không có.” Đường Tĩnh trả lời rõ ràng lưu loát, nghe ý tứ này hẳn không định dạy mình, tìm lý do sút sọc như vậy làm gì, không nói hết câu chờ Mộ Dung Thiên Thần cười áo.

Đôi môi anh đào của Đường Tĩnh nhếch lên, cúi đầu nhìn bàn chân, không dám trực tiếp nhìn hắn.

Nếu như mấy ngày trước nàng không do dự lột quần áo của hắn, nhưng hôm nay thì khác, tuy an ủi mình đang giải độc cho hắn nhưng dù sao Đường Tĩnh cũng là nữ tử, nhìn chăm chăm vào thân thể nam nhân sẽ xấu hổ.

Mộ Dung Thiên Thần đợi lâu cũng không thấy Đường Tĩnh có phản ứng gì, ngẩng đầu liền nhìn thấy hai gò má của nàng đỏ bừng, hiểu ra chuyện gì, trong mắt tràn ngập ý cười, không nghĩ tới nàng cũng biết xấu hổ.

“Vương phi vì sao vẫn chưa bắt đầu?” Mộ Dung Thiên Thần giả vờ khó hiểu

“À..., được.” Đường Tĩnh gật đầu, trong lòng đấu tranh mãi mới cầm lấy châm, vẫn như cũ cúi đầu châm cứu cho hắn.

Sau đó Đường Tĩnh để quần gia mang thùng tắm và dược liệu vào nhưng không nghĩ tới Dịch Thiên cũng vào, giống như sợ nàng hại chết bảo bối Vương gia của hắn.

“Cái này muốn ngâm bao lâu?” Nhìn thùng dược liệu, Mộ Dung Thiên Thần nhíu mày hỏi.

“Đợi máu đen trong cơ thể của người xuất ra toàn bộ là được.” Tế bào tái sinh, sinh ra máu mới để tuần hoàn, nhưng nàng cũng không giải thích nhiều với bọn họ, nói gì bọn họ cũng không hiểu không phải là đàn gảy tai trâu sao?

“Vì sao lại phải phóng xuất?”

“Không phải phóng xuất thì người sẽ sống sao?”

Đường Tĩnh trừng mắt với hắn, đúng là cái gì cũng không biết.

Mộ Dung Thiên Thần đi vào nhưng không thấy Đường Tĩnh có phản ứng gì, bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi, Mặc thúc thấy Vương gia của mình như vậy nên cái gì cũng không dám nói, coi như cho nàng chút mặt mũi vì giải độc cho Vương gia, Vương gia cũng nên có thái độ tốt một chút.

Đường Tĩnh nhìn hần như vậy cũng hận đến nghiến răng, hận không thể thêm mấy thứ trong thuốc của hần hành hạ hần đến chết.

“Vương phi, đã trễ thế này nếu không người đi về trước đi, lão nô ở trong này là được rồi.” Mặc thúc ở trong phủ nhiều năm như vậy, là người biết nhìn người, làm sao không nhìn ra được hiện tại Vương phi cực kì tức giận.

“Thôi.” Nàng đại nhân đại lượng không chấp nhặt với người như thế.

“Nước ấm phải giữ gìn nhiệt độ, các người nắm không tốt, vấn đề ta ở lại thì hơn. Mặc thúc, người về nghỉ ngơi trước đi, hần ở đây là được.”

Vương phi biết chiều cổ như vậy Mặc thúc có chút cảm động, Vương phi và lời đồn bên ngoài tuyệt không giống nhau.

Đã sớm dự đoán tảng băng kia sẽ không phản ứng lại mình, Đường Tĩnh từ trong lồng ngực lấy ra một cuốn sách thuốc, tỉ mỉ nghiên cứu, chỉ còn lại một mình Dịch Thiên xấu hổ đứng đó, nhìn Vương gia và Vương phi.

Đường Tĩnh qua một thời gian ngắn liền thử nước, để cho Dịch Thiên thêm một chút nước ấm, sau đó lại đọc sách, hai canh giờ sau Đường Tĩnh mới gọi Mộ Dung Thiên Thần đỡ hần dậy.

“Cảm giác như thế nào?” Đứng bên cạnh, đặt tay lên mạch đập của hần.

“Cực kì thoải mái.” Có cảm giác sáng khoái không nói nên lời, hần chưa bao giờ cảm nhận được cảm giác như vậy.

“Ừ, được.” Nàng cũng cảm giác được mạch đập của hần hữu lực, tảng đá trong lòng rơi xuống đất.

“Đã trễ thế này người về sớm nghỉ ngơi đi.”

Mộ Dung Thiên Thần nhìn vẻ mặt mệt mỏi của nàng, trong lòng cảm động, tảng băng trong lòng như được hòa tan, hần cũng không phát hiện bên trong giọng nói của mình có chút dịu dàng.

“Ừ, người cũng nghỉ ngơi đi, ngày mai ta quay lại.”

“Nếu có chuyện gì thì đến Thanh Tâm uyển tìm ta.” Đây là lời Dịch Thiên nói, vừa rồi mới thì châm đã hao phí nhiều tinh lực, Đường Tĩnh thật sự mệt chết đi, dù sao hiện tại hần cũng không có việc gì, định về nghỉ ngơi.

“Ngày mai muộn một chút rồi trở lại.”

7. Chương 7: Lần Đầu Gặp Cẩn Vương

Chọn xong đại phu, Đường Tĩnh bắt đầu chọn dược liệu, cũng là để tìm dược liệu cho Mộ Dung Thiên Thần, trời cũng đã tối, bình thường trời còn chưa sáng đã ra phủ, trời tối đen mới hồi phủ.

Mộ Dung Thiên Thần mấy lần không tìm được nàng, hần buồn bực nghĩ có phải nàng quên mất mình hay không, hay âm thầm cười Thái tử thật sự tìm ra một cơ sở ngầm không đáng tin.

Bất quá Dịch Phong là ám vệ đi theo nàng vẫn bám báo nàng vẫn vội vàng tới phòng khám, căn bản không thấy rõ người của Thái tử, tâm lý hần cũng cân bằng hơn. Nếu Vương phi của hần lựa chọn bỏ qua gian tà đi theo chính nghĩa, hần không ngại giữ nàng ở lại trong phủ, Mộ Dung Thiên Thần nghĩ như vậy.

Chạng vạng ngày hôm nay, Mộ Dung Thiên Thần ở ngoài phủ đi vào, mới đi đến cửa thấy một tiểu khất cái vào phủ.

Tiểu khất cái cả người đầy bụi, mang một tấm mặt nạ không nhìn ra làn da, đầu tóc rối bù, tay trái cầm một bánh bao ăn như lang thôn hổ yết. tay phải mang theo một túi vải rách.

“Đứng lại, Vương phủ là chỗ người có thể vào sao?”

“Sao vậy?” Nghe được âm thanh, Đường Tĩnh quay đầu, nhìn về mặt ghét bỏ của Mộ Dung Thiên Thần, trong lòng thấy nhiều được liệu trên quý, đôi mắt sáng loáng, hấn vậy mà không nhận ra mình.

“Người...” vừa muốn mắng hấn, Mặc thúc vội cắt ngang nàng.

“Vương phi trở lại.” Nói xong dùng góc áo lau lau mồ hôi, may mắn mà tới kịp.

Hai người này mấy ngày nay mới tiến triển một chút, cũng không thể dễ xảy ra sai lầm gì.

“Vương phi?” Mộ Dung Thiên Thần nhìn kĩ, là Vương phi của hấn sao, đầu tóc rối bù, thậm chí quần áo rách nát, nhưng đôi mắt vẫn trong suốt như cũ.

“Làm sao lại thành bộ dạng này rồi?”

Còn có chút bộ dạng của tiểu thư khuê các sao, hấn không nói trước mặt nàng, mấy ngày ở chung hấn phát hiện Vương phi của hấn tính tình rất ngay thẳng, chọc giận nàng thì người chịu tội vẫn là mình.

“Người nghĩ rằng ta nguyện ý như vậy sao?” Đường Tĩnh trừng mắt nhìn hấn, nếu không phải vì hấn, trời nóng như thế này nàng còn phải chạy vào rừng sao.

“Mặc thúc, thu lại mấy thứ này cho ta, một lúc nữa ta nói cho người cách làm.” Đưa túi vải rách cho Mặc thúc.

“Là để giải độc cho Vương gia sao?”

“Ừ.”

“Hôm nay sao?” Mệt mỏi cả một ngày, nàng còn phải nghỉ ngơi một chút, Mộ Dung Thiên Thần khó có lúc suy nghĩ vì nàng.

“Ừ.” Đường Tĩnh tức giận đáp, nàng không rảnh để đối thoại nhằm chán với hấn, nhanh về tắm rửa một cái, đổi quần áo mới, cảm giác này so với lúc hoàn thành nhiệm vụ thật giống nhau, thật là nhớ.

Duy chỉ có một điều không được hoàn mỹ là thân thể này quá yếu đuối, đi được mấy bước đã thở hồng hộc. Xem ra nàng phải rèn luyện thân thể hàng ngày rồi.

“Buổi tối cùng nhau dùng bữa.”

Vừa định trở về phòng, Mộ Dung Thiên Thần liền thả một trái bom ra.

Cùng nhau dùng bữa? Nàng không nghe nhầm đấy chứ, tuy nói mấy ngày nay quan hệ giữa hai người tiến triển một bước, không ở thể đối địch nhưng cũng không tới mức cùng nhau ăn cơm chứ. Không đợi Đường Tĩnh lấy lại tinh thần, Mộ Dung Thiên Thần đã đi xa. Được rồi, không phải chỉ một bữa cơm thôi sao, Đường Tĩnh không để ý, nhún nhún vai tiêu sái trở về phòng.

Sau khi trở về phòng nàng thoải mái tắm rửa, tinh thần sảng khoái đi ăn cơm.

Lúc tới nơi thì Mộ Dung Thiên Thần đã ngồi ở đó chờ nàng. Đường Tĩnh đạp hoàng hôn đi tới, ánh chiều tà nhu hòa ngưng đọng trên làn da như tuyết của nàng, giống như có vàng sáng tỏa ra làm cho Mộ Dung Thiên Thần ngây dại, mãi đến lúc Đường Tĩnh đến trước mặt hấn hành lễ với hấn thì hấn mới lấy lại tinh thần.

“Khụ, khụ, miễn lễ, ngồi xuống đi,” Nhìn kĩ có thể thấy hai tai hấn ửng hồng, bất quá đối với Đường Tĩnh đối đến hoa mắt cũng không chú ý tới, lúc nàng vào vừa nhìn thấy bàn mỹ vị thì hai mắt lóe sáng, giống như con sói đói bụng bỗng nhìn thấy con mồi, nhưng vẫn chú ý đến Mộ Dung Thiên Thần, không đợi hấn mở miệng liền gắp miếng dưa gắp một viên thịt ăn như lang thôn hổ yết.

“Ừm, ăn thật ngon.”

Đói bụng một ngày rồi cuộc cũng có cơm ngon để ăn, trái cây dại trên núi quá khó ăn, vừa đắng vừa chát, sau này thật không muốn ăn chút nào.

Mộ Dung Thiên Thần hơi nghiêng mặt, đối với tướng ăn của nàng... không đành lòng nhìn thẳng.

“Vương phi bình thường cũng ăn cơm như vậy sao?” Mộ Dung Thiên Thần nhin không được mà hỏi Xuân Ngọc.

“Vương phi bình thường ăn cơm rất tao nhã, có thể hôm nay quá đói mà thôi.” So với dáng ăn cơm hiện tại thì ăn chậm cũng coi như tao nhã rồi, Xuân Ngọc tự an ủi chính mình, dù có lòng giải thích cho Vương phi nhà mình nhưng Vương phi nhà nàng thật là.

Rất nhanh Đường Tĩnh ăn no, nghĩ tới chiến hữu lúc trước của nàng, trước kia mỗi lần xong nhiệm vụ trở về mọi người cùng nhau vọt vào cantin cướp đoạt đồ ăn này nọ, càn quét như có quỷ vào thôn, thật thích.

Xung quanh yên tĩnh như vậy, Đường Tĩnh nhìn Mộ Dung Thiên Thần đang giật mình nhìn nàng.

“Người làm sao lại không ăn?”

“Bổn vương ăn no rồi.” Là xem no rồi mới đúng, Vương phi của hắn ăn cơm cũng quá thành thật rồi.

“Mặc thúc, lát nữa ta đưa cho ngươi phương thuốc, bên trong có mấy vị thuốc ta đã chuẩn bị tốt, ở trong túi lớn, ngươi trực tiếp lấy dùng là được, trong đó có mấy vị thuốc mới, rửa sạch sắc riêng cho Vương gia uống. À... còn có, những dược liệu mới này ta muốn sấy khô, đừng phơi nắng.”

Ăn uống no nê, Đường Tĩnh dặn dò cẩn thận chuyện cho Mặc thúc, Mộ Dung Thiên Thần ở một bên nghe được liền nhú mày.

“Sao lại tự mình đi hái thuốc, nói Mặc thúc đến hiệu thuốc mua không phải thuận tiện hơn sao?”

Đường Tĩnh không nói gì, trừng mắt lên, đạo lý dễ hiểu đó nàng không biết sao?

“Mấy vị dược liệu này phơi nắng sẽ có độc, độc trong thân thể ngươi hỗn độn, thêm mấy vị độc nữa ngươi sẽ rất đau đớn.” Ăn no xong nên tâm tình của Đường Tĩnh rất tốt, giọng nói dịu dàng ngay cả nàng cũng không phát hiện.

Mà nàng mua sẽ khác, nàng từ chợ mua dược liệu sẽ không có người hoài nghi. Mộ Dung Thiên Thần ở một bên nghe liền ngẩng đầu, không thể tin nhìn nàng, hắn vẫn giấu giếm tin tức mình bị trúng độc, sợ người cố ý biết được sẽ mang lòng gây rối, sau đó lại ra tay. không nghĩ tới nàng cũng để ý tới điểm này.

Nhớ tới mấy ngày này ám vệ báo lại, nói Vương phi của hắn mỗi ngày đều chạy lên núi, thì ra là đi tìm thuốc giải cho hắn, nghĩ lại Thanh Tâm uyển mấy ngày nay cả đêm thắp đèn, Vương phi của hắn vì hắn làm nhiều như vậy, có một dòng nước ấm chảy qua, thấm đẫm vào trái tim hắn, chạy đến sâu trong lòng mang theo sự nghi ngờ, thử hỏi một người yên lặng vì mình làm nhiều chuyện như vậy thì sao có thể hại mình, tuy nàng là người của Thái tử nhưng hắn vẫn nguyện ý thử tin tưởng nàng.

Không nghĩ tới Đường Tĩnh cho rằng đó là chuyện phải làm vậy mà khiến cho Mộ Dung Thiên Thần thay đổi ý kiến với nàng lớn như vậy, bất quá toàn bộ mọi chuyện Đường Tĩnh đều không hề biết, hiện tại Đồng Thiện đường đã đi vào quỹ đạo, mỗi ngày bệnh nhân đến không dứt, thu nhập có khởi sắc, nàng bắt đầu xem xét con đường phát tài khác.

Chạng vạng hôm nay xong việc ở phòng khám, Đường Tĩnh xuyên qua đường phố nhộn nhạo, định xuyên qua ngõ nhỏ về Vương phủ. Một tiếng tiêu như có như không truyền đến, du dương mang theo mấy phần tịch mịch, như một ngọn gió mát đánh úp lại, từ từ nhập vào trái tim, Đường Tĩnh theo tiếng tiêu đi sâu vào ngõ nhỏ.

Xuyên qua ngõ nhỏ, một mảnh rừng trúc xanh um chiếu vào mắt, một bóng dáng cao ngất ở trong rừng trúc thổi tiêu, gió nhẹ thổi qua, lá trúc đung đưa, nói không ra sự cô đơn.

Đường Tĩnh sinh lòng thương tiếc, vừa muốn lại gần.

“Người nào?”

Mộ Dung Thiên Thần quay đầu.

“Công tử đừng kích động, ta chỉ nghe được tiếng tiêu liền đi tới, không có ác ý.

Cảm nhận được sát khí, Đường Tĩnh vội vàng giải thích.

“Sao?... Vị tiểu huynh đệ cho rằng ta thối như thế nào?”

“Công tử tài nghệ siêu quần, như lời cuốn vào cảnh đẹp, bắt quá tại hạ nói thẳng, tiếng tiêu mang theo vài phần cô đơn, công tử đang nhớ tới người nào sao?” Đường Tĩnh thẳng thắn nói ra.

“Nhớ?” Nghe nói như vậy, Mộ Dung Thiên Cẩn nhíu mày, đánh giá người trước mắt, toàn thân xanh đen, bên hông buộc đai ngọc, không có bất kì trang sức nào, giống như công tử bình thường, thân là Hoàng tử, hần dạng người gì chưa thấy qua, tuy ăn mặc đơn giản nhưng không che giấu được khí chất đẹp dễ tản ra quanh thân.

“Ừ, không biết tại hạ nói có đúng không?”

“Tiểu huynh đệ từ đâu mà đoán như vậy?” Ánh mắt nhìn xa xăm, hần cho rằng hần che giấu cực kì tốt.

“Khúc này nhẹ nhàng êm dịu, giống như Du Bá Nha (Cao Sơn Lưu Thủy), trầm ngâm, nhu tình như nước, kể ra tiếng lòng uyển chuyển của nữ nhân. Công tử thối có chút trầm thấp vội vàng, chẳng lẽ nhớ tới cô nương người yêu thương sao?” Đường Tĩnh nhìn hần cúi đầu, trêu ghẹo nói.

“Ha ha, tiểu huynh đệ nói thật dễ nghe, tại hạ bội phục.” Mộ Dung Thiên Cẩn chấp tay, thế gian nói tiếng tiêu của hần có thể đánh tới lòng người, nhưng chưa từng nghe qua tiếng tiêu hần có sự tịch liêu, chỉ có hần ta đọc ra tiếng lòng của mình, đối với người trước mắt sinh ra hảo cảm.

“Tại hạ là Lý Thiên Cẩn, không biết đại danh của tiểu huynh đệ là gì?”

“Tại hạ là Đường Tĩnh, hạnh ngộ, hạnh ngộ.” Học theo bộ dáng của Mộ Dung Thiên Cẩn, Đường Tĩnh cũng chấp tay, hai người như tìm được tri kỉ, chỉ hận không thể gặp sớm, hai người vui vẻ nói chuyện.

“Tiểu huynh đệ chưa ăn cơm đúng không, không bằng cùng nhau ăn bữa cơm, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.” Mộ Dung Thiên Cẩn thấy sắc trời đã muộn nên đề nghị.

“Được.” Đường Tĩnh cảm thấy còn chưa nói chuyện xong, dứt lời, Mộ Dung Thiên Cẩn và Đường Tĩnh đi qua rừng trúc, bước đến một túp lều.

“Thái Vận Hiên, cái tên rất hay.” Đường Tĩnh tán thưởng, Mộ Dung Thiên Cẩn chỉ gật đầu cười.

“Mời.”

Vừa đi vào, chuông quây đã ra tiếp đón.

“Thiếu...”

“Chuẩn bị một gian phòng tốt nhất, sau đó chuẩn bị đồ ăn đặc sắc mang đến.” Mộ Dung Thiên Cẩn cắt ngang lời nói của Chuông quỳ, phân phó.

“Vâng, vâng, vâng, hai vị mời đi bên này.” Tự mình mang hai người bọn họ vào phòng, vừa vào đã ngửi thấy mùi thơm nhàn nhạt, bày trí đơn giản theo phong cách cổ xưa, là nơi tao nhã lịch sự.

Đồ ăn nhanh chóng được bưng lên, hai người vừa ăn vừa nói chuyện, không nghĩ tới hai người ngoại trừ âm nhạc còn có nhiều sở thích giống nhau. Nghe nói túp lều này là sản nghiệp của Mộ Dung Thiên Cẩn, Đường Tĩnh hai mắt lóe sáng, thật không nhìn ra hần lại có đầu óc buôn bán như vậy.

“Thật không dám giấu, ta muốn mở một túp lều nhưng không biết kinh doanh như thế nào, chỉ sợ lỗ vốn.”

Mộ Dung Thiên Cẩn nghe xong hơi suy nghĩ một chút, “Như vậy đi, nếu tiểu huynh đệ tin tưởng ta, ta cùng tiểu huynh đệ hợp tác mở một túp lều, người bỏ tiền, ta bỏ sức, như thế nào?”

“Thật vậy sao?” Đường Tĩnh cầu còn không được, vốn muốn hần truyền thụ một ít kinh nghiệm mở tiệm, bất quá...

“Chúng ta lần đầu tiên gặp mặt, sao Lý huynh lại tin tưởng ta như vậy?” Đường Tĩnh có chút khó hiểu.

“Ha ha, có người quen biết cả đời vẫn luôn nghi ngờ lẫn nhau, có người cho dù chỉ quen biết nhưng lại tin tưởng nhau, ta với tiểu huynh đệ vừa gặp như đã quen từ lâu, cũng có như có duyên.”

“Được, chúng ta quyết như vậy, người trước ước tính ngân lượng, ta sẽ chuẩn bị.” Nếu hắn đã nói như vậy, Đường Tĩnh cũng không ngại ngừng, thoải mái tiếp nhận.

Kế tiếp hai người thảo luận chi tiết vấn đề, Đường Tĩnh đại khái nói cho hắn biết ý nghĩ của mình cho hắn.

“Làm sao vậy, có phải suy nghĩ của ta quá kì lạ hay không, ta biết những thứ này cũng không hiện thực lắm.” Đường Tĩnh thấy hắn khó xử, mấy ngày rảnh rỗi nàng nghĩ đến phương án mở tửu lâu, nhưng không suy xét điều kiện cổ đại này.

“Không, tốt, suy nghĩ của người rất tốt.” Đứng ở góc độ thương nhân thì những suy nghĩ này mới mẻ độc đáo, làm cho hắn hết sức giật mình.

“Dù khó thực hiện nhưng ta sẽ cố gắng hết sức thử xem.”

“Được, cảm ơn, nếu có thể cho ta mượn một gian phòng, ta muốn tự mình bố trí một phen.”

Dựa theo phong cách của nàng, tạo ra một chỗ của riêng nàng, giảm bớt nỗi nhớ quê, sau này ra khỏi phủ còn có chỗ ở.

“Đương nhiên là được.” Mộ Dung Thiên Cẩn vui vẻ đồng ý, sự sáng khoái của hắn làm cho Đường Tĩnh càng có hảo cảm với hắn, nàng thật lòng xem hắn là bằng hữu.

“Vậy thì một lời đã định, ngày mai ta cùng người đi tìm cửa hàng, như thế nào?”

“Được, ngày mai ta ở chỗ này chờ người.”

Hai người ước định xong cảm thấy mỹ mãn liền hồi phủ.

8. Chương 8: Khổ Nhục Kế

Sau khi trở về phòng liền thấy Xuân Ngọc ở trong phòng lo lắng đi đi lại lại.

“Xuân Ngọc, làm sao vậy? Nhìn bộ dáng của người xem.”

“Vương phi người đã trở lại, ta vội muốn chết.” Xuân Ngọc đứng ở cửa chờ Đường Tĩnh vô số lần, rốt cuộc cũng không nói gì, chỉ im lặng.

“Gấp gáp cái gì, không lẽ ta còn chạy đi được sao, người xem, không phải ta đã trở lại sao?”

Nói xong, đứng trước mặt Xuân Ngọc xoay tròn một vòng, dương dương đắc ý.

“Vương phi hiện tại đã lập gia đình, phải xem Vương gia làm trọng, làm sao có thể tùy hứng như vậy?”

“Ôi, được rồi, Xuân Ngọc người đừng dong dài nữa, đều sắp thành bà già rồi. Cẩn thận qua mấy năm nữa đều mọc nếp nhăn, không gả được ra ngoài.” Đường Tĩnh trêu chọc Xuân Ngọc.

“Ôi Vương phi.” Xuân Ngọc xấu hổ tức giận chân, Vương phi hiện tại động một chút là trêu chọc nàng, nàng cực kì xấu hổ.

“Ta mặc kệ, về sau Vương phi ra ngoài phải mang theo ta.” Xuân Ngọc thật sự không yên tâm.

“Được, Xuân Ngọc nói cái gì thì là cái đó. Được rồi, nhanh chuẩn bị nước tắm cho ta.” Nói xong đuổi đuổi thất lạng hướng lên giường lớn nằm, Xuân Ngọc nhìn thấy dáng vẻ này của Vương phi chỉ có thể lắc đầu ra ngoài.

Hôm sau, Đường Tĩnh mang theo Xuân Ngọc đến chỗ hẹn, Xuân Ngọc nhìn thấy Mộ Dung Thiên Cẩn như nhìn thấy người ngoài hành tinh, ánh mắt mở to, lá gan Vương phi ngày càng lớn:

“Vương phi.” Xuân Ngọc cẩn thận túm lấy góc áo của Đường Tĩnh.

“Sao?” Đường Tĩnh bất mãn nhìn nàng.

“Có chuyện gì về rồi lại nói.”

Nói xong liền đi đến chỗ Mộ Dung Thiên Cẩn, chỉ để lại Xuân Ngọc một mình ở đó, nếu để cho Vương gia biết Vương phi nhà mình ở trên đường cái nói nói cười cười với nam nhân, không được, nàng nhất định phải trông kĩ Vương phi, đành cẩn thận đuổi theo Đường Tĩnh.

Đường Tĩnh và Mộ Dung Thiên Cẩn đi tới mấy cửa tiệm, nghe Mộ Dung Thiên Cẩn phân tích từng ưu khuyết điểm của từng cửa hàng.

“Như thế nào, người vừa ý nhà kia sao?” Nhìn ánh mắt Đường Tĩnh đầy bội phục, Mộ Dung Thiên Cẩn buồn cười hỏi.

“Ừ.” Đường Tĩnh cảm thấy khó xử, ánh mắt cầu cứu nhìn Mộ Dung Thiên Cẩn.

“Người cảm thấy như thế nào, ta đốt đặc cán mai, để người quyết định đi.”

Về mặt Đường Tĩnh xoắn xuýt vui vẻ nhìn hấn.

“Vậy thì chọn nhà kia đi, đoạn đường này nhiều người đi lại, tiền thuê cũng hợp lý.”

Sau khi chọn cửa hàng, hai người sóng vai đi trên đường, nhiều ngày như vậy nàng còn chưa đi dạo nơi này, thấy cái gì cũng mới mẻ, cho dù mặt nạ thông thường cũng phải nhìn, nhìn đến đồ ăn vặt mỹ vị cũng không nhìn được mà nếm thử, cảm thấy ăn ngon liền để cho Mộ Dung Thiên Cẩn nếm thử, bị vẻ mặt yêu thích của Đường Tĩnh cuốn hút, Mộ Dung Thiên Cẩn cũng buông lỏng cùng Đường Tĩnh nháo thành một đoàn.

Xuân Ngọc ở phía sau nhìn hai người thân mật như vậy trong lòng vừa nóng vừa giận, không có cách nào, không chỉ có Xuân Ngọc sốt ruột mà Dịch Phong vẫn luôn đi theo Đường Tĩnh cũng lo lắng, ai cũng đều thấy được Vương gia quan tâm Vương phi, nửa đường nhảy ra Tứ vương gia này không phải là quấy rối sao. Hấn chẳng quan tâm Đường Tĩnh, vội vàng chạy về phủ, hấn muốn nhanh chóng nắm bắt tin tức này cho Vương gia.

Trong thư phòng.

“Người nói thật sao?” Mộ Dung Thiên Thần áp chế sự phẫn nộ trong lòng, bình tĩnh hỏi.

“Đều là thật.”

Ngoại trừ không muốn bị Vương gia phạt, hấn nói giảm đi một chút.

“Được, được được,” Mộ Dung Thiên Thần nói liền ba chữ được.

“Vương gia?” Dịch Phong lên tiếng hỏi, Vương gia làm sao lại cảm thấy được.

“Người lui xuống trước đi.” Mộ Dung Thiên Thần vẫy tay phân phó Dịch Phong lui ra.

Dịch Phong lui ra, lý trí cũng biến mất.

“Bốp.” Bàn tay to vung lên, hất mạnh mọi thứ trên bàn xuống, hai nắm đấm nắm chặt lộ ra ngoài tay áo, đáy mắt trầm xuống, Vương phi của hấn sao có thể như vậy? Nàng tận tâm tận lực cứu hấn, hấn cho rằng nàng để ý hấn, nhưng nàng lại dây dưa không rõ với Tứ ca.

Không được, đã trêu chọc hấn còn muốn toàn thân rút lui, làm gì có chuyện tốt như vậy. Trong đầu hiện lên từng chút từng chút những ngày cùng nàng ở chung, nàng mang cho hấn kinh hỉ, cảm động, giống như lúc hấn chìm trong nước lại tạo nên gợn sóng lăn tăn.

Lúc này Mộ Dung Thiên Thần thậm chí hy vọng độc của mình không cần giải, nếu mình được giải độc, nàng có phải sẽ rời đi, cùng với Tứ ca song túc song phi? Không, tuyệt không thể để nàng rời khỏi...

Giống như sống mãi trong bóng đêm nhìn thấy được ánh sáng, đó là tất cả hy vọng của hấn, hấn làm sao cam tâm để nàng rời đi.

“Quần gia, đi tìm một lị Thiên lý say.” Thiên lý say có cái tên dễ nghe, nhưng là độc được ngàn năm hiếm có, uống xong sẽ không ảnh hưởng đến tính mạng chỉ làm cho người trúng độc đau khổ không chịu nổi.

“Vương gia, người muốn cái này làm gì?” Vừa mới nghe trong thư phòng truyền ra âm thanh, hiện tại Vương gia lại muốn độc được, không phải trong lòng nghĩ quần đây chứ, Mặc thúc lo lắng.

“Bảo người đi lấy thì đi đi còn nói nhiều như vậy làm gì.” Mộ Dung Thiên Thần không kiên nhẫn quát hấn.

“Vâng, vâng.” Quần gia lập tức đi, loại thời điểm này không nên để Vương gia tức giận.

Đường Tĩnh ăn uống no say mang theo Xuân Ngọc vui vẻ về phủ.

“Vương phi, người xem không phải là Dịch hộ vệ sao?” Cũng phải, là Dịch Thiên chạy tới đón.

“Tự nhiên thay đổi hộ vệ như vậy làm cái gì chứ?” Đường Tĩnh ngăn hấn lại.

“Vương phi, người đã trở lại, nhanh... nhanh theo ta hồi phủ, Vương gia... Vương gia...” Dịch Thiên thở hồng hộc.

“Vương gia hấn làm sao?” Nghe được Mộ Dung Thiên Thần xảy ra chuyện, trái tim Đường Tĩnh như thất lại.

“Vương gia hấn, hấn...”

“Thôi, về phủ trước.” Thấy hấn không nói rõ, Đường Tĩnh túm chặt lấy hấn chạy nhanh về phủ.

Chạy tới phòng Mộ Dung Thiên Thần, sắc mặt hấn xanh tím, môi trắng bệch, đau đớn nằm trên giường, Đường Tĩnh chạy đến bắt mạch cho hấn, không tệ, may mắn không lấy mạng hấn, nhưng đau đớn này đủ để hấn chịu, phân phó quần gia đi sắc thuốc, nhìn thân thể hấn đau đớn mà co người lại, trong lòng Đường Tĩnh nhin không được mà đau đớn, ông trời đối với hấn thật không công bằng, từ nhỏ mất Mẫu phi, lại trúng kịch độc nặng.

(Xấu hổ quá, cơ mà hảo thủ đoạn nha, ko thì làm sao bắt được bả về tay nhể ^__^)

Trái tim hai người trong giờ phút này như dính chặt vào nhau...

Trần an Mộ Dung Thiên Thần uống thuốc xong.

“Mặc thúc, nói đi, tại sao lại thế này?” Về mặt Đường Tĩnh tức giận, nóng vội sẽ bị loạn, sau khi hồi phục tâm trạng Đường Tĩnh cảm thấy kì lạ, có ai hạ độc lại hạ độc bình thường như vậy.

“Vương phi minh xét.” Mặc thúc quỳ xuống đất, nói rõ chân tướng cho nàng nghe. Sau khi nghe xong, trong lòng Đường Tĩnh nhắc lên ngọn sóng lớn, nghĩ tới loại khả năng này, không nghĩ hấn vì chính mình mà phải dùng khổ nhục kế.

An tĩnh canh giữ bên cạnh giường hấn, nhìn gương mặt tuần mỹ xuất thần của hấn, cho đến lúc hấn từ từ mở mắt ra.

“Người tỉnh, có chỗ nào không thoải mái nữa không?” Đường Tĩnh lo lắng hỏi, sợ hấn vẫn bị độc được ảnh hưởng.

“Không có gì.” Vừa mới tỉnh lại, giọng nói của hấn suy yếu. Thật tốt, hấn biết chỉ cần mình không thoải mái tỉnh lại sẽ nhìn thấy nàng ở bên cạnh hấn, nhớ kỹ lúc này nàng không ngại phiền toái mà an ủi hấn.

Nếu để cho hấn chọn lại một lần nữa, cho dù đau đớn hấn cùng phải làm như vậy.

“Sao lại ngu ngốc như vậy?” Sao có thể vì nàng mà thương tổn mình như vậy, nếu không phải quần gia vụng trộm đổi thuốc, mạng của hấn bây giờ còn ở đây sao.

“Vì sao lại là Tứ ca?” Đôi mắt trong veo nhìn chăm chăm vào nàng, mọi thứ Tứ ca đều xuất chúng, thái độ bên ngoài như nhân vật thần tiên, làm sao không làm người rung động, so sánh với Tứ ca, hấn không có bất cứ ưu thế gì.

Nhẹ nhàng nâng tay, không tự chủ mà ôm lấy Mộ Dung Thiên Thần, giọng nói mềm mại đáng yêu an ủi hấn.

“Ta không biết hấn là Tứ ca của người, nếu biết người có phản ứng lớn như vậy ta sẽ không cùng hấn đi lại.” Đường Tĩnh thở dài, nàng thật sự không biết hấn là Vương gia, nếu biết chỉ sợ trốn còn không kịp, nàng chỉ muốn ở đây làm một người bình thường.

“Thật sao? Ta không vui người sẽ không gặp Tứ ca phải không?” Nghe được lời nàng nói, trong lòng Mộ Dung Thiên Thần dâng lên sự vui vẻ, gương mặt tái nhợt cũng tràn đầy vui sướng.

“Người để ý ta đúng không?”

Để ý sao? Đúng vậy, mấy ngày này nàng thừa nhận có một chút cảm giác đặc biệt với hắn, nhất là hôm nay, lúc nghe nói tất cả, lòng nàng đã mềm như hồ nước.

Bình tĩnh nghĩ lại, làm một cơ sở ngầm ở phe địch, hắn giữ lại mình đã là tốt lắm rồi.

“Lan nhi.” Mộ Dung Thiên Thần vùng vẫy ngồi xuống, khấn trương ôm chặt lấy Đường Tĩnh.

“Lan nhi, ta có thể đợi, đợi đến lúc nàng yêu ta, nhưng ta không thể chịu được cảnh người đưa trái tim mình cho người khác... Ta...” Mộ Dung Thiên Thần đầy giọng mũi, áp lực, đau đớn.

“Nàng không thể như ngày hôm nay... Ta... Ta nghe được người và Tứ ca...”

Hai thân thể gần sát như vậy, xung quanh Đường Tĩnh đều là hơi thở của hắn, mặc dù ngăn cách bởi quần áo nhưng nàng có thể cảm nhận được rõ ràng nhịp đập trái tim trong lồng ngực của hắn, trầm ổn mà kiên định, là cảm giác hơn hai mươi năm qua nàng chưa bao giờ biết.

“Được.” Đường Tĩnh nhẹ nhàng đẩy hắn ra, nhìn vào đôi mắt của hắn, giống như một hồ nước trong veo không gợn sóng, nhìn thấy được rõ gương mặt của nàng. Hắn như vậy không ai có thể cự tuyệt được.

“Về sau ta sẽ không gặp Tứ vương gia nữa, người... người nhanh nghỉ ngơi đi, sau này không được làm việc ngốc nghếch như vậy nữa.” Đỗ hắn nằm xuống, vừa muốn đứng dậy thì cổ tay bị nắm chặt.

Đường Tĩnh xoay người.

“Nàng ở trong này cùng ta nghỉ ngơi.” Ánh mắt cầu xin của Mộ Dung Thiên Thần làm cho nàng không đành lòng cự tuyệt, khó xử.

“Nàng yên tâm đi, ta sẽ không làm xằng bậy.”

Bộ dáng này của nàng làm cho hắn cảm thấy có chút tổn thương, nhưng nàng không cự tuyệt hắn đã là may mắn lắm rồi, chỉ cần nàng ở bên cạnh hắn, hắn tin tưởng, một ngày nào đó hắn sẽ từ từ mọc rễ nảy mầm trong lòng nàng.

“Được rồi, người nghỉ ngơi cho tốt.”

Nếu đã muốn tiếp nhận hắn vậy thì bắt đầu từ bây giờ đi.

Ngày hôm sau, Đường Tĩnh nhanh chóng thức giấc, vài năm sống trong quân ngũ làm cho nàng tạo thành thói quen dậy sớm, thoải mái vươn hai tay, định ngồi dậy.

Sao? Tay trái đụng đến một đoàn mềm mềm, lại còn co dãn, nàng nhin không được sờ sờ một chút, thật thoải mái.

“Vương phi mới sáng sớm đã ăn đậu hũ của Bốn vương, làm cho Bốn vương sao có thể chịu nổi.” Bên tai truyền đến âm thanh chế nhạo, mang theo một chút trêu đùa. Oánh, trí nhớ tối hôm qua hiện ra, làm sao nàng lại quên vẫn còn ở trong phòng của hắn, Đường Tĩnh xấu hổ khuôn mặt đỏ bừng, không biết phải làm sao.

Bộ dáng khó xử của nàng rơi vào trong mắt Mộ Dung Thiên Thần, chưa trang điểm lộ rõ như đang yêu, đôi mắt long lanh như nước, hàng lông mày tinh tế cong cong hướng hai bên, hàng mi dài đậm vì xấu hổ, giận dữ mà run rẩy, rõ ràng... có phong tình.

“Người, người mau ngồi dậy.” Đường Tĩnh đẩy đẩy hắn, hắn còn ở chỗ này thì mắc cỡ muốn chết.

“Không muốn, không có việc gì không bằng cứ nằm vậy để Vương phi ăn đậu hũ cũng tốt.”

“Người...” Nhắc tới chuyện túng quẫn này, Đường Tĩnh khó khăn phản bác, càng cảm thấy xấu hổ vô cùng.

“Người... Người không dậy thì ta dậy.” Nổi giận ùng ùng xuống giường, một vừa hai phải thôi, Mộ Dung Thiên Thần cũng không nói gì nữa, chỉ từ từ ngồi dậy, xuống giường tao nhã mặc quần áo, nhìn không ra bộ dạng công tử nhà giàu đỡ bộ dạng lưu manh.

“Mặt người dạ thú.” Đường Tĩnh trong lòng thầm mắng hần.

“Vương phi có dự định gì không?”

“Người muốn làm gì?” Đường Tĩnh trừng mắt, phòng bị nhìn hần.

“Bây giờ thời tiết tốt như vậy không bằng chúng ta ra ngoài một chút.” Nàng cũng ra ngoài dạo phố với Tứ ca còn chưa bao giờ ra ngoài với mình đấy.

“Được.” Không cho nàng gặp Tứ vương gia, nàng không có việc gì không bằng ra ngoài đi dạo. Tuy kiếp trước chưa yêu đương nhưng Đường Tĩnh cũng hiểu tình cảm của bọn họ phải từ từ bồi dưỡng.

9. Chương 9: Gặp Thái Tử

Xe ngựa chạy ra khỏi Vương phủ, lập tức chạy đến một tiệm may. Lúc xuống xe Mộ Dung Thiên Thần ra vẻ thân sĩ đỡ Đường Tĩnh xuống xe, Đường Tĩnh nhú nhú mày, rốt cuộc hần có bao nhiêu vẻ mặt: Lúc lãnh khốc thì như tòa băng sơn, quanh thân tản ra khí tức người lạ chỗ gần, lúc dịu dàng thì lại sẵn sàng, làm cho người ta như tắm được gió xuân, trái tim như bị chìm đắm.

Ngẩng đầu nhìn biển hiệu, Đường Tĩnh nghi hoặc hỏi: Chúng ta tới đây là gì?”

“Tới đây tất nhiên là mua quần áo, không phải nàng ghét bỏ quần áo của mình quá tục khí sao, hôm nay chọn vài bộ hợp ý đi.”

Tuy buồn bực tính cách một người trước sau khác nhau như vậy như nàng vẫn thích sự thay đổi đó của hần.

“Người đều nhớ rõ sao?” Đường Tĩnh có chút cảm động, đã qua lâu rồi.

Mộ Dung Thiên Thần cười gật đầu, đại khái từ lúc đó đã bắt đầu để ý đến nàng.

Vừa mới đi vào Đường Tĩnh đã bị một áo choàng kiểu nam hấp dẫn, trường bào màu xanh lam, vạt áo, cổ tay đều thêu chỉ bạc, hoa văn Đằng Văn, bên hông thắt lưng thêu màu xanh, vải dệt sờ lên mềm mại thoải mái.

“Chưởng quầy, bộ quần áo này của bọn người bày ở đây là muốn bán sao?”

“Chưởng quầy nhìn trang phục hoa lệ của bọn họ, cách nói năng bất phàm cũng hiểu rõ là người phú quý liền bước lên phía trước.

“Bán, bán.”

“Bộ quần áo này rất hợp với người, có muốn thử một chút hay không?” Quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Thiên Thần.

“Được.”

Mộ Dung Thiên Thần gật đầu, chỉ cần nàng thấy được thì hần đều nguyện ý thử.

Thừa dịp Mộ Dung Thiên Thần thử quần, Đường Tĩnh nhàn chán thuận tay sờ chất vải, tính toán đợi Mộ Dung Thiên Thần ra thì giúp nàng góp ý.

“Chưởng quầy, lấy mấy tấm vải lần trước ta ưng ý ra đây.”

Chưa thấy người đã nghe âm thanh ngạo mạn vang lên, Đường Tĩnh nhàn nhạt liếc người vừa đến.

Nam tử đi trước dáng người cao to, mày kiếm anh tuấn gương mặt góc cạnh, đôi mắt nhỏ dài lóe lên sự tàn nhẫn, kiêu ngạo như vút lấp miệng em.

Nữ tử đi theo phía sau lông mày lá liễu, mắt như làn thu thủy, dung nhan như ngọc điểm lệ, vẻ mặt lúc vào cửa héch lên, đối với Chưởng quầy chỉ tỏ.

Chường quây run rẩy lấy vải dệt ra, nữ tử nịnh nọt cười với nam tử.

“Thái tử, mấy tấm vải này là mấy ngày trước nô tỳ ưng ý, thừa dịp hôm nay chúng ta cùng chọn mấy tấm làm lễ vật Trung thu đưa cho Mẫu hậu có được không?”

Thái tử? Thì ra hần là Thái tử mà chủ nhân thân thể này vẫn mong nhớ, lại càng xác định Lý Linh Lan thường thức kém.

Đường Tĩnh đứng đó tận lực hạ thấp sự tồn tại của mình, nhưng mà nàng không muốn gây chuyện thì không có nghĩa là không có người muốn trêu chọc nàng.

Mộ Dung Thiên Tứ nhìn bốn phía, lúc ánh mắt quét đến chỗ Đường Tĩnh đang xem vải vóc thì lửa giận ngút trời. Hần lạnh lùng trừng mắt nhìn Đường Tĩnh, tiến mấy bước đến bóp lấy cổ nàng đến góc tường.

“Thần vương phi thật hăng hái, có phải thư thái mấy ngày mà quên mất lời Bôn vương đã nói hay không, hả?”

Lúc hần vào cửa liền chú ý tới bóng dáng xinh đẹp này, còn tưởng rằng là tiểu thư nhà ai đến xem vải, vừa vào thấy thì ra đó là tiểu thư đích nữ Thừa tướng phủ, người vẫn theo đuổi hần làm cho hần chán ghét - Lý Linh Lan. Nàng gả vào Thần vương phủ không chỉ không để lộ thông tin cho hần mà còn giải độc cho Mộ Dung Thiên Thần. Lúc

Âm vệ nói cho hần là lúc hần lửa giận ngút trời, hôm nay rốt cuộc cũng nhìn thấy nàng, hần còn có ý định muốn giết nàng.

“Buông tay, khụ, khụ...” Đường Tĩnh thật sự thở không được, như thế nào cái cọng lông, nàng trêu chọc ai mà những người này hơi một tý đã muốn bóp chết nàng.

“Buông nàng ra!” Âm thành rét lạnh truyền đến, ả ả mấy phần sát khí.

Mộ Dung Thiên Thần đang vui vẻ thay đổi quần áo, vừa ra đến cửa đã thấy Đại ca của hần đang bóp chặt Vương phi của hần, ánh mắt đầy hung dữ.

Tâm tình tốt lúc ra cửa hầu như không còn.

“Không biết Lan nhi đắc tội với Thái tử điện hạ lúc nào, không kiêng dè gì mà tự mình động thủ?” Ý là nàng là đệ muội của người, người động thủ cũng phải xem hần có đồng ý hay không.

Hai người trừng mắt trong thế giằng co, Mộ Dung Thiên Thần nói hợp tình hợp lý nhưng cũng chỉ là Vương gia không được sủng ái không có thực quyền, Mộ Dung Thiên Tứ lại là Thái tử cao cao tại thượng, cho nên chỉ buông Đường Tĩnh ra mà không nói gì.

Cảm nhận được sự tức giận của Mộ Dung Thiên Thần, trong lòng Đường Tĩnh than nhẹ, nhẹ nhàng tiến lên cười giải hòa.

“Mới vừa rồi là ta mạo phạm tới Thái tử phi làm Thái tử điện hạ tức giận, mong Thái tử và Thái tử phi tha thứ cho sự mạo phạm vừa rồi của ta.”

Nếu Đường Tĩnh đã nói như vậy, Vương Ngâm Tuyết là người thông minh lập tức tiếp lời.

“Nào có, muội muội nhanh mồm nhanh miệng chúng ta sao có thể để ý, mong muội muội bỏ qua cho cử chỉ vô ý của Thái tử.”

Giới cho một cử chỉ vô ý, bỏ qua mạo phạm thất lễ, bỏ qua kiêng kỵ hoàng gia, nhẹ nhàng băng quơ một câu đã gạt bỏ hành vi hần muốn bóp chết nàng, giới cho một nữ tử tỉnh táo thông minh, Đường Tĩnh ở trong lòng đánh giá lần nữa.

Mộ Dung Thiên Tứ nghe được lý do thoái thác của nàng đột nhiên ngẩn ra, làm sao nàng lại tức thời như vậy. Đánh giá nàng lần nữa một cách cẩn thận, cả người áo tơ lụa mỏng xanh biếc, khoe môi khẽ nhếch lên, đôi mắt trong suốt rung động lòng người, thanh lệ thoát tục mà không mất đi sự cao quý, làm gì còn bóng dáng hung hãn nữa? Trước kia hần quả thật bị mù, sai lầm khi xem một hòn ngọc quý thành hạt cát, khi chất tươi mát xuất thân này sao có thể so sánh cùng đám dong chi tục phấn?

Mây kiếm Mộ Dung Thiên Thần nhếch lên, hiển nhiên không tin lý do thoái thác của nàng, lúc này nàng còn bận tâm mặt mũi của Mộ Dung Thiên Tứ vậy đặt hẳn ở chỗ nào?

Hắn hừ lạnh một tiếng, quần áo cũng chẳng thèm thay, nổi giận dùng dùng bỏ đi, Đường Tĩnh thanh toán tiền vội vã đuổi theo. Lên xe ngựa mà Mộ Dung Thiên Thần vẫn còn tức giận, Đường Tĩnh ngồi xuống cạnh hắn, hắn tức giận xoay đầu đi, như không thèm để ý đến nàng.

“Sao một chút việc nhỏ như vậy cũng tức giận hả?”

“Việc nhỏ?” Mạng của nàng không khéo không còn, vậy mà còn nhỏ.

“Vậy cũng không cần tức giận.” Đường Tĩnh nháy mắt mấy cái, cảm thấy không có chuyện gì, nếu không phải hắn ta đột nhiên tới, nàng đã không quan tâm rồi.

“Được rồi, lần sau thấy Thái tử ta liền bỏ đi, được chưa?” Chú ý khuôn mặt Mộ Dung Thiên Thần trầm xuống, Đường Tĩnh chỉ có thể cầu xin tha thứ.

“Vừa rồi có chuyện gì xảy ra?” Từ trước tới nay một Thái tử bạc tình như hắn sao có thể vì một nữ nhân mà chịu kích thích.

“Như người thấy đấy.” Đường Tĩnh áp úng, biết không thể gạt được hắn.

“Vẫn không chịu nói thật?” Mộ Dung Thiên Thần nâng cao giọng, hiện tại còn không chịu nói thật.

“Ta nói ta không đi trêu chọc hắn, người vì sao không tin?” Đường Tĩnh từ từ mở miệng.

“Ta tin.” Ngữ khí chân thật đáng tin.

“Có lời này của người là được rồi.” Đường Tĩnh nhẹ nhàng ôm lấy hắn, hôm nay nàng nhận một chút oan ức có tính là gì.

“Nếu như vậy, vừa rồi nàng...”

“Hiện tại Thái tử đang vượng, làm sao lại ngu ngốc đối đầu với hắn?” Đạo lý dễ hiểu như vậy sao hắn lại không hiểu, chỉ là vì nàng mà cảm thấy tức giận.

“Vậy cũng không cần ủy khuất.” Hắn vẫn không cam lòng.

“Hiện tại là thời điểm quan trọng, chúng ta phải suy xét cẩn thận.” Đường Tĩnh an ủi hắn, mấy ngày nay nàng ở phòng khám, ít nhiều nghe được sức ép thời cuộc, cũng hiểu được vài phần.

“Ôi, ra ngoài chơi đùa đều bị đảo lộn, không bằng chúng ta cưỡi ngựa thì như thế nào?” Sở Mộ Dung Thiên Thần để tâm vào chuyện vụn vặt, Đường Tĩnh đề nghị.

“Nàng còn biết cưỡi ngựa?” Nữ nhân nuôi ở khuê phòng còn biết cưỡi ngựa, hắn không tin, Mộ Dung Thiên Thần hoài nghi hỏi.

“Không cần phải khinh thường ta được không?” Hạ giọng xuống, bộ đội cũng cưỡi qua ngựa, nhưng mà thiên tư của nàng thật không dám khen, người khác được huấn luyện viên nhắc nhở một chút là có thể vui vẻ cưỡi được ngựa mà nàng huấn luyện viên tự tay dạy mấy lần cũng không được, chỉ có thể lắc đầu.

Hiện tại nàng thật hối hận, tự nhiên nói ra làm gì, nhưng mà lời nói ra như bát nước đổ đi... Nước đổ khó hốt nha.

Nhìn bộ dạng chột dạ của nàng là biết có thể hay không, Mộ Dung Thiên Thần cũng không vạch trần nàng.

“Được rồi, để Bồn vương có thể mở rộng tầm mắt thuật cưỡi ngựa của nàng.” Mộ Dung Thiên Thần giả bộ chờ mong, chờ nàng đến mã trường thì làm sao bây giờ, hắn xấu xa nghĩ.

Đột nhiên chú ý tới lúc bộ quần áo lúc này Mộ Dung Thiên Thần vừa mới thay, áo choàng xanh mặc trên người hắn như vì hắn mà tạo ra, làm cho khí chất cao quý bẩm sinh của hắn phát huy vô cùng.

“Hiện tại người mặc bộ này thật đẹp.” Đường Tĩnh thốt ra, nói xong lại cảm thấy vô cùng ảo não, sao lại không có chút rụt rè như vậy.

Mộ Dung Thiên Thần sau khi nghe xong sững sốt một phen, gương mặt ửng đỏ, túm quần nói: Bỏn vương mặc cái gì cũng đẹp.”

Trong tiệm may, Mộ Dung Thiên Tứ nhìn bóng lưng Đường Tĩnh vội vã rời đi, hai mắt tối đen.

“Thái tử?” Vương Ngâm Tuyết cẩn thận mở miệng.

“Hồi phủ.” Mộ Dung Thiên Tứ vung trường bào đi ra ngoài, Vương Ngâm Tuyết đi theo phía sau, trong lòng hết sức ảm đạm, nàng chỉ là Thái tử trắc phi, khó có cơ hội cùng Thái tử xuất môn, hôm nay là lần đầu tiên chỉ sợ sau này khó có cơ hội rồi.

10. Chương 10: Hết Lòng Vì Nhau

Ở tiệm may chậm trễ thời gian lâu, lúc ra đã là buổi trưa, hai người định tìm chỗ ăn trưa, buổi chiều lại cưỡi ngựa. Cho nên hai người để xa phu cho ngựa về phủ, còn mình đi tìm chỗ ăn cơm.

“Chúng ta đi đâu ăn cơm?” Đường Tĩnh bị hấn dẫn đường có chút mờ mịt, đi lâu không nhận được mà hỏi.

“Nhìn xem nàng muốn ăn gì?” Mộ Dung Thiên Thần sẵn sàng hỏi.

“Tùy tiện, ta không kiêng ăn.”

Bọn họ chết đói đến nơi, nhanh tìm chỗ ăn cơm là được rồi, thấy người bên cạnh chần chờ, Đường Tĩnh mới phản ứng lại: Không phải là lạc đường rồi chứ?

“Người biết hiện tại chúng ta ở đâu sao?” Đường Tĩnh không đi mà dừng lại trực tiếp hỏi hấn.

Bị hỏi thẳng như vậy, Mộ Dung Thiên Thần có chút quẩn bách.

Được rồi, không cần hỏi cũng biết phản ứng như vậy chắc chắn là không biết đường, Đường Tĩnh bắt đầu nhìn hấn, ánh mắt tràn đầy bất mãn: Không biết thì nói đi, hại người ta đi vòng quanh lâu như vậy, sợ đả kích lòng tự trọng yếu ớt của hấn, Đường Tĩnh không dám tự mình đưa hấn đi, chỉ tiện tay túm lấy một người đi đường hỏi tiệm cơm gần nhất ở đâu.

Có hướng dẫn, hai người nhanh chóng tìm được tiệm cơm.

“Rất cuộc cũng đến.” Hai người nhìn nhau cười, bữa cơm ăn không dễ dàng như vậy.

Hai người tùy tiện tìm chỗ, phân phó tiểu nhị nhanh chóng đưa lên mấy món ăn, hai người đều đói đến ngực dán vào lưng rồi.

“Được rồi, khách quan ngồi chờ.” Tiểu nhị nhanh chóng hô to.

“Người biết không, ta định ở trong này mở tiệm cơm.” Tiệm cơm người đến người đi vô cùng náo nhiệt, Đường Tĩnh bỗng nhiên muốn chia sẻ cùng hấn suy nghĩ của mình.

“Cùng với Tứ ca?” Nàng còn dám nói.

“Làm sao người biết?” Nàng không nhớ đã nói qua với hấn.

Không xong, lời đuôi. Lúc tỉnh táo lại Mộ Dung Thiên Thần mới nghĩ đến mình lỡ miệng.

“Có phải người theo dõi ta hay không?” Nghĩ đến cổ đại đều có thị vệ gì đó, Đường Tĩnh nhanh chóng nghĩ tới, nhanh chóng nói như vậy không nghĩ tới hấn lại ập a ập ứng không nói lời nào.

“Là thật sao?”

Không muốn tiếp tục đề tài này nữa, nếu tiếp tục nói không biết hấn còn nói đến chuyện gì nữa, Đường Tĩnh thông minh định dời đề tài.

Vừa mới dứt lời, “Hai vị đồ ăn tới.” Tiểu nhị hô to bưng đồ ăn lên.

Mộ Dung Thiên Thần vội vã nói với Đường Tĩnh: “Không phải nàng đói bụng sao, đồ ăn đến rồi.” Hấn vẫn không tin nàng... Nhận thức như vậy, tâm Đường Tĩnh nhanh chóng rơi xuống đáy cốc, nàng thật lòng đối

đãi với hần, không lẽ một chút hần cũng không cảm nhận được sao? Tất cả cố gắng của nàng đều trôi theo dòng nước rồi. Cho dù cả bàn đầy mỹ vị nàng chỉ sợ không ăn nổi.

Mộ Dung Thiên Thần có thể lý giải cảm nhận của Đường Tĩnh, dù sao cũng chẳng ai nguyện ý bị người khác nghi ngờ, chính hần cũng chán ghét loại cảm giác không được tín nhiệm như vậy.

“Lan nhi, người không cần như vậy... Lúc ấy ta còn chưa... còn chưa...”

Chưa nói xong, Đường Tĩnh đã cắt ngang hần.

“Ta chỉ nói một câu, bây giờ người còn chưa tin ta sao, vẫn cho rằng ta là người Thái tử phái tới giám thị người sao?” Người đã chết rồi, chuyện quá khứ nàng không muốn nhắc lại, cái nàng coi trọng là tương lai.

“Không phải, không phải, ta... ta hiện tại không hoài nghi nàng, nàng... Nàng không nên tức giận.” Mộ Dung Thiên Thần bối rối giải thích, sợ Đường Tĩnh không tin hần.

Nghe được giọng nói chân thành và khẩn cầu của hần, Đường Tĩnh không nói lời gì không nên nói hay nặng lời, chỉ là nếu không nói rõ chỉ sợ sau này sẽ trở thành khúc mắc của hai người, từ từ thở dài, đưa tay đặt lên tay hần.

“Ta đã gả cho người thì đã tính toán cùng người sống tốt, mặc kệ Thái tử xuất phát từ mục đích gì mà đưa ta vào phủ của người, ta đều không quản, chỉ biết cùng người hảo hảo cùng một chỗ.” Đây coi như là nàng đang thổ lộ với hần cũng được.

Là ông trời thiên vị hần bao nhiêu, ban cho hần một Vương phi hiền lành rộng lượng như vậy. Gặp được chuyện không nói lý lẽ như vậy nhưng nàng vẫn không nháo không âm ỉ, cũng không tức giận hần, trả lại cho hần hứa hẹn uất ức như vậy. Không để ý ở nơi đông người như vậy, Mộ Dung Thiên Thần ôm Đường Tĩnh vào trong lòng, ôm chặt đầy cảm động:

“Nàng yên tâm, chuyện như vậy sau này sẽ không xảy ra, sau này chúng ta cùng tin tưởng nhau, hết lòng vì nhau.”

“Được.” Đường Tĩnh vui vẻ đồng ý, trong lòng như được rót mật, không có nữ nhân nào nghe được những lời ngọt ngào như vậy mà không vui, cho dù hần có lừa mình. Huống chi nàng tin tưởng hần nói được sẽ làm được.

“Nhanh ăn cơm đi, không ăn thức ăn sẽ nguội.” Chú ý tới trong tiệm cơm mọi người đều nhìn bọn họ, vụng trộm cười cười, xin cho, một người hiện đại như nàng cũng cảm thấy xấu hổ rồi.

Từ trong lòng hần ngồi dậy, cầm lấy chiếc đĩa ăn như hổ đói, Mộ Dung Thiên Thần nhìn Vương phi nhà hần ăn như thổ phỉ, bỗng nhiên cảm thấy may mắn, may mắn không có nhiều người nhận ra bọn họ, nếu không thật mất mặt người Thần vương phủ và phủ Thừa tướng.

Hai người đối diện thăm thương, rất nhanh giải quyết bữa cơm.

“Ừ, xong rồi, chúng ta nhanh về phủ nghỉ ngơi thôi.”

Thật không muốn mình chịu khổ vì không biết cười ngựa, Đường Tĩnh thương lượng với Mộ Dung Thiên Thần, hần sao có thể không hiểu tâm tư này của nàng, đành giả bộ nghiêm trang nói:

“Không được, hôm nay không dễ ra ngoài, nếu Vương phi muốn cười ngựa, Bốn vương tất nhiên sẽ làm cho Vương phi cảm thấy mỹ mãn.” Nói xong vẫn không quên nở nụ cười dịu dàng với Đường Tĩnh, như nói nhìn xem, ta đối với nàng thật tốt.

Ta không muốn đi! Đường Tĩnh ở trong lòng kêu rên, vẫn không tình nguyện đi theo hần đến mã trường.

Sau khi đến mã trường, Mộ Dung Thiên Thần rất có phong độ thân sĩ, để cho Đường Tĩnh chọn ngựa trước.

“Còn này đi.” Nhìn không thèm nhìn, tùy ý chọn một con, dù sao nàng sẽ không cười.

“Nàng xác định?” Khóe miệng Mộ Dung Thiên Thần mỉm cười, đây chính là con ngựa khó thuần phục nhất mã trường này.

“Vương Phi muốn chọn con này?”

“Chọn nó đi.”

Chân chính bắt đầu, Đường Tĩnh sợ ngây người, con ngựa cao lớn rậm nắng, ánh mắt hung hãn bề ngỗ, đứng trước mặt nó khí thế của Đường Tĩnh giảm đi không ít.

Này... Thật là khó. Mới dắt dây cương con ngựa đã cảm giác được hơi thở của người, bắt đầu không an phận.

“Con ngựa, ngựa ngoa.” Đường Tĩnh dịu dàng ghé vào bên tai con ngựa mà nói, nhưng con ngựa này cực kì không biết nể mặt, càng động càng hung dữ, thở hổn hển, nôn nóng hí lên mấy tiếng.

Mộ Dung Thiên Thần đã sai người dắt ngựa của hắn ra, chân vừa đạp, con ngựa tăng tốc độ, sau đó cúi đầu nhìn nàng:

“Vương phi như thế nào lại chưa lên ngựa?”

Không phải biết rõ rồi còn hỏi, nếu nàng leo lên, nhìn bộ dáng đắc ý của hắn, nàng liền hận đến nghiến răng. Mặc kệ, thua người không thua trận, dựa theo những gì huấn luyện viên kiếp trước đã dạy, Đường Tĩnh tính toán nhảy lên ngựa.

Một bàn tay duỗi ra kéo lấy tay nàng, Đường Tĩnh quay đầu, ánh mắt kinh ngạc.

Mộ Dung Thiên Thần dùng lực một chút, kéo nàng lên ngựa của hắn, ngồi ở phía trước mình.

Đường Tĩnh nhếch môi cười, nhưng miệng vẫn không chịu thua:

“Ai cho người kéo ta lên, ta còn muốn cưỡi ngựa đấy.”

Thật sự là vật nhỏ quật cường, không chạm vào phạt thì không biết quay đầu.

Bất quá con ngựa kia đã tính hắn biết, nếu chưa hoàn toàn được thuần hóa thì không thể lấy mạng nàng ta nói đùa:

“Là ta muốn cùng Vương phi cưỡi một con ngựa, Vương phi có cho ta cái vinh hạnh này không?”

“Được.” Đường Tĩnh lớn tiếng nói, trong lòng tràn đầy ngọt ngào.

“Đã ngồi vững chưa?” Mộ Dung Thiên Thần ở bên tai Đường Tĩnh nói nhỏ, khiến cho gương mặt của nàng đỏ bừng, đầu càng cúi thấp.

Hai chân Mộ Dung Thiên Thần kẹp lại, con ngựa từ từ đi đến đồng cỏ. Lúc này thân thể hai người sát vào nhau, quanh thân Đường Tĩnh đều là hơi thở của hắn, thậm chí có thể nghe được tiếng hít thở của hắn bên tai nàng, hơi nóng phả vào tai nàng, tê dại, ngứa ngứa.

Mộ Dung Thiên Thần cũng không tốt hơn, mỹ nhân ở trong ngực, ôn hương nhuyển ngọc, hắn cảm thấy viên mãn, hai người cứ ngồi trên ngựa từ từ đi về phía trước.

Đi được một lúc, Đường Tĩnh không còn kiên nhẫn, trong nhận thức của nàng, cưỡi ngựa nên chạy, không nên đi chậm như vậy. Nàng không thoải mái vịn vịn người.

“Không nên lộn xộn.” Mộ Dung Thiên Thần hạ giọng, bảo Đường Tĩnh không nên lộn xộn.

“Chúng ta cho nó chạy đi, như vậy thật nhàm chán.” Đường Tĩnh nhịn không được mà nói với hắn.

“Thân thể của nàng chịu được sao?”

“Yên tâm đi, không thành vấn đề.” Thân thể của nàng trong thời gian điều trị cho hắn đã được huấn luyện, tổ chất so với trước tốt hơn rất nhiều.

“Được, vậy nàng phải ngồi yên.” Hắn đã sớm muốn nhưng nghĩ đến thân thể nàng hắn mới từ bỏ, hiện tại nàng đã nói, hắn liền thỏa mãn yêu cầu của nàng.

Bầu trời xanh thẳm, gió thổi mây bay, một đôi bích nhân cưỡi ngựa rong ruổi trên đồng cỏ rộng lớn, hết sức vui vẻ. Nhìn đồng cỏ mênh mông, bên tai tiếng gió rít gào, cảm nhận được gió xẹt qua mặt, trái tim Đường Tĩnh mở ra, hát ca khúc Phượng hoàng truyền kỳ.

Tuy không biết nàng đang hát cái gì nhưng nghe giai điệu vui vẻ như vậy, hắn có thể đoán được tâm trạng lúc này của nàng rất tốt, lòng hắn cũng vui hơn.

Chạy mệt, hai người tùy ý nằm trên đồng cỏ, Đường Tĩnh nằm trong lòng hắn, thoải mái thở dài, cổ đại thật tốt, toàn cảnh đẹp, không khí mát mẻ, không cần lo lắng cái gì mà PM2.5, chơi đùa thoải mái.

Trong bầu không khí tốt lành yên tĩnh, hai người bắt đầu vui vẻ nói chuyện trên trời dưới đất, sau này không biết người nào chuyển đề tài, nói đến chuyện quan trọng:

“Vậy ước mơ còn nhỏ của chàng là gì?” Đường Tĩnh tò mò hỏi.

“Trước đây cơ thể của ta không tốt, còn có nhiều chuyện phải làm... Ứng phó với người đuổi giết, còn sống được đã là nguyện vọng lớn nhất rồi, còn nguyện vọng gì hơn nữa.”

Ánh mắt Mộ Dung Thiên Thần tối lại, chuyện đơn giản nhất là ông trời để cho hắn gặp được nàng, nếu không không biết giờ này hắn còn chịu bao nhiêu khổ sở.

Khi đó mơ ước đối với hắn mà nói là một thứ xa xỉ, từng ngày trôi qua có biết bao thê thảm. Nghĩ lại mình trước đây tuy suốt ngày bị Phụ hoàng ép uống thuốc, nhưng Phụ hoàng và Mẫu phi đều thương yêu hắn, có lẽ lúc hắn dựa vào trong lòng họ làm nũng là lúc hắn bị độc được hành hạ, khổ không thể nói.

Nghĩ vậy, trái tim Đường Tĩnh như bị dao khoét qua, nhìn hắn tràn đầy thương tiếc:

“Vậy cũng nên suy nghĩ cái khác, ví dụ như sau này lớn lên người muốn làm gì?” Đường Tĩnh ôn nhu hỏi, chỉ cần nàng đủ khả năng, nàng sẽ giúp hắn thực hiện.

“Cái khác là cái gì? Lúc ấy ta muốn trở thành một tướng quân uy phong, dẫn dắt binh lính ra trận giết địch. Đối với thân thể này...” Khi đó biên cảnh Tinh Lang quốc rục rịch, sản sinh nhiều chuyện, Phụ hoàng vì vậy suốt ngày mặt mày cau có, hắn ngốc nghếch nghĩ chỉ cần mình có thể giúp Phụ hoàng đánh bại Tinh Lang quốc, Phụ hoàng sẽ nhìn hắn với con mắt khác, tình cảnh của hắn và Hoàng huynh cũng sẽ tệ như vậy.

“Chờ thân thể của người tốt lên sẽ thực hiện được.” Đường Tĩnh an ủi hắn, âm thầm khích lệ chính mình, nhất định phải nhanh chóng tìm ra mấy vị thuốc kia, giải độc cho hắn.

“Đừng nói mãi đến ta, nàng thì sao, nàng có ước mơ gì?” Chỉ cần nàng nói ra, hắn đều cố gắng hết sức thỏa mãn nàng.

“Ước mơ của ta, ta là một tiểu thư cả ngày không ra khỏi nhà còn có ước mơ gì.” Nàng tự giễu nói.

Kiếp trước từng mơ ước, nàng muốn trở thành một đội viên ưu tú nhất đội đặc chủng, nàng có thể dựa vào bản thân mà thực hiện được. Mà đến nơi này, rời khỏi Vương phủ là mơ ước của nàng, nhưng nàng không muốn nó trở thành hiện thực, hiện tại nàng chỉ muốn giải độc cho hắn, cùng hắn bình thần bên nhau.

“Không, nhất định nàng có.” Mộ Dung Thiên Thần khẳng định.

Nếu người khác nói vậy hắn có lẽ sẽ tin, nhưng Vương phi của hắn, hắn biết nàng không phải là nữ tử bình thường.

“Ha ha, nguyện vọng lớn nhất hiện tại của ta là cùng người trải qua những ngày bình thường.”

Nghe nàng nói vậy, trong lòng như có dòng nước ấm chảy qua, ấm áp, ấm ứ.

“Được.” Tiếng cười trầm thấp theo khóe miệng của hắn tràn ra, hết sức êm tai. Đây cũng là nguyện vọng của hắn, là bọn họ có cùng nguyện vọng.

“Trừ cái này còn có gì nữa?” Hắn muốn biết chuyện nàng muốn làm nhất.

Còn có? Trước kia nàng có kế hoạch sau khi rời khỏi Vương phủ, nàng sẽ dùng tiền kiếm được đi dạo chơi, cảnh sắc cổ đại chưa bị khai phá, đừng nói đến là ô nhiễm, hơn nữa người ít, cảnh có lẽ sẽ đẹp hơn, nàng nhất định phải thưởng thức một lần mới được.

“Ta muốn đi du lịch cảnh đẹp khắp nơi, nhìn thế giới bên ngoài như thế nào?” Nhưng hắn là một Vương gia cao cao tại thượng, sẽ vì nàng mà buông thả cuộc sống cấm y ngọc thực sao?

“Được, chờ ta giúp Hoàng huynh lên ngôi vị Hoàng đế, chúng ta cùng đi du ngoạn, làm một đôi nhàn vân dã hạc, thần tiên quyến lữ.” Hắn cũng phiền chán loại tranh đấu lục đục, đêm không ngủ ngon, sau này gặp nàng hắn mới cảm nhận được thì ra nhân sinh mỗi ngày đều trôi qua vui vẻ như vậy, đúng không?

Đường Tĩnh không thể tin nổi nhìn Mộ Dung Thiên Thần, trong đôi mắt của hắn thấy được sự chân thành, làm cho nàng rung động.

Mộ Dung Thiên Thần quay đầu, Đường Tĩnh nhìn gương mặt tuấn mỹ quay đầu đi, nhớ tới hai người mới ngọt ngào thổ lộ tình cảm, áp lực trong lòng tăng cao, hành động nhanh hơn suy nghĩ, hắn nhanh chóng ngồi dậy, hôn lên đôi môi anh đào của Đường Tĩnh, nụ hôn điên cuồng áp tới, không chừa một chút. Giấy phút này, cả thế giới đều yên lặng vì bọn họ, trong mắt bọn họ chỉ có nhau, không chứa nổi thứ gì khác...

Lấy trời làm mối, lấy đất làm chứng, thiên nhiên chứng kiến cho tình yêu thuần túy mà tốt đẹp của bọn họ.

Mãi đến lúc mặt trời ngã về phía Tây, hai người mới lưu luyến cưỡi ngựa về phủ.

11. Chương 11: Cuộc Sống Vô Vị

Hàng ngày giống như Đường Tĩnh mong đợi, bình thần trôi qua. Đường Tĩnh không biết phu thê người ta ở chung thế nào, nhưng nàng cực kì thích cuộc sống hiện tại của bọn họ, không một gợn sóng, thảnh thơi có chút ngọt ngào ấm áp, nếu bỏ qua mỗi lúc trời tối Mộ Dung Thiên Thần giở trò lưu manh.

Nàng hiện tại càng nghi ngờ lúc mới đến nhìn thấy hắn với hiện tại có phải là một người hay không. Hắn giờ đây như một đứa trẻ động một tý là làm nũng, tính tình đùa giỡn. Ngày đó sau khi nàng giải độc cho hắn xong, nàng ngủ lại phòng hắn, ngày hôm sau dự định về phòng mình ngủ, nàng chân trước vào phòng, hắn liền vào theo.

“Sao chàng lại tới đây? đã trễ thế này rồi còn chưa nghỉ ngơi sao?”

“Tất nhiên là phải nghỉ ngơi.”

“Vậy chàng tới đây làm gì?” Đường Tĩnh nhíu mày hỏi.

“Ta tới đây tất nhiên là để nghỉ ngơi rồi.” Không biết từ lúc nào hắn không còn xưng là Bồn vương mà lại dùng từ ta.

“Nghỉ ngơi còn đến nơi này làm gì, về phòng mình đi.” Nàng còn nghe không hiểu thì đúng là tên ngốc.

“Vương phi sáng sớm vừa mới nói muốn sống tốt, buổi tối lại định để ta một mình trông phòng sao?” Giữa trán đầy ưu thương không nói nên lời, ánh mắt mang theo mấy phần thương cảm.

Thật là giỏi dạn vờ, còn một mình trông phòng? Nói bản thân giống như phu tử ở thâm cung tịch mịch u oán.

Không đợi Đường Tĩnh nói gì, hắn cất bước tiến lên bắt đầu cởi quần áo.

“Chàng...” Đường Tĩnh chạy tới chỉ vào hắn.

“Vương phi yên tâm, Bồn vương sẽ giữ khuôn phép còn chưa được sao?” Nghe khẩu khí nhỏ nhẹ của hắn, cảnh tượng ban ngày hai người ngọt ngào vẫn rành rành trước mắt, Đường Tĩnh không nỡ nói thêm, chỉ cảnh cáo hắn buổi tối không được xằng bậy.

“Nhất định.” Mộ Dung Thiên Thần gật đầu, trước lúc nàng đồng ý hắn sẽ không miễn cưỡng nàng.

Ban đêm còn chút quy củ, sau này liền không thành thật, mỗi lúc tối ôm nàng lại hôn, lúc nàng muốn cự tuyệt lại bày ra bộ dáng đáng thương tội nghiệp giống như nàng có lỗi với hắn, làm cho Đường Tĩnh không đành lòng nói gì nữa, chỉ có thể mặc kệ hắn. Không nói quá chút nào, hai người sau nhiều lần làm chuyện thân mật như vậy suýt chút nữa có thể đột phá tầng cuối cùng.

Nghĩ lại chuyện cũ, Đường Tĩnh lấy tay đỡ trán nghĩ mà hoảng sợ.

“Vương phi.” Mới cầm lấy cuốn sách y thì Xuân Ngọc đi vào.

“Vương gia mới Vương phi đi thư phòng một chuyến.”

“Vương gia có chuyện gì sao?” Đường Tĩnh hỏi nàng.

“Không có chuyện gì, chỉ là Dịch thị vệ nói bảo người tới thôi.” Xuân Ngọc lắc đầu.

Từ khi Vương gia và Vương phi xuất phủ một chuyến trở về hai người gần gũi không ít, Xuân Ngọc có thể thấy rõ trong mắt vui ở trong lòng.

“Được, ta lập tức qua.” Đường Tĩnh thả cuốn sách xuống, gật đầu.

Đến thư phòng, Đường Tĩnh gõ cửa, đẩy cửa vào. Mộ Dung Thiên Thần đang xem gì đó mãi đến lúc Đường Tĩnh đến trước bàn hần mới chú ý tới. Nâng mắt nhìn Đường Tĩnh, khóe môi nhàn nhạt ý cười.

“Nhìn gì mà xuất thần như vậy?” Đường Tĩnh cười hỏi.

“Không có gì, cùng Hoàng huynh xử lý chút mật hàm, còn cả chuyện Phong Vũ lâu.”

“Phong Vũ lâu?” Là cái gì?

“Là tổ chức bí mật do ta thành lập.” Thuận tay kéo nàng vào trong ngực mình.

“Tổ chức bí mật?” Trong lòng Đường Tĩnh hiếu kỳ, quần lẩy hần kể cho nàng nghe chuyện về Phong Vũ lâu.

Dựa vào quan hệ hiện tại của hai người, Mộ Dung Thiên Thần cũng không định giấu giếm nàng cái gì, nói hết mọi chuyện về Phong Vũ Lâu cho nàng, từng cái từng cái một.

“Sao, nói như vậy, thật ra Phong Vũ Lâu dùng để thu thập thông tin tình báo.” Nghe hần nói như vậy, Đường Tĩnh vỡ lẽ, giống như tổ chức đặc vụ ở hiện đại.

“Không chỉ thu thập thông tin tình báo mà Phong Vũ Lâu còn có cả sát thủ cùng người tài ba dị sĩ, bí mật giúp Hoàng Huynh giải quyết nhiều chuyện khó khăn.” Vương phi của hần thông minh như vậy, nói một chút đã hiểu, nói xong còn lấy tay ngắt lấy cái mũi của nàng, thuận tiện trộm hương một cái.

“Chàng, đứng đắn một chút.” Đường Tĩnh đổi hần, đối với chuyện hần chẳng để ý thời gian, lúc nào cũng có thể trêu đùa lưu manh, nàng thiết thời hết chỗ nói, nhưng nhìn hàng lông mày của hần nhướng lên, khóe môi nở nụ cười yếu ớt như có như không mà nàng lại cực thích bộ dáng lưu manh như vậy của hần, tâm lý thật mâu thuẫn.

“Không lẽ ta không đứng đắn sao?” Mộ Dung Thiên Thần hơi ngẩng đầu, nghiêm túc hỏi nàng.

Đường Tĩnh liếc liếc hần, không muốn tiếp tục cùng hần thảo luận vấn đề này, kết quả cũng bị hần quần cho choáng váng.

“Chàng tìm ta có chuyện gì?” Thông minh nhanh chóng tìm một đề tài mới.

“Vương phi còn chưa trả lời ta.” Mộ Dung Thiên Thần nhất quyết không buông tha, đầu để lên vai nàng, nhẹ nhàng nắm lấy một nhánh tóc đen.

“Chàng, chàng không nói thì ta đi.” Đường Tĩnh bị đùa giỡn cảm thấy xấu hổ, hai má đỏ bừng.

“Được, ta không trêu chọc nữa.” Rồi nắm tay Đường Tĩnh đến trước kệ sách.

“Lần trước không phải nàng muốn nhìn binh thư sao, ở đây có một số cuốn dễ hiểu, có cuốn khó hiểu, có thời gian nàng có thể xem.” Vừa nói vừa chỉ cho Đường Tĩnh xem, từ lúc ở đồng cỏ nàng có nói qua, hần liền sửa lại giá sách của hần để thuận tiện cho nàng xem.

“Chàng nhớ rõ sao?” Nàng tiện tay từ giá sách rút ra một cuốn, lật đi lật lại, cơ hồ mỗi trang đều do hần viết những lời tâm đắc nhất.

“Mỗi câu nói của Vương phi làm sao có thể không nhớ rõ chứ?” Nói xong vẫn không quên bày ra biểu tình u oán.

“Ha ha...” Đường Tĩnh bị bộ dáng như vậy của hần chọc cười, trong lòng cảm kích biến mất không còn.

“Bổn vương vất vả chỉnh sửa như vậy Vương phi không phải nên cảm tạ Bổn vương sao?” Nhìn nụ cười của nàng, gương mặt hắn u oán hơn, giống như nàng dâu nhỏ bị bắt nạt.

Trên trán Đường Tĩnh chảy xuống mấy vạch đen, nàng tạo nghiệt gì đây, tìm phu quân yêu nghiệt như vậy. Hai tay xoa xoa mặt hắn, nhẹ nhàng hôn môi hắn một cái rồi rời khỏi, đáy mắt Mộ Dung Thiên Thần sâu hơn, nụ cười trên mặt càng đậm.

“Nương tử không có thành ý rồi.” Đưa tay ôm lấy bả vai Đường Tĩnh, hung hăng hôn lên đôi môi anh đào của nàng...

Hai người lẳng lặng đứng ở thư phòng, một người xem mật hàm, một người đọc sách, không khí dần dần âm áp, ngẫu nhiên chỗ nào Đường Tĩnh xem không hiểu, hắn đều tường tận giải thích cho nàng, cúi đầu thì thâm, giờ tay nhắc chân mang theo mười phần ăn ý.

Lúc quản gia mời hai người tới dùng bữa vừa nhìn thấy cảnh tượng như vậy, vui mừng cười cười, từ lúc Vương gia mười sáu tuổi rồi cùng ông đã đi theo hắn rồi làm quản gia ở Vương phủ, hàng năm Vương gia có mấy lần phát tác độc, khổ không thể tả, mấy năm nay hắn chưa bao giờ thấy Vương gia cười một lần, đau đớn Vương gia chịu đựng hắn đều để trong mắt thương trong lòng.

Nhưng từ khi Vương phi gả tới Vương phủ, không chỉ giúp Vương gia giải độc mà Vương phủ cũng dần vui vẻ hơn. Quan trọng là Vương gia không còn bộ dáng lạnh lùng, trên mặt lúc nào cũng nở nụ cười. Hiện tại thấy hai người ở chung tốt như vậy, từ tận đáy lòng ông cao hứng thay Vương gia.

Hắn giọng một tiếng: “Vương gia, Vương phi, cơm trưa đã chuẩn bị xong.”

“Đã biết.” Mộ Dung Thiên Thần đáp lời, buông mật hàm trong tay, ngẩng đầu nhìn Đường Tĩnh.

“Buổi chiều lại tiếp tục xem.”

Đường Tĩnh rũ mắt nghĩ, lần trước nàng lưu lại độc dược trên người Mộ Dung Thiên Thần cũng đáp ứng với đám người Phong Minh muốn biến đổi nhiều phương pháp giải độc, buổi chiều cùng bọn họ đi thương lượng.

“Không được, buổi chiều ta phải xuất phủ một chuyến, chỉ sợ không thể đọc được sách.” Đường Tĩnh khó xử nói.

“Vương phi lại muốn xuất phủ, là ta ủy khuất Vương phi hay là bên ngoài phủ có cái gì hấp dẫn Vương phi? Ngay cả những thứ Vương phi yêu thích ở đây cũng không giữ được nàng lại.” Hắn cực không thích nàng xuất phủ, cho dù biết nàng vẫn chỉ ở phòng khám nhưng nhờ may gặp được Tứ ca thì sao? Trước khi không để ý, hiện tại thì không thể được.

“Chẳng lẽ Vương phi không muốn ở cùng một chỗ với ta sao?” Nhìn Đường Tĩnh im lặng, hắn cho rằng nàng có chút dao động, tiếp tục nói.

Nghe xong những lời này, Đường Tĩnh lạnh lùng nhìn hắn, nàng xuất phủ làm gì hắn không biết thì có trời mới tin. Từ lúc hai người ở quán ăn đã nói rõ, hắn không gọi Dịch Phong trở về mà vẫn đi theo bên cạnh nàng, bất quá hiện tại vì bảo vệ an toàn cho hắn, nhưng mỗi lần nàng xuất phủ thì Dịch Phong vẫn nói với hắn, cho rằng nàng không biết sao. Bị nàng liếc qua, hắn vừa muốn lên án thì ngọn lửa đã dập tắt, cúi đầu im lặng không nói.

Thật ra nàng cũng muốn ở lại Vương phủ đọc sách, nàng nhìn qua, thư phòng của hắn có nhiều bản mà kiếp trước nàng khó thấy, nàng chỉ hận không thể một lúc đọc xong. Nhưng nàng khẩn trương đi xem có phương pháp giải độc cho hắn tốt hơn hay không, làm cho hắn nhanh chóng khỏe lại, cho nên nàng nhất định phải xuất phủ.

Mộ Dung Thiên Thần cũng hiểu, nàng đã hạ quyết tâm muốn xuất phủ.

“Ta cùng Vương phi xuất phủ.” Nếu không giữ được nàng vậy thì để hắn ra ngoài cùng nàng.

“Không được.” Đường Tĩnh một lời cự tuyệt, hắn cùng đi thì không phải thân phận của mình sẽ bị bại lộ sao, tuyệt đối không thể được.

Nàng làm sao có thể không do dự mà cự tuyệt như vậy, gương mặt Mộ Dung Thiên Thần hiện lên chút tổn thương, lại bày ra bộ dáng đáng thương.

“Ta, ta chỉ xuất phủ một lúc, lập tức quay lại có được không?” Mặc kệ như thế nào, Đường Tĩnh luôn không đành lòng nhìn bộ dáng đó của hần, hần là dựa vào chuyện nàng hay mềm lòng.

Nhưng Đường Tĩnh đã hạ quyết tâm, mặc cho hần nói như thế nào cũng không chịu. Cuối cùng hần không tình nguyện để cho nàng xuất phủ.

Buổi chiều chỉ còn Mộ Dung Thiên Thần một mình ở trong thư phòng, vô luận làm gì cũng không xong, lúc nào cũng thất thần. Cho tới trưa hần như đã quen Đường Tĩnh luôn ở bên cạnh hần, nếu nàng ở bên, trong lòng luôn có cảm giác yên tâm, nhưng nàng lại chạy ra khỏi phủ, hần muốn tìm cũng tìm không thấy.

Đây cũng chính là một trong những lý do hần muốn chỉnh sửa lại thư phòng, nàng ở thư phòng đọc sách vẫn luôn ở cùng mình không xuất phủ, nhưng... Haiz. hần than nhẹ một tiếng, cuộc sống không hoàn hảo như hần vẫn đoán.

12. Chương 12: Khúc Nhạc Đạo Tiên Cung

Đường Tĩnh vừa tới hiệu thuốc bắc, Thẩm Phong Minh liền ôm chầm lấy nàng: “Tiểu tử ngươi gần đi chơi bởi ở đâu mà lâu như vậy không tới hả?”

Đường Tĩnh chịu không nổi sự nhiệt tình của hần, đẩy hần ra, hơi ghét bỏ nói: “Tránh xa ta một chút, cả ngày lồi lồi kéo kéo, ta lại không thích ngươi.”

“A, ngươi nói vật thật quá tổn thương trái tim của ta rồi.” Nói xong còn phô trương lấy tay áo lau lau nước mắt, nức nở mấy tiếng.

“Được rồi, được rồi, đừng náo loạn nữa.” cuối cùng Đường Tĩnh phải ngăn cản hần, nếu không ai đáp lại, hần sẽ tiếp tục làm ầm ĩ, giở trò nhiều hơn.

Đường Tĩnh đi tới trước mặt lão giả, cung kính chấp tay hành lễ: “Quý thúc.”

“Đến sao?” Lão giả râu bạc vắn về bộ râu của mình, hòa ái hỏi Đường Tĩnh.

Ở chung lâu ngày mọi người đều biết, lão giả kia gọi là Vương Quý, tự là Vô Công, mọi người đều gọi hần là Quý thúc thúc. Mọi người đều cảm thấy gọi Công thúc khó nghe. Ông ấy vốn là Ngự y trong cung, sau vì con gái bất hạnh qua đời, Ông thương tâm từ quan chu du thiên hạ, hai năm qua thân thể phu nhân không tốt nên muốn dừng lại một chỗ, để cho phu nhân từ từ dưỡng thân.

Đúng lúc Đồng Thiện đường tuyển đại phu, cho nên liền đến. Quý thúc có y thuật tốt, mấy năm đi du lịch các nơi, thấy nhiều chứng bệnh nan y, cho nên kiến thức rộng rãi, kinh nghiệm phong phú, bệnh nhân tìm hần rất nhiều. Cho dù Ông ấy là người có nhiều kinh nghiệm nhất nhưng không tự cao tự đại, hết sức bình dị gần gũi, ngày thường còn dạy bọn họ y thuật, cho nên Đường Tĩnh cực kì thích ông, mỗi lần tới đều chào hỏi ông đầu tiên.

Còn có Thẩm Phong Minh, lần đầu tiên Đường Tĩnh nhìn thấy hần, chỉ mặc một bộ trang phục xanh đen nhưng không làm mất đi khí chất quý phái của hần, mấy ngày quen biết, theo giải thích và học thức cùng một chút phong đăng thi thoảng lộ ra làm cho Đường Tĩnh khẳng định thân phận của hần không đơn giản, dựa theo hiện tại mà nói cũng có thể là Phú nhị đại - con nhà giàu.

Bất quá so với mấy nhị thế tử ở hiện đại thì hần thật sự khiêm tốn, nếu không phải ban đầu nàng chú ý tới hần, sau này mới quan sát thì khó nhìn ra hần và người khác bất đồng chỗ nào.

Cuối cùng là Tô Phương Tuấn, y thuật của hần so với hai người bọn họ kém một chút nhưng người cũng như tên, tính cách thật thà chất phác, Đường Tĩnh chọn hần cũng vì nguyên nhân này. Đường nhiên thật thà chất phác không phải là gốc, hần cực kì nhanh nhẹn, nàng không lúc nào không thấy hần giúp hiệu thuốc làm việc, thi thoảng nói ra những câu làm cho người khác kinh ngạc, nhiều khi có thể làm cho người ta ghen đến gần chết, giống như “Bất minh tắc dĩ, nhất minh kinh nhân.” ***

*** Ví với bình thường không có biểu hiện gì đặc biệt, nhưng khi làm thì có thành tích khiến mọi người kinh ngạc.

Nói chuyện phiếm vài câu, Đường Tĩnh liền hỏi phương pháp giải độc.

“Hiên Viên, người xác định cái người nói là hỗn hợp độc cùng một chỗ sao? Độc tính mãnh liệt như vậy hẳn có thể sống được không?” Thẩm Phong Minh ồn ào, không khó để nghe trong lời nói ẩn chứa sự bội phục.

“Đúng vậy, Hiên Viên, người xác định là độc này sao?” Quý thúc cũng hỏi, dù sao lúc đó nàng miêu tả bệnh trạng ra, còn nói mấy loại độc này, bọn hắn chưa bao giờ thấy qua.

Người hành y đều phải nhìn, nghe, hỏi, sờ để chuẩn đoán.

***: vọng, vấn, vấn, thiết; tứ chẩn (bốn phương pháp chữa bệnh của Đông y; nhìn, nghe, hỏi, sờ. gọi là “tứ chẩn”)

Đường Tĩnh đương nhiên nghe được sự cố kỵ của bọn họ, khẳng định gật đầu: “Vậy người nói phương pháp giải độc đi.”

“Quý thúc, người xác định sao?” Đường Tĩnh hoài nghi hỏi, Quý thúc vuốt râu gật đầu, ngay cả Quý thúc đã nói vậy, xem ra không sai biệt lắm.

“Người biết mấy vị thuốc này đến đâu mới tìm được sao?” Đường Tĩnh vội vàng hỏi, nàng lật lung cả ngọn núi mấy lần nhưng không tìm được.

Quý thúc cau mày lắc đầu: “Những thứ này cực kì hiếm thấy, lão phu không rõ lắm, hai người các người có biết không?”

Phương Tuấn lắc đầu, những thứ này hắn chưa từng nghe qua.

“Ở Tĩnh là quốc vương thất có một gốc cây Quỳnh Bích Hoa, cực kì trân quý, là quốc bảo của bọn họ, Quỳnh Bích Hoa xung quanh đều có người canh gác nghiêm mật, chỉ sợ người bình thường không lấy được.” Phong Minh ngưng trọng nói, nghĩ muốn khuyên nàng buông tha.

“Mặc kệ nó khó như thế nào, phải thử một chút mới biết được.” Đường Tĩnh kiên định nói, cho dù phải trả giá lớn, bọn họ cũng không tiếc.

Lần này xuất phủ không có thu hoạch gì, nhưng lại để lại di chứng trầm trọng... Mộ Dung Thiên Thần lúc nào cũng quần lầy nàng, hai người giống như hai đứa trẻ sinh đôi, như hình với bóng. Mọi người đều nói Vương gia và Vương phi tình cảm thâm hậu, chỉ có nàng mới biết ‘tình cảm thâm hậu’ của bọn họ rốt cuộc là như thế nào.

Sáng sớm, ánh mặt trời chiếu xuyên qua màn che vào phòng, ánh nắng ấm áp vẩy lên người đang mộng đẹp ở trên giường, ôm lấy người đó, lộ ra làn da trắng như tuyết.

Đường Tĩnh thoải mái mở mắt ra, sờ sờ người bên cạnh, lông mày nhướng lên, hẳn rời giường rồi sao? Mỗi ngày sau khi nàng mở mắt đều âm ỉ nàng một lúc mới chịu rời giường, chẳng lẽ hôm nay mặt trời mọc đằng tây, vậy mà không đợi nàng tỉnh lại đã rời giường rồi. Nhún vai tỏ vẻ không sao, sau đó rời giường mặc quần áo.

Xuân Ngọc ở ngoài cửa nghe được tiếng động liền đẩy cửa tiến vào:

“Vương phi tỉnh dậy rồi sao?”

“Ừ, Vương gia đâu?”

“Hôm nay trong cung có người tới, Vương gia đã đi tới sảnh, để ta ở lại chỗ này không cần quấy rầy Vương phi nghỉ ngơi.” Xuân Ngọc nhanh nhẹn bưng nước rửa mặt tới, hầu hạ Đường Tĩnh rửa mặt.

Tiết trung thu, Đường Tĩnh sưng sốt, trong lúc lơ đãng đã tới tiết trung thu, nàng tới nơi này cũng được nửa năm rồi. Đường Tĩnh phiền muộn thở dài, những năm qua tiết trung thu đều cùng cha mẹ ăn cơm đoàn viên, đón tiết trung thu hoặc ở trong quân đội cùng nhóm bằng hữu đón tiết trung thu, sau đó gọi điện thoại cho cha mẹ, nghe lời an ủi của bọn họ, trong lòng sẽ cảm động. Hiện tại chỉ sợ bọn họ ngay cả mình ở đâu cũng không biết, không biết có lo lắng cho nàng hay không?

Trong thời gian này chuyện này vẫn bị Đường Tĩnh xem nhẹ lại nhắc lên trong lòng, hiện tại ngũ vị tạp trần, thương cảm không nói nên lời.

“Trong cung đưa tới thứ gì?” Thương cảm qua đi, vẫn còn phải sống tiếp.

“Ta cũng không rõ lắm, không phải lát nữa Vương phi tới sẽ biết sao?” Trang điểm xong, Xuân Ngọc đứng bên cạnh Đường Tĩnh, muốn nói lại thôi.

“Xuân Ngọc, có gì thì nói thẳng.” Tiểu nha đầu từ sáng đã không yên lòng, Đường Tĩnh nhìn qua giống như đang nén giận, làm cho nàng không hiểu được.

“Vương phi gả tới Thần vương phủ cũng được một thời gian rồi.” Nhìn thần sắc bình tĩnh của Đường Tĩnh, sau đó lại nói tiếp: “Vốn là ba ngày lại mặt, nhưng mà... nhưng mà... Vương phi có phải nên nói với Vương gia một tiếng, thừa dịp trung thu về phủ thăm phu nhân?”

Thì ra là vì cái này, nàng ta không đề cập tới, bản thân nàng cũng quên còn có phủ Thừa tướng, trách không được nha đầu này lại giận dữ với nàng.

“Xuân Ngọc, người có cảm thấy ta từ lúc gả vào Vương phủ liền quên phủ Thừa tướng không?”

“Ô tì không dám.” Xuân Ngọc quỳ xuống đất.

“Những lời này vốn định không nói chỉ là tiểu thư hồi phủ một chuyến để cho phu nhân biết hiện tại người sống rất tốt, phu nhân sẽ yên tâm hơn.”

Hai tay nâng Xuân Ngọc đứng dậy, nhẹ giọng nói: “Người vẫn luôn ở cùng ta, ta đã sớm xem người như tỷ muội, đã là tỷ muội còn có gì không thể nói? Người nói đúng, mấy ngày ta đã xem nhẹ chuyện này rồi.”

“Vương phi”

“Nhưng mà gần tới Trung thu, trong phủ có quá nhiều chuyện, phủ Thừa tướng cũng không thiếu, qua trung thu ta sẽ cùng Vương gia hồi phủ thăm mẫu thân và bọn họ.”

Ngày thường nghe Xuân Ngọc nói nhiều về những chuyện hồ đồ là Lý Linh Lan làm, cũng nghe nói mẫu thân cũng bảo vệ và bao dung nàng, ngay cả người ngoài như nàng nghe đều cảm thấy rung động.

Mẫu thân của nàng ở phủ Thừa tướng cũng không được tốt, nói như vậy đứa con gái này là hy vọng sống duy nhất của nàng ấy, dựa vào quan hệ phủ Thừa tướng và Thái tử, nàng khẳng định sẽ không hy vọng con gái duy nhất gả tới Thần vương phủ. Nếu nàng ở Thần vương phủ sống tốt thì nàng ấy cũng có thể vui vẻ. Nàng hài lòng với cuộc sống hiện tại của nàng, không có chút bức bối. Thôi thôi, cho dù Thừa tướng phủ là đầm rồng hang hổ, vì người mẫu thân này nàng cũng phải xông vào thôi.

“Đi thôi, chúng ta đi sảnh trước xem thử.” Mới ra đến cửa, đúng lúc gặp quản gia.

“Vương phi.” Mặc thúc nghiêng người muốn hành lễ, Đường Tĩnh liền ngăn hãm lại:

“Mặc thúc, về sau không cần hành lễ. Người là trưởng bối, chúng ta nhận không nổi lễ này.”

“Vương phi người hại chết lão nô, lão nô chỉ là hạ nhân, không thể đảm đương nổi.” Mặc thúc sợ hãi nói.

Hắn là một hạ nhân, làm sao có thể cùng hành với Vương gia, dù được Vương phi coi trọng, hắn cũng không thể nào quên được bốn phận của mình.

“Không, Mặc thúc, người xứng đáng.” Nàng từng nghe Mộ Dung Thiên Thần nhắc tới mấy năm nay Thần vương phủ nguy khốn, chỉ bằng mấy năm nay hắn vất vả xử lý tất cả mọi chuyện ở Vương phủ, thật lòng thật dạ ở lại bên cạnh Thần vương, hắn liền nhận được thanh danh trưởng bối. Âm thanh của Đường Tĩnh không lớn nhưng hết sức khẳng định.

“Vương phi.” Vương phi nói như vậy là khẳng định công lao mấy năm qua của hắn, trong lòng Mặc thúc lại cảm kích Đường Tĩnh mấy phần.

“Được, Mặc thúc, chuyện này liền quyết định như vậy, không cần nói nữa. Người tới là?”

“À.. à..” Vương phi nhắc nhở, lúc này Mặc thúc mới nhớ tới chuyện chính.

“Hàng năm trong cung đều đưa tới Vương phủ chừng bảy tám tơ tằm ti, một cây nhân sâm ngàn năm và vài cây long chi thượng đẳng, lễ vật của chúng ta là gì, còn cả Thái hậu và mấy vị nương nương, đưa tới đó thứ gì?”

Đường Tĩnh hơi nhú mày: “Bình thường Vương phủ đáp lại thứ gì?”

“Những năm qua chúng ta đều không đáp lại nhưng năm nay...”

“Ta hiểu rồi.” Đường Tĩnh nhẹ nhàng gật đầu

“Chờ ta và Vương gia thương lượng, không thể để cho người ta nói chúng ta đánh mất lễ nghĩa. Nếu là trong cung thì ta và Vương gia sẽ thương lượng rồi cho người câu trả lời.” Trong cung quan hệ có chút phức tạp, bứt dây động rừng, nàng đối với mối quan hệ này không hiểu rõ, không thể tự mình quyết định.

Nàng đến lâu như vậy cũng học được không ít, những việc này vốn là nàng phải quan tâm, Mặc thúc chỉ cần chạy qua chạy lại, nhưng hôm nay hẳn một bó tuổi rồi vẫn còn phải quan tâm mọi chuyện lớn nhỏ, chu đáo đến mức Đường Tĩnh có chút xấu hổ.

“Vương phi ngàn vạn lần đừng nói vậy, lão nô thật sự sợ hãi.” Thật ra là thụ sủng nhược kinh, hẳn có tài đức gì mà được Vương phi đối đãi với mình như vậy.

Sau khi cùng quản gia nói chuyện xong Đường Tĩnh mang Xuân Ngọc đi sảnh trước. Vừa mới tiến vào liền thấy mấy gán đồ, nhú nhú mày, trong cung ban cho mấy thứ này có thể so sánh được sao? Nghiêng đầu hỏi Mộ Dung Thiên Thần đang nhìn danh sách:

“ Trong cung ban cho cái gì vậy?”

“Chỉ một chút đồ đơn giản mà thôi, hàng năm đều như vậy, không có gì mới.” Thuận tay đưa danh sách quà tặng cho Dịch Thiên đang ở bên cạnh, lôi kéo Đường Tĩnh ngồi xuống ghế.

“Còn có người đấy...” Đường Tĩnh ửng đỏ, nghĩ muốn đẩy hẳn ra, Mộ Dung Thiên Thần lạnh nhạt trừng mắt nhìn Dịch Thiên, Dịch Thiên gãi gãi mũi, hiện tại hẳn quá quen thuộc đức hạnh này của Vương gia rồi, hai tay ôm quyền thi lễ, lập tức biến mất. Xuân Ngọc cũng chịu không nổi cũng rời khỏi.

13. Chương 13: Tặng Lễ

“Được rồi, hiện tại không có ai rồi.” Mộ Dung Thiên Thần đắc ý nói với Đường Tĩnh.

“Ta cũng thấy được.” Nàng liếc một cái.

“Ừ, Vương phi nhìn được là tốt.” Hai tay ôm Đường Tĩnh thật chặt, Đường Tĩnh cũng thành thói quen, không quản hẳn nữa.

Nhớ tới vừa mới nói chuyện với quản gia liền nói với Mộ Dung Thiên Thần:

“Vốn là chúng ta đưa lễ trước.” Đường Tĩnh có chút áy náy, nhỏ giọng nói.

Mộ Dung Thiên Thần là huynh trưởng của bọn họ, làm gì có đạo lý huynh trưởng tặng lễ cho đệ đệ trước.

“Là bọn họ đưa sớm, làm sao có thể trách nàng?” Mộ Dung Thiên Thần nói đến hợp tình hợp lý, ngược lại còn có chút ghét bỏ, không có chút nào có ý thức của người làm đệ đệ. Đường Tĩnh yên lặng nghe hẳn nói có chút dở khóc dở cười, lý do như vậy mà cũng nói được.

“Vậy còn trong cung?”

“Việc này vốn muốn để cho Vương phi xử lý, vương phi quyết định là được rồi.” Mộ Dung Thiên Thần hoàn toàn là bộ dáng nam nhân tốt, tất cả đều để Đường Tĩnh quyết định. Đường Tĩnh oán hận nhìn hẳn, nàng nếu có thể quyết định thì còn hỏi hẳn làm gì.

“Chuyện lớn như vậy, ‘thiếp thân’ làm sao có thể làm chủ, còn phải đợi Vương gia quyết định.”

Ngay cả ‘thiếp thân’ đều nói ra, Đường Tĩnh đã tiến bộ lắm rồi.

“Nàng là nữ chủ nhân của Vương phủ, có chuyện gì không thể làm chủ đây?” Mộ Dung Thiên Thần khép hờ hai mắt, giống như không muốn đếm xỉa. Trêu đùa nàng là một thú vui của hắn, nhìn nàng xù lông như còn mèo nhỏ, trong lòng hắn đặc biệt thư thái.

Đường Tĩnh cúi quá hóa cười, “Chuyện gì cũng có thể quyết định sao?” Nhỏ giọng nói bên tai Mộ Dung Thiên Thần nói.

“Nàng dám!” Không nghĩ tới Mộ Dung Thiên Thần lại xù lông, khoe miệng Đường Tĩnh nhếch lên nụ cười yếu ớt.

“Ta có cái gì không dám, không phải nói ta là nữ chủ nhân của Vương phủ sao?”

“Vậy nam chủ nhân của Vương phủ là ta thì sao?” Hắn lớn tiếng thét lên.

“A...” Chỉ chờ câu nói này của hắn, liền bóp cổ Mộ Dung Thiên Thần, hung tợn nói:

“Người cũng là chủ nhân Vương phủ, vì cái gì còn muốn để ta quyết định?”

Lúc này Mộ Dung Thiên Thần mới phản ứng kịp, bị lừa rồi! Hắn ha ha cười gượng hai tiếng: “Vây đồ đưa trong cung ta tự đặt mua, Vương phi cảm thấy thế nào?” Hắn lấy lòng hỏi Đường Tĩnh.

“Vậy thì không cần, chàng nói cho ta một ít chuyện tình trước đây ở trong cung đi, như vậy ta mới biết nên đưa quà gì, miễn cho gặp phải sai lầm, huống hồ chàng cũng chưa nói cho ta chuyện tình trong cung.”

Nghe giọng nói làm nũng của nàng, tâm tình Mộ Dung Thiên Thần tốt lên.

“Vương phi còn chưa nói qua đấy, không bằng Vương phi cũng nói cho ta một ít chuyện trước đây của nàng đi.” Hắn vẫn tò mò vì sao nàng gả vào Vương phủ lại khác trước kia như vậy.

Đường Tĩnh nghiêng người, “Lúc nhỏ ta đã như vậy, có cái gì tốt mà nói.” Nàng không phải là Lý Linh Lan thật sự, làm sao có thể nói chuyện trước đây của nàng, Mộ Dung Thiên Thần thấy nàng không muốn nói cũng không tiếp tục miễn cưỡng, hắn nguyện ý để nàng cam tâm tình nguyện nói cho mình, chỉ mong ngày nào đó không còn xa.

“Ta có thể thuận lợi sống sót, ít nhiều là nhờ Thái hậu và Đức phi nương nương, là bọn họ cực kì chiếu cố ta và Nhị ca, cho nên ta vẫn luôn cảm kích bọn họ.”

“Đức phi nương nương?” Lần đầu nàng nghe được nhân vật này, vẫn vô tư trợ giúp hài tử của phi tử khác, theo lý thuyết không phải nàng ta cùng Mẫu phi của hắn là tình địch sao?

Nhìn thấy được Đường Tĩnh nghi hoặc, Mộ Dung Thiên Thần tiếp tục nói:

“Nàng và Mẫu phi từ nhỏ lớn lên bên nhau, tình như tỷ muội, cho nên sau khi Mẫu phi mất, nàng mới chiếu cố chúng ta. Nhưng mà...” Mộ Dung Thiên Thần như nhớ tới được chuyện gì khổ sở, cau mày, con người đen như mực ngọc đen tối, âm thanh lạnh lùng:

“Vì cái gì, vì cái gì ta luôn chịu khổ như vậy còn bọn họ có thể yên tâm thoải mái sống?”

Đường Tĩnh hiểu được ý tứ của hắn, trong cung là một nơi ăn tươi nuốt sống, nhẹ nhàng vuốt lên nơi hàng mi nhú chặt của hắn:

“Chàng chỉ nghĩ tới chuyện mình khổ sở nhưng không nghĩ tới mình thật ra cũng là người hạnh phúc.”

“Hạnh phúc?” Hắn nghi hoặc nhìn Đường Tĩnh

“Đúng vậy, chàng xem, mặc dù có nhiều bất hạnh nhưng chàng vẫn có hoàng huynh thương chàng, có Đức phi nương nương thương chàng, còn có Mặc thúc mấy năm nay vẫn chu đáo chăm sóc chàng, xử lý mọi chuyện trong phủ, so với những người đó bên cạnh cho có người a dua nịnh hót, chàng còn hạnh phúc hơn, không phải sao?” Đường Tĩnh từ từ giải thích cho hắn.

Nghe lời nói dịu dàng của nàng, trong lòng Mộ Dung Thiên Thần như có cơn gió thổi qua, từ trong luồng cuống hồi phục lại, nhẹ nhàng tựa vào đầu vai Đường Tĩnh, cảm kích nói:

“Đặc biệt từ sau khi có nàng, ta càng thêm hạnh phúc.”

Đường Tĩnh nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng hắn. “Ta không thích nhìn chàng nhú mày, cho nên về sau không cần để ý tới những chuyện không thoái mái.” Trong mắt nàng như có vô số ánh sao, chiếu sáng cả cuộc đời hắn, sáng chói như ngọc.

Đường Tĩnh có chút hối hận vì hôm nay nhắc tới chuyện này, lại cảm thấy có chút may mắn, nàng sợ hắn thật sự để tâm tới chuyện vụn vặt, đây mãi mãi là nỗi đau trong lòng hắn, nàng cực kì hy vọng hắn mãi mãi không chạm tới nhưng nếu mãi mãi không quên nó thì mãi mãi sẽ không khép lại được. Hắn nói ra như vậy mãi mãi tốt hơn so với việc giữ mãi trong lòng, ít nhất nàng vì hắn giải khai một khúc mắc.

Dừng lại một chút nàng lại nói tiếp: Mặc thúc tuổi tác cũng đã cao, ông ấy vì Vương phủ làm lưng vất vả nửa đời người, cũng đến lúc an hưởng tuổi già rồi.”

“Ừ, ta cũng đã nghĩ đến chuyện này, cho nên Vương phi không cần quan tâm nữa.”

“Chàng làm gì vậy?” Đường Tĩnh khó hiểu nhìn hắn kéo tay nàng đặt trước ngực hắn.

“Trong lòng Vương phi nghĩ đến nam nhân khác, Bỏ vương đau lòng.”

Khóe miệng Đường Tĩnh run rẩy, cái nam nhân khác là Mặc thúc sao? Loại giấm chua này hắn cũng ăn? Thoát khỏi bàn tay hắn, chân trái hung hăng giẫm hắn một cái.

“Đi chết đi.”

Mộ Dung Thiên Thần bị giẫm cũng không cảm thấy buồn bực, ngược lại cực kì vui vẻ: “Ha ha”

Tiếng cười trầm thấp từ lồng ngực hắn truyền ra, dễ tai không nói nên lời.

Cùng với Mộ Dung Thiên Thần thương lượng hồi lâu, sau đó mang cây sâm ngàn năm và mấy thước vải thiên tằm ti đưa cho Đúc phi nương nương, đưa một pho tượng điêu khắc tượng phật bằng ngọc và tấm da chồn trân quý cho Thái hậu, còn những người khác thì đưa một vài thứ bình thường là được rồi.

Mặc thúc nghe xong gật đầu, Thái hậu theo phật, Đúc phi nương nương thân thể không tốt, những lễ vật này có thể nói là cực kì thỏa đáng.

“Vậy các đại nhân khác đưa lễ vật thì sao?”

“Mấy năm qua như thế nào thì năm nay như vậy là được, cũng không đến mức vì ta mà sửa lại quy củ.” Đường Tĩnh cười nói.

“Vâng.. Nhưng mà phủ Thừa tướng?”

“Phủ Thừa tướng mấy năm qua đều đưa sao?” Đường Tĩnh nhú mày hỏi.

Mặc thúc nghĩ nghĩ rồi nói: “Phủ thừa tướng luôn không thân cận với chúng ta, chắc là năm nay vì Vương phi gả qua đây mới làm vậy.”

Quản gia uyển chuyển nói với nàng, bọn họ và phủ Thừa tướng không phải chung đường.

Đường Tĩnh gật đầu, khóe miệng cười lạnh, bởi vì nàng sao? Không phải là thăm dò nàng đấy chứ, chẳng lẽ bọn họ còn ngốc nghếch cho rằng nàng vẫn còn là Lý Linh Lan quần áo lụa là hung hãn kia sao?

Tuy chưa gặp qua vị Phụ thân kia nhưng cũng không có ấn tượng tốt gì về hắn, có thể sủng thiếp diệt thê, đưa con gái cho kẻ địch thì làm sao có thể là người tốt.

Đường Tĩnh hơi suy xét: “Cùng nhau trở về, nói cho bọn họ phủ Thừa tướng không cần vì Bản phi mà phải thay đổi cái gì.” Âm thanh lạnh lùng đây quyết đoán là đang muốn nói cho bọn họ, Đường Tĩnh nàng không phải để che mắt phủ Thừa tướng, để cho người phụ thân kia của nàng chết tâm.

Mặc thúc hoàn toàn nhìn vị Vương phi này với cặp mắt khác xưa, ngay cả Mộ Dung Thiên Thần nghe được cũng chấn kinh, Vương phi này của hắn làm cho hắn quá nhiều ngạc nhiên, khi dịu dàng có thể hóa thành dòng nước, khi ngoan tuyệt thì nhất định sẽ không dây dưa dơ dãi, hành sự quyết đoán, nếu là nam nhân, tuyệt đối sẽ là một tướng quân sát phạt quyết đoán.

Nhưng mà Vương phi của hần làm sao có thể là nam nhân, nhưng vì hần mà quyết liệt với người nhà, cái giá của nàng phải trả là quá lớn, dù là tình thân của nàng, cho dù nàng không giúp Thái tử cũng không cần phải như vậy...

Môi mỏng nhếch lên: “Lan nhi, như vậy..”

“Như vậy rất tốt, chàng không cần áy náy, ta chỉ muốn là chính mình, không muốn bị người không quan trong ràng buộc.” Đường Tĩnh cắt ngang lời hần, kiên quyết nói.

Nàng không phải là Lý Linh Lan, không hà tất phải vì người phụ thân không lương tâm đó mà suy nghĩ, nàng coi trọng hần thì tất nhiên sẽ không để người khác hại hần.

“Hiện tại chàng là người thân duy nhất của ta, chàng không thể phụ lòng ta.” Đường Tĩnh cười đầy đầy Mộ Dung Thiên Thần.

Không phân biệt quan hệ, chỉ có duy nhất là người thân, Mộ Dung Thiên Thần bị mấy từ này làm cho rung động, Mộ Dung Thiên Thần hần tích được bao nhiêu công đức mới được ông trời rủ lòng thương xót, cưới được một hiền thê mỹ mạo như vậy.

“Lan nhi, nàng yên tâm, cuộc đời này của ta sẽ không phụ nàng.” Lời nói đơn giản không màu mè, không có từ ngữ văn vẻ hoa mỹ nhưng là lời hứa hẹn nặng nhất thế gian.

Phủ Thái tử

“Sự tình làm xong sao?” Thái tử ngồi ngay ngắn sau bàn đọc sách, vẻ mặt nghiêm túc. Phía tay phải là các đại thần đang nơm nớp lo sợ, nhìn quan phục của bọn họ đều là đại thần có phẩm giai không thấp, đang sợ hãi cúi đầu, như sợ uy nghiêm của Thái tử.

Bên trái là hai thiếu niên dị tộc, dưới áp suất như vậy nhưng vẫn đứng thẳng người, nghe được lời của Thái tử, có một người lớn tuổi hơn tiến lên một bước, đối diện với ánh mắt của Thái tử, vẫn trong treo như cũ.

“Thái tử yên tâm, chuyện Vương gia nhà ta đồng ý nhất định sẽ làm tốt.”

Thái tử thỏa mãn gật đầu, thở phào cười nói:

“Vậy là tốt rồi.”

Người nọ nghe xong cúi đầu, che đi sự âm ngoan trong mắt.

“Hai vị đường xa mà đến, đi đường mệt nhọc, ta đã phân phó cho người chuẩn bị phòng khác tốt, hai người nghỉ ngơi cho tốt.”

“Dạ tạ Thái tử.” Hai người nói cùng lúc.

“Vậy hai người nghỉ ngơi trước đi, quản gia, mang hai vị khách quý tới phòng khách.”

Thái tử uyển chuyển hạ lệnh trực khách, ánh mắt sắc bén, âm thanh lạnh lẽo, giống như nụ cười vừa rồi là ảo giác.

Hai vị đại thần cúi đầu thấp hơn, trong lòng lo lắng không yên, tâm tư của Thái tử bọn họ càng ngày càng đoán không ra. Mà hai vị thiếu niên dị tộc đối với chuyện này không chút để ý, chấp tay với Thái tử rồi rời đi.

Sau khi trở về phòng, thiếu niên trẻ tuổi tức giận, oán giận người lớn tuổi hơn: “Ca, huynh xem thái độ kia của tên Thái tử, dám dùng một cước đá bay chúng ta mà không một chút nhân nhượng, chủ tử vì cái gì còn muốn giúp hần đây?”

Người lớn tuổi hơn có vẻ là thiếu niên trầm ổn, những thứ này hần cũng thấy được, hần không hiểu vì sao chủ tử lại kiên trì làm như vậy, lắc đầu, nhẹ nhàng quát thiếu niên ít tuổi hơn:

“Đừng nôn nóng như hải tử, cẩn thận tai vách mạch rừng. Chúng ta cứ báo cáo Vương tử chuyện chúng ta được giao, chủ tử làm vậy chắc chắn có tính toán của người.”

Thiếu niên kia nghe xong nghịch ngợm là lưỡi, lập tức nghiêm túc, ca ca hần thấy vậy chỉ bất đắc dĩ lắc đầu, vẫn là kinh nghiệm quá ít, cái gì cũng bộc lộ ra bên ngoài.

Trong thư phòng, hai vị đại thần liếc mắt nhìn nhau, trong đó có một người cẩn thận mở miệng:

“Thái tử, người thật sự tính toán hợp tác với Tinh lang quốc sao?” Bọn họ luôn luôn đối với Thiên Dục quốc như hổ rình mồi, Thái tử sao có thể hồ đồ như vậy, nhưng hắn không dám nói ra ngoài, hắn còn muốn sống thêm vài năm nữa đây.

“Đúng vậy, mong Thái tử suy nghĩ kĩ.” Một người khác cũng lên tiếng, trong âm thanh lộ ra mấy phần thông minh lạnh lợi.

“Lý thừa tướng nếu lo lắng cho bản Thái tử không bằng để cho nữ nhi của người thăm dò tin tức trong Thần vương phủ.” Thần sắc đôi mắt Thái tử tối lại, nhớ tới chuyện này hắn liền thấy tức giận, hiện tại Mộ Dung Thiên Hiên càng được Phụ hoàng coi trọng, hắn bị đảo lộn rất nhiều kế hoạch, mà Lý Linh Lan này là hắn tỉ mỉ cài vào Thần vương phủ nhưng không có bất kì động tĩnh gì, ngược lại còn ngang nhiên cùng Mộ Dung Thiên Thần phế vật trở thành một đôi, hơn nữa hiện tại nàng còn xinh đẹp như vậy, điều này làm cho hắn sao có thể không buồn bực được.

14. Chương 14: Tiến Cung

Từ khi gả tới Thần vương phủ, không chỉ ngày lại mặt không trở lại, ngày thường cũng không tới thăm Thừa tướng phủ,, thậm chí tiết tưng thu hần đã quà tặng cũng đều bị trả trở về. Hắn đang tính cho Triệu thị đi Thần vương phủ nhìn xem, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, Thái tử đã nói như vậy hắn càng khẳng định: “Về phủ lập tức để Triệu thị đi tới Thần vương phủ một chuyến.”

Hạ quyết tâm, Lý Chung Lương lập tức trả lời:

“Cụu thần nhất định để nữ nhi nhanh chóng tìm hiểu tin tức, không phụ lòng hy vọng của Thái tử.” Lời nói đầy thể thống, cho thấy sự trung thành của mình, mặc kệ có làm dc hay không, trước đồng ý rồi nói sau.

Thái tử nghe xong, sắc mặt có chút hòa hoãn, giọng điệu ôn hòa: “Vậy làm phiền Lý đại nhân rồi.” Lý Chung Lương thở phào một hơi, xem ra cái mạng già của hắn được bảo toàn rồi.

Đạt được đáp án muốn nghe, tâm tình Mộ Dung Thiên Tứ tốt lên, gương mặt nhàn nhạt ý cười.

“Thái tử?” Một đại thần khác còn muốn nói gì đó, Thái tử ngăn lại.

“Chuyện này Bản cung tự có chừng mực, các người không cần nói nữa.”

Vẫy vẫy tay: “Các người lui xuống trước đi.”

“Vâng.” Hai vị đại thần bước ra ngoài.

“Lý đại nhân, ngài xem.” Vị đại thần kia chưa từ bỏ ý định.

Lý Chung Lương thở dài: “Chẳng lẽ Vương đại nhân không thấy rõ sao, Thái tử quyết tâm muốn hợp tác với Tinh Lang quốc, chúng ta còn có thể nói gì nữa.” Nói xong lắc đầu đi về phía trước, còn vị đại thần kia quay đầu nhìn thư phòng, sau đó bước chân đuôi theo Lý Chung Lương, rất nhanh bóng lưng hai người biến mất trong tầm mắt.

Hai người đi rồi, thư phòng lại yên tĩnh như cũ chỉ còn lại một mình Thái tử, hắn đỡ xuống ngự trang lạnh lùng, mệt mỏi nằm ngửa người ra phía sau ghế tựa, hai mắt nhắm chặt. Lo lắng vừa rồi của bọn họ làm sao hắn không lo lắng, nhưng trước mắt nhìn thấy Phụ hoàng càng ngày càng coi trọng Mộ Dung Thiên Hiên, địa vị của hắn nguy cơ càng lớn, nếu không phải đường cùng, hắn làm sao có thể dẫn sói vào nhà?

Bất quá nghĩ tới lần này thành công, về sau Phụ hoàng nhất định sẽ càng vừa lòng hắn, càng tín nhiệm hắn. Đột nhiên hắn mở mắt ra, khóe môi quét xuống nụ cười lạnh, đến lúc đó chỉ còn là của mình Mộ Dung Thiên Tứ hắn.

Phủ Ngũ vương gia

Vô luận là Thái tử và Hiên vương tranh giành đầu rơi máu chảy như thế nào, dù triều đình sóng lớn bao nhiêu thì đối với Thần vương phủ cũng không một chút ảnh hưởng, nơi này giống như thế ngoại đào nguyên nơi phố xá sầm uất, chỉ tĩnh lặng an lành.

Mỗi ngày Đường Tĩnh và Mộ Dung Thiên Thần đều ở thư phòng đọc sách, ngẫu nhiên thảo luận chuyện ở Phong Vũ Lâu, buổi chiều lúc hoàng hôn hai người dắt tay nhau đi bộ ở hậu hoa viên ngắm mặt trời ngả về phía tây, cuộc sống trôi qua hết sức vừa ý.

(Hai ông bà này thiệt biết cách hưởng thụ nha)

Nhưng cuộc sống làm sao có thể thỏa mãn mãi như vậy, Trung thu càng tới gần, Đường Tĩnh càng nhớ nhà, nhưng nàng không nói với ai, cho dù nàng nhớ nhà ở thế giới kia như thế nào thì nàng cũng chỉ có thể ở lại chỗ này.

Chỉ có niềm vui duy nhất là Mộ Dung Thiên Thần cho tới nay đều cẩn thận chăm sóc và chiều cố nàng, bởi vì lúc nàng nhớ nhà lần đó, dù nàng có quá phận như thế nào, hắn đều dịu dàng mỉm cười, để nàng phát tiết, đùa cho nàng vui vẻ, mãi đến lúc cảm xúc nàng bình tĩnh trở lại, mỉm cười, hơn nữa, hắn còn chưa từng hỏi nàng vì cái gì mà giận dữ, cố tình gây sự như vậy.

Có lẽ một người hiện đại quát bạn gái là chuyện rất bình thường nhưng ở cái nơi 'trượng phu là trời' này là thế giới của nam nhân, mà Mộ Dung Thiên Thần có thể hạ xuống sự cao quý của mình mặc cho nàng mắng, hơn nữa hắn còn là Vương gia, càng làm cho Đường Tĩnh cảm động hơn, sự trả giá của hắn như thấm vào lòng người, cọ rửa hết nỗi nhớ muốn về nhà của nàng. Nàng ở đây tìm được tình yêu thật sự, cùng Mộ Dung Thiên Thần ở cùng một chỗ là cực kỳ hạnh phúc, ba mẹ biết được nhất định sẽ vui vẻ.

Một ngày nào đó nàng cũng sẽ rời khỏi ba mẹ, lập gia đình, chỉ là nàng đi trước mà thôi, nàng tự an ủi mình như vậy.

Nháy mắt đã tới Trung thu, buổi sáng Xuân Ngọc bắt đầu chuẩn bị quần áo cho nàng, nhìn cung trang trong tay khó mặc, Vương phi luôn không thích trang phục phiền phức như thế này, vì vậy cẩn thận hỏi Đường Tĩnh:

“Vương phi, hôm nay mặc cung phục của Vương phi sao?”

Mấy ngày nay tâm trạng của Vương phi không tốt, vì vậy không nên làm nàng tức giận.

Đường Tĩnh liếc một cái, cung trang váy đỏ thẫm, trang trí khổng tước màu vàng và hoa phù dung, cổ tay thêu hoa hồ điệp, điểm lệ mà tầm thường, quan trọng mặc vào nhất định đi lại sẽ rất nặng nề.

“Xuân Ngọc, có thể không mặc cái này hay không?” Đường Tĩnh có chút cầu xin, tuy bình thường Xuân Ngọc dễ bảo nhưng chuyện liên quan như vậy nàng rất khó tính, theo ý của nàng ấy thì quy củ không thể phá bỏ.

“Vương phi.” Xuân Ngọc có chút khó xử, nàng biết tiểu thư không thích nhưng tiểu thư phải tham gia yến hội trung thu được coi trọng nhất ở trong cung, không thể để mất mặt được.

Đường Tĩnh thở dài, nhận mệnh cầm lấy cung trang nặng trĩu.

“Ở xa đã nghe thấy tiếng thở dài của nàng, làm sao vậy?” Mộ Dung Thiên Thần thông thả bước tới, đứng nhìn cung trang trong tay nàng, trong lòng hiểu rõ vài phần.

“Như thế nào? không thích sao?”

Đường Tĩnh nhu thuận gật đầu, “tuyệt đối không thích.” Trừ khi nàng điên rồi, y phục rườm rà, đi đường đã thấy khó khăn rồi.

“Nếu không thích thì không cần mặc, không thể ủy khuất Lan nhi chúng ta.” Đường Tĩnh nhỏ nhẹ lấy lòng Mộ Dung Thiên Thần, hắn cười nói.

“Có thể sao?” Ánh mắt Đường Tĩnh sáng lên, óng ánh như giọt sương, ở dưới ánh mặt trời càng thêm lung linh.

“Đương nhiên là được. Nếu Lan nhi không thích không ai có thể bắt ép được nàng. Xuân Ngọc, người tìm một bộ khác cho Vương phi.” Âm thanh ôn nhuận lộ ra sự kiên quyết và sủng nịnh.

“Thật tốt quá.” Rốt cuộc cũng không cần mặc y phục mệt chết người đó, Đường Tĩnh vui vẻ hô to.

Chọn lâu, cuối cùng Đường Tĩnh cũng chọn một bộ tượng nha bạch cẩm, bên hông buộc dây lụa cùng màu, mấy sợi rua lưu tô rơi xuống bên hông, hoa văn đám mây dưới làn váy uốn lượn, phát sáng như ánh sáng nở rộ, nhẹ nhàng di động.

“Bộ này như thế nào?” Đường Tĩnh chỉnh sửa xong liền hỏi Mộ Dung Thiên Thần.

Mộ Dung Thiên Thần gật đầu: “Rất đẹp, Lan nhi mặc cái gì cũng đẹp.”

Nâng khuôn mặt Đường Tĩnh, hôn ở trán nàng một cái, lại ôm lấy nàng đến bàn trang điểm, cầm lấy lược.

“Chàng muốn làm gì vậy?” Đường Tĩnh khó hiểu.

“Tất nhiên là búi tóc cho Lan nhi, không lẽ Lan nhi nhìn không ra sao?”

“Chàng biết làm sao?” Đường Tĩnh không tin.

“Thử xem không phải sẽ biết sao?”

Mộ Dung Thiên Thần dùng lược vấn tóc, 3000 sợi tóc mềm mại trong tay hắn lần lượt di chuyển, rất nhanh búi tóc đơn giản ở trên tay hắn, Mộ Dung Thiên Thần cúi người.

“Lan nhi, nàng nhìn đẹp không?”

Đường Tĩnh nâng mắt nhìn trong gương, hai người ở trong gương ngọt ngào ôm nhau, nam nhân trang phục nguyệt sắc, ngũ quan tuấn mỹ như điêu khắc, nữ tử cũng toàn thân màu trắng, đôi lông mày lá liễu cong cong, đôi mắt như làn nước mùa xuân, đôi không anh đào không tô cũng đỏ, không son phấn cũng đủ rực rỡ bức người, búi tóc trên tóc càng làm lộ vẻ tươi mát thanh nhã.

“Rất được, tay nghề của chàng thật khéo.” Từ tận đáy lòng Đường Tĩnh tán thưởng.

Mộ Dung Thiên Thần nghe xong mỉm cười,

“Còn thiếu thứ gì đó.” Từ trong tay lấy ra một cây ngọc trầm phong cách cổ xưa màu trắng, cắm lên búi tóc của Đường Tĩnh, ngọc trầm hoa lan đơn giản nhưng là ngọc cổ thượng đẳng, hình thức tao nhã lịch sự, hoa lan điêu khắc tinh tế, sống động, lặng yên nở rộ, càng điểm tô cho trang phục tượng nha bạch cẩm của Đường Tĩnh, tôn lên vẻ đẹp tựa như thiên tiên của Đường Tĩnh, làm cho người ta khó có thể dời mắt.

(Má ơi tả gì kinh quá, nghĩ nát óc tìm từ cho cái vẻ đẹp này, Thúy Kiều gọi bằng sư tổ quá)

“Lan nhi thật xinh đẹp. thật muốn giấu nàng lại.” Chỉ có hắn mới có thể nhìn thấy vẻ đẹp của Lan nhi, khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Tĩnh phỉếm hồng, gât giọng:

“Miệng lưỡi càng ngày càng ngọt, giống như mật vậy.”

“Nếu không thử thì làm sao kìm lòng được?” Nói xong còn đưa mặt về phía trước.

Đường Tĩnh nhẹ nhàng đẩy hắn ra: “Lưu manh.”

“Chỉ lưu manh với nàng.” Mộ Dung Thiên Thần nhanh chóng phản kích.

Đây là lần đầu tiên Đường Tĩnh tiến cung, ngồi ở trên xe ngựa hưng phấn không yên, nàng từng đến cổ cung Bắc Kinh, bị khí thế hùng vĩ và đồ sộ của nó làm cho chấn kinh, Hoàng cung Thiên Dục cũng giống như cổ cung Bắc Kinh sao, vậy nàng có thể có chút cảm giác thân thiết không? Bỗng nhiên Đường Tĩnh đối với cung yên lần này có chút chờ mong.

May mắn Thần vương phủ cách Hoàng cung không xa, chỉ khoảng một nén nhang liền có thị vệ tới kiểm tra xe ngựa.

“Thần vương gia cát tường.”

Mộ Dung Thiên Thần gật đầu, tùy ý để bọn họ kiểm tra, Hoàng cung đúng là khác biệt.

Đường Tĩnh thâm suy nghĩ, xóc màn che muốn nhìn bên ngoài một chút.

Mộ Dung Thiên Thần khép màn che lại, buồn cười nói: “Lát nữa tiến cung cho nàng xem đủ.”

Đường Tĩnh lè lưỡi, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Nhưng kể từ khi về cung, Đường Tĩnh bị khí thế to lớn của hoàng cung Thiên Dục làm cho rung động, hoàng cung đồ sộ kết cấu chính đỉnh lần lượt thay đổi. Đỉnh điện màu ngói lưu ly, trang trí con rồng ngũ sắc và hỏa diễm châu. Phía trước có mười cột đá song song, mỗi cột đá đều khắc hai con cự long hớn, chúng nó hướng lên trên, tạo thành một hình tượng Cự long cưỡi mây đạp gió, đầu rồng hướng lên mái nhà, đuôi rồng hướng vào trong điện, càng làm thêm khí phách đế vương.

Nàng cho rằng cổ cung đã là kiến trúc kì tích trong lịch sử, không nghĩ tới kiến trúc Hoàng cung này lại có khí thế không thua kém chút nào, bên cạnh là đám cung nữ và thái giám đi đứng ngay ngắn trật tự, từng thị vệ tuần tra, Đường Tĩnh cảm nhận được sự uy nghiêm của Hoàng cung là loại uy nghiêm tối thượng của Hoàng quyền.

Ở trong này, Hoàng đế là Thiên tử, bất cứ kẻ nào cũng phải lấy hấn trung thành, tuyệt đối không được làm trái. Đường Tĩnh bỗng nhiên sinh ra cảm giác bi ai, đây giống như nhà giam khổng lồ, vây khốn con người, có cánh cũng không bay được, chỉ có thể sống nốt quãng đường còn lại cả đời, mấy phần chờ mong trong lòng Đường Tĩnh biến mất không còn, chỉ còn lại sự thốn thức vô bờ.

“Nghĩ cái gì mà xuất thần như vậy?”

“Không có gì, hiện tại chúng ta đi đâu?”

“Chúng ta đi thỉnh an Hoàng tổ mẫu trước, Hoàng tổ mẫu vẫn chưa gặp nàng, sau đó đi thỉnh an Đức phi nương nương, rồi ta mang nàng đi dạo trong cung, chờ khai yến, có được không?”

“Được, tất cả nghe theo chàng.”

Xuyên qua đại điện uy nghiêm, đập vào mắt là bức rèm che cảnh sắc giang nam, đình lầu lung linh tinh xảo, từng tảng đá hình thù kì quái, những hòn đá kì dị xếp cùng một chỗ, lởm chởm, khí thế bất phàm. Đường Tĩnh giống như người ngoài lạc vào nơi rực rỡ, nhìn cái gì cũng thấy mới, nhìn hoa cỏ mắt, trong đầu chỉ còn lại chữ đẹp.

“Đại điện và hậu cung chênh lệch thật lớn, không nghĩ tới hậu cung cảnh đẹp như vậy.” Đường Tĩnh cảm khái.

Mộ Dung Thiên Thần nghiêng đầu nhìn nàng, giải thích: “Đại điện là nơi nghị luận chính sự, tất nhiên phải trang nghiêm, hậu cung là nơi để ở, tất nhiên phải thoải mái.”

Đường Tĩnh gật đầu, cho hấn một ánh mắt ‘chàng thật thông minh’, Hoàng đế lên triều mệt mỏi cả ngày tất nhiên phải nghỉ ngơi thật thoải mái, nếu lại gặp kiến trúc nguy nga như đại điện thì cho dù là ai cũng cảm thấy khó mà thả lỏng thần kinh đang bị buộc chặt.

Đường Tĩnh và Mộ Dung Thiên Thần mới đi đến cửa liền nghe thấy trong phòng truyền đến tiếng cười đùa.

“Bên trong có quá nhiều người.” Đường Tĩnh kéo tay áo Mộ Dung Thiên Thần, nhỏ giọng.

“Không lẽ Vương phi còn sợ nhiều người thấy?” Mộ Dung Thiên Thần trêu ghẹo nàng, tự nhiên dắt tay nàng đi vào, bị hấn nắm tay, sự lo lắng trong lòng trong nháy mắt đã an tĩnh lại.

Đi vào trong, mọi người trong phòng đều ngừng nói chuyện, tất cả đều nhìn về người đi tới, chỉ thấy Thần vương và Thần vương phi toàn thân áo trắng dắt tay nhau từ từ đi tới, mọi người sáng mắt, Thần Vương phi như có chim nhỏ nép bên cạnh Thần vương, hai người hết sức hài hòa.

“A.. đây không phải là Thần vương gia của chúng ta sao? Rốt cuộc cũng chịu mang Vương phi tới nhìn Ai gia.” Thái hậu cười trêu ghẹo, đôi mắt phượng nheo lại, tình tế đánh giá Đường Tĩnh, nghe nói Hoàng đế hạ ban chỉ đích tiểu thư phủ Thừa tướng cho Mộ Dung Thiên Thần làm nàng cảm thấy tức giận.

Lý Linh Lan hung hãn ương ngạnh, không biết lễ nghĩa, thanh danh truyền vào Hoàng cung có xấu như thế nào, huống hồ nàng ta và Ngũ vương gia không quen biết nhau, hiện tại cho nàng ta và Tôn tử nàng yêu thương nhất dính hôn với nhau, Tôn nhi của nàng nên phối với tiểu thư khuê các có tri thức hiểu lễ nghĩa, nhưng hiện tại... bảo nàng làm sao có thể không tức giận.

Nhưng hôm nay vừa thấy, lời đồn quả không thể tin, toàn thân áo trắng giản dị, búi tóc đơn giản, không có trang sức dư thừa. Điều nói từ cách mặc quần áo có thể nhìn thấy tính cách con người, mà cách ăn mặc này

lạc vào đám người có thể thấy là đứa trẻ khiêm tốn không thích phô bày. Lại nói lúc Mộ Dung Thiên Thần nói chuyện, nàng dịu dàng nghiêm túc đứng đó, không kiêu ngạo không nóng nảy, bình tĩnh đứng một chỗ, thấy như thế nào cũng không giống Lý Linh Lan trong truyền thuyết.

“Hoàng tổ mẫu thông cảm, thân thể Tôn nhi dạo này không tốt, may nhờ Vương phi dốc lòng chiếu cố cho nên không thể sớm thỉnh an Hoàng tổ mẫu, vẫn mong Hoàng tổ mẫu thông cảm.” Mộ Dung Thiên Thần thần nhiên giải thích, làm sao hắn không hiểu vì sao Thái hậu lại trách cứ Đường Tĩnh, hắn mới nói mấy câu liền phải trách nhiệm của Đường Tĩnh hơn nữa còn phải cảm ơn nàng.

Thái hậu vừa nghe liền giật mình, hắn đứa Tôn nhi lạnh nhạt này vậy mà giúp nàng ta nói chuyện, trong lòng nàng càng coi trọng Đường Tĩnh mấy phần.

“Hiện tại đã tốt chưa?” Thái hậu lo lắng hỏi, trong lòng thay đổi lệch trời, nhưng quan tâm Mộ Dung Thiên Thần không phải là giả.

“Đa tạ Hoàng tổ mẫu quan tâm, có Vương phi chăm sóc, Tôn nhi đã đỡ hơn nhiều.” Mộ Dung Thiên Thần trả lời.

Thái hậu mỉm cười, cho dù trả lời nàng cũng phải khen Vương phi của hắn, thấy vậy trong lòng cũng yên tâm, chỉ cần thật lòng với hắn, nàng người tổ mẫu này sao phải so đo nhiều như vậy.

“Được, Ai gia biết Vương phi của con tốt như thế nào, hiện tại Ai gia cũng không ăn được nàng, mau đi gặp Phụ hoàng của con đi.”

Mộ Dung Thiên Thần đáp lời rồi xoay người đi ra, bỗng nhiên một giọng nói bén nhọn vang lên: “Thần vương gia đối với Vương phi thật tốt, có thể sánh bằng Thái tử đối với Vương phi, thật sự làm cho người ta hâm mộ.”

Mộ Dung Thiên Thần quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào nàng ta, trong ánh mắt giá lạnh, so với nhũ băng còn lạnh hơn.

Đường Tĩnh nhìn lại, là một thiếu phụ xấp xỉ tuổi nàng, cung trang toàn thân màu hồng thêu hoa, đang đắc ý nhìn Đường Tĩnh.

“Người...” Người thật to gan, Mộ Dung Thiên Thần còn chưa nói ra, đã bị Đường Tĩnh ngăn lại, tục ngữ nói chó cắn người thì người lợi hại, chân chính mới là nữ tử bên cạnh thiếu phụ đó vẫn đang cúi đầu yên lặng không nói, bộ dáng không đếm xỉa gì, nhìn như nhát gan sợ phiền phức, không đợi Đường Tĩnh chú ý tới thì chợt thấy đôi mắt nàng ta lóe sáng, có lẽ chuyện vừa rồi không thoát khỏi liên quan tới nàng ta.

“Trước đi thỉnh an Phụ hoàng, Phụ hoàng còn chờ đấy.” Ngữ khí Đường Tĩnh bình thường, như đang nói chuyện thời tiết.

“Không được, nàng...” Mộ Dung Thiên Thần còn chưa chịu bỏ qua, hắn ở đây mà nàng ta còn dám vũ nhục nàng, hắn tuyệt đối không để cho nàng ủy khuất.

“Chàng tin tưởng ta là được, để ý người khác làm gì, đi nhanh đi, Phụ hoàng còn sốt ruột.” Đường Tĩnh mở miệng, âm thanh nhẹ nhàng nói.

“Làm càn, Trần phi, tính ra ngươi là trưởng bối của bọn hắn, như vậy còn ra bộ dáng gì nữa.” Thái hậu vẫn thờ ơ lạnh nhạt đứng lúc lên tiếng.

Trần phi cúi đầu, thân mình né về phía sau, hiện tại nàng hối hận muốn chết, tự nhiên nghe tiện nhân Liễu phi nói, sau đó mới phát hiện bản thân quá xúc động, lúc Thái hậu lên tiếng mới khẩn trương quỳ xuống đất: “Thái hậu thứ tội, nô tì nhất thời kích động, mong Thái hậu thông cảm.”

Thái hậu liếc nàng, nói với Đường Tĩnh: “Thần vương phi, hôm nay nàng mạo phạm người, người xem nên xử lý như thế nào?”

Trần phi một bên run cầm cập, ai chẳng biết Lý Linh Lan tàn nhẫn, hiện tại rơi vào tay nàng ta còn có thể sống sao?

“Thái hậu...”

“Câm miệng, toàn bộ do Thần vương phi quyết định.” Thái hậu quát lên.

Đây là khảo nghiệm nàng mà, Đường Tĩnh chỉ lạnh lùng liếc nàng ta một cái, nhàn nhạt nói: “Vương gia là trượng phu của nô tì, Thái tử và nô tì không có quan hệ gì, tất nhiên Vương gia sẽ đối tốt với nô tì hơn Thái tử đối với nô tì, lời của Trân phi sai rồi, mong rằng về sau đừng nói như vậy.”

Sau đó nói với Thái hậu: “Nếu Trân phi nương nương đã biết sai, việc này không cần truy cứu nữa, không cần vì nô tì mà quấy rầy mọi người đón lễ.”

Trân phi nghe xong giật mình, cảm thấy mấy phần may mắn, nhỏ giọng: “Đúng, đúng, đa tạ Thần vương phi.” Hoàn toàn không có chút khí thế phách lối như lúc này.

“Lan nhi.” Mộ Dung Thiên Thần có chút tức giận, người ta nói như vậy mà nàng còn im lặng, còn bỏ qua như vậy.

Thái hậu nghe xong giật mình liên tục, trong mắt đầy thương thức và tán thưởng, Tôn nhi của nàng thật có phúc khí, cưới được nàng dâu tốt. Vừa rồi nàng không lên tiếng là muốn nhìn xem nàng ấy sẽ giải quyết như thế nào, tình huống gay cấn như vậy nhưng nói chuyện lại hết sức cẩn thận, nếu nói phá hủy hưng trí của mình, kì thực nói cho Trân phi hôm nay nàng là người rộng lượng không có so đo.

Người khác vũ nhục nàng, nàng còn có thể giải quyết êm đẹp như vậy, ngoài đứa cháu dâu này không ai có thể làm được, ngay cả nàng dâu lão nhị khéo léo như vậy cũng không thể làm hoàn mỹ như vậy.

Cầm lấy ly trà nhấp miệng một chút, “Nếu Thần vương phi đã nói như vậy việc này chấm dứt ở đây đi, lão Ngũ, nhanh đi thỉnh an Phụ hoàng đi.”

Mộ Dung Thiên Thần bất động, Thái hậu nhìn hần bướng bình đứng đó, buồn cười nói: “Con yên tâm đi, có ta ở đây nàng dâu của con sẽ không có chuyện gì.”

“Tôn nhi cáo lui.” Có thái hậu hứa hẹn, Mộ Dung Thiên Thần mới không tình nguyện rời đi.

“Nàng dâu lão Ngũ, ngồi đi.”

Đường Tĩnh đáp lời đi vào phía sau tìm chỗ ngồi xuống, ngồi trong một đám oanh oanh yến yến, mỗi người đều ăn mặc diễm lệ, xuất ra tất cả vốn liếng, ganh đua sắc đẹp, chỉ có Đường Tĩnh ôn hòa hữu lễ, trong tranh không đoạt, ở trong đám phu nhân và danh môn khuê tú đặc biệt chói mắt, nhưng đóa hoa lẳng lẳng nở rộ, cao quý thanh u, siêu phàm thoát tục. Đường Tĩnh nghe bọn họ khoe khoang gia thế, trang sức, hưng trí bừng bừng, chỉ có người khác hỏi nàng mới lễ phép trả lời vài câu. Còn lại đều yên lặng nghe mọi người nói, Thái hậu ngồi nói chuyện phiếm với người khác, thi thoảng cũng liếc qua mấy lần, liên tục gật đầu, đối với sự khiêm tốn của nàng cũng thỏa mãn mấy phần, mỉm cười nói: “Nàng dâu lão Ngũ không cần cả ngày ở trong phủ, có thời gian rảnh đi lại nhiều một chút, đến nói chuyện với lão thái bà này.”

“Vâng.” Đường Tĩnh biết, coi như đã qua khảo nghiệm của vị Thái hậu này rồi.

Vừa dứt lời, Mộ Dung Thiên Thần bước vào, Đường Tĩnh có chút kích động, tình yêu đúng là thần kì, mới một lúc không thấy đã nhớ hần rồi.

“Thỉnh an Hoàng tổ mẫu.”

“Nhìn Thần vương gia chúng ta mà xem, mới một lúc đã tới rồi, như thế nào, còn sợ chúng ta ăn hiếp Vương phi của con thật sao.” Ngoài miệng thì nói vậy nhưng trong lòng thì nở hoa, vợ chồng son bọn họ ngọt ngào, nàng so với ai cũng là người vui vẻ hơn.

Đường Tĩnh cúi đầu, hận không thể tìm được một lỗ trên mặt đất chui xuống, ngay cả Thái hậu cũng trên chọc bọn họ.

Mộ Dung Thiên Thần ngược lại vẫn rất bình tĩnh: “Hoàng tổ mẫu đã gặp cháu dâu, nhưng Đức phi nương nương còn chưa gặp, Tôn nhi mang Vương phi đi thỉnh an Đức phi nương nương.”

“À... đúng đúng đúng, xem trí nhớ của ta này.”

“Nàng dâu lão Ngũ, đi cùng lão Ngũ đi thỉnh an Đức phi đi.”

Đường Tĩnh đứng dậy hành lễ cùng Mộ Dung Thiên Thần ra ngoài, không chú ý trong đám người có một ánh mắt u oán bắn về phía nàng.

“Tán gẫu chuyện gì với Hoàng tổ mẫu, có vui vẻ hay không?” Đường Tĩnh hung hăng trừng mắt nhìn hắn, còn dám nói, bởi vì hắn mà nàng không còn mặt mũi gặp người rồi.

Bọn họ mới đến cửa tấm điện của Đức phi nương nương thì Mộ Dung Thiên Tứ mang theo Vương Thiên Tuyết vội vàng tới thỉnh an Thái hậu, Mộ Dung Thiên Tứ chú ý tới hai người đang nắm tay nhau ở phía trước, nữ tử nép vào nam tử, nam tử thỉnh thoảng cúi đầu nói mấy câu, hành động rất thân thiết, hắn nhận ra đó là Lý Linh Lan và Mộ Dung Thiên Thần, sắc mặt trở nên khó coi, trong mắt lóe lên sự sắc bén, như con dao được mài dũa hết sức sắc bén.

“Thái tử?” hiển nhiên Vương Ngâm Tuyết cũng chú ý tới hai người phía trước, nhận ra đó là Thần vương và Thần vương phi ở tiệm may lần đó, lần đó từ tiệm may hồi phủ, Thái tử không còn vào phòng của nàng, bởi vì bọn họ mà nàng mất đi sự sủng ái cho nên trong lòng phần hận không thôi, bất quá trên mặt vẫn mang theo sự nghi vấn gọi Thái tử, Thái tử quay đầu nhìn nàng ta một cái, thần sắc khôi phục bình thường, đôi mắt bình thản: “Đi thôi, Hoàng tổ mẫu vẫn đang chờ chúng ta.”

Nói xong cũng không thêm để ý tới nàng ta, lập tức đi vào. Vương Ngâm Tuyết đi sau bọn họ, trong lòng xoay chuyển ngàn lần, hôm nay nếu không phải Thái tử phi bệnh nhẹ không thể xuống giường thì nàng chẳng biết lúc nào có thể gặp lại Thái tử, hạ quyết tâm, nhất định phải lợi dụng cơ hội ngày hôm nay, lần nữa lấy lại sự sủng ái của Thái tử.

15. Chương 15: Gặp Lại Thái Tử

“Tôn nhi thỉnh an Hoàng tổ mẫu.”

“Nô tì thỉnh an Hoàng tổ mẫu.”

“Được, được, được, nhanh bình thân.” Thái hậu vui vẻ để bọn họ đứng dậy.

“Thái tử phi bệnh nặng lắm sao?”

“Bẩm Thái hậu, bệnh của tỷ tỷ đã đỡ hơn nhiều, buổi sáng ra cửa còn dặn nô tì thỉnh an người.”

“Ừ, nàng có tâm là được rồi.” Thái hậu khẽ gật đầu.

“Hoàng tổ mẫu sáng suốt rung động lòng người, làm chúng con không thể so sánh.” Vương Ngâm Tuyết thấy Thái hậu phản ứng bình thường liền biết đây là đang trách tội Thái tử phi không tới, bắt đầu lấy lòng Thái hậu.

“Ha ha, nha đầu người nói ngọt, trách không được Tứ nhi đi đâu cũng mang theo người bên người.” Thái hậu cười lớn, ai mà không thích nghe lời nịnh hót, huống chi một nữ nhân đã già còn được người khác khen ngợi mỹ mạo. Vương Ngâm Tuyết nghe xong thẹn thùng nhìn Mộ Dung Thiên Tứ, sau đó cười nói với Thái hậu: “Hoàng tổ mẫu chỉ biết chê cười nô tì.”

Thái hậu nói chuyện với bọn họ, không hề đề cập tới chuyện Mộ Dung Thiên Thần và Lý Linh Lan vừa đi. Tuy nàng ở hậu cung, nhưng chuyện ở đại điện vẫn biết vài phần, cũng biết huynh đệ bọn họ phân tranh, bất quá lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, nàng không thể bên nặng bên nhẹ, chỉ cần không tổn thương đến tính mạng, nàng cũng chỉ có thể mở một mắt nhắm một mắt, dù sao ngôi vị Hoàng đế chỉ có một, sinh ra ở gia đình Đế vương đúng là bi ai.

Đường Tĩnh và Mộ Dung Thiên Thần đi tới chỗ Đức phi nương nương, trong phòng truyền đến tiếng cười, Đường Tĩnh kì quái, chẳng lẽ người cổ đại đều dễ dàng thỏa mãn như vậy sao, làm sao ở đâu cũng truyền đến tiếng cười?

Vào trong có một người toàn thân nhiều màu sắc đang cùng một thiếu phụ vui vẻ nói chuyện phiếm, thiếu phụ phương mâu hơi đảo qua bọn hắn, hai người ngừng nói mà nhìn bọn hắn. Mới định hành lễ thì nữ nhân trung niên liền cười ngăn cản bọn hắn:

“ Đến chỗ ta còn nhiều lễ nghĩa thế làm gì, nhanh miễn đi.”

Xem ra nữ nhân trung niên là Đức phi, nàng còn tưởng Đức phi tuổi tác không chênh lệch lắm, chắc cũng phải già rồi, không nghĩ tới bảo dưỡng tốt như vậy, xem ra còn trẻ tuổi.

“Còn đứng đó làm gì, nhanh đi nha.” Thấy hai người đứng yên, Đức phi thúc giục.

“Đúng vậy, Thần vương lúc nào cũng biết lễ nghĩa, nhanh làm đi, đừng để cho Thần vương phi của chúng ta mệt mỏi.” Thiếu phụ trẻ tuổi cười phụ họa Đức phi, âm thanh thanh thúy, mềm mại như nước nhưng mang theo mấy phần uy nghiêm.

Lời nói là vậy nhưng lần đầu gặp trưởng bối... Đường Tĩnh dùng ánh mắt hỏi Mộ Dung Thiên Thần, Mộ Dung Thiên Thần thần sắc nhàn nhạt: “Đi tới chỗ Đức phi nương nương không cần nhiều lễ nghĩa như vậy.” Lôi kéo nàng ngồi xuống, nếu Mộ Dung Thiên Thần đã nói vậy, Đường Tĩnh hướng thiếu phụ trẻ tuổi gật đầu một cái, xem như chào hỏi.

“Nhị tẩu hôm nay tới sớm.” Mộ Dung Thiên Thần hỏi thiếu phụ kia.

Nhị tẩu? Là thê tử của Mộ Dung Thiên Hiên.

Nghe nói Hiên vương phi khéo léo, mạnh vì gạo bạo vì tiền, ở trong đám phu nhân trong triều kết nhân duyên, có danh vọng rất cao.

Đường Tĩnh không khỏi nhìn nàng nhiều thêm mấy phần, quả nhiên nổi tiếng không bằng tự nhìn thấy, toàn thân cung trang màu đỏ, đầu đeo phượng hoàng ngũ sắc, tùy tiện ngồi một chỗ nhưng không mất đi sự trang trọng, nếu sau này Hiên Vương gia có thể đăng cơ, nàng nhất định là Hoàng hậu tốt, không để cho Hiên vương gia có nỗi lo lắng gì sau này.

“Ừ.” Hiên vương phi gật đầu,

“Vương gia không có ở trong phủ, trong phủ không có chuyện gì, ta sớm ra nói chuyện với Đức phi nương nương.”

“Người có tâm là được rồi.” Đức phi nương nương nhẹ nhàng vỗ tay nàng, vui vẻ nói.

Đường Tĩnh nhớ lúc sáng Mộ Dung Thiên Thần có nói với nàng, phía Nam ngập úng, Hiên vương gia đi xem xét tình hình, tiết trung thu không kịp về. Nhìn vẻ mặt ung dung của Hiên vương phi, nhưng Đường Tĩnh sau khi quản lý Thần vương phủ mấy ngày mới biết một người chống đỡ một Vương phủ lớn như vậy không dễ dàng gì, hưởng hồ tiết trung thu là ngày cả nước đoàn tụ, tục ngữ nói: “Một ngày để gặp mặt người thân.” nàng hiện tại còn chưa phải nhớ chồng ở phương xa đã là ông trời ban ơn cho nàng, nàng còn trông chờ vào đó.

Hiện tại trong lòng Hiên vương phi có muôn vàn khổ sở, nhưng gương mặt vẫn tươi cười, che giấu sự không vui của chính mình, thay Hiên vương gia tận hiếu với Đức phi. Đường Tĩnh nâng mắt nhìn Đức phi nương nương đang trêu đùa với Mộ Dung Thiên Thần, đối lại là nàng, nếu không có Mộ Dung Thiên Thần ở bên cạnh nàng có thể kiên cường như Hiên vương phi sao? Nghĩ tới đây Đường Tĩnh càng không ngừng bội phục nàng ấy.

“Lan nhi suy nghĩ cái gì mà xuất thần như vậy.” Mộ Dung Thiên Thần có chút bi thương: “Ngay cả Bản vương gọi nàng đều không nghe thấy.”

Đường Tĩnh lấy lại tinh thần, nhìn Đức phi và Hiên vương phi đều đang nhìn nàng, hiểu rằng Mộ Dung Thiên Thần đang nhắc nhở nàng, liên bình tĩnh nói: “Không có gì, chỉ nghĩ tiết trung thu náo nhiệt như thế nào thôi.”

“Trung thu có gì náo nhiệt, hàng năm đều là tiết mục như vậy.” Mộ Dung Thiên Thần bĩu môi, không cho là đúng.

“Đều là tiết mục gì?” Đường Tĩnh tò mò hỏi, Mộ Dung Thiên Thần nhú mi: “Lan nhi không phải đã từng tham gia sao?” Hơn nữa hàng năm đều náo động như vậy.

“Ta... ta... ta quên rồi.” Đường Tĩnh nín lấy cánh tay Mộ Dung Thiên Thần, làm nũng.

“Đơn giản chỉ ca múa này nọ thôi.” Thấy nàng làm động tác như vậy lấy lòng, hắn vui vẻ nói.

“Ừ, hàng năm đều như vậy, không có gì mới.” Đức phi chen vào nói, Đường Tĩnh gật đầu.

“Đều là tiết mục như vậy có lẽ cho tâm trạng của mỗi người khác nhau.” Hiền vương phi có chút thương cảm, đại khái nhớ đều Hiền vương gia, nghe nàng nói như vậy mọi người trầm mặc, không khí náo nhiệt nháy mắt yên tĩnh lại.

Hiền vương phi cũng phát hiện mình nói lỡ lập tức nói sang chuyện khác.

“Cây trầm này của đệ muội thật đẹp, là mua ở chỗ nào vậy?”

“À, đây là cây trầm thông thường mà thôi, là Hoàng tẩu nói quá rồi.” Sợ chạm đến sự thương cảm của nàng ấy, Đường Tĩnh không dám nói thật.

“Ừ, Bản cung thấy đẹp, rất phù hợp với quần áo của ngươi.” Đức phi cũng cười nói, không khí lúc này mới tốt trở lại.

Vừa mới nói chuyện được mấy câu thì một tên thái giám vội vã chạy tới, nói thầm bên tai Mộ Dung Thiên Thần mấy câu, nụ cười trên gương mặt Mộ Dung Thiên Thần lập tức trở nên lạnh lùng nghiêm túc, để lại một câu “Ta có việc, sẽ quay về ngay.” Rồi vội vàng cùng Thái giám đi ra, bất kể Đường Tĩnh còn ở lại đây.

Đường Tĩnh nhìn hẩn gấp gáp như vậy trong lòng như có con nai chạy loạn, lo lắng bất an, sợ hẩn phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, nói chuyện cũng trở nên không yên lòng.

Hiền vương phi đối với chuyện như vậy đã trở thành thói quen, an ủi Đường Tĩnh: “Đệ muội yên tâm, Vương gia nhà ta cũng thường như vậy, ở trên triều đình luôn thay đổi trong nháy mắt, không biết lúc nào sẽ xảy ra chuyện gì, chúng ta nên yên tâm là hơn.”

Tuy là nói như vậy nhưng Mộ Dung Thiên Thần đi vội vàng như vậy như biểu tình khẩn trương, thật sự làm người ta cảm thấy không yên lòng. Hàn huyên một lúc Đức phi cảm thấy mệt mỏi định đi nghỉ ngơi: “Người già nhanh không chống đỡ được, mới vậy mà đã mệt mỏi. Các người ngồi chơi, Bản cung đi nghỉ một lát.” Đức phi cười nói.

“Buổi tối còn có yến hội, vẫn nên nghỉ ngơi thì tinh thần mới tốt được.” Hiền vương phi cũng cười nói, cúi người chuẩn bị rời đi.

Thấy vậy Đường Tĩnh cũng đứng lên, hành lễ cùng Hiền vương phi rồi cùng nhau rời khỏi. Hai người tùy ý đi tới Ngự hoa viên. Tuy là cuối thu nhưng Ngự hoa viên vẫn ngập tràn hoa cỏ, muôn hoa khoe sắc, sinh khí bừng bừng.

“Những bông hoa này thật đẹp, người xe, bọn chúng xinh đẹp không gì sánh bằng.” Đường Tĩnh nhớ đến những loài hoa quý hiếm đã bị tuyệt chủng ở kiếp trước liền vui vẻ kêu to, Hiền vương phi liếc mắt nhìn Ngự hoa viên một cái, nở nụ cười nhẹ: “Ồ Ngự hoa viên đều là các loài hoa trân quý đủ chủng loại, có thể không đẹp được sao?”

“Là ta quá ngạc nhiên rồi.” Đường Tĩnh cúi đầu, có chút xấu hổ.

“Vẫn là những bông hoa này tốt, năm nay tàn năm sau lại nở, vẫn đẹp như cũ. Ngươi đã già sẽ già, mãi mãi con người không thể sánh bằng.” Có lẽ vì Hiền vương gia không ở bên cạnh, Đường Tĩnh cảm thấy xung quanh người Hiền vương phi đều bao phủ một tầng ưu thương, càng tăng thêm khí chất ôn nhu của nàng ấy.

“Bất quá may mà Thần vương gia không nạp thiếp, muội muội vẫn được độc sủng.”

Nói tới đây Đường Tĩnh cũng hiểu nàng đang ám chỉ điều gì, không khỏi đồng tình với Hiền vương phi, cả đời vô tư dâng cho Hiền vương gia, cũng không có được trái tim của một người, bạc đầu chẳng xa cách, chỉ có thể chờ đợi sự ân sủng của Hiền vương gia.

Đường Tĩnh dùng bàn tay trái đặt lên bàn tay nàng ấy: “Tỷ tỷ là người phúc hậu, dù có bao nhiêu người mới nhưng chắc chắn tỷ tỷ vẫn là người được lòng Vương gia nhất.”

Đã an ủi lại còn chúc phúc: “Vậy thì phải mượn lời chúc phúc của muội muội rồi.” Nàng mỉm cười, làm sao không hiểu ánh mắt của nàng ấy, chỉ là từ lúc quyết định gả cho hẩn, thì cuộc đời nàng đã định phải sống trong chờ đợi, nhưng nàng vì hẩn không oán không hối.

Yến hội bắt đầu, Hiền vương phi giúp Hoàng hậu xử lý việc vặt nên phải rời đi, Đường Tĩnh không có việc gì làm nên dự định ở Ngự hoa viên với Mộ Dung Thiên Thần.

Đại diện nghị sự kết thúc, vài vì Vương gia từ từ đi ra.

“Ngũ đệ hôm nay thật xuất sắc, hiền được nhiều thưởng sách như vậy.” Mới ra khỏi điện, Mộ Dung Thiên Tứ liền châm chọc khiêu khích, vốn hấn đạt được khích lệ, hiện tại đều bị Mộ Dung Thiên Thần cướp đi, hấn làm sao cam tâm.

Mộ Dung Thiên Thần cười với hấn, không đồng ý: “Đều là việc thần đệ nên làm, không có gì là xuất sắc.”

Nói xong cũng không để ý tới phản ứng của Mộ Dung Thiên Tứ mà ngẩng đầu đi về phía trước.

Mộ Dung Thiên Tứ nhìn bóng lưng hấn rời đi, ánh mắt lạnh lùng. Lúc nghị sự cả đầu hấn đều là hình ảnh Đường Tĩnh và Mộ Dung Thiên Thần cùng nhau rời đi, lại không cách nào dời đi được, nên không thể tỉnh táo, để cho Mộ Dung Thiên Thần có cơ hội đoạt công lao của hấn.

Ánh trăng sáng, chiếu rọi một vùng đất tối, giống như phủ thêm một tầng ánh sáng màu bạc cho vùng đất. Đường Tĩnh ngẩng đầu nhìn vòng trăng tròn trên bầu trời, nhớ tới cha mẹ ở xa, hiện tại bọn họ có phải cũng đứng dưới trăng nhớ nàng hay không?

Mộ Dung Thiên Tứ trong lòng buồn bực không thể phát tiết, ở trong cung đấu đá lung tung, gặp người nào mắng người đó. Đi tới đi lui liền đi tới Ngự hoa viên, vừa vặn gặp được Đường Tĩnh.

Đường Tĩnh tùy ý dựa vào lan can, áo trắng theo gió nhẹ nhàng tung bay, ánh trăng sáng rực, lụa mỏng dưới ánh trăng, làm nổi bật làn da trắng như tuyết, áo bay phất phới, giống như trích tiên làm cho người ta không thể dời mắt. Mộ Dung Thiên Tứ từ lần trước gặp nàng đã hoàn toàn hồi hận, lúc trước nàng đuổi sau lưng vì sao không thấy được vẻ đẹp của nàng?

Hôm nay vừa vặn có cơ hội, hấn chỉnh sửa vạt áo, tiêu sái đi vào trong đình, thu hồi sự buồn bực trong lòng, cười tươi với Đường Tĩnh: “Ngũ vương phi sao một mình ngồi đây ngắm trăng, Thần vương gia đâu?” Nói xong giả bộ nhìn quanh nhưng đang tìm Mộ Dung Thiên Thần.

Đường Tĩnh thầm than xui xẻo, chuyện lần trước ở tiệm may vẫn rành rành trước mắt nàng, làm sao lại gặp hấn ở chỗ này, lần này sẽ không có ai giúp nàng rồi.

Đường Tĩnh rũ mắt, áp chế sự chán ghét trong mắt, ngẩng đầu phúc thân cười nói: “Thái tử cát tường, Vương gia nghị sự còn chưa trở về.”

Nói xong từ từ lùi lại mấy bước, giữ khoảng cách với Mộ Dung Thiên Tứ.

“Vậy sao, Bản cung ra ngoài cùng hấn, hấn vẫn chưa tới tìm người, không phải lại đi trên hoa ghẹo nguyệt đấy chứ?” Một bên nói thầm, Mộ Dung Thiên Tứ từ từ lại gần Đường Tĩnh, thân hình cao lớn càng nổi bật vẻ nhỏ bé của Đường Tĩnh.

(Đây mới là trên hoa ghẹo nguyệt nekkkk)

Quản nhiên nữ nhân đều là động vật nhảy cảm, hấn chẳng qua hỏi Mộ Dung Thiên Thần đi đâu, nàng đã bắt đầu lấy lòng mình. Bất quá vừa đúng ý hấn, nàng có thể dễ dàng yêu Mộ Dung Thiên Thần thì cũng có thể yêu mình, hưởng hồ nàng vốn thích mình,. Hôm nay hấn nhất định phải thừa dịp này bắt được Lý Linh Lan, giang sơn và Mỹ nhân hấn đều phải có.

Nghĩ tới đây, Mộ Dung Thiên Tứ càng nghiêng người tới, bức Đường Tĩnh đến góc đình, mặt hấn chỉ cách mặt Đường Tĩnh một thước, tay trái chống lên lan can, tay phải đặt bên hông Đường Tĩnh.

Đường Tĩnh cúi đầu nhìn móng heo kia trong lòng đang xoắn xuýt có nên ra tay hay không, ở trong cung ra tay đánh con trai yêu quý nhất của Hoàng đế, mạng nhỏ có giữ được hay không đây? Nếu như không ra tay, nhìn móng heo này, hấn sẽ càng quá phận, liên quan đến danh dự của nàng, kiêu ăn không được này nhưng ở nơi này cuộc sống của nàng vẫn còn dựa vào danh dự tốt đẹp, nếu không còn thì mạng cũng không còn, chết cũng không có người lập đền thờ trình tiết.

Suy nghĩ cẩn thận, bên nào nặng bên nào nhẹ, Đường Tĩnh vươn tay phải muốn ra tay thì bóng dáng cao lớn từ trên trời hạ xuống, hất tay phải của Mộ Dung Thiên Tứ, dùng lực kéo hấn ra: “Người thật to gan.”

Âm thanh quen thuộc truyền vào lỗ tai Đường Tĩnh, Đường Tĩnh nâng mắt, gương mặt hiện lên sự vui vẻ, cười tươi, hẳn đã đến.

16. Chương 16: Cố Nhân Gặp Nhau

“Người không muốn sống nữa phải không?” Dám động tới nữ nhân của hắn, gương mặt Mộ Dung Thiên Thần tràn đầy tức giận, bật ra lời nói không có nhiệt độ, nháy mắt Đường Tĩnh cảm nhận được nhiệt độ xung quanh đột nhiên hạ thấp, còn lạnh hơn lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắn.

Mộ Dung Thiên Thần vốn định đi đến cung Đức phi tìm Đường Tĩnh, giữa đường gặp Dịch Phong đang vội vã, hắn ngăn Dịch Phong lại.

“Người không ở bên cạnh Vương phi bảo vệ nàng còn chạy loạn trong cung làm cái gì?”

“Vương gia, Vương gia...” Dịch Phong thở dồn dập, hắn chạy hơn nửa Hoàng cung rồi cuộc cũng gặp được Vương gia.

Hắn ở nơi bí mật gần đó nhìn thấy Thái tử tiếp cận Vương phi liền lo lắng thay Vương phi. Bất quá thân phận Thái tử tôn quý, hắn không thể động thủ với Thái tử đành lập tức tới tìm Vương gia.

“Thái tử, Thái tử...”

“Chuyện gì mau nói.” Không lẽ Vương phi xảy ra chuyện gì.

“Thái tử ở trong Ngự hoa viên.” Dịch Phong nói nhỏ, cân nhắc tìm từ.

“Chuyện gì mà ấp a ấp úng?” Mộ Dung Thiên Thần lạnh lùng quát.

“Thái tử ở đó... đùa giỡn Vương phi.” Dịch Phong một hơi nói xong, cúi đầu chờ Vương gia xử phạt.

Vương gia nhà hắn nâng Vương phi trong lòng bàn tay, quý trọng vạn phần, sợ có gì sơ xuất, hiện tại nghe được tin tức này, vạn nhất xả giận lên người hắn. Đợi lâu không có động tĩnh gì, Dịch Phong ngẩng đầu lên, làm gì còn bóng dáng của Vương gia?

Mộ Dung Thiên Thần vội vàng chạy tới Ngự hoa viên liền nhìn thấy Mộ Dung Thiên Tứ thân thiết cùng Đường Tĩnh ở cùng một chỗ, Đường Tĩnh bộ dáng không hề sợ hãi nhìn Mộ Dung Thiên Tứ, hắn lửa giận ngút trời, lòng muốn giết chết Mộ Dung Thiên Tứ đều có.

Nhớ tới cảnh hắn vừa nhìn thấy, Mộ Dung Thiên Thần động thân, gắt gao bóp chặt Mộ Dung Thiên Tứ đang nằm trên mặt đất, nhiều lần chạm đến nghịch lân của hắn (kiểu chạm đến giới hạn), xem ra hắn muốn chết!

“Khụ, khụ, buông tay.” Mộ Dung Thiên Tứ không nghĩ hắn gan lớn như vậy, dám động thủ với hắn ở Ngự hoa viên, gương mặt đầy hung dữ: “Bản cung thấy người đã không nhịn được rồi.”

Đến bây giờ còn không biết hồi cả, Mộ Dung Thiên Thần càng tức giận, càng dùng sức, Đường Tĩnh vội vàng giữ chặt cánh tay Mộ Dung Thiên Thần: “Vương gia, bình tĩnh đi.” Nơi này là Hoàng cung, không thể ở trong này gây chuyện, cơ hội thu thập hắn còn nhiều.

Mộ Dung Thiên Thần quay đầu, nhìn ánh mắt cầu xin của Đường Tĩnh, trong lòng bình tĩnh trở lại, may mắn hắn đuổi tới đúng lúc, nàng vẫn bình an vô sự.

Dần buông Mộ Dung Thiên Tứ ra, hung hăng đạp hắn một cước, cảnh cáo hắn: “Sau này cẩn thận một chút, cách xa Lan nhi một chút.” Âm thanh lạnh lùng lộ ra sát khí, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Vung Mộ Dung Thiên Tứ ra, hắn nắm lấy bàn tay Đường Tĩnh, dùng dằng khéo nàng rời đi.

Mộ Dung Thiên Tứ vùng vẫy mãi mới đứng lên, lần nữa nhìn bóng lưng Mộ Dung Thiên Thần, trong mắt hiện ra cảnh tượng ngày hôm nay luân phiên bị vũ nhục, Mộ Dung Thiên Tứ hẳn khi nào phải chật vật như vậy? Trong mắt lộ ra hung quang, hắn thề: Nhất định phải để cho Mộ Dung Thiên Thần phải trả giá lớn vì hôm nay.

Yến hội sắp bắt đầu, Mộ Dung Thiên Thần không có thời gian tính sổ với Đường Tĩnh, trước đưa nàng đi tham gia yến hội.

“Chàng đi chậm một chút, ta không theo kịp rồi.”

“Ta đang tức giận.” Mộ Dung Thiên Thần quay đầu nói, nhưng vẫn không đi chậm lại.

“Nhưng không phải ta chọc giận chàng, còn tức giận ta cái gì?” Đường Tĩnh lẩm bẩm.

“Không dính dáng tới nàng? Vậy ta hỏi nàng, hắn đứng gần nàng như vậy vì sao nàng không động thủ, mấy ngày nay không luyện võ sao?”

“Ta biết... Nhưng ở trong cung động thủ... Ta sợ gây thêm phiền toái cho chàng mà thôi.” Đường Tĩnh cảm thấy ủy khuất, nàng cũng không muốn đứng gần tên Thái tử bỉ ổi đó.

“Lần sau ta sẽ động thủ có được không?”

Mộ Dung Thiên Thần nhàn nhạt liếc nàng một cái: “Nàng còn muốn lần sau?”

“Không có, không có, lần sau ta thấy hắn lập tức bỏ chạy.”

Nghe nàng nói như vậy, Mộ Dung Thiên Thần mới bình tĩnh lại, sủng nịnh nói: “Nếu thật có lần sau, nàng phải nhớ kỹ, mặc kệ là ai đều động thủ trước, có chuyện gì đều có ta, không cần sợ gây thêm phiền toái.”

“Được.” Đường Tĩnh thống khoái đáp ứng, trong nháy mắt cảm nhận được nam nhân nhà nàng rất có hương vị nam nhân. (bó tay với bà, lâu giờ ông có hương vị nữ nhân à???)

Vấn đề đã được giải quyết, hai người lại hòa hảo như lúc ban đầu, vừa đi vừa cười hướng đến nơi cử hành yến hội.

Ở trên đường gặp phải Tứ Vương gia Mộ Dung Thiên Cẩn cũng đi đến đó.

“Tứ ca, đã lâu không gặp.” Mộ Dung Thiên Thần chủ động chào hỏi.

“Ừ.” Mộ Dung Thiên Cẩn cười đáp lại, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Đường Tĩnh.

Đường Tĩnh khẩn trương hành lễ, nhẹ nhàng gọi Tứ ca.

“Ta không biết nên gọi ngươi là Đệ muội hay là tiểu huynh đệ đây?” Mộ Dung Thiên Cẩn thản nhiên hỏi, bên trong giọng nói đầy tự giễu, thì ra người hắn luôn tâm tâm niệm niệm, không ngừng tìm kiếm lại là nữ nhân của đệ đệ.

“Ngươi cũng biết mấy ngày nay Bồn vương vẫn một mực tìm ngươi.” Ngày đó sau khi từ biệt, ngươi không còn một chút tin tức, để cho ta tìm kiếm thật khổ.

Đường Tĩnh giật mình ngẩng đầu, hắn làm sao có thể nhận ra, ngày đó nàng mặc nam trang. “Làm sao ngươi nhận ra được?” Đường Tĩnh nhớ lại, nhịn không được mà hỏi.

“Như thế nào nhận ra?” Mộ Dung Thiên Cẩn cười khở, còn dồn hết tâm trí để nhận ra sao? Ở chung với nàng không lâu nhưng từng nhất cử nhất động khi đó của nàng đã khắc sâu trong đầu hắn.

Lúc nàng và Mộ Dung Thiên Thần đi tới hắn đã nhận ra rồi. Nàng tự cho là che giấu cực kì tốt nhưng không hề biết ngày đó nàng không dễ dàng lộ ra sự thẹn thùng của con gái đã vạch trần thân phận của nàng, đã dần khắc sâu trong lòng hắn.

Mấy ngày nay hắn phái người tìm nàng khắp nơi, tìm tất cả các nơi trong kinh thành đều không thấy nàng, nếu không phải còn cửa tiệm kia, hắn còn hoài nghi đây có phải là một giấc mộng hay không? Nếu là mộng hắn tình nguyện mãi mãi không tỉnh lại, vì giấc mộng đó thật đẹp, trong mộng hắn thật quá hạnh phúc.

(Khổ nỗi đào 3 hố anh nam phụ nào cũng... nẫu cả ruột)

Đáng tiếc hôm nay tỉnh mộng hắn phát hiện đó là một ác mộng, đi mòn giày sắt chẳng tìm được, rốt cuộc tìm được nàng lại đã chậm, người ta là người có chồng, người phải đối với người ta như thế nào đây. Đây là bất đắc dĩ, chỉ có thể nói vận mệnh trên người, gặp sai người sai thời điểm.

Mộ Dung Thiên Cẩn lâm vào trầm tư, biểu tình có chút bi thương. Cục diện có chút xấu hổ. “Tứ ca?” Mộ Dung Thiên Thần thăm dò hần, vừa mạnh mẽ trừng mắt nhìn Đường Tĩnh, dùng ánh mắt nói cho nàng: “Đều tại nàng ra cửa gặp hoa đào.”

Đường Tĩnh nhìn thấy ánh mắt của hần, khiêm tốn cúi đầu, lập tức ngẩng đầu: “Vậy phải làm thế nào đây?” Nàng lại không biết vị Vương gia này đơn thuần như vậy, lừa gạt hần hần liền thương tâm như vậy.

“Ta làm sao biết được, nàng tự dẫn hoa đào thì tự mình giải quyết.” Ánh mắt trao đổi trong không trung va chạm nhau, kịch liệt phun lửa.

Rất lâu sau, lâu đến nỗi Đường Tĩnh bị Mộ Dung Thiên Thần dùng ánh mắt mắng đến thương tích đầy mình thì Mộ Dung Thiên Cẩn mới hoàn hồn, Đường Tĩnh xấu hổ nhận lỗi: “Thật xin lỗi, là ta lừa người.”

“Tứ ca.” Mộ Dung Thiên Thần xen vào, muốn thay nàng giải thích, còn chưa nói xong thì Đường Tĩnh lại mở miệng:

“Nhưng người cũng không nói thật với ta, chúng ta huê nhau.” Bên trong đôi mắt lóe sáng.

“Người...” Mộ Dung Thiên Thần hoàn toàn vô lực, nàng luôn là vương phi thông tuệ làm sao lại đi so đo điều này, không thấy Tứ ca của hần hiện tại rất thương tâm sao?

(Thế tên nào vờ uống độc để lấy lòng ngta đây???)

Mộ Dung Thiên Cẩn gật đầu: “Đúng vậy, chúng ta đều không nói thật, cứ như vậy đi.” Cúi đầu, lúc tỉnh lại mỗi người một nơi, về sau sẽ không còn liên quan nữa.

Mộ Dung Thiên Cẩn khôi phục bộ dáng tuấn tú, đi về phía trước. A Phúc đi phía sau trừng mắt Đường Tĩnh một cái, chạy theo chủ tử của hần.

Đường Tĩnh cúi đầu, có chút khó chịu, Mộ Dung Thiên Thần thấy nàng như vậy cũng không nỡ nói thêm điều gì, thở dài: “Đi thôi, yến hội sắp bắt đầu rồi.”

Đến nơi thì đã cực kỳ náo nhiệt, đám quan viên tùm năm tùm ba cũng một chỗ, nhóm phu nhân mang theo nữ nhi kết thành một đám, giới thiệu với nhau, thối phồng, muốn mượn cơ hội này tìm cho nữ nhi con rể ưng ý. Các thiếu nữ tốp năm tốp ba có quan hệ hữu hảo kết bạn đi với nhau, nói nhỏ, Ngự hoa viên nhất thời trở nên nhộn nhịp.

Xem tình cảnh này Đường Tĩnh có chút nhức đầu. Trước kia ở bộ đội tất cả mọi người đi thẳng phía trước, có gì thì nói đó, nàng thật sự không có thói quen người với người khẩu phật tâm xà, bằng mặt không bằng lòng.

Vừa mới lâm trận liền có băng đảng của Nhị vương gia tới hỏi thăm tin tức. Hiên vương gia không có ở đây bọn họ xem như là tâm phúc của Mộ Dung Thiên Thần. Đường Tĩnh nhìn nụ cười trên gương mặt Mộ Dung Thiên Thần đang ứng phó đám người đó, đau lòng hỏi: “Những năm qua đều như vậy sao?”

Đuổi đi một đám đại thần, Mộ Dung Thiên Thần mới có thời gian trả lời vấn đề của Đường Tĩnh: “Dĩ vãng những trường hợp như vậy ta đều không tham gia, ta không thích...”

“Không tham gia Hoàng thượng cũng đồng ý sao?”

“Tại sao lại không đồng ý?” Mộ Dung Thiên Thần hừ lạnh.

“Ta là nhi tử có cũng được không có cũng chẳng sao thì ông ta sao lại không đồng ý?”

“Vậy sao năm nay chàng...”

“Ta nghĩ nàng sẽ thích, cho nên mang theo nàng tới xem.”

“Ta không thích.”

“Không thích?” Mộ Dung Thiên Thần nhú mày, hần thấy Nhị hoàng tử rất thích tụ hội cùng đám phu nhân, nàng như vậy mới có thể thể hiện rõ thân phận cao quý của mình. Hần cho rằng nữ nhân đều thích biểu hiện sự cao quý và giàu có của mình trước mặt người khác.

Hắn là một Vương gia không được sủng ái, có thể cho Đường Tĩnh không được bao nhiêu, trường hợp như thế này hắn lấy thân phận Vương gia có thể mang cho nàng một chút hư vinh và sự nịnh hót, để cho nàng vui vẻ. Mấy ngày qua nàng đều không vui, hắn muốn cho nàng vui vẻ một chút.

Sớm biết như vậy hắn sẽ không mang nàng tới đây. “Nàng nói như vậy, yến hội bắt đầu một lúc ta liền mang nàng đi, được không?” nụ cười trên gương mặt Mộ Dung Thiên Thần nồng đậm, âm giọng nói: “Được.”

“Thái hậu nương nương giá lâm.”

“Hoàng thượng hoàng hậu nương nương giá lâm.”

“Đức phi nương nương, Trần phi nương nương giá lâm.”

Hai người vừa tán gẫu xong thì thái giám điều khiển chương trình lập tức truyền.

Ngự hoa viên lúc này còn ồn ào tiếng người nháy mắt yên lặng như tờ, mọi người quy củ quỳ xuống đón chào.

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế. Thái hậu nương nương thiên tuế. Hoàng hậu nương nương thiên tuế! Đức quý phi vạn.” Đường Tĩnh bất đắc dĩ thở dài, nàng tới nơi này không quỳ qua bất kì người nào, là một người hiện đại quỳ xuống đối với nàng nói thật có chút khó khăn, nhưng nhập gia tùy tục, nàng cùng Mộ Dung Thiên Thần quy củ của quỳ xuống.

Từ từ thực hiện nghi thức, Thái hậu mặc trên người quần áo kim phượng, khoan thai đi đằng trước. Hoàng đế mặc long bào màu vàng cùng với Hoàng hậu nương nương cử chỉ tao nhã đi đằng sau. Các phi tần khác khác dựa theo cấp bậc, phẩm chất theo phía sau, kéo thành một đoàn. Đường Tĩnh xấu xa nghĩ, gà Hoàng đế này có... Có nhiều phi tử như vậy không sợ có ngày tinh tận mà chết sao.

“Các khanh bình thân, hôm nay là ngày nhà nhà đoàn viên, mọi người không cần câu nệ quân thần lễ nghĩa, vui vẻ ăn uống.”

Mọi người đáp lời. Đường Tĩnh cùng mọi người đứng lên, hơi hơi nâng mắt, cung trộm đánh giá vị quân vương này. Ngũ quan đoan chính, mày kiếm mắt sáng, gương mặt có chút tang thương, ngược lại không có một chút nếp nhăn. Sinh hoạt của Hoàng đế lâu ngày làm cho hắn càng có sự uy nghiêm của người đứng trên cao, càng thêm phần thành thực gợi cảm, câu hồn đoạt phách.

Đường Tĩnh vụng trộm liếc mắt nhìn Mộ Dung Thiên Thần bên cạnh, Hoàng gia gen tốt như vậy trách không được sinh ra nhiều Hoàng tử tuần lãng như vậy.”

17. Chương 17: Khiêu Khích

“Thái tử ở đó... đùa giỡn Vương phi.” Dịch Phong một hơi nói xong, cúi đầu chờ Vương gia xử phạt.

Vương gia nhà hắn nâng Vương phi trong lòng bàn tay, quý trọng vạn phần, sợ có gì sơ xuất, hiện tại nghe được tin tức này, vạn nhất xả giận lên người hắn. Đợi lâu không có động tĩnh gì, Dịch Phong ngẩng đầu lên, làm gì còn bóng dáng của Vương gia?

Mộ Dung Thiên Thần vội vàng chạy tới Ngự hoa viên liền nhìn thấy Mộ Dung Thiên Tứ thân thiết cùng Đường Tĩnh ở cùng một chỗ, Đường Tĩnh bộ dáng không hề sợ hãi nhìn Mộ Dung Thiên Tứ, hắn lửa giận ngút trời, lòng muốn giết chết Mộ Dung Thiên Tứ đều có.

Nhớ tới cảnh hắn vừa nhìn thấy, Mộ Dung Thiên Thần động thân, gắt gao bóp chặt Mộ Dung Thiên Tứ đang nằm trên mặt đất, nhiều lần chạm đến nghịch lân của hắn (kiểu chạm đến giới hạn), xem ra hắn muốn chết!

“Khụ, khụ, buông tay.” Mộ Dung Thiên Tứ không nghĩ hắn gan lớn như vậy, dám động thủ với hắn ở Ngự hoa viên, gương mặt đầy hung dữ: “Bản cung thấy người đã không nhịn được rồi.”

Đến bây giờ còn không biết hối cả, Mộ Dung Thiên Thần càng tức giận, càng dùng sức, Đường Tĩnh vội vàng giữ chặt cánh tay Mộ Dung Thiên Thần: “Vương gia, bình tĩnh đi.” Nơi này là Hoàng cung, không thể ở trong này gây chuyện, cơ hội thu thập hắn còn nhiều.

Mộ Dung Thiên Thần quay đầu, nhìn ánh mắt cầu xin của Đường Tĩnh, trong lòng bình tĩnh trở lại, may mắn hắn đuổi tới đúng lúc, nàng vẫn bình an vô sự.

Dần buông Mộ Dung Thiên Tứ ra, hung hăng đập hắn một cước, cảnh cáo hắn: “Sau này cẩn thận một chút, cách xa Lan nhi một chút.” Âm thanh lạnh lùng lộ ra sát khí, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Vùng Mộ Dung Thiên Tứ ra, hắn nắm lấy bàn tay Đường Tĩnh, dùng dùng khéo nàng rời đi.

Mộ Dung Thiên Tứ vùng vẫy mãi mới đứng lên, lần nữa nhìn bóng lưng Mộ Dung Thiên Thần, trong mắt hiện ra cảnh tượng ngày hôm nay luân phiên bị vũ nhục, Mộ Dung Thiên Tứ hắn khi nào phải chật vật như vậy? Trong mắt lộ ra hung quang, hắn thề: Nhất định phải để cho Mộ Dung Thiên Thần phải trả giá lớn vì hôm nay.

Yến hội sắp bắt đầu, Mộ Dung Thiên Thần không có thời gian tính sổ với Đường Tĩnh, trước đưa nàng đi tham gia yến hội.

“Chàng đi chậm một chút, ta không theo kịp rồi.”

“Ta đang tức giận.” Mộ Dung Thiên Thần quay đầu nói, nhưng vẫn không đi chậm lại.

“Nhưng không phải ta chọc giận chàng, còn tức giận ta cái gì?” Đường Tĩnh lẩm bẩm.

“Không đáng tới nàng? Vậy ta hỏi nàng, hắn đứng gần nàng như vậy vì sao nàng không động thủ, mấy ngày nay không luyện võ sao?”

“Ta biết... Nhưng ở trong cung động thủ... Ta sợ gây thêm phiền toái cho chàng mà thôi.” Đường Tĩnh cảm thấy ủy khuất, nàng cũng không muốn đứng gần tên Thái tử bỉ ổi đó.

“Lần sau ta sẽ động thủ có được không?”

Mộ Dung Thiên Thần nhàn nhạt liếc nàng một cái: “Nàng còn muốn lần sau?”

“Không có, không có, lần sau ta thấy hắn lập tức bỏ chạy.”

Nghe nàng nói như vậy, Mộ Dung Thiên Thần mới bình tĩnh lại, sủng nịnh nói: “Nếu thật có lần sau, nàng phải nhớ kỹ, mặc kệ là ai đều động thủ trước, có chuyện gì đều có ta, không cần sợ gây thêm phiền toái.”

“Được.” Đường Tĩnh thống khoái đáp ứng, trong nháy mắt cảm nhận được nam nhân nhà nàng rất có hương vị nam nhân. (bó tay với bà, lâu giờ ông có hương vị nữ nhân à???)

Vấn đề đã được giải quyết, hai người lại hòa hảo như lúc ban đầu, vừa đi vừa cười hướng đến nơi cử hành yến hội.

Ở trên đường gặp phải Tứ Vương gia Mộ Dung Thiên Cẩn cũng đi đến đó.

“Tứ ca, đã lâu không gặp.” Mộ Dung Thiên Thần chủ động chào hỏi.

“Ừ.” Mộ Dung Thiên Cẩn cười đáp lại, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Đường Tĩnh.

Đường Tĩnh khấn trương hành lễ, nhẹ nhàng gọi Tứ ca.

“Ta không biết nên gọi ngươi là Đệ muội hay là tiểu huynh đệ đây?” Mộ Dung Thiên Cẩn thản nhiên hỏi, bên trong giọng nói đầy tự giễu, thì ra người hắn luôn tâm tâm niệm niệm, không ngừng tìm kiếm lại là nữ nhân của đệ đệ.

“Ngươi cũng biết mấy ngày nay Bồn vương vẫn một mực tìm ngươi.” Ngày đó sau khi từ biệt, ngươi không còn một chút tin tức, để cho ta tìm kiếm thật khổ.

Đường Tĩnh giật mình ngẩng đầu, hắn làm sao có thể nhận ra, ngày đó nàng mặc nam trang. “Làm sao ngươi nhận ra được?” Đường Tĩnh nhớ lại, nhện không được mà hỏi.

“Như thế nào nhận ra?” Mộ Dung Thiên Cẩn cười khổ, còn dồn hết tâm trí để nhận ra sao? Ở chung với nàng không lâu nhưng từng nhất cử nhất động khi đó của nàng đã khắc sâu trong đầu hắn.

Lúc nàng và Mộ Dung Thiên Thần đi tới hắn đã nhận ra rồi. Nàng tự cho là che giấu cực kì tốt nhưng không hề biết ngày đó nàng không dễ dàng lộ ra sự thẹn thùng của con gái đã vạch trần thân phận của nàng, đã dần khắc sâu trong lòng hắn.

Mấy ngày nay hắn phái người tìm nàng khắp nơi, tìm tất cả các nơi trong kinh thành đều không thấy nàng, nếu không phải còn cửa tiệm kia, hắn còn hoài nghi đây có phải là một giấc mộng hay không? Nếu là mộng hắn tình nguyện mãi mãi không tỉnh lại, vì giấc mộng đó thật đẹp, trong mộng hắn thật quá hạnh phúc.

(Khổ nỗi đào 3 hố anh nam phụ nào cũng... nấu cả ruột)

Đáng tiếc hôm nay tỉnh mộng hắn phát hiện đó là một ác mộng, đi mòn giày sắt chẳng tìm được, rốt cuộc tìm được nàng lại đã chậm, người ta là người có chồng, người phải đối với người ta như thế nào đây. Đây là bất đắc dĩ, chỉ có thể nói vận mệnh trêu người, gặp sai người sai thời điểm.

Mộ Dung Thiên Cẩn lâm vào trầm tư, biểu tình có chút bi thương. Cục diện có chút xấu hổ. “Tứ ca?” Mộ Dung Thiên Thần thăm dò hắn, vừa mạnh mẽ trừng mắt nhìn Đường Tĩnh, dùng ánh mắt nói cho nàng: “Đều tại nàng ra cửa gặp hoa đào.”

Đường Tĩnh nhìn thấy ánh mắt của hắn, khiêm tốn cúi đầu, lập tức ngẩng đầu: “Vậy phải làm thế nào đây?” Nàng lại không biết vị Vương gia này đơn thuần như vậy, lừa gạt hắn hắn liền thương tâm như vậy.

“Ta làm sao biết được, nàng tự dẫn hoa đào thì tự mình giải quyết.” Ánh mắt trao đổi trong không trung và chạm nhau, kịch liệt phun lửa.

Rất lâu sau, lâu đến nỗi Đường Tĩnh bị Mộ Dung Thiên Thần dùng ánh mắt mắng đến thương tích đầy mình thì Mộ Dung Thiên Cẩn mới hoàn hồn, Đường Tĩnh xấu hổ nhận lỗi: “Thật xin lỗi, là ta lừa người.”

“Tứ ca.” Mộ Dung Thiên Thần xen vào, muốn thay nàng giải thích, còn chưa nói xong thì Đường Tĩnh lại mở miệng:

“Nhưng người cũng không nói thật với ta, chúng ta huê nhau.” Bên trong đôi mắt lóe sáng.

“Nàng...” Mộ Dung Thiên Thần hoàn toàn vô lực, nàng luôn là vương phi thông tuệ làm sao lại đi so đo điều này, không thấy Tứ ca của hắn hiện tại rất thương tâm sao?

(Thế tên nào vờ uống độc để lấy lòng ngta đây???)

Mộ Dung Thiên Cẩn gật đầu: “Đúng vậy, chúng ta đều không nói thật, cứ như vậy đi.” Coi như là giấc mộng, lúc tỉnh lại mỗi người một nơi, về sau sẽ không còn liên quan nữa.

Mộ Dung Thiên Cẩn khôi phục bộ dáng tuấn tú, đi về phía trước. A Phúc đi phía sau trừng mắt Đường Tĩnh một cái, chạy theo chủ tử của hắn.

Đường Tĩnh cúi đầu, có chút khó chịu, Mộ Dung Thiên Thần thấy nàng như vậy cũng không nỡ nói thêm điều gì, thở dài: “Đi thôi, yến hội sắp bắt đầu rồi.”

Đến nơi thì đã cực kì náo nhiệt, đám quan viên tùm năm tùm ba cũng một chỗ, nhóm phu nhân mang theo nữ nhi kết thành một đám, giới thiệu với nhau, thối phồng, muốn mượn cơ hội này tìm cho nữ nhi con rể ưng ý. Các thiếu nữ tốp năm tốp ba có quan hệ hữu hảo kết bạn đi với nhau, nói nhỏ, Ngự hoa viên nhất thời trở nên nhộn nhịp.

Xem tình cảnh này Đường Tĩnh có chút nhức đầu. Trước kia ở bộ đội tất cả mọi người đi thẳng phía trước, có gì thì nói đó, nàng thật sự không có thói quen người với người khẩu phật tâm xà, bằng mặt không bằng lòng.

Vừa mới lâm trận liền có băng đảng của Nhị vương gia tới hỏi thăm tin tức. Hiên vương gia không có ở đây bọn họ xem như là tâm phúc của Mộ Dung Thiên Thần. Đường Tĩnh nhìn nụ cười trên gương mặt Mộ Dung Thiên Thần đang ứng phó đám người đó, đau lòng hỏi: “Những năm qua đều như vậy sao?”

Đuổi đi một đám đại thần, Mộ Dung Thiên Thần mới có thời gian trả lời vấn đề của Đường Tĩnh: “Dĩ vãng những trường hợp như vậy ta đều không tham gia, ta không thích...”

“Không tham gia Hoàng thượng cũng đồng ý sao?”

“Tại sao lại không đồng ý?” Mộ Dung Thiên Thần hừ lạnh.

“Ta là nhi tử có cũng được không có cũng chẳng sao thì ông ta sao lại không đồng ý?”

“Vậy sao năm nay chàng...”

“Ta nghĩ nàng sẽ thích, cho nên mang theo nàng tới xem.”

“Ta không thích.”

“Không thích?” Mộ Dung Thiên Thần nhú mày, hắn thấy Nhị hoàng tử rất thích tụ hội cùng đám phụ nhân, nàng như vậy mới có thể thể hiện rõ thân phận cao quý của mình. Hắn cho rằng nữ nhân đều thích biểu hiện sự cao quý và giàu có của mình trước mặt người khác.

Hắn là một Vương gia không được sủng ái, có thể cho Đường Tĩnh không được bao nhiêu, trường hợp như thế này hắn lấy thân phận Vương gia có thể mang cho nàng một chút hư vinh và sự nịnh hót, để cho nàng vui vẻ. Mấy ngày qua nàng đều không vui, hắn muốn cho nàng vui vẻ một chút.

Sớm biết như vậy hắn sẽ không mang nàng tới đây. “Nàng nói như vậy, yến hội bắt đầu một lúc ta liền mang nàng đi, được không?” nụ cười trên gương mặt Mộ Dung Thiên Thần nồng đậm, âm giọng nói: “Được.”

“Thái hậu nương nương giá lâm.”

“Hoàng thượng hoàng hậu nương nương giá lâm.”

“Đức phi nương nương, Trân phi nương nương giá lâm.”

Hai người vừa tán gẫu xong thì thái giám điều khiển chương trình lập tức truyền.

Ngự hoa viên lúc này còn ồn ào tiếng người nháy mắt yên lặng như tờ, mọi người quy củ quỳ xuống đón chào.

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế. Thái hậu nương nương thiên tuế. Hoàng hậu nương nương thiên tuế! Đức quý phi vạn.” Đường Tĩnh bất đắc dĩ thở dài, nàng tới nơi này không quỳ qua bất kì người nào, là một người hiện đại quỳ xuống đối với nàng nói thật có chút khó khăn, nhưng nhập gia tùy tục, nàng cùng Mộ Dung Thiên Thần quy củ của quỳ xuống.

Từ từ thực hiện nghi thức, Thái hậu mặc trên người quần áo kim phượng, khoan thai đi đằng trước. Hoàng đế mặc long bào màu vàng cùng với Hoàng hậu nương nương cử chỉ tao nhã đi đằng sau. Các phi tần khác khác dựa theo cấp bậc, phẩm chất theo phía sau, kéo thành một đoàn. Đường Tĩnh xấu xa nghĩ, gà Hoàng đế này có... Có nhiều phi tử như vậy không sợ có ngày tinh tận mà chết sao.

“Các khanh bình thân, hôm nay là ngày nhà nhà đoàn viên, mọi người không cần câu nệ quân thần lễ nghĩa, vui vẻ ăn uống.”

Mọi người đáp lời. Đường Tĩnh cùng mọi người đứng lên, hơi hơi nâng mắt, cung trộm đánh giá vị quân vương này. Ngũ quan đoan chính, mày kiếm mắt sáng, gương mặt có chút tang thương, ngược lại không có một chút nếp nhăn. Sinh hoạt của Hoàng đế lâu ngày làm cho hắn càng có sự uy nghiêm của người đứng trên cao, càng thêm phần thành thực gợi cảm, câu hồn đoạt phách.

Đường Tĩnh vụng trộm liếc mắt nhìn Mộ Dung Thiên Thần bên cạnh, Hoàng gia gen tốt như vậy trách không được sinh ra nhiều Hoàng tử tuấn lãng như vậy.”

18. Chương 18: Khiêu Khích (tt)

Khiêu khích

Hoàng đế đợi mọi người theo thứ tự ngồi xuống, mới trầm giọng nói: Các khanh miễn lễ, ban thưởng cho ngồi.” Mọi người tạ ơn sau đó ngồi xuống, yến hội coi như bắt đầu. Trong bữa tiệc, Hoàng đế và các vị đại thần nâng ly cạn chén, ăn uống linh đình, trên đài ca múa càng thêm nhiệt.

Ngày đoàn tụ, gương mặt mỗi người đều đều vui vẻ. Đường Tĩnh và Mộ Dung Thiên Thần cũng không ngoại lên, là tiết trung thu đầu tiên mà bọn họ trải qua cùng nhau, cho nên đặc biệt để ý và quý trọng. Hai người nói nói cười cười ngẫu nhiên gấp đồ ăn cho nhau, uống rượu, nồng tình mật ý, ghen chết người nhìn.

Một màn này rơi vào trong mắt Thái hậu và Đức phi, hai người nhìn nhau cười cười, gật đầu, viên đá nặng trong lòng rơi xuống. Hai người rốt cuộc cũng có câu trả lời thỏa đáng với Thục phi. Trong yến tiệc, các tiểu thư thấy một màn như vậy đều không ngừng hâm mộ, Lý Linh Lan vô tài vô đức, là tiểu thư không được sủng ái thì làm sao Thần vương yêu mến.

Tuy nói Thần vương gia là ma ồm, không có thực quyền, không phải là lựa chọn tốt nhất cho vị trí phụ quân. Trước kia Thần vương gia hầu như không tham gia hoạt động nào, ít lộ diện bên ngoài, cho nên mọi người không biết hẳn. Hôm nay vừa thấy đều bị dung nhan tuấn tú như ngọc làm cho khuynh đảo, lại thêm bộ dáng tinh tế dịu dàng và chu đáo với Đường Tĩnh vàng chinh phục hàng loạt thiếu nữ. Đều nói cưới vợ phải cưới vợ hiện, lập gia đình sao không phải như vậy, phải gả cho một phụ quân tốt. Tâm tư mọi người khê động, trong lòng đều có chủ kiến.

Mộ Dung Thiên Cẩn không ngừng rót rượu, muốn làm cho mình mất cảm giá. Khoảng cách hắn và Mộ Dung Thiên Thần tương đối gần, hai người thân mật với nhau, hắn tự nhiên nhìn thấy. Chính vì nhìn thấy cho nên càng khó chịu. Nhìn hai người thỉnh thoảng cúi đầu thăm thì, Đường Tĩnh làm nũng như cô gái nhỏ, trong lòng hắn càng đau đớn. Giây phút này hắn bắt đầu hâm mộ với Mộ Dung Thiên Thần, ông trời cho hắn thân thể hư yếu nhưng lại cho hắn một người vợ hết sức như ý.

A Phúc ở bên cạnh lo lắng bất an, hắn ở bên Vương gia nhiều năm như vậy, chưa bao giờ thấy Vương gia luống cuống như vậy. Nhờ may Hoàng thượng nhìn thấy rồi trách tội thì làm sao bây giờ. Đều tại nữ nhân kia, a Phúc phẫn hận liếc Đường Tĩnh, hắn nhìn không ra nữ nhân này có gì tốt có thể làm cho Vương gia nhà hắn mê man như vậy, suốt ngày ưu tư.

Lấy đi rượu để bên cạnh Mộ Dung Thiên Cẩn, a Phúc nhỏ giọng khuyên giải: “Vương gia, uống ít một chút. Nếu uống nữa mà say nhờ may Hoàng thượng nhìn thấy...” Mộ Dung Thiên Cẩn nghe được gật đầu, trong lòng nhắc nhở chính mình, đêm nay cho hắn sa sút một hôm. Uống rượu một hơi cạn sạch, rượu chảy vào yết hầu, đốt chảy cổ họng, nhưng không thể nào đau bằng lòng hắn. Từ nay về sau hắn sẽ đặt nụ cười giống như ánh mặt trời của nữ nhân đó cười với hắn vào trong lòng.

Đó là trí nhớ duy nhất của bọn hắn, nụ cười rực rỡ chỉ vì hắn mà nở rộ.

Một khúc qua đi, Vương Ngâm Tuyết đứng dậy cười vui vẻ: “Phụ hoàng, nhân ngày hôm nay đoàn viên, con dâu cũng muốn múa một khúc, chúc cho Thái hậu, Phụ hoàng và Mẫu hậu vạn thọ vô cương.”

“Được, được, khó có được lòng hiếu thảo của người.” Vương Ngâm Tuyết vừa dứt lời, Thái hậu vui vẻ nói.

“Vâng, vậy cháu dâu liền bêu xấu vậy.”

Vương Ngâm Tuyết tao nhã đi lên đài, nhảy múa theo ca khúc, điệu múa uyển chuyển hàm súc xinh đẹp giống như tiên tử áo trắng đang chơi đùa trong bụi hoa, giống như trên trời có muôn vàn đóa hoa bay xuống, lộn tóc của nàng bay lượn, xoay tròn. Tuy Đường Tĩnh không muốn gặp nàng ta nhưng không thể không thừa nhận nàng ta múa rất đẹp, nhìn không được mà thốt lên.

Múa xong, Hoàng hậu vui vẻ khích lệ: “Ngâm Tuyết múa rất tốt, Hoàng thượng cảm thấy thế nào?”

“Ừ, rất tốt.” Hoàng thượng cũng gật đầu..

“Nhảy rất tốt, Trẫm không biết thì ra Ngâm Tuyết có thể nhảy được thế này, Vương ái khanh, người rất biết cách dạy con gái.”

Một Lão nhân có gương mặt dữ tợn vội vàng đứng dậy, run rẩy chối từ: “Hoàng thượng quá khiêm nhường, tiểu nữ tài sơ học kiến, hôm nay đã bêu xấu rồi.”

“Haix, không phải bêu xấu đúng không?” Hoàng thượng đưa mắt nhìn Vương Ngâm Tuyết cười hỏi: “Ngâm Tuyết, người múa rất tốt, nên được thưởng, người muốn được ban thưởng cái gì?”

Vương Ngâm Tuyết nghe xong biết mục đích hôm nay của mình đã đạt được, có thể lấy lại trái tim của Thái tử đã là tốt rồi. Trong lòng cao hứng không thôi, nhưng gương mặt vẫn rất bình thản, khiêm tốn cười

nói: “Là Hoàng thượng quá khen, con dâu cực kì hài lòng, không cầu gì hơn.” Nói xong đôi mắt nhìn sang Mộ Dung Thiên Tứ.

Hoàng đế tất nhiên cũng thấy được, cười ha ha: “Thiên Tứ tìm được nàng dâu tốt. Đến, thưởng Thái tử và Thái tử Trắc phi vạn lượng vàng, trăm tấm tơ lụa.” Mộ Dung Thiên Tứ khấn trương đứng dậy cùng Vương Ngâm Tuyết dập đầu tạ ơn.

Sau khi về chỗ ngồi, Mộ Dung Thiên Tứ ưỡn thẳng ngực, thở dài một hơi nhẹ nhõm, rốt cuộc hôm nay cũng có chuyện hài lòng. Hoàng hậu cũng hài lòng với kết quả này, Thái tử Trắc phi này so với Thái tử phi biết điều hơn, nàng nên cân nhắc làm sao bồi dưỡng nàng ta, để nàng ta có thể trở thành người hỗ trợ đắc lực giúp Thái tử đăng cơ.

Quay lại chỗ ngồi Vương Ngâm Tuyết không biết thời gian ngắn như vậy Hoàng hậu đã có quan điểm khác với nàng ta, nhưng nàng ta không quan tâm điều đó, nàng nhìn chăm chăm vào Mộ Dung Thiên Tứ đang liếc mắt đưa tình nhìn Đường Tĩnh, ánh mắt độc ác bốc hỏa, trong lòng hừ lạnh: “Trò hay vẫn còn ở phía sau.”

Yến hội náo nhiệt cứ thế tiến hành, tất cả mọi người còn đang đắm chìm trong điệu múa tao nhã của Vương Ngâm Tuyết. Thái hậu tiếc nuối nhìn Hoàng thượng: “Nhìn vũ đạo của Ngâm Tuyết lại nhìn những thứ này có chút nhàm chán.” Hoàng đế gật đầu đồng ý: “Nhi tử cũng hiểu được, thật sự là Ngâm Tuyết nhảy quá tốt.”

Âm thanh không lớn không nhỏ, Thái tử và Trắc phi ngồi cách Hoàng đế không xa vừa vặn có thể nghe được. Cánh tay của Vương Ngâm Tuyết đang dừng ở đĩa rau run lên, mừng thầm: “Thật sự là ông trời giúp ta.” Hoàng đế một mực khen nàng, nàng không có cơ hội mở miệng, sau khi về chỗ ngồi suy nghĩ vẫn không thấy cơ hội, không nghĩ tới Thái hậu lại chủ động nhắc tới.

Vương Ngâm Tuyết từ từ thả đôi đũa trong tay, cười nói: “Thái hậu, Phụ hoàng, nghe nói Thần vương phi cầm kỳ thi họa đều tinh thông, ta nghĩ dựa vào sự thông tuệ của Thần vương phi, nhất định càng xuất sắc hơn nô tì, không bằng để Thần vương phi cho chúng ta mở rộng tầm mắt, cũng làm cho Thái hậu bớt buồn chán.”

Đề xuất vừa nêu ra, vừa làm cho Đường Tĩnh khó xử vừa có thể thể hiện sự hiếu thảo của nàng, có thể nói là một mũi tên trúng hai con chim.

Mọi người nghe lời nói của nàng ta, thần thái khác nhau. Đầu tiên là phản ứng của Thái tử, hần cảnh cáo nhìn Vương Ngâm Tuyết, ý bảo nàng thu liễm một chút. Biết rõ Lý Linh Lan cái gì cũng không biết còn thích lao đầu vào như vậy. Hần không hiểu vì sao hôm nay nàng và Mộ Dung Thiên Thần khiến cho hần mất mặt, nhưng hần vẫn không muốn để nàng lên đài bị bêu xấu.

Mộ Dung Thiên Thần nghe được thì phần hận không thôi, giữa hai hàng lông mày là tầng hàn băng, gắt gao nhìn chăm chăm Mộ Dung Thiên Tứ. Bất quá mới dấy dễ hần một chút, hần liền không cam lòng, lập tức để Trắc phi của hần gây khó dễ cho Đường Tĩnh, hần thật coi thường cái ‘quân tử’ của hần ta, thật sự là có thù tất báo, tuyệt không chịu thua thiệt.

Đường Tĩnh nhìn dáng vẻ đắc ý của Vương Ngâm Tuyết, trong lòng hừ lạnh, muốn nàng xấu mặt trước mặt mọi người cũng không đơn giản như vậy. Là một người hiện đại sinh ra trong gia đình thế gia có truyền thống y học làm sao không biết cầm kỳ thi họa.

Quan niệm của ba nàng cực kỳ truyền thống, cho rằng con gái nên thực nữ rụt rè, cho nên từ nhỏ đã cho Đường Tĩnh học những thứ này, ra sức làm cho nàng trở thành tiểu thư khuê các truyền thống. Đường Tĩnh đối với những thứ văn hóa Trung hoa này cảm thấy hứng thú cho nên cầm kỳ thư họa đều học qua. Nàng thích nhất là đàn trang, tiếng du dương của đàn trang tạo nên tình cảm sâu lắng, rửa sạch tâm linh.

Mộ Dung Thiên Thần còn đang tìm lý do thoái thác có thể giúp Đường Tĩnh vượt qua khó khăn này chỉ nghe Vương Ngâm Tuyết mở miệng: “Phụ hoàng, Mẫu hậu, ca ca Ngũ vương phi là thế hệ kiêu hùng, anh dũng thiện chiến, dụng binh như thần, có thể nói là trí dũng song toàn, nàng là muội muội chắc chắn cũng là thiên tư thông minh, tài hoa hơn người, nói vậy Thần vương phi chắc hẳn cũng là người mang tuyệt kĩ, không bằng hôm nay cho mọi người nhìn một phen.” Tuy đang nói với Hoàng đế nhưng ánh mắt đảo qua Đường Tĩnh hàm ý hết sức khiêu khích.

Đường Tĩnh nháy mắt mấy cái, nàng và nàng ta có thâm cừu đại hận gì sao, lại làm khó nàng như vậy, biết rõ thanh danh của mình vô tài vô đức vẫn nói ra yêu cầu như vậy. Có vẻ hai người bọn họ cũng không có gặp nhau, không lẽ đồ kị nàng xinh đẹp. Lửa cháy đến nơi, Đường Tĩnh không có thời gian suy nghĩ miễn man.

Thái hậu nghe Vương Ngâm Tuyết nói như vậy, suy tư một chút, cảm thấy nàng nói rất có đạo lý. Lúc ấy dựa theo tin đồn nàng mới cho rằng Lý Linh Lan chỉ là một bao cỏ, nhưng thực tế nhìn thấy mỗi lần Đường Tĩnh giơ tay nhắc chân đều khác xa lời đồn, đã phủ định suy đoán trong lòng nàng. Lời đồn nói Lý Linh Lan vô tài vô đức chắc chắn không phải là thật, nhìn cử chỉ hành vi của nàng ấy, nhất định thấy được nàng ấy rất được giáo dưỡng, có thể học được tài nghệ.

Đồng ý nói: “Không bằng Thần vương phi biểu diễn một phen, để cho tất cả mọi người đều thưởng thức.” Ngữ khí bao hàm sự mong chờ, làm cho người ta không đành lòng từ chối.

Thái hậu đã lên tiếng, Mộ Dung Thiên Thần cũng không biết nói gì hơn, nhưng hắn không thể để cho Đường Tĩnh bị bêu xấu. Che ngực giả bộ phát bệnh bên tai liền truyền đến tiếng nói: “Vây nô tì đành bêu xấu, ngày đoàn tụ nô tì định đánh một khúc nhạc, đánh không tốt Hoàng tử mẫu đừng chê cười.”

“Không cười, không cười, nhanh đàn đi.” Nàng dâu lão Ngũ quả nhiên không làm mình thất vọng, nàng càng thích nàng ấy, so với mấy đứa cháu dâu đều thích hơn.

“Thần vương phi, ngươi cứ đàn, không ai dám cười ngươi.” Hoàng đế cũng mở miệng, cổ vũ cho Đường Tĩnh.

Vâng ạ, Đường Tĩnh đứng dậy, Mộ Dung Thiên Thần giữ chặt nàng, lo lắng nhìn nàng, Đường Tĩnh nhẹ nhàng vỗ tay hắn, bảo hắn yên tâm. Nếu hôm nay nàng không đàn thì không chỉ vứt bỏ thanh danh của nàng mà còn cả mặt mũi Ngũ vương phủ, vì điều này, nàng nhất định phải đàn, mà còn phải vượt qua Vương Ngâm Tuyết.

Đường Tĩnh thản nhiên ngồi xuống cạnh đàn tranh, bàn tay ngọc nhẹ nhàng khảy, hai bàn tay tung bay ở trên mặt đàn đánh một khúc “Xuân giang hoa nguyệt dạ.” Âm thanh tự nhiên, truyền vào trong tai khơi gợi sự thương nhớ, nhớ đến đến ngày hôm nay nàng phiêu bạt tới nơi này, tâm tình nhập vào, nhiều người liên tục gật đầu, không ngừng tán thưởng.

Đường Tĩnh toàn thân áo trắng dưới ánh mặt trăng tự nhiên khảy đàn, hàng ngàn ngọn đèn dầu phía sau như tham gia náo nhiệt, giống như nàng chưa phát hiện ra, cứ ngồi đó chìm đắm trong ca khúc, tĩnh động đều hài hòa với nhau, làm nhiều người phải say mê.

“Được, được được, đàn rất tốt.” Đường Tĩnh khảy xong âm cuối, Hoàng đế vỗ tay, những người khác cũng nhao nhao vỗ tay tuy đối gặt lòng người nhưng nhiều người cũng bị tiếng đàn tranh của nàng thuyết phục, vỗ tay phát ra từ nội tâm.

“Đúng vậy, Thần vương phi đàn rất hay, thật sự là cao thủ.” Thái hậu cũng cười nói. Người nói vô ý người nghe hữu ý, nghe vậy, Hoàng hậu và Vương Ngâm Tuyết sắc mặt thay đổi, sắc mặt Vương Ngâm Tuyết khó coi nhất, tuyên bố của Thái hậu giống như Đường Tĩnh còn giỏi hơn nàng. Trong lòng Hoàng hậu thầm mắng Vương Ngâm Tuyết làm náo động còn chưa tính, còn so cao thấp này nọ để cho người khác nổi bật hơn, hồng việc nhiều hơn thành công.

Hoàng hậu cúi đầu, lúc ngẩng đầu lên vẻ mặt tươi cười: “Hoàng thượng, Thần vương phi đàn tốt như vậy, có phải cũng nên ban thưởng hay không?”

“Đúng, đúng, đúng. Nên thưởng, vậy cũng thưởng vạn lượng vàng, trăm tấm tơ lụa.” Không thèm hỏi ý kiến Đường Tĩnh, cũng không nói kỹ thuật Đường Tĩnh tốt, lại càng không nhắc tới Mộ Dung Thiên Thần, Hoàng hậu nghe xong ý cười càng sâu, ai nặng ai nhẹ nói vậy là biết. Vấn này vẫn là nhi tử của nàng thắng.

Đường Tĩnh thở dài, phúc thân tạ ơn, từ từ về chỗ ngồi. Mộ Dung Thiên Thần nhìn Đường Tĩnh đi tới, điềm tĩnh tao nhã, phượng mâu vẫn đầy ánh sáng nhu hòa, xinh đẹp kinh diễm, so với ánh đèn xung quanh còn chói mắt hơn.

Hắn không dám tin nữ tử xinh đẹp hơn hoa này là thê tử của hắn. Hôm nay để cho hắn giật mình, vốn tưởng nàng biết một ít, không ngờ lại biết nhiều làm cho hắn không tưởng. Hắn có tài đức gia mà được ông trời rủ lòng thương, có thể lấy được thê tử như ý như vậy.

Đường Tĩnh vẫy vẫy tay trước mắt Mộ Dung Thiên Thần: “Này này hoàn hồn, nghĩ cái gì mà nhập thần như vậy, ta trở về đều không biết?”

Mộ Dung Thiên Thần lấy lại tinh thần, trước mặt xuất hiện gương mặt tươi cười phóng đại của Đường Tĩnh, trong không trung như đám mây trắng không một chút dính bẩn.

“Nghĩ thì ra Vương phi của ta đúng là thâm tàng bất lộ, Bốn vương không biết nàng lại đàn hay như vậy, ta đều chưa từng nghe qua.” Trong giọng nói có chút ủy khuất và nồng đậm sủng ái.

“Ha ha, hiện tại không phải đã biết sao. Sau này không đàn cho người khác nghe nữa, chỉ đàn cho chàng nghe có được không?” Đường Tĩnh ngồi xuống, tựa vào bên cạnh Mộ Dung Thiên Thần, trước kia nàng từng ảo tưởng, làm một người vợ tự tay đàn một khúc cho hắn nghe, cùng hắn chia sẻ niềm vui cùng mình. Đứng thấy Đường Tĩnh là quân nhân khô cứng, trong lòng vẫn còn một phần tiểu nghệ sĩ.

“Được, vậy hồi phủ nàng phải đàn cho ta nghe.” Mộ Dung Thiên Thần nghe được âm thanh mềm mại của nàng, khóe miệng nở nụ cười tươi rực rỡ.

Mộ Dung Thiên Tứ nhìn chằm chằm vào Đường Tĩnh đang đi tới chỗ ngồi, hai mắt bốc hỏa, rốt cuộc nàng che giấu bao nhiêu? Hiện tại hắn hối tiếc cũng không kịp, nếu phát hiện sớm một chút vẻ đẹp của nàng, có phải kết quả sẽ khác hay không?

Vương Ngâm Tuyết nhìn phu thê bọn họ hết sức ân ái, trong mắt càng phần hận không thôi, sắc mặt hết sức âm trầm. Vốn mượn cơ hội này để cho Lý Linh Lan xấu mặt, nhưng lại không nghĩ tới để cho nàng ta cướp mất nổi bật. Dưới cánh tay áo rộng rãi, khăn tay đã sớm bị vo thành một nắm, lộ ra gân xanh trên mu bàn tay, trong lòng phần hận không thôi. Nàng ngồi bên cạnh Thái tử, từng cử chỉ của Thái tử nàng nhìn thấy rõ ràng, tất nhiên cũng hiểu được hắn đã nổi lên hứng thú với Lý Linh Lan.

Lý Linh Lan theo đuổi Thái tử, tất cả mọi người đều thấy rõ ràng, chỉ tiếc Thái tử không biết thương hương tiếc ngọc, không hiếm lạ tình cảm của nàng ta. Hiện tại nếu Thái tử động tâm với nàng ta, nếu như Lý Linh Lan không hết hy vọng, vậy địa vị của nàng ở phủ Thái tử sẽ tràn đầy nguy cơ. Trước mắt điều quan trọng nhất là phải giữ lại trái tim của Thái tử, nếu không toàn bộ đều là nói suông... Nghĩ đến những thứ này, trong lòng Vương Ngâm Tuyết hạ quyết tâm nghĩ đến một quyết định lớn mật.

19. Chương 19: Lúc Dạ Yến Được Tiễn Hành

Ánh trăng dịu nhẹ chiếu lên vùng đất, ca múa lại tiếp tục náo nhiệt, trong Ngự hoa viên hiện lên cảnh tượng sôi nổi, không ai chú ý tới nhiều người phát sinh nhiều tâm tư. Đường Tĩnh trở thành tiêu điểm, ánh mắt bọn họ nhìn về phía Đường Tĩnh đầy kinh diễm, ghen tỵ, thương thức. Gương mặt Mộ Dung Thiên Thần tràn đầy ý cười từ từ suy sụp xuống. Lan nhi là của mình hắn, hắn không thích bị những nam nhân này dùng ánh mắt như hổ rình mồi nhìn chằm chằm vào Lan nhi.

Yến hội có nhiều thức ăn ngon mà Đường Tĩnh chưa từng thấy qua, nhìn thèm nhỏ dãi, ăn vào càng ngon hơn. Đường Tĩnh đắm chìm trong mỹ thực không thấy sự biến hóa của Mộ Dung Thiên Thần. Mộ Dung Thiên Thần nhìn Đường Tĩnh ăn uống mà không chú ý tới hắn, lửa giận trong lòng hắn càng tăng.

Vẫn không nhúc nhích nhìn Đường Tĩnh, nhìn mãi nàng mới dừng động tác trong tay, thả chiếc thìa trong tay, nghiêng đầu nhìn Mộ Dung Thiên Thần: “Làm sao vậy?” Nhiều người nhìn chằm chằm như vậy mà nàng không chú ý tới.

“Không có gì, chỉ thấy nơi này hơi muộn, muốn rời khỏi.”

“Vậy chúng ta rời trước.” Đường Tĩnh nói mà không hề chú ý, dù sao cũng nhìn không ít, ăn cũng ăn xong rồi.

“Thật sao, nàng cũng nán lại đã đủ, vậy chúng ta đi thôi.” Nghe hắn nói như vậy, biết hắn nói thật.

“Làm sao rời đây?” Nhiều người như vậy làm sao có thể rời khỏi đầu tiên?

“Yên tâm, muốn rời thì nhất định có thể.” Mộ Dung Thiên Thần nói đầy tự tin

“Sao, tin tưởng như vậy?” Đường Tĩnh bĩu môi, hẳn có khả năng lớn như vậy, ở cùng hẳn lâu như vậy mà chưa từng thể hiện.

Mộ Dung Thiên Thần đắc ý nhíu mày, tay đột nhiên che ngực, sắc mặt có chút tái nhợt, chau mày: “Ừmm...” Phát ra tiếng thống khổ.

“Chàng làm sao vậy?” Đường Tĩnh sốt ruột đỡ hẳn sắp ngã ngửa, giữa lông mày hiện lên sự lo lắng. Vừa rồi còn tốt, làm sao đột nhiên đã không thoải mái rồi.

Đưa tay bắt mạch cho hẳn, thì thấy hẳn nhảy nháy mắt với nàng, ngăn lại động tác của nàng.

Nhớ tới lời hẳn vừa nói, Đường Tĩnh hiểu ra, thì ra là giả bộ phát bệnh, mệt cho hẳn cũng nghĩ ra được, vậy mà không thương lượng với nàng, lỡ may lộ thì làm thế nào?

Nghe được tiếng la của Đường Tĩnh, tất cả mọi người không hẹn mà dừng động tác trong tay nhìn qua. Nhìn thấy Mộ Dung Thiên Thần ngã xuống, nhiều người thất kinh, cục diện trở nên lộn xộn. Hiên vương gia không có ở đây, nếu Thần vương gia có chuyện gì xảy ra, bọn họ làm thế nào cho tốt, bọn họ đều là người thuộc băng đảng của Nhị vương gia.

Thái hậu và Đức phi thấy thế có chút lo lắng, vội vã gọi Thái y. Chỉ có Hoàng đế ở trên cao mặt không đổi sắc: “Sao lại thế này?” Chỉ là một câu hỏi nhưng không có một chút lo lắng, thậm chí là cảm giác gì, giống như người sắp ngất đi không liên quan gì tới hẳn.

Đường Tĩnh ổn định tinh thần ứng phó chuyện để Thái y bắt mạch cho hẳn, trong lòng oán thầm tên gia hỏa Mộ Dung Thiên Thần nham hiểm này, nghĩ ra chủ ý thối tha như vậy, chính mình té xỉu cũng không lo, để cho nàng thu thập cục diện rồi rắc này.

Không lay chuyển được đám người này, Đường Tĩnh đành phải để một thái y tóc dài râu bạc đức cao vọng trọng bắt mạch cho Mộ Dung Thiên Thần. Thái y kia đặt tay lên mạch tượng của Mộ Dung Thiên Thần liền nhíu mày, thời gian càng lâu mày nhíu càng sâu, người bên cạnh nhìn thấy trong lòng run sợ, sợ Thần vương gia bị bệnh nan y.

Chỉ có trong lòng Đường Tĩnh hiểu được, độc trong cơ thể hẳn đã được nàng khống chế tốt, nếu không bắt mạch cẩn thận, mạch tượng của hẳn không khác gì người bình thường. Nếu là một người bình thường giả bệnh thì làm sao thấy được cái gì?

“Thái y, Vương gia nhà ta như thế nào rồi? Làm sao mãi vẫn không tỉnh lại?” Đường Tĩnh làm bộ gấp gáp, dùng khăn tay lau nước mắt, giống như Mộ Dung Thiên Thần không tỉnh thì hẳn sẽ gào khóc.

Thái y thì tay lau mồ hôi trên trán, xoay người chấp tay trước mặt Hoàng thượng, chỉ nói thân thể Thần vương gia suy yếu, hôm nay ăn quá nhiều, không có gì đáng ngại. Sau đó kê nhiều thuốc bổ, dặn Đường Tĩnh mớm thuốc cho hẳn. Đường Tĩnh giả bộ nghe lời, thỉnh thoảng gật đầu làm bộ, lại lấy phương thuốc tiện tay ném vào trong thùng thuốc.

Đúng là lằng bằng, mở nhiều loại thuốc đại bổ như vậy, nếu là một người thân thể không tốt cũng chỉ sợ chịu không nổi huống chi là Mộ Dung Thiên Thần. Quan trọng hơn là phương thuốc có mấy vị thuốc cùng độc tố trong người Mộ Dung Thiên Thần tương xung, uống hết có tác dụng phụ gì nàng cũng không biết. Là hẳn hiểu nhầm Mộ Dung Thiên Thần, có lẽ không phải địch nhân của hẳn quá nhiều, hạ nhiều độc trên người hẳn như vậy, mà là băng đảng của hẳn quá yếu, cho hẳn ăn nhiều ‘độc được’ như vậy.

Đường Tĩnh nâng Mộ Dung Thiên Thần ‘suy yếu’ đi tới, phúc thân với Hoàng đế. “Phụ hoàng, thân thể Vương gia không tốt, nô tì mang Vương gia về trước, mong Phụ hoàng thông cảm.”

“Đi nhanh đi, đi nhanh đi, trở về cho Thần nhi nghỉ ngơi thật tốt.” Không đợi Hoàng thượng lên tiếng thì Thái hậu đã vội vã nói.

“Nhanh về đi.” Hoàng đế vẫy vẫy tay, khẩu khí mang theo sự nén giận, giống như trách bọn họ phá hủy bầu không khí thịnh yên. Đột nhiên Đường Tĩnh ngắc đầu, sự lạnh lùng của Hoàng đế làm Đường Tĩnh đau đớn. Đây là nhi tử ruột của hắn, từ lúc Mộ Dung Thiên Thần ngất xỉu vẫn không có một lời quan tâm, còn có bộ dáng ghét bỏ, tục ngữ nói hổ dữ không ăn thịt con, hẳn làm sao có thể máu lạnh với nhi tử của mình như vậy.

Đôi mắt nhìn tới gương mặt Đường Tĩnh càng tối lại, Đường Tĩnh thở dài, ngày thường miệng nói không cần Phụ hoàng, nhưng có khi nào không thêm để ý phụ thân tán thưởng và quan tâm mình. Buông Mộ Dung Thiên Thần đang nắm chặt tay, cầm lấy tay hắn, nhẹ giọng nói: “Chàng còn có ta.”

Không nói gì ngoài một câu ‘chàng còn có ta’ bao hàm tình cảm của nàng với hắn. Dù cho vật đổi sao dời, sông cạn đá mòn, ta sẽ không rời không bỏ chàng.

Hai người ngồi lên xe ngựa, xe ngựa đi theo quỹ tích, chạy về Thần vương phủ...

Trong xe ngựa, Mộ Dung Thiên Thần và Đường Tĩnh hai mắt nhìn nhau, đôi mắt Mộ Dung Thiên Thần đen như mực, hết sức u ám, cùng với dung nhan như ngọc của hắn làm người ta thương tiếc không nói nên lời. Hôm nay Hoàng thượng như vậy làm cho hắn hết sức thương tâm, có lẽ nàng chỉ thấy một góc bằng sơn, nói không chừng khi còn chưa tới nơi này, đã tình diễn nhiều cảnh bi thương như vậy. Bỗng nhiên nàng nhắm chặt mắt, kiềm chế sự đau lớn trong lòng, tựa vào lòng Mộ Dung Thiên Thần, ngẩng đầu ấn môi lên môi hắn.

Kỹ thuật của Đường Tĩnh ngậy ngô hôn lấy lòng hắn, rất nhanh hắn trở thành chủ động, hung hăng hôn nàng. Nụ hôn ôn nhu lưu luyến, giống như muốn dùng tình cảm này xóa tan áp lực ngày hôm na. Sau đó hai người lẳng lặng dựa vào nhau, trong xe hết sức ngọt ngào ấm áp.

Sau khi hồi phủ, hắn nhanh chóng kéo Đường Tĩnh về phòng

“Làm cái gì mà gấp như vậy?” Đường Tĩnh không hiểu chuyện gì lại gấp gáp như vậy. Mộ Dung Thiên Thần không thêm nói gì, đột nhiên hôn môi Đường Tĩnh, so với nụ hôn trên xe, nụ hôn này càng kịch liệt triền miên. Rất nhanh thân mình Đường Tĩnh dựa vào người hắn mềm như một dòng nước, hắn ôm lấy nàng, nàng thuận thế dựa vào người hắn mới không ngã xuống, Đường Tĩnh nhíu mày, hôm nay hắn làm sao vậy, giống như con mèo động dục tham hoan không đủ.

(Kính hồn chưởng, tiểu thần là mèo động dục, thế mà cũng ví được...)

Mộ Dung Thiên Thần buông Đường Tĩnh ra, thâm tình nhìn nàng: “Lan nhi, chúng ta là phu thê.”

Đường Tĩnh thở nhẹ, không hiểu vì sao hắn lại nhắc tới chuyện này, nàng nháy nháy mắt: “Đúng vậy, chúng ta là phu thê.”

“Cho nên chúng ta có danh phu thê cũng phải có quan hệ phu thê thực sự.”

Oanh! Đầu óc Đường Tĩnh nổ tung, không ngờ đột nhiên hắn lại nhắc tới chuyện này.

“Làm sao lại nhắc tới chuyện này?” Gương mặt Đường Tĩnh đỏ lên, đôi mắt trong veo như nước, nhẹ nhàng dập dờn một mảnh nhu tình. Bọn họ phát triển không ngừng, tình cảm sâu đậm, nàng cũng không bài xích. Như lời hắn nói, bọn họ là phu thê, rồi cuộc cũng sẽ có ngày này. Chỉ là đột nhiên bị hắn nhắc tới làm nàng không kịp thích ứng/

“Lan nhi, nàng vẫn không muốn sao?” Con người Mộ Dung Thiên Thần nhiễm một tầng u tối, như che đầy một lớp bụi bặm. Hắn vẫn một mực chờ nàng, nhưng hôm nay nhìn nhiều người như vậy mơ ước nhìn nàng, hắn không đợi nổi nữa, có lẽ nàng trở thành người của hắn thì hắn mới có thể yên lòng được.

Đường Tĩnh lâm vào trầm tư, “Lan nhi, nàng đã không muốn...” Đường Tĩnh cười trộm.

“Ngốc...” Đột nhiên ngẩng đầu hôn hắn, Mộ Dung Thiên Thần phản ứng lại, vui sướng vạn phần, hung hăng hôn nàng, ôm nàng lên giường...

Tấm màn che màu hồng buông xuống, đêm xuân phơi bày. Ngay cả trăng cũng xấu hổ trốn vào phía sau đám mây...

(Cha ơi, đêm xuân đáng giá ngàn vàng, tưởng còn bắt bà con đợi cơ chứ!!!)

20. Chương 20: Phủ Thừa Tướng

Hôm sau, Đường Tĩnh khó khăn đứng dậy, toàn thân như bị bánh xe nghiền nát, so với một ngày làm nhiệm vụ còn đau đớn hơn. Trong lòng mắng Mộ Dung Thiên Thần không biết tiết chế, muốn nàng một lần lại

một lần, nhưng vẫn có chút ngọt ngào.

“Vương phi, người tỉnh sao?” Xuân Ngọc nghe được động tĩnh vội vàng chạy vào hầu hạ nàng mặc quần áo rửa mặt.

“Vương gia đâu?” Đường Tĩnh thuận miệng hỏi.

“Hiên vương gia tới, đang ở hoa viên nghị sự với Vương gia. Vương gia phân phó ta không cần âm ỉ giấc ngủ của gười, nói hôm qua người quá mệt mỏi rồi.” Lại dẫn chuyện hôm qua ‘quá mệt mỏi’ tăng thêm giọng điệu, đêm triền miên kiêu diễm hôm qua từng chút xẹt qua đầu Đường Tĩnh, dung nhan sau khi trang điểm nhất thời đỏ bừng. Nhìn Xuân Ngọc như không có việc gì, chắc do nàng suy nghĩ nhiều, nói không chừng đêm qua yên hội mệt mỏi, Đường Tĩnh có chút thả lỏng, nhẹ nhàng dựa vào giường.

“Hiên Vương gia tới lúc nào?”

“Nghe Dịch Phong nói sáng sớm đã tới, hình như có việc gì gấp.”

“Ừ...” Đường Tĩnh gật đầu.

“Hắn bình an trở về Hiên vương phi có thể yên tâm rồi.”

“Vương phi cũng quản thật nhiều, ngay cả chuyện của Hiên vương phi cũng để tâm.” Xuân Ngọc cười nói.

“Ừ, không phải quản nhiều sao, ta còn muốn quản chuyện người và Dịch Phong, người là gì của hắn, động một tý là nghe hắn nói, nghe hắn nói.” Từ khi nàng giao chuyện ở hiệu thuốc bắc cho nàng và Dịch Phong, hai người càng gần gũi. Đường Tĩnh mỉm cười, chế nhạo Xuân Ngọc. Tiểu nha đầu này lá gan càng ngày càng lớn, dám chế nhạo nàng, nàng không chế nhạo lại thì không được rồi.

“Vương phi.” Xuân Ngọc dẫm chân, thả lại đồ trong tay chạy ra ngoài.

“Được được, không trêu chọc nữa.” Đúng là tiểu nha đầu, động một tý là thẹn thùng.

“Nhưng mà...” Đường Tĩnh nghiêm túc nói: “Dịch Phong không tệ, người có thể suy xét. Ta vẫn coi người là tỷ muội, cho nên hy vọng người có thể có chỗ đến nơi đến chốn.”

“Vương pho, ta còn nhỏ, ta vẫn muốn ở bên cạnh người.”

Nghe nói vậy, Đường mỉm cười. “Ngốc, sao có thể mãi mãi ở bên cạnh ta.”

Trước kia lúc cha mẹ tán gẫu mới mình, lúc nào cũng làm nũng cha mẹ, cha mẹ cũng cười mình là đứa nhỏ ngốc, nói nữ nhân trưởng thành đều phải lập gia đình, đối với tình cảnh này có chút tương tự. Đường Tĩnh cũng có cảm giác giống như con gái mới lớn, cảm nhận được tâm tình của cha mẹ.

Hậu hoa viên.

Mộ Dung Thiên Hiên và Mộ Dung Thiên Thần ngồi đối diện nhau ở trong đình. Nhìn Mộ Dung Thiên Thần từ từ châm trà cho mình, Mộ Dung Thiên Thần càng tức giận hơn.

Thần vương phi tài đức vẹn toàn, hai phu thê Thần vương gia tình cảm sâu đậm truyền đến khắp phố lớn ngõ nhỏ, trở thành chuyện phiếm sau khi uống trà. Mộ Dung Thiên Hiên vừa hồi kinh đã nghe đến chuyện phu thê bọn họ ân ái như thế nào. Vốn phu thê bọn họ ân ái là chuyện tốt, nhiều năm qua đệ đệ của hắn chịu khổ vì hắn như vậy, hắn đều hy vọng hắn (MDTT) hạnh phúc hơn bất cứ ai. Nhưng hắn không hy vọng người cho hắn (MDTT) hạnh phúc lại là mật thám của Thái tử phái tới. Hắn vừa rời khỏi mấy ngày thì phát sinh chuyện lớn như vậy, thiệt thòi hắn vẫn son sắt thề với chính mình sẽ có chừng mực, chính mình không có gì hoài nghi, yên tâm với đệ đệ này.

“Nói đi, mọi chuyện sao lại thế này?” Khẩu khí của Mộ Dung Thiên Hiên không tốt.

“Như nghe được.” Mộ Dung Thiên Thần được ăn uống no say, tâm tình rất tốt, ngay cả nói chuyện cũng cực kỳ ôn nhuận, không hề để ý sự bất mãn của MDTH. Đêm xuân ấm áp, mỹ nhân trong ngực tư vị không phải là cái hắn mỗi ngày đều có thể chạm, một mình hắn mới có thể hưởng thụ.

Bộ dáng bất cần của hắn làm cho MDTH càng tức giận cực điểm, nghĩ muốn đánh hắn, nhưng nghĩ đến đệ đệ làm mình đau lòng nhất nên đành nhỏ giọng khuyên: “Một mật thám phủ Thái tử giữ lại bên cạnh chỉ

làm trễ nại đại sự. Người nghe ta khuyên một câu, không cần để tâm tới nàng ta. Rừng núi đâu đâu không thấy cỏ thơm, người vì sao lại muốn...” Hắn thật không biết khuyên giải thế nào đối với đệ đệ ngọc của hắn.

“Nàng không phải là mật thám.” MDTT lớn tiếng phản bác.

MDTH ngẩn ra, đệ đệ của hắn luôn bình tĩnh làm sao lại xúc động như vậy? Ý thức được bản thân thất thối, MDTT rũ mắt, hắng giọng, nói tường tận mọi chuyện gần đây với MDTH.

“Chuyện này?” Đúng là khó tin tưởng, hoàn khổ Lý Linh Lanh đúng là thâm tàng bất lộ, hắn thật không dám tin.

“Cho nên nàng sẽ không hại ta.” MDTT nói như đóng đinh, trải qua những ngày này hắn còn không tin nàng thì đúng là ngu ngốc. Nàng đã có sự lựa chọn tốt hơn nhưng vẫn không chùn bước ở lại bên cạnh hắn, chiếu cố chính mình. Nữ tử như vậy đáng để cho hắn yêu thương cả đời.

“Huống chi ta là một Vương gia không có quyền thế, nàng có gì để mưu tính ta?”

“Nếu như vậy, vậy người giữ lại nàng cho tốt. Ta... ta về phủ trước.” Vốn chạy đến hưng sư vấn tội, không nghĩ lại bị MDTT nói cho á khẩu.

Đường Tĩnh đi tới hậu hoa viên nhìn thấy MDTT toàn thân áo trắng đang thảnh thơi uống trà một mình. Chỉ thấy hắn từ từ châm trà cho chính mình, động tác phiền phức lại làm như nước chảy mây trôi, liền mạch mà lưu loát. Hàng lông mày Đường Tĩnh nhíu lên, thật sự là cảnh đẹp ý vui.

“Nghỉ ngơi tốt chưa, sao không nghỉ lâu thêm một chút, tới qua một bữa sao?” Đường Tĩnh đi vào trong đình, âm thanh ôn nhuận truyền vào trong lỗ tai. Chống lại đôi mắt thâm thiết của hắn, Đường Tĩnh đỏ mặt, nhìn quanh bốn phía may mắn Hiên vương gia đã đi, nếu không thì hù chết nàng rồi. Là ai nói người cổ đại đều ngại ngùng, nàng chắc chắn chưa từng gặp qua người như hắn.

Trước Trung thu tâm trạng của nàng không tốt, hắn vẫn không hiểu tại sao. Sau này Quân gia nhắc nhở hắn mới hiểu ra, rồi nhà lâu như vậy có lẽ nàng rất nhớ người nhà. Đúng là trước tiết Trung thu nhiều việc, cho nên hắn gác xuống chuyện này, hiện tại đã đến lúc thực hiện hứa hẹn của hắn rồi.

Tin tức Phu thê Thần vương gia muốn đến Phủ thừa tướng sáng sớm đã truyền đến phủ Thừa tướng. Buổi sáng hạ triều Thừa tướng liền quay về phủ cùng Triệu di nương chuẩn bị, sợ Thần vương và Thần vương phi có gì bất mãn. Chuẩn bị xong mới dẫn toàn người nhà đứng ở cửa ngênh đón phu thê bọn họ.

Cho nên lúc Đường Tĩnh xuống xe ngựa đã nhìn thấy cảnh từng người đứng trước xe ngựa, mỗi người đều kiễng chân mong ngóng. Lý Chung Lương tiến lên hành lễ: “Cụ thần tham kiến Vương gia, Vương phi.”

Đám người phía sau ông ta lần lượt “Tham kiến Vương gia, vương phi.”

Mộ Dung Thiên Thần khom lưng đỡ Lý Chung Lương, cười nói: “Thừa tướng hữu lễ, hôm nay ta mang Vương phi lại nhà, tiểu tể bái kiến nhạc phụ, đều là người một nhà chớ cần đa lễ.”

Lý Chung Lương liền nói: “Vâng, vâng, vâng, Thần vương gia và Thần vương phi nhanh vào.”

Mộ Dung Thiên Thần và Đường Tĩnh nhìn nhau cười cười, dắt tay nhau đi vào. Đường Tĩnh một câu cũng không nói, chỉ lẳng lặng đứng bên cạnh Mộ Dung Thiên Thần, nhưng người trong phủ thấy Đại tiểu thư thay đổi, cho chút khác biệt, toàn thân tỏa ra khí chất tao nhã thành thực, trước nay chưa từng có.

Hai người vào đại sảnh nhìn vào chỗ ngồi, Lý Chung Lương và Phu nhân của hắn và đám thiếp thã muốn hành lễ với bọn họ. Mộ Dung Thiên Thần cười cười:

“Đứng lên hết đi, đã là người một nhà thì không cần câu nệ.” Đường Tĩnh cũng mỉm cười nhìn bọn họ.

Mẫu thân của nàng Chu thị cùng Triệu di nương một trái một phải đứng song song bên cạnh Phu thân nàng. Chu thị toàn thân áo trắng đơn giản, trên đầu cũng chỉ vấn một cây trâm gỗ, ý cười che đi khuôn mặt tang thương, hòa ái nhìn Đường Tĩnh. Ngược lại, Triệu di nương toàn thân cẩm bào đỏ thắm thêu mẫu đơn vàng, trên đầu trâm vàng khổng tước hai bên, tạo ra mấy phần sắc bén, đang hèn mọn nhìn Đường Tĩnh. Người sáng suốt có thể thấy được ai được sủng ái, khó trách Xuân Ngọc sẽ bất bình thay Chu thị, hôm nay nhìn Chu thị ăn mặc mộc mạc như vậy, bình thường sẽ ăn mặc như thế nào?

Thản nhiên liếc nhìn Triệu di nương một cái, Đường Tĩnh cười nói: “Hôm nay Triệu di nương mặc thật đẹp, mỹ nhân cả phòng đều không sánh bằng.” Triệu di nương cả kinh nhìn Chu thị mặc quần áo, lại nhìn Đường Tĩnh toàn thân váy vàng quần lụa mỏng, hối hận vì hôm nay ăn mặc long trọng như vậy. Thường ngày nàng quen ăn mặc hoa lệ, hôm nay thấy Lý Linh Lan về phủ chỉ nghĩ bản thân muốn khoe khoang địa vị của mình ở trong phủ nên mới mặc bộ cẩm bào đỏ thẫm, không nghĩ tới Lý Linh Lan lại không nháo không ầm ĩ mà nói ra một câu như vậy.

Lý Chung Lương cũng nhìn quần áo nàng ta mặc, không chỉ Vương phi không bằng còn mặc màu đỏ thẫm chỉ có chính thất mới được mặc, đây không phải đang nói hấn trị gia không nghiêm sao. Đối với Triệu di nương chỉ tiếc rằn sắt không thành thép: “Còn không nhanh đi thay.” Bình thường là người thông minh lanh lẹ, thời khắc mấu chốt lại để xảy ra chuyện như vậy. Chu thị ở bên cạnh thờ ơ lạnh nhạt, bình thường đều bị người ta hắt hăm sai khiến thì sao còn để ý đến chuyện này.

Triệu di nương định xoay người đi thay quần áo, Đường Tĩnh lên tiếng ngăn cản: “Không cần, sau này chú ý là được rồi.” Vốn không định để nàng ta đi thay, chỉ nghĩ đánh đòn phủ đầu nàng ta một chút mà thôi.

Mộ Dung Thiên Thần từ lúc ngồi xuống vẫn thờ ơ lạnh ngồi trên ghế thưởng thức trà, hấn cũng hiểu được tình huống ở Thừa tướng phủ, chỉ là chuyện nhà người khác hấn không tiện nhúng tay vào, cũng không nghĩ muốn nhúng tay, cho nên tùy Đường Tĩnh xử lý. Nếu Thần vương phi để cho nàng có quyền lợi như vậy hấn sao không làm.

21. Chương 21: Phủ Thừa Tướng Gặp Chuyện

Bởi vì cục diện có chút xấu hổ, đôi mắt Lý Chung Lương xoay xoay, tính kế trong lòng, cười nói: “Vương phi và mẫu thân của nàng nhiều ngày không gặp, nhất định rất nhớ nàng, có nhiều lời muốn nói với nàng, không bằng người ra hậu viện cùng mẫu thân và đám di nương ôn chuyện. Cự thần cùng Vương gia ở đây nói chuyện phiếm.” Hấn đã sớm dặn Triệu di nương, chỉ cần đến hậu viện thì phải lấy được tin tức của Lý Linh Lan.

Đường Tĩnh mỉm cười, xem ra cái lão hồ ly này vẫn chưa từ bỏ ý định, còn muốn tìm hiểu tin tức từ nàng, bất quá nàng và mẫu thân nhiều ngày không gặp có nhiều chuyện riêng tư muốn nói, ánh mắt quét về Lý Chung Lương, gật đầu: “Đi sớm về sớm.”

Lý Chung Lương sắc mặt âm trầm, Đường Tĩnh đang nói cho hấn, kế hoạch của hấn thất bại, bắt đầu tính toán biện pháp mới, dù thế nào thì trước lúc bọn họ rời đi đều phải lấy được kết quả, hoặc là khuyên Lý Linh Lan tiếp tục cống hiến sức lực cho Thái tử, nếu không hấn chỉ có thể mất đi sự tin cậy của Thái tử, nói không chừng cả gia tộc đều không giữ được.

Đường Tĩnh gật đầu, đi tới phòng Chu thị ở hậu viện. Vừa tiến vào cửa, Chu thị vội kéo tay nàng, nhìn trái nhìn phải đánh giá nàng, tay phải xoa xoa đầu nàng, trong mắt ngấn lệ, vui mừng nói: “Nữ nhi của ta đã trưởng thành, nhìn xem, đã lập gia đình, cũng trầm ổn hơn nhiều. Ở Vương phủ đã quen chưa, Vương gia đối với con có tốt không, có làm khó con hay không, có phát giận với con hay không...” Liên tiếp mấy vấn đề làm cho Đường Tĩnh dở khóc dở cười, không biết nên nói như thế nào.

Không đợi Đường Tĩnh trả lời, Chu thị lại dặn dò Đường Tĩnh, ngàn vạn lần không được trêu chọc Vương gia tức giận... Gương mặt Chu thị và mẹ nàng đều hiền lành giống nhau dung hợp vào một chỗ, đều hòa ái dặn dò nàng như vậy. Trước kia mỗi lúc nàng về nhà thăm mẹ đều hỏi cái này cái kia sợ nàng bị ủy khuất, lòng của người mẹ khắp thiên hạ đều vì con gái không vì mình.

Mẫu thân của Lý Linh Lan quan tâm nàng làm cho sự xa xa của Đường Tĩnh gần như không còn, nàng bỏ nhào vào lòng Chu thị gào khóc giống như hải tử lạc đường rốt cuộc khó khăn cũng gặp được mẹ, nghĩ nói hết những ủy khuất của mình cho mẹ. Đường Tĩnh không hiểu có chuyện gì xảy ra, có lẽ không nghĩ tới sẽ gặp được mẫu thân, nước mắt rơi không ngừng được.

Nữ nhi vui buồn thất thường tác động đến trái tim người mẫu thân, Chu thị cảm thấy chua xót, bàn tay nhẹ vuốt Đường Tĩnh đang khóc: “Đứa ngốc, đề là mẫu thân sai. Nếu không phải vì mẫu thân, ngươi không phải khổ sở như thế này, là mẹ liên lụy tới ngươi. Tính tình ngươi thẳng thắn như vậy, lại thích gây chuyện,

làm thế nào mới tốt đây? Nếu thật sự ở Vương phủ không quen, nghe mẫu thân khuyên, rời khỏi Thần vương phủ đi.”

Đường Tĩnh yên lặng nghe Chu thị nói, ngừng khóc khó hiểu nhíu mày: “Mẫu thân, người đang nói cái gì?”
Lời Chu thị nàng cảm thấy mơ hồ, gả cho Thần vương sao lại vì Chu thị, không phải vì Thái tử sao?

“Người cái đứa nhỏ này, từ nhỏ chuyện gì cũng giấu trong lòng, chuyện lớn như vậy cũng không thương lượng với mẫu thân liền tự tiện quyết định.” Chu thị oán trách.

Đường Tĩnh càng nghe càng hồ đồ, chuyện gì nàng lại tự quyết định rồi hả? “Mẫu thân, người đang nói cái gì, làm sao ta nghe không hiểu?” Đường Tĩnh nghi hoặc hỏi.

“Lại còn giả ngu với mẫu thân.” Chu thị lườm nàng một cái, hỏi lại nàng: “Vậy người vì sao phải gả cho Thần vương gia?”

Đường Tĩnh bất đắc dĩ trừng mắt, nàng cũng rất muốn biết cái gì đây.

“Mẫu thân.”

“Được rồi, dù nói thế nào ta và ca ca của ngươi đều bình an vô sự, ca ca ngươi cũng có thể bảo vệ chính mình, nghe lời mẫu thân, rời khỏi Thần vương phủ đi.”

Nói đi nói lại Đường Tĩnh cũng hiểu ra một chút: “Nàng gả cho Thần vương không phải vì Thái tử mà vì người nhà.”

Đường Tĩnh nhìn Chu thị có chút buồn cười: “Mẫu thân, ta ở Thần vương phủ sống rất tốt, người không cần lo lắng.”

“Còn không nói thật với mẫu thân, người tâm tâm niệm niệm với Thái tử, làm sao cam tâm gả cho Thần vương phủ. Mẫu thân tuy là phụ nữ, nhưng cũng biết Thái tử và Thần vương phủ thủy hỏa bất dung, người làm sao có thể sống tốt?” Chu thị cho rằng Đường Tĩnh đang trấn an nàng, vẫn không tin.

Đường Tĩnh buồn rầu nhíu mày, nói thế nào nàng mới tin tưởng đây, nàng thật sự sống rất tốt.

“Mẫu thân, người tin tưởng t, ta ở Thần vương phủ sống rất tốt. Thần vương, Thần vương đối với ta rất tốt, người yên tâm bớt lo đi.”

Nhớ tới Mộ Dung Thiên Thần, Đường Tĩnh có chút thẹn thùng, Chu thị thấy hai gò má nàng đỏ bừng không giống như nói láo, hơi hơi thở ra, nói: “Một khi đã như vậy, người sống với Thần vương cho tốt, ngàn vạn lần đừng dở tính trẻ con có biết không?”

“Nhớ rõ rồi, mẹ nói nhiều. Đường Tĩnh lôi kéo cánh tay Chu thị nhẹ nhàng tựa vào đầu vai nàng, trong lòng cảm thán những ngày có mẫu thân thương yêu thật tốt.

Hai người hàn huyên chuyện nhà, Đường Tĩnh thỉnh thoảng nàng nhiều vấn đề khó giải quyết ở Vương phủ, vốn chỉ oán giận tổ khổ nhưng Chu thị có thể phân tích cho Đường Tĩnh làm cho nàng nhìn nàng ấy với cặp mắt khác xưa.

“Mẫu thân?” Đường Tĩnh giật mình nhìn Chu thị, nàng nhìn vấn đề thông suốt dài lâu, người thông tuệ như vậy làm sao có thể sống khổ sở ở đây.

Chu thị mỉm cười nhìn Đường Tĩnh: “Như thế nào, rất ngạc nhiên sao?”

Đường Tĩnh gật đầu, thực sự là phi thường ngạc nhiên.

Chu thị thở dài, hết cách: “Mẫu thân dù sao cũng là thiên kim phủ tướng quân, từ nhỏ xem hậu trạch tranh đấu làm sao không biết những thứ này? Vốn cho rằng không cướp đoạt sẽ bảo hộ mẫu tử chúng ta bình an, nhưng không nghĩ tới kết quả lại hại người. Haiz...”

“Vậy hiện tại mẫu thân như thế nào?”

“Hiện tại? Đại ca ngươi bình an vô sự, người sống tốt, mẫu thân cực kì yên tâm.” Ngụ ý nói nàng không muốn trời dấy mà vẫn như vậy sống tiếp.

Mộ Dung Thiên Thần và Chu thị đều đề cập tới người đại ca này, Mộ Dung Thiên Thần vẫn luôn hảo cảm với hắn, làm cho Đường Tĩnh rất tò mò, rất muốn gặp hắn.

Vừa muốn nói tiếp gì đó thì một tiểu nha đầu vào nói với bọn họ cơm trưa đã chuẩn bị xong, mời các nàng tới dùng cơm trưa. Đường Tĩnh còn chưa nói xong: “Thời gian trôi qua nhanh như vậy, ta còn muốn tán gẫu thêm với mẫu thân một lúc nữa.”

“Ha ha, còn có thời gian, đi ăn cơm trước đã.”

Đi tới tiền sảnh có nhiều người đã đến đông đủ. Mộ Dung Thiên Thần ngồi ở chính giữa, Lý Chung Lương ngồi bên trái của hắn, ở giữa còn để lại một vị trí, theo thứ tự là các thiếp thất cùng con cái theo thứ tự ngồi xuống. Đường Tĩnh đỡ Chu thị ngồi xuống trước, sau đó ngồi vào vị trí bên phải MDTT còn để trống. Tất cả yên lặng ngồi cho đến khi MDTT nói thì mọi người mới cầm đũa ăn cơm.

Thức ăn Phủ thừa tướng đương nhiên không thể ngon miệng như ở Thần vương phủ, Đường Tĩnh bị Thần vương nuôi dưỡng cho nên khẩu vị có chút kén, chỉ chọn mấy miếng thịt ăn qua loa. MDTT buồn cười nhìn nàng lựa chọn mãi thứ, chọn mấy đũa rau gấp vào chén nàng, “Ăn nhiều một chút.”

Đường Tĩnh nhìn thoáng qua, thả lại trong chén MDTT, ghét bỏ nói: “Không cần.” Đồ ăn khó ăn như vậy lại bảo nàng ăn, vẫn là tự hắn giữ lại cho hắn đi.

Lý Chung Lương nhìn bọn họ như vậy liền chấn động, nàng làm sao dám nói như vậy với Thần vương. Chu thị cũng âm thầm lo lắng, mới dặn nàng không được tùy hứng nhưng chớp mắt lại chống đối với Thần vương, vạn nhất Thần vương thẹn quá hóa giận thì làm sao cho tốt đây.

Nhìn Thần vương không chút để ý gấp mấy đũa đồ ăn đó cho vào miệng ăn, thấp thỏm trong lòng Chu thị mới hạ xuống, xem ra Lan nhi không nói dối, Thần vương đối với nàng rất tốt.

22. Chương 22: Phủ Thừa Tướng Gặp Chuyện(tt)

Lúc mọi người vẫn chưa lấy lại tinh thần, mấy hắc nhân từ trên trời nhảy xuống hướng đến Đường Tĩnh và Mộ Dung Thiên Thần. Nhiều người bị dọa chấn kinh, chạy trốn xung quanh, ngay cả Lý Chung Lương cũng bị dọa không nhẹ, chỉ lo trốn mà quên kêu thị vệ.

Mộ Dung Thiên Thần đón lấy hắc y nhân đang xông tới, một bên vừa đánh vừa nhắc nhở Đường Tĩnh, “Đi theo ta.”

Đường Tĩnh gật đầu, cũng gia nhập vòng chiến đấu. Hắc y nhân ngày càng nhiều, Mộ Dung Thiên Thần có chút bất lực, mắt thấy Mộ Dung Thiên Thần khắp nơi đều là địch, Đường Tĩnh trở tay đẩy một chưởng tới hắc y nhân bên người, tính toán tới giúp hắn.

Một hắc y nhân tính toán cơ hội, thừa dịp Đường Tĩnh và hắc y nhân tranh đấu, từ phía sau đâm Đường Tĩnh.

Chu thị nhìn đám người đánh nhau, kéo một ma ma ở bên cạnh đi, nhưng nàng lo lắng cho Đường Tĩnh nên vẫn không rời đi. Nhìn thấy hắc y nhân đâm vào Đường Tĩnh liền hô to: “Lan nhi, cẩn thận.”

Đường Tĩnh xoay người muốn tránh thì hắc y nhân phía sau cho nàng một chưởng, đẩy nàng về phía trước.

Mộ Dung Thiên Thần nghe tiếng cũng quay đầu, hắn tránh mấy hắc y nhân bên cạnh, đi tới chỗ Đường Tĩnh muốn kéo nàng ra.

Nhưng hắc y nhân đột nhiên thu kiếm lại đâm về phía Mộ Dung Thiên Thần, thân thể Đường Tĩnh phản ứng nhanh hơn so với não, đẩy Mộ Dung Thiên Thần che chắn trước mặt hắn. MDTT thấy kiếm sắp đâm vào ngực Đường Tĩnh, động tác liền tiếp ra, hắn không có cơ hội ngăn cản: “Lan nhi!”

Mộ Dung Thiên Thần đau lòng hô to, tiến lên ôm lấy nàng. Kiếm đâm vào bên ngực trái của Đường Tĩnh, máu tươi chảy ròng, cùng với màu trên xiêm y, máu trên ngực nhuộm đỏ y phục nàng, hết sức chói mắt.

Chu thị sốt ruột chạy đến trước mặt Đường Tĩnh: “Lan nhi.”

Mộ Dung Thiên Thần nhẹ nhàng thả Đường Tĩnh xuống đất, nói với Chu thị: “Chú ý tới nàng.” sau đó tiến về đám hắc y nhân.

Hắc y nhân bên cạnh bị cả người đẩy sát khí hù dọa, liên tiếp lùi về phía sau.

Hắc y nhân tính toán mọi chuyện không tốt định chạy trốn, nhưng không nhanh chân bị Mộ Dung Thiên Thần bắt lấy. Hắc y nhân dùng lực túm lại, dùng tay trái giữ chặt hắc y nhân. Hắc y nhân mở to mắt, nhìn Mộ Dung Thiên Thần như la sát từ địa ngục đến đòi mạng, ánh mắt hoảng sợ, hắc y nhân cảm giác không khí trong lồng ngực ít đi, cái chết ngày càng gần... Hắc y nhân nhắm mắt chờ đợi cái chết nhưng đột nhiên Mộ Dung Thiên Thần buông tay ném hắc y nhân qua một bên: “Muốn chết cũng không dễ dàng như vậy.” Tổn thương nữ nhân hắc y nhân, hắc y nhân muốn cho bọn chúng sống không bằng chết.

MDTT thu thập xong một tên, quay đầu nhìn những tên khác, thủ lĩnh đám hắc y nhân cũng sợ hãi, nhưng lấy tiền của người khác... hiện tại cũng chỉ có thể kiên trì tiếp.”Các huynh đệ, xông lên.” Hắc y nhân khí thế hô to, nhưng tay cầm đao của hắc y nhân run lên.

Đám hắc y nhân đồng loạt xông lên, Mộ Dung Thiên Thần hừ lạnh một tiếng, bắt đầu phản kích.

Lý Chung Lương thấy sự tình không tốt, vội trộm chạy theo góc tường muốn gọi người. lúc Dịch Phong chạy tới thì Mộ Dung Thiên Thần đã giết người đổ cả mất, trừ bỏ tên hắc y nhân ám sát Đường Tĩnh thì không còn một ai. Ám về đi về phía trước: “Vương gia, thuộc hạ đến trễ.”

Vốn Dịch Phong đi theo bên cạnh hắc y nhân để bảo vệ an toàn của hắc y nhân nhưng Mộ Dung Thiên Thần và ĐT ngại bọn họ ở bên cạnh vướng bận nên bảo bọn họ và thị vệ ở bên cạnh chờ, không nghĩ lại xảy ra chuyện này, hiện tại hắc y nhân cảm thấy hối hận không thôi. Nhớ tới ĐT đỡ một đao kia, hắc y nhân thật muốn đánh mình mấy cái.

Dịch Phong ở đó chờ Mộ Dung Thiên Thần trừng phạt, nhưng Mộ Dung Thiên Thần không nhìn hắc y nhân, coi như không khí mà bước nhanh đến chỗ ĐT, ôm lấy nàng rồi hô to: “Gọi Thái y!” Dịch Phong mới nhìn thấy Vương phi bị thương, vội vàng đi tìm Thái y.

23. Chương 23: Âm Áp

Hồ thái y còn chưa ăn xong cơm trưa đã bị Dịch Phong vội vàng kéo đến Phủ thừa tướng. Vốn tưởng người trong phủ thừa tướng xảy ra chuyện hắc y nhân còn có chút kên kiệu. Nhưng nhìn thấy Thần vương ngồi trước giường cẩn thận ôm lấy Thần vương phi, trước ngực Thần vương phi cầm một thanh đao ba tấc, phần lớn đã cắm sâu vào ngực. Trong lòng hắc y nhân phát hiện không ổn, mắng Dịch Phong đã kéo hắc y nhân tới, thân thể Vương phi gầy gò như vậy rất khó chữa trị, huống hồ vết thương còn nằm trước ngực.

“Vương gia, Thái y tới.”

“Cựu thần báí...”

“Đừng nhiều lời vô nghĩa, mau đến xem Vương phi như thế nào.”

Thái y ngẩn ra, hắc y nhân chưa bao giờ thấy Thần vương tức giận như vậy, không thèm quan tâm hành lễ mà nhanh chóng bắt mạch cho Đường Tĩnh.

“Bẩm Vương gia, mạch Vương phi hữu lực, chỉ cần rút kiếm tĩnh dưỡng cơ thể là tốt, không có gì đáng ngại.”

“Vậy còn thất thần làm gì, nhanh kéo ra.” Mộ Dung Thiên Thần quát lên, bên trong tràn đầy phẫn nộ và đau lòng.

“Nhưng...” Thái y khó xử, nhưng vết thương là chỗ...”

“Vương gia, vẫn nên để dân phụ tới.” Chu thị lập tức hiểu được chỗ khó xử của Thái y, lên tiếng.

Thần vương nhìn chằm chằm vào miệng vết thương trên người Đường Tĩnh, đau đớn nói: “Bổn vương tự mình kéo. Các người ra ngoài trước đi, Hồ thái y, người đứng ở ngoài cửa.”

“Vâng.” Tất cả mọi người đều tận lực không phát ra âm thanh, lần lượt đi ra ngoài.

Mọi người đi ra, Mộ Dung Thiên Thần nhẹ nhàng đặt Đường Tĩnh nằm ngang lên giường, tay xoa xoa khuôn mặt không một chút huyết sắc của nàng, lúc này nàng giống như mỹ nhân đang ngủ say, không dám đụng tới, tay hắn từ từ trượt xuống, đỡ lấy kiềm, đôi môi căng lên, dùng lực rút ra.

Hôm nay Đường Tĩnh làm cho hắn hết sức rung động, hắn chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có người chặn kiềm cho hắn. Lúc cây kiềm cắm vào thân thể nàng, hắn cảm thấy đau đớn tột đỉnh, thậm chí còn đau hơn so với đâm vào bản thân, nhìn nàng từ từ ngã xuống, loại đau đớn này càng kịch liệt hơn, giống như lục phủ ngũ tạng bị xé nát. Cuộc đời hai mươi mấy năm qua ngoại trừ có Hoàng huynh làm bạn hắn đều cô độc, không ai quan tâm tới phế nhân như hắn. Nhưng nàng xuất hiện làm cho hắn được bao dung và trân trọng. So với việc nàng trả giá vì hắn, Mộ Dung Thiên Thần cảm thấy bé nhỏ không đáng kể.

“Nàng nhất định phải nhanh chóng tỉnh lại, Mộ Dung Thiên Thần nguyện phụ cả thiên hạ cũng chỉ tốt với một mình nàng.”

Mấy ngày nay phủ Thừa tướng trở nên tăm tối, toàn phủ đều rơi vào áp suất thấp. Nhị tiểu thư hồi phủ thăm người thân gặp thích khách ám sát, Thần vương lo lắng tuyên bố nếu Vương phi không tỉnh, toàn bộ phủ phải chôn cùng. Trong lúc này, phủ thừa tướng người người cảm thấy bất an, khẩn trương cầu mong Thần vương phi sớm tỉnh lại.

Cơ sở ngầm ở Vận thành phân bố khắp nơi, Thần vương phi ở phủ thừa tướng gặp chuyện đã nhanh chóng truyền khắp Vận thành. Hiền vương gia nghe tin cũng mang theo Hiền vương phi Ngọc Tử Khâm vội vàng đến phủ Thừa tướng. Nếu như trước đây hắn sẽ không để ý tới, nói không chừng còn trộm mừng thầm. Nhưng kể từ lần đó nói chuyện với Mộ Dung Thiên Thần, hắn thấy đệ đệ này của hắn đã động tâm với Lý Linh Lan rồi. Mà Lý Linh Lan này cũng một lòng đối tốt với đệ đệ của hắn, không có hai lòng. Nghe nói lần này cũng vì cứu Thiên Thần nên mới bị thương. Nếu hai người bọn họ yêu nhau, vậy hắn cũng không cầu gì, sẽ coi nàng như người trong nhà mà đối đãi.

Hậu viện phủ Thừa tướng.

Lý Chung Lương ngồi trong phòng Triệu di nương cúi kính, vốn muốn lợi dụng Lý Linh Lan ở Thần vương phủ tìm một ít tin tức có ích, nhìn sự ái mộ của nàng với Thái tử mà tận tâm làm việc vì Thái tử. Không nghĩ tới nữ nhi vô dụng này của hắn lại đóng giả thành thật, làm ngược lại, yêu Thần vương gia không nói còn kéo lừa lên người bọn họ, vạn nhất nàng chết ở phủ Thừa tướng không lẽ còn muốn cả gia tộc của hắn chôn theo nàng sao?

“Lão gia, người nhanh chóng nghĩ biện pháp, vạn nhất Lý Linh Lan kia có chuyện không may xảy ra, không lẽ chúng ta phải chết cùng nàng sao?” Triệu di nương khóc suốt suốt nói với Lý Chung Lương, nàng ta bị dọa không còn khí thể bức người như thường ngày. Nàng không muốn chết, nàng còn muốn dựa vào địa vị của Phủ thừa tướng tìm một vị hôn phu tốt cho nữ nhi, nàng cũng muốn mẹ quý nhờ con, hoàn toàn nắm giữ phủ Thừa tướng, để cho nữ nhân kia không được sống yên ổn. Nàng không không vì nữ nhi của nữ nhân đó làm cho cả người bị rơi vào nước sôi lửa bỏng.

“Ồn ào cái gì, không phải nàng còn chưa chết sao?” Lý Chung Lương nhíu mày chán ghét nói. Tâm tình của hắn đã không tốt, nàng ta còn nháo thêm làm cho hắn thêm phản cảm.

“Lão gia, lão gia..” Ngoài cửa hạ nhân kêu lớn.

“Có chuyện gì?” Lý Chung Lương phiền chán hỏi, hiện tại ngay cả hạ nhân cũng ngày càng không có phép tắc.

“Lão gia, Hiền vương gia và Hiền vương phi tới, nói đến thăm Thần vương phi.”

Vừa nghe đến Vương gia, Lý Chung Lương liền đau đầu, một lão phật gia còn chưa đi một người khác lại tới. Hắn vội vàng đẩy cửa ra. “Hiện tại người đang ở đâu?”

“Đã tới cửa rồi.”

“Vậy còn thất thần làm cái gì, nhanh theo ta đi nghênh đón.” Lý Chung Lương sốt ruột ra ngoài, không quan tâm Triệu di nương, để một mình nàng ta ở trong lòng khóc lóc.

Đến cửa chính thì Hiên vương gia và Hiên vương phi đang đi về phía sảnh. Lý Chung Lương nhanh chóng tiếp đón, sợ hãi hành lễ: “Cựu thần tiếp giá chậm, mong Vương gia, Vương phi thứ tội.”

Hiên vương gia thần nhiên liếc một cái: “Lý thừa tướng mau đứng lên, hôm nay Bồn vương tới chủ yếu là thăm Thần vương phi, nhanh dẫn đường.”

Lý Chung Lương và Hiên vương gia tới chỗ Mộ Dung Thiên Thần, hần vừa mới dứt xong thuốc cho Đường Tĩnh, Mộ Dung Thiên Thần đưa chén thuốc cho Hồ thái y ở bên cạnh, đứng dậy hành lễ. Mộ Dung Thiên Hiên ngăn hần lại, không nhận được mà nhú mày, hiện tại toàn thân Mộ Dung Thiên Thần quần áo nhăn rúm, râu ria lùm xùm, hoàn toàn lồi thoi lệch thếch, không nghĩ tới đệ đệ hần cũng đi đến nông nổi này.

Nghiêng đầu nhìn người trên giường, “Đệ muội như thế nào, thương thế nghiêm trọng sao?”

Nói đến đây, Mộ Dung Thiên Thần hổ thẹn cúi đầu: “Thái y nói không có gì đáng ngại nhưng vẫn bất tỉnh, có lẽ là đang trách đệ không bảo vệ nàng thật tốt, còn để nàng bảo vệ đệ. Nhị ca, có phải đệ rất vô dụng hay không?”

Hiện tại Mộ Dung Thiên Thần đã hoàn toàn mất đi dáng vẻ kiêu ngạo, chỉ giống một người bình thường đang chờ thê tử nhanh chóng tỉnh lại.

24. Chương 24: Ấm Áp (tt)

Mộ Dung Thiên Hiên vỗ vỗ bờ vai của hần, an ủi: “Làm sao có thể vô dụng được! Có lẽ thân thể đệ muội quá yếu đuối, cần phải nghỉ ngơi cho tốt.”

“Đúng vậy, Thần vương không cần quá lo lắng, Thần vương phi là người cát nhân thiên tướng, nhất định sẽ tốt đẹp.” Từ lần trước ở chỗ Đức phi gặp Lý Linh Lan, nàng rất có hảo cảm đối với nữ tử tâm địa thiện lương này, hiện tại càng lộ ra sự hâm mộ, không biết là hâm mộ vì nàng ấy thay phu quân chấn kiếm hay hâm mộ nàng ấy được Thần vương không rời không bỏ dốc lòng chăm sóc, nhìn bộ dáng này của Thần vương, có lẽ từ lúc nàng ấy bị thương đều một tác không rời.

Đưa mắt nhìn phu quân của mình tâm tư kín đáo mang theo mấy phần xa cách, tuy rất kính trọng nhưng chưa bao giờ dịu dàng săn sóc. Có lẽ mỗi người đều có số mạng của chính mình, nàng không hối hận, chỉ là hâm mộ Lý Linh Lan có thể lấy được trái tim của Thần vương, bạc đầu không rời.

Có bọn họ an ủi, Mộ Dung Thiên Thần có chút an tâm. Nhưng Mộ Dung Thiên Hiên không bị nhiều ràng buộc nên hết sức lý trí. Hần lạnh nhạt nhìn Lý Chung Lương ở bên cạnh: “Chẳng lẽ thủ vệ phủ Thừa tướng lại kém như vậy, thích khách có thể quang minh chính đại đi vào sao?” Dựa vào quan hệ Thái tử và ông ta rất khó để không nói có người cố ý bày ra.

Lý Chung Lương bị hần nhìn lạnh cả người. Nếu biết kết quả như vậy có chết hần cũng không để nữ nhi này về nhà lại mặt, không cần rước tai ương vào người. Huống hồ cho dù có ngu cũng biết loại chuyện ám sát này càng vứt sạch càng tốt, nếu hần biết làm sao còn ở trong phủ mình động thủ.

“Hiên vương gia anh minh, cựu thần là văn thần thì sao có thủ vệ hoàn mỹ được, chỉ có thể làm trông cửa mà thôi, làm sao có thể ngăn cản đám thích khách được huấn luyện nghiêm chỉnh.” Lý Chung Lương ngừng lại, nhìn Hiên vương gia không tức giận mới nói tiếp.

“Lan nhi là nữ nhi của cựu thần, chuyện phát sinh đến mức này cựu thần cũng cảm thấy đau lòng.” Nói xong còn không quên bày ra bộ dáng đau lòng, cho dù ai nhìn thấy cũng nghĩ là phụ tử tình thâm, làm cho người khác không đành lòng nói gì.

Mộ Dung Thiên Hiên không tin hần nói, lão hồ ly này tung hoành trên quan trường mấy chục năm lời hần nói có bao nhiêu là thật. Hần cũng biết hần ta không gốc đến nỗi tự động thủ ở trong phủ của mình.

“Xảy ra chuyện như vậy Bồn vương rất lo lắng an nguy sau này của phủ Thừa tướng. Như vậy đi, Bồn vương phân phó một lượng thị vệ võ công cao cường từ trong phủ, không chỉ để gác cửa còn có thể phòng thích khách.”

Mộ Dung Thiên Hiên còn cố ý nhấn mạnh từ thích khách, Lý Chung Lương nghe xong thầm kêu không tốt, thì ra hắn có quyết định như vậy. Hỏi nguyên nhân là giả, nghĩ muốn an bài người ở phủ Thừa tướng mới là thật, nhưng mỗi lời nói của Mộ Dung Thiên Hiên đều có lý, câu nào cũng vì hắn mà suy nghĩ, hắn không thể cự tuyệt chỉ có thể bắt đắc dĩ đồng ý.

Mộ Dung Thiên Thần ở bên cạnh chỉ nhìn chăm chăm trên giường, đối với chuyện của bọn họ không thêm để ý, hiện tại trong lòng hắn chỉ có Vương phi của hắn, chỉ hy vọng nàng mau tỉnh dậy mà không cầu gì khác.

Mộ Dung Thiên Hiên nhìn Lý Chung Lương dễ dàng đáp ứng, thỏa mãn gật đầu. Hiện tại người đệ đệ này của hắn một lòng một dạ đặt lên người Vương phi, hắn chỉ có thể tự mình xử lý chuyện này giúp hắn (Mộ Dung Thiên Thần). Như nghĩ tới điều gì liền hỏi Mộ Dung Thiên Thần: “Đệ định để cho nàng ấy ở lại Phủ thừa tướng dưỡng thương hay có tính toán khác?”

“Vốn nghĩ hồi phủ nhưng Thái y nói Lan nhi không nên chịu xóc nảy, chỉ có thể ở đây dưỡng thương. Đệ đã phái người bảo vệ ở bên ngoài rồi.” Nghe xong, Mộ Dung Thiên Thần nhíu mày, dù cho nhiều thị vệ hơn nữa thì cũng không an toàn bằng vương phủ của hắn. Nhưng Thần vương phủ cách nơi này một quãng đường xa.

“Không bằng đến Vương phủ của ta dưỡng thương, khoảng cách cũng không xa sẽ không sợ xóc nảy.” Mộ Dung Thiên Hiên nhìn Mộ Dung Thiên Thần vẫn không ngừng nhìn về phía giường, lên tiếng hỏi.

Mộ Dung Thiên Thần nghĩ một lúc rồi gật đầu, “Cũng được, Hồ thái y, người thấy thế nào?”

Thấy Hồ thái y gật đầu, Mộ Dung Thiên Hiên bắt đầu để mọi người thu thập này nọ chuẩn bị lên xe ngựa, để cho bọn họ theo mình hồi phủ.

Lý Chung Lương thấy Hồ thái y gật đầu nên thở phào nhẹ nhõm một hơi, rốt cuộc có thể tiễn hắn đi, sau này không cần lo lắng đề phòng mạng sống nữa rồi.

25. Chương 25: Phía Sau Hoa Viên Gặp Đám Tiểu Thiếp

Đường Tĩnh tỉnh lại đã là ba ngày sau, nàng từ từ mở mắt liền nhìn thấy Xuân Ngọc đang canh giữ bên cạnh nàng, nhẹ giọng kêu một tiếng: “Xuân Ngọc.”

Xuân Ngọc nhìn thấy nàng tỉnh lại đột nhiên đứng dậy, kinh hãi hét lên: “Vương phi, rốt cuộc người cũng tỉnh.”

Đường Tĩnh nâng mắt nhìn nàng cười cười: “Ta ngủ rất lâu sao?”

“Đúng vậy, đã ba ngày, làm chúng ta thật lo lắng. Người không biết ba ngày này Vương gia không ăn không uống ở bên cạnh người không chớp mắt. Ngay cả thuốc đều là tự hắn làm, không cho chúng ta nhúng tay.”

Nghe đến chuyện này, cảm thấy được bọn họ quan tâm, trong nháy mắt Đường Tĩnh cảm nhận được sự ấm áp như mùa xuân, hốc mắt có chút nóng lên, cười nói: “Vậy Vương gia đâu?”

“Hiên vương gia không đành lòng Vương gia không ăn không uống, sợ thân thể của hắn không chịu nổi cho nên để hắn đi nghỉ ngơi.”

“Hiên vương gia đến đây lúc nào?”

“Tiểu thư, chúng ta đang ở Hiên vương phủ, người đang ở phòng Hiên vương phi.” Tĩnh tế đánh giá một phen, mùi hoa mẫu đơn thoang thoảng, cửa khắc hoa có ánh sáng nhàn nhạt xuyên qua. Khắp phòng bài trí đẹp đẽ cao quý, khắp nơi lộ ra sự tinh xảo không phải là phong cách của Thần vương phủ, quả thật không phải là phòng của nàng.

Đường Tĩnh gật đầu: “Tại sao ta ở chỗ này?” Lấy tay chống vào bên cạnh giường muốn đứng dậy, trước ngực đau đớn làm cho nàng không nhìn được mà đau đến nhe răng.

“Vương gia nói Vương phủ cách xa Phủ thừa tướng, sợ người bị xóc nảy cho nên ở nơi này dưỡng thương, mấy ngày nay Hiên vương phi vẫn đến thăm người.” Xuân Ngọc vừa nói đồng thời cẩn thận đỡ Đường Tĩnh ngồi xuống, sau đó sờn sờn để một cái gối phía sau.

“Lan nhi, rốt cuộc nàng cũng tỉnh lại.” Mới nghe hạ nhân bẩm báo, Mộ Dung Thiên Thần đã như ngọn gió xông tới ôm lấy Đường Tĩnh.

“A...” Vừa vận dụng tới vết thương trước ngực, Đường Tĩnh đau hét thành tiếng.

“Như thế nào vậy Lan nhi, ta làm nàng đau sao, nhanh, nhanh gọi Hồ thái y.” Về mặt Mộ Dung Thiên Thần khẩn trương, chân tay luống cuống kiểm tra một lượt.

Đường Tĩnh giữ chặt tay hắn, khước miệng nhàn nhạt ý cười: “Không cần gọi Thái y, ta không có việc gì, chẳng quên ta là đại phu sao.”

“Cái này không được, để Thái y đến xem ta mới yên tâm.” Mộ Dung Thiên Thần muốn để cho Thái y kiểm tra, Đường Tĩnh không lay chuyển được hắn nên đành nghe theo.

Đội Hồ thái y xác nhận không có chuyện gì hắn vẫn hỏi có gì quan trọng cần chú ý, dưỡng thương như thế nào, không cần uống thuốc gì sao... Hồ thái y bị hỏi á khẩu không trả lời được, Mộ Dung Thiên Thần bắt ép dọa dẫm mới ứng phó kê mấy vị thuốc đông y bổ dưỡng.

Đường Tĩnh ở bên cạnh nhìn hắn nghe Hồ thái y nói chuyện, giống như đứa trẻ mới đi học nghe phụ tử nói, hết sức ngoan ngoãn, giữa hai hàng lông mày tràn đầy ý cười.

Hiên vương gia và Hiên vương phi nghe Đường Tĩnh đã tỉnh cũng vội vàng tới thăm nàng. Đường Tĩnh nhìn người đứng khắp phòng cúi đầu xin lỗi: “Để mọi người lo lắng rồi.”

“Người cứu mạng Thiên Thần, nói ra thì chúng ta phải nên cảm ơn mới đúng.” Hiên tại đã tỉnh chúng ta cũng yên tâm.” Hiên vương gia cười nói, trong lời nói lộ ra mấy phần cảm kích.

Hiên vương phi đến bên cạnh nàng, cười nói: “Nói cái gì vậy, đều là người một nhà, lo lắng cũng là chuyện nên làm. Người cứ ở đây dưỡng thương, cái khác không cần nghĩ tới, muốn ăn cái gì thì nói cho ta biết, nhất định để cho người thỏa mãn.”

Đường Tĩnh nhìn bọn họ cảm động mỉm cười, vừa muốn nói gì Mộ Dung Thiên Thần đã bắt đầu có ý đuổi người: “Lan nhi mới tỉnh lại cần phải nghỉ ngơi, người đã xem thì nhanh rời khỏi đi.” Không chút để ý tới đang ở Vương phủ của người khác, còn cố tình làm bậy.

Bọn họ biết Đường Tĩnh mới tỉnh lại, vợ chồng son còn có nhiều lời muốn nói, cho nên không ở lâu, chỉ dặn Đường Tĩnh an tâm dưỡng thương rồi rời đi.

Những người khác rời đi, gương mặt Mộ Dung Thiên Thần tràn đầy ý cười kéo xuống giống như người khác thiếu tiền của hắn. Đường Tĩnh nghi hoặc nhìn hắn, vừa rồi còn tốt sao lại biến sắc còn nhanh hơn trời thay đổi thời tiết vậy.

Ngồi bên cạnh Đường Tĩnh, hắn ôm lấy nàng: “Vì sao lại chần giúp ta một kiếm, nàng có biết lúc đó trái tim của ta như muốn nhảy ra ngoài...”

“Ta...”

“Lan nhi, có phải ta rất vô dụng hay không, ngay cả nữ nhân của mình cũng bảo vệ không tốt. Nhìn nàng ngã trên mặt đất, ta hy vọng người ngã xuống là ta, ta tình nguyện thịt nát xương tan cũng không nguyện để nàng bị một chút thương tổn. Nàng mê man mấy ngày, ta vẫn một mực nghĩ nếu võ công của ta tốt hơn, có phải nàng sẽ không bị thương tổn.”

Nghe lời hắn nói, Đường Tĩnh chấn kinh từ trong ngực hắn bò ra, ngửa đầu nhìn biểu tình đau khổ của hắn, cả người chìm trong hồi ức thống khổ không thể tự thoát ra. Có trời mới biết nàng thật sự không nghĩ nhiều như vậy, chỉ không muốn hắn bị thương mà thôi.

Hai tay Đường Tĩnh nâng mặt hắn, nghi vấn hỏi: “Đây là Thần vương trong ấn tượng của ta, kiêu ngạo bất kham hay sao? Nói nhanh, người mang phu quân của ta ở đâu rồi?”

Mộ Dung Thiên Thần bắt lấy tay nàng, “Lan nhi, thật xin lỗi, gả cho ta cũng không thể mang lại hạnh phúc cho nàng.”

Nhìn bộ dáng nghiêm túc của hắn, nàng ngồi thẳng người: “Vậy chàng nói cho ta biết, cái gì gọi là hạnh phúc? Chẳng lẽ đeo vàng đội bạc mới là hạnh phúc sao? Hay là quyền thế ngấp trời mới là hạnh phúc?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?”

“Vậy theo như chàng nói, Phụ hoàng của chàng rất hạnh phúc sao? Đào Uyên Minh ẩn cư rừng núi thì không hạnh phúc sao?”

Mộ Dung Thiên Thần chau mày suy nghĩ, mấy vấn đề này hắn chưa từng có đáp án chính xác, không nghĩ hiện tại bị Đường Tĩnh hỏi ngược lại nên có chút lo lắng, không biết trả lời thế nào.

“Làm sao không nói, ta nói cho chàng. Mỗi người đều có một định nghĩa về hạnh phúc, không thể nói cái này hạnh phúc cái kia không hạnh phúc. Hạnh phúc của ta rất đơn giản, chỉ cần người ta yêu khắp nơi bao dung ta, tha thứ cho tính tình của ta, chịu đựng sự tức giận của ta. Những thứ này chàng đều làm được và ta cảm thấy hạnh phúc.” Trong mắt Đường Tĩnh tràn ngập sự chân thành nhìn không ra một chút giả dối.

26. Chương 26: Phía Sau Hoa Viên Gặp Đám Tiểu Thiếp(tt)

“Lúc thay chàng đỡ một kiếm đó ta không nghĩ được nhiều, chỉ hy vọng chàng không bị thương, ta nghĩ ta có thể tránh được, không nghĩ tới kiếm của hắn còn nhanh hơn so với tưởng tượng của ta. Cho nên không cần lại tiếp tục tự trách, trong lòng ta - chàng là người hữu ích nhất.”

Mộ Dung Thiên Thần thở dài, trong lòng buồn bực bởi vì nàng thoải mái nói vậy mà càng buồn hơn: “Ta là một nam nhân, bảo vệ nữ nhân của ta là chuyện kinh thiên địa nghĩa. Sau này dù gặp khó khăn gì cũng không thể đành lên trước, cứ đứng phía sau ta, ta sẽ giải quyết toàn bộ. Nếu nàng có gì ngoài ý muốn, ta càng khó sống hơn nàng, nếu nàng chết ta cũng không muốn sống một mình.”

Đường Tĩnh mỉm cười gật đầu: “Được, để cho ta nếm thử cảm giác tiểu nữ tử bình yên đứng đằng sau trượng phu hưởng phúc.”

Thời gian như ngừng lại tại thời khắc này, tấm màn che theo gió đong đưa, chim vàng anh ngoài cửa xướng lên bài ca vui vẻ hạnh phúc.

Lúc Đường Tĩnh đang dưỡng thương, Hiên vương phi thường tới thăm nàng, hỏi han ân cần hay cùng nàng nói chuyện giải buồn. Nàng giống như người tỷ tỷ quan tâm mọi mặt Đường Tĩnh, cho nên trong lòng Đường Tĩnh rất thích nàng ấy.

Vết thương của Đường Tĩnh dần tốt hơn, cho nên mỗi ngày đều đến hoa viên đi vài vòng. Hôm nay Ngọc Tử Khâm cùng Đường Tĩnh đi hoa viên tản bộ, tuy trời đến cuối thu, nhưng hoa viên vẫn tràn đầy sức sống.

“Hoa viên Hiên vương phủ đúng là đẹp, không thua Ngự hoa viên trong Hoàng cung.” Mỗi lần tới đây Đường Tĩnh đều hết sức vui vẻ ca ngợi mấy câu.

Hoa viên của Hiên vương phủ có một cây cầu nhỏ giống như ở Giang nam, cảnh sắc nơi nơi khác nhau. Mỗi cây cầu đều khắc một vài loài hoa hiếm lạ, còn khắc cả phi long qua cầu làm cho người ta sáng mắt.

Hiên vương phi nghe xong dùng khăn che miệng cười: “Lời này phải nói cho Thần vương nghe, bảo đảm ngày mai hoa viên Thần vương phủ cũng đầy cảnh sắc như vậy.”

Dung nhan thanh lệ của Đường Tĩnh có chút ngại ngùng: “Tỷ tỷ trêu chọc ta.”

“Không phải trêu chọc muội, hiện tại ở kinh thành ai mà không biết Thần vương sủng ái Vương phi? Nghe Vương gia nhà chúng ta nói, Thần vương cố ý giữ lại tên thích khách đâm muội, mỗi ngày đều cho người hành hạ hắn mà không cho hắn chết, nghe nói để rửa hận cho muội.” trong giọng nói tràn đầy sự hâm mộ.

Đường Tĩnh mở to mắt: “Còn có chuyện này sao?” Mộ Dung Thiên Thần không nói với nàng.

“Đúng vậy, nghe nói người chỉ còn lại một chút sức lực, bất quá hẳn ta đáng đời, người như vậy chết không hết tội.” Ngọc Tử Khâm cho rằng nàng không tin, còn nói một vài thứ nàng nghe được trong miệng Mộ Dung Thiên Hiên.

“Cho nên muội muội thật có phúc khí, một người chuyên sủng không cần để ý tới chuyện phiến lòng. Muội coi đám oanh oanh yến yến này mỗi ngày đều kiếm chuyện, ta nhìn các nàng mà thấy phiền.”

Đường Tĩnh nâng mắt nhìn mấy nữ tử trẻ tuổi ăn mặc xinh đẹp đang đi tới. Đến gần mới thấy mỗi người đều có sự đặc sắc riêng, bên phải là một nữ tử mặc bộ váy màu xanh lam quần thêu chỉ bạc, ở giữa thắt lưng thêu một bông sen, áo khoác gấm thêu hoa mẫu đơn. Bên trái nữ tử cầm y màu trắng, ở góc váy thêu hoa mai đỏ, làm cho người ta cảm giác thanh nhã, nhìn hết sức gần gũi. Mấy người đồng thời quỳ xuống: “Thỉnh an Vương phi, Thần vương phi.”

Thần vương phi bật cười: “Đều đứng lên đi.”

Mấy người đồng loạt đứng dậy, nữ tử mặc áo lụa màu xanh lam mỉm cười đứng bên cạnh Đường Tĩnh: “Thân thể Thần vương phi đã tốt sao? Vốn muốn đi thăm người nhưng nghe nói đang cần tĩnh dưỡng nên không đi quấy rầy. Chúng ta mấy người đều rất bội phục người.” Nói xong mắt còn đảo qua Hiên vương phi, ánh mắt u oán như đang nén giận nàng ấy không cho bọn họ đi thăm Đường Tĩnh. Hai người khác cũng tràn đầy cảm phẫn, không để cho người khác đi thăm còn mình thì ngày nào cũng đi quấy rầy người ta để làm quen.

Tất nhiên Đường Tĩnh cũng biết suy nghĩ của các nàng, bất quá là muốn ly gián quan hệ của nàng và Hiên vương phi, tranh đấu bên trong Hiên vương phủ nàng cũng không muốn bị kéo vào. Đường Tĩnh thần nhiên cười với các nàng: “Đã khỏe hẳn, bất quá Vương gia nhà ta không muốn người không liên quan tới quấy rầy mà thôi.” Ý tứ là Thần vương gia nói vậy, không thể kì quái Thần vương gia, đồng thời kéo Hiên vương phi ra khỏi đám thiếp thất này.

Đường Tĩnh không vì các nàng là thiếp thất mà khinh thường, đương nhiên nàng hiểu vận mệnh không thể nắm trong lòng bàn tay, có lẽ các nàng ấy cũng không biết làm gì, mấy người phụ nhân cùng hầu hạ một phu, lại gả cho Vương gia, hầu như đều không thể lấy được sự yêu thương của phu quân. Nàng cũng đồng tình với các nàng ấy, bất quá chỉ không quen bộ dáng không ai so được của các nàng ấy, còn muốn kéo nàng vào để tranh thủ tình cảm, lợi dụng tình cảm của nàng.

Mấy người nghe được “không liên quan” sắc mặt đều có chút cổ quái, trong đó nữ tử nhìn thì đơn thuần dịu dàng lại trào phúng cười: “Thì ra trong mắt Thần vương phi chúng ta là người không liên quan, xem ra lòng tốt bị coi thường đây.” Ngữ khí chanh chua, Đường Tĩnh nhìn giống như con buôn, quả nhiên không thể xem vẻ bề ngoài, tổ tiên nói không sai một chút nào.

“Được rồi, đừng vô lễ trước mặt Thần vương phi, còn không lui xuống.” Hiên vương phi bày ra khí thế đương gia chủ mẫu, nhẹ giọng quát. Mấy người tự trêu chọc không vui liền phần nộ phát tay rời đi.

Hiên vương phi quay đầu cười xin lỗi với Đường Tĩnh: “Để muội cười chê rồi.”

Đường Tĩnh lắc đầu, hai người coi như không có việc gì, lại tiếp tục đi.

“Ta không nghĩ muội muội lại nói như vậy.” Đi được vài bước, Hiên vương phi dừng lại quay đầu nói. Nàng vẫn cho rằng Đường Tĩnh là nữ tử cực kì dịu dàng, giống như đoá phù dung trắng tao nhã lịch sự, không nghĩ nàng cũng nói ra “không liên quan” thô tục này.

(thô tục chỗ nào vậy???)

Đường Tĩnh dừng chân, nhẹ nhàng cười: “Tỷ tỷ cho rằng muội nên nói cái gì?”

“Ta không nghĩ muội sẽ nhắc đến Thần vương.”

“Nếu muội không nhắc tới Thiên Thần, không phải tỷ sẽ hận chết muội?”

Chính xác thì Đường Tĩnh chỉ cần nói một câu không vui, nước miếng nơi hậu viện này có thể dìm chết Hiên vương phi. Vương phi này đầu còn uy nghiêm nói không chừng còn bị Mộ Dung Thiên Hiên ghét bỏ.

“Ha ha, tuy muội không trải qua việc tranh thủ tình cảm với nhiều nữ nhân nhưng cũng đại khái hiểu được mấy phần.” Kiếp trước Đường Tĩnh ở trong bộ đội đặc chủng học qua tâm lý học không phải để không, mấy người phụ nhân kia không phải muốn đi thăm nàng, chẳng qua muốn mượn danh nghĩa của Mộ Dung Thiên Hiên để làm quen, tranh giành cái danh hiên lương mà thôi.

Hiên vương phi tán thưởng nhìn Đường Tĩnh, “Không nghĩ tới muội muội lại nhìn thấu như vậy.” Quả thật là nữ tử tâm tư nhanh nhẹn.

“Tỷ là vương phi của vương phủ, làm sao có thể để cho bọn họ tác oai tác quái, vì sao không quản cho tốt?” Mấy ngày nay Đường Tĩnh đều nghe Xuân Ngọc nói ra mấy lời tin đồn tiểu thiếp ở Hiên vương phủ tranh đấu nhau, dùng đủ loại chiêu thức mới mẻ độc đáo, mỗi ngày Đường Tĩnh đều vui vẻ không thôi.

“Quản?” Hiên vương phi như nghe được chuyện cười, cười nhạt một tiếng: “Làm sao quản? Bọn họ đều là người Vương gia lấy về, ta quản như thế nào?”

“Nếu Vương gia đồng ý, hậu trạch không phải chướng khí mù mịt sao?”

“Không phải ai cũng như bọn họ, bọn họ có người là nữ nhi của trọng thần triều đình không thể động vào, có người sinh con cho Vương gia nên Vương gia không nỡ.” Hiên vương phi bi thương xoa bụng, “Chỉ tại cái bụng của ta không tốt, thành thân mấy năm cũng không thể sinh cho Vương gia đứa con.”

“...” Đường Tĩnh không còn lời nào để nói, đương nhiên nàng hiểu đứa con nối dõi đối với một nữ tử có ý nghĩa như thế nào.

“Tỷ tỷ không để đại phu kiểm tra xem như thế nào sao?” Đường Tĩnh cẩn thận hỏi.

“Làm sao không tìm, chỉ là đại phu nói ta không có vấn đề gì.” Hiên vương phi thở dài, lôi kéo Đường Tĩnh đi tiếp.

“Nếu tỷ tỷ tin muội, muội có thể kiểm tra giúp tỷ tỷ.”

“Muội thật sự biết y thuật sao?” Hiên vương phi dừng bước, không thể tin nhìn Đường Tĩnh.

Đường Tĩnh cười cười: “Chỉ là trước đây có cao nhân chỉ điểm, hiểu biết chút ít.” Ba nàng ở cổ đại này cũng được coi là cao nhân rồi, nàng lại là thiên tài, có thể mặt không đỏ tim không đập khen ngợi ba nàng là thiên tài.

27. Chương 27: Thương Thế Tốt Hơn, Hồi Phủ

Trong thư phòng

Mộ Dung Thiên Hiên đưa cho Mộ Dung Thiên Thần bản mật hàm, “Đây là tin tức mấy ngày nay Phong Vũ lâu tìm hiểu được, đệ xem đi.”

Mộ Dung Thiên Thần nhìn thoáng qua: “Là người nào?”

“Đệ nghĩ là ai?” Mộ Dung Thiên Hiên đưa đẩy mật hàm, từ từ uống trà.

Tuy đã đoán được kết quả nhưng Mộ Dung Thiên Thần vẫn không thể tin được, đôi mắt ngày thường nhu hòa hiện đầy sương mù như hồ sâu không thấy đáy, gương mặt lạnh lùng cũng nhiễm một tầng sương.

“Vì sao ngay cả Vương phi của đệ cũng không buông tha, đệ thấy gần đây hắc sủng quá nhàn nhã rồi.” Lời nói sau cùng giống như nghiêng lên.

“Lần này hắc tính sai rồi, để cho trác phi vô dụng của hắc ra tay.” Mộ Dung Thiên Hiên cười lắc đầu, hiển nhiên không đồng ý với cách làm này của Mộ Dung Thiên Tứ. (Ai biểu ổng ấy làm vậy??? Tự cho là đúng...)

“Ca nói là Trác phi của hắc làm? Vì sao hắc không tự mình ra tay?”

“Cái này đệ phải hỏi hắc rồi.” Mộ Dung Thiên Hiên vô tội nhún vai, hắc cũng không phải là Mộ Dung Thiên Tứ, làm sao có thể biết được trong đầu tên ngốc đó suy nghĩ cái gì.

“Kế tiếp đệ định tính toán như thế nào?” Mộ Dung Thiên Hiên hứng thú hỏi, theo tình hình này, đắc tội với đệ đệ của hắn không phải là lựa chọn sáng suốt.

“Nếu hắn đã nghĩ như vậy thì phải trả giá lớn.” Mộ Dung Thiên Thần lạnh lạnh cười, quả đấm nắm chặt, gân tay nổi lên.

“Hiện tại cơ thể của đệ đã chuyển biến tốt, không ngại giúp Phụ hoàng thống trị thiên hạ nữa.”

“Đệ thật sự tính toán như vậy?” Mộ Dung Thiên Hiên giật mình hỏi, không nghĩ tới Lý Linh Lan lại ảnh hưởng tới hắn như vậy. Mấy ngày nay ở trong phủ hắn âm thầm quan sát Lý Linh Lan, nàng đúng là tao nhã hiền lương, có tri thức hiểu lễ nghĩa, nhưng không muốn nói cho nàng biết chuyện vào triều. Trầm tư hồi lâu, Mộ Dung Thiên Hiên mới mở miệng:

“Đệ có biết điều ta không mong muốn nhất là chuyện để đệ tiến vào vòng tranh đấu triều đình này, nàng xứng đáng sao?”

“Với đệ mà nói, vì nàng tất cả đều xứng đáng. Đối với đệ, cái gì cũng không quan trọng bằng an nguy của nàng. Lòng đệ đã quyết, ca không cần khuyên đệ.”

Nếu đã nói đến mức này, Mộ Dung Thiên Hiên cũng không muốn nói gì thêm, đứng dậy, vỗ vai Mộ Dung Thiên Thần rồi đi ra khỏi thư phòng, chỉ để lại một mình Mộ Dung Thiên Thần giống như điêu khắc, lâm vào trầm tư.

Phòng Hiên vương phi

Đường Tĩnh rút tay đang bắt mạch cho Hiên vương phi, môi mỏng mím lại, bắt đầu trầm tư: Không đúng, mạch tượng hoàn toàn bình thường.

Hiên vương phi nhìn Đường Tĩnh cau mày, hiểu nàng cũng không chẩn đoán được gì.

Vốn không có bao nhiêu hy vọng, cho nên cũng không thất vọng lắm, nhiều năm như vậy nàng đã quen loại cảm giác mất mát này rồi. Hy vọng càng lớn thì thất vọng cũng càng lớn, cho nên nàng cũng không ôm ấp bao nhiêu hy vọng, cái loại hy vọng rơi từ thiên đường ngã xuống vực sâu nàng tận hưởng nhiều lắm rồi, mỗi lần tìm như bị đao cắt, nàng không muốn lại tiếp tục lĩnh hội.

Một lúc sau Đường Tĩnh mới ngẩng đầu nói với Xuân Ngọc đang đứng đối diện: “Các người đi xuống trước đi, ta có chuyện riêng muốn nói với Hiên vương phi.” Xuân Ngọc gật đầu cùng nha đầu của Ngọc Tử Khâm đi ra ngoài.

Đợi các nàng đi rồi Hiên vương phi rút ruột đứng lên, quần quýt hỏi: “Vì sao lại để cho các nàng đi ra ngoài, có phải thân thể của ta có vấn đề gì không?”

Đường Tĩnh kéo tay nàng, ý bảo nàng ngồi xuống: “Tỷ tỷ không nên gấp gáp, ta chỉ có mấy vấn đề hỏi tỷ mà thôi, ta sợ bọn họ không được tự nhiên.”

Đường Tĩnh nói vậy làm cho nàng có chút yên tâm, thở ra một hơi rồi ngồi xuống, có chút xấu hổ cười cười: “Là ta quá ngạc nhiên, mọi người có vấn đề gì cứ hỏi.”

“Đi cả của tỷ tỷ..., à, không, là nguyệt tín khi nào thì đến?” Đường Tĩnh nhìn chằm chằm vào nàng làm cho nàng có chút khó xử: “Hầu như tháng nào cũng tới.”

“Chuẩn xác sao?”

Hiên vương phi gật đầu, “Cực kì chuẩn.”

“Vậy... vậy lúc nào thì Hiên vương gia tới phòng của tỷ?”

“Không có quy luật, bất quá một tháng sẽ tới phòng của ta 3, 4 lần.”

Nghe xong Đường Tĩnh rũ mắt, nếu như vậy một hai lần không phải là không được, nếu là do Hiên vương vậy thì thất thất khác sao lại có con nổi dỗi. Xem ra y thuật của nàng thiếu sót, ngày khác phải thỉnh giáo Quý thúc nhiều hơn.

Sau đó Đường Tĩnh viết cho nàng phương thuốc đưa cho Hiên vương phi: “Đây là phương thuốc, ăn vào sau khi có nguyệt tín nửa tháng, liên tục ba ngày. Tốt nhất ba ngày này để cho Hiên vương gia tới phòng của tỷ.” Dựa vào thủ đoạn và tâm cơ nhiều năm làm chủ mẫu của Ngọc Tử Cầm, Đường Tĩnh tin tưởng chuyện đơn giản như vậy nàng ấy nhất định có thể làm được.

Hiên vương phi nhận lấy phương thuốc, nhìn Đường Tĩnh: “Muội muội, người nói thật với ta, có phải thân thể của ta có vấn đề gì sao?”

Đường Tĩnh khó xử lắc đầu: “Thứ lỗi cho ta tài sơ học thiển, không đoán ra vấn đề trong thân thể của tỷ” Dừng một chút, nàng lại nói tiếp: “Có lẽ thời cơ chưa tới, nếu tỷ và hài tử có duyên phận thì hẳn nhất định sẽ đến. Cho nên tỷ tỷ yên tâm chờ buồn.” Kê xong phương thuốc Đường Tĩnh ngồi một lúc rồi rời khỏi.

Mùa thu hoa viên của Vương phủ không có sức sống như mùa hạ, nhiều đóa hoa ít cao quý đã bắt đầu rũ xuống, tàn phai trong gió rồi rơi xuống đất. Chỉ có mấy cây hoa cúc vẫn ngạo nghễ vươn tay đón ánh mặt trời.

Đường Tĩnh đi dạo qua hoa viên, nhớ lại những lời Hiên vương phi vào đêm trung thu từng nói, quả thật “tuổi trẻ như ánh mặt trời, hoa nở thì hoa phải tàn” giống như mấy người thiếp thất diều vô dương oai tức giận với nha hoàn của mình, như đóa hoa cúc vươn ra đón ánh mặt trời, lãnh ngạo kiêu diễm.

28. Chương 28: Thương Thế Tốt Hơn, Hồi Phủ (tt)

Đường Tĩnh cười trào phúng, cho dù bông cúc có tràn trề sức sống đến mấy thì cuối cùng cũng có ngày tàn phai. Có phải đến một ngày nàng bị thất sủng, đến lúc đó sẽ có người mới đến thay thế nàng?

Ở cùng một chỗ với Mộ Dung Thiên Thần lâu như vậy, bọn họ chưa từng nói qua vấn đề này. Cho dù hẳn có yêu nàng, trong lòng hẳn vẫn là một nam nhân theo truyền thống, tam thê tứ thiếp là suy nghĩ đã mọc rễ chắc chắn, không thể vì nàng mà thay đổi, nhưng nàng lại không muốn cùng người khác chia sẻ trượng phu của mình.

Quả thật mùa thu tới, mọi người đều nhuốm tâm trạng bi thương. Đường Tĩnh ngẩng đầu nhìn bầu trời không một đám mây, thở dài một hơi rồi quay về phòng.

Sau khi trở về phòng, nàng vẫn canh cánh chuyện này trong lòng, Mộ Dung Thiên Thần trở về phòng thấy Đường Tĩnh ngồi cạnh bàn lấy tay chống đầu vừa lắc đầu vừa nhíu mày, ngay cả hân tụy gần cũng không phát hiện.

Mộ Dung Thiên Thần nhẹ nhàng khoác tay lên vai nàng: “Có chuyện gì khó khăn để cho Bẩm vương nghĩ kè thay nàng?”

Đường Tĩnh nâng mắt nhìn chằm chằm vào Mộ Dung Thiên Thần, đôi mắt trong suốt của hắn chỉ có bóng dáng của nàng, sự quan tâm trong mắt nhìn một cái là có thể thấy được.

“Trong mắt chàng chỉ có ta phải không?” Đường Tĩnh nhỏ giọng thì thào, âm thanh trầm bổng giống như bất lực, hỗn loạn không một chút tự tin.

“Đương nhiên, trong mắt ta, trong lòng ta đều là nàng.” Mộ Dung Thiên Thần ngồi xuống.

“Ta muốn chàng nói ra.” Đôi mắt lóe lên sự kiên định.

“Được, trong mắt Mộ Dung Thiên Thần ta chỉ có Đường Tĩnh, thỏa mãn chưa, làm sao vậy, làm sao lại nhảy cẫng như vậy?”

Đường Tĩnh yên lặng nghe, đôi mắt nhìn chằm chằm vào Mộ Dung Thiên Thần, gần từng tiếng: “Nếu một ngày không cần biết vì nguyên nhân nào chàng muốn kết hôn với nữ nhân khác, nếu thế mong chàng nói cho ta biết, ta sẽ rời đi, ta không muốn cùng nữ nhân khác chia sẻ trượng phu của mình.”

(để rồi coi nha...)

Nói xong bày ra biểu tình giống như thấy chết không sờn, nàng biết tại nơi tam thê tứ thiếp này cách nghĩ của nàng rất nghịch lý, nhưng có câu nói rất đúng "thà độc thân cao ngạo còn hơn hôn nhân hèn mọn, nàng thà rằng cao ngạo rời khỏi nơi này cũng không cần ủy khuất chia sẻ trượng phu của mình.

"Ta có thể hiểu được đây là phương thức nàng yêu ta." gương mặt Mộ Dung Thiên Thần tràn đầy ý cười.

"Sao?" Đường Tĩnh mở to mắt, nhìn Mộ Dung Thiên Thần đầy khó hiểu, làm sao lại khác trong suy nghĩ của nàng, không phải hẳn nên đưa cho nàng một tờ hưu thư sao?

"Ngốc, chẳng lẽ tình cảm của ta đối với nàng cho tới bây giờ nàng vẫn không hiểu sao?" Không biết từ lúc nào Lý Linh Lan đã mọc rễ nảy mầm trong lòng hắn, mà lúc nàng bị thương hắn biết nàng quan trọng với hắn như thế nào, thậm chí còn quan trọng hơn tính mạng của hắn

"Không phải Lan nhi vô duyên vô cớ hỏi như vậy, nói cho ta biết có chuyện gì xảy ra?" Không hổ là gen Hoàng gia tốt, suy xét vấn đề nhanh nhẹn, chính xác. Đường Tĩnh oán thăm, nói chuyện hôm nay ở hoa viên đụng tới mấy phụ nhân cho Mộ Dung Thiên Thần.

Mộ Dung Thiên Thần gật đầu, "Cho nên nàng vì Hoàng tẩu bị tổn thương mà bất công?" Mộ Dung Thiên Thần thở ra, không cho là đúng.

"Nàng biết triều đình thế lực rồi ren, Hoàng huynh vì cân bằng thế lực khắp nơi mà phải cưới một số nữ nhi của trọng thần trong triều, hẳn cũng là bất đắc dĩ. Theo ta biết, Hoàng huynh vẫn luôn tôn trọng Hoàng tẩu, chưa bao giờ bạc đãi nàng ấy, cho nên nàng không cần vì nàng ấy mà oán giận." Mộ Dung Thiên Thần vừa trấn an Đường Tĩnh vừa tính toán rời khỏi Hiên vương phủ, nhìn Lan Nhi của hắn ở đây trở thành bộ dáng này, làm sao còn bộ dáng tự tin lạc quan như trước kia.

Ngày hôm sau, Mộ Dung Thiên Thần và Đường Tĩnh từ biệt Mộ Dung Thiên Hiên.

"Như thế nào lại không ở thêm vài ngày, có phải có chỗ nào tiếp đãi không tốt hay không?" Hiên vương phi kéo tay Đường Tĩnh lưu luyến không rời, nàng ở vương phủ không có người hiểu được lòng mình, Đường Tĩnh vừa chu đáo vừa nhanh nhẹn, có gì đều có thể cùng nàng ấy tán gẫu giống như muối muối trong nhà, nàng thật không nỡ để nàng ấy đi.

"Đúng vậy, làm sao không ở lại mấy ngày chờ Đệ muội khỏi hẳn." Mộ Dung Thiên Hiên cũng hỏi Mộ Dung Thiên Thần.

"Ở không ít ngày, vẫn về phủ mình mới có chút an tâm." Ít nhất Lan nhi của hắn không buồn không thương cảm.

"Còn nữa, mấy ngày nay đã quá rầy rỗi."

Mộ Dung Thiên Hiên mỉm cười, đâm một cái trước ngực Mộ Dung Thiên Thần. Hai người nhìn nhau cười, huynh đệ không cần khách sáo.

Đường Tĩnh ở bên cạnh nhìn bọn họ, ở Hoàng gia rất khó có được sự chân tình của người thân.

"Đi thôi, xe ngựa đã chuẩn bị rồi." Mộ Dung Thiên Thần sẵn sàng phủ thêm áo choàng rồi ôm lấy nàng ra ngoài.

Xe ngựa đã đi được một đoạn cách Hiên vương phủ khá xa nhưng Hiên vương phi còn ngoái nhìn, Mộ Dung Thiên Hiên đi về phía trước: "Như thế nào, không nỡ sao?"

"Đúng vậy." Hiên vương phi gật đầu.

"Linh Lan cùng thiếp nói chuyện phiếm giải buồn, nàng ấy đi đúng là không nỡ."

"Được rồi, không cần không nỡ như vậy, nàng còn có ta mà."

"Vâng, còn có Vương gia ở cùng nô tì." Hai người nắm tay nhau về phủ.

Cho dù trong lòng Mộ Dung Thiên Hiên có nhiều nữ nhân nhưng chỉ có Hiên vương phi mới nắm giữ vị trí quan trọng trong trái tim hắn.

29. Chương 29: Ôn Dịch Đột Kích

Đường Tĩnh ngồi trong xe ngựa vạch rèm nhìn bốn phía, Mộ Dung Thiên Thần cường thế kéo nàng rồi hạ màn che: “Vết thương vẫn chưa tốt, không nên lộn xộn. Đường hồi phủ còn một đoạn, nghỉ ngơi cho tốt.” Nói xong tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đường Tĩnh bĩu môi, cọ cọ bên cạnh Mộ Dung Thiên Thần: “Không bằng chúng ta tự về Vương phủ, ta ở Hiên vương phủ kìm nén lâu như vậy, để cho ta xuống xe hít thở không khí mới mẻ đi.”

Mộ Dung Thiên Thần mở mắt ra, nhìn ánh mắt cầu xin của Đường Tĩnh, biết nàng thích xuất phủ đi dạo, mấy ngày này ngày ngọc cũng đủ rồi, mỉm cười gật đầu: “Được, chúng ta tự về.”

Sau khi xuống xe, mùi thịt liền xông vào mũi: “Là bánh bao nhân thịt heo rau cần.”

“Thật sự là mùi heo, cái này cũng ngửi được.” Mộ Dung Thiên Thần sủng nịnh nhéo nhéo mũi nàng, “Muốn ăn sao?”

“Chúng ta đi dạo trước đi.” Nói xong lôi kéo Mộ Dung Thiên Thần đi về phía trước.

Đường Tĩnh vừa đi vừa tò mò đánh giá mọi thứ, các kiểu quán lớn nhỏ hai bên đường phố, đã lâu không xuất phủ nên nhìn cái gì cũng mới mẻ. Các sạp bán bày đồ vật đơn giản, giá rẻ, nàng cầm mấy thứ bày trên sạp chọn chọn lựa lựa.

“nếu Lan nhi thích thì mua là được.”

Đường Tĩnh thả đồ vật xuống lắc đầu, tiếp tục đi về phía trước.

“Lan nhi không phải thích sao, vì sao không mua?” MDTT đuổi theo nàng, hỏi.

“Ta cái gì cũng không thiếu, chỉ là chưa thấy nên tò mò thôi.” Đường Tĩnh dừng lại, xem xét hướng đi.

“Làm sao vậy?” MDTT cũng dừng bước, nghiêng người hỏi Đường Tĩnh.

“Chàng xem ven đường nhiều khát cái quần áo rách nát đang ăn xin.”

“Chỗ nào cũng có khát cái, không có gì phải ngạc nhiên.” MDTT không cho là đúng, cho rằng Đường Tĩnh chuyện bé xé ra to.

Đường Tĩnh vẫn như cũ nhìn chăm chăm vào đám khát cái, bọn họ mấy người tụ lại thành một chỗ, trong đó có nhiều người tuy quần áo hoa lệ nhưng lại hết sức lam lũ, đối với sự bố thí của người khác cũng không thêm ngó tới.

Đường Tĩnh trầm giọng: “Không đúng, nếu bọn họ là khát cái thì làm sao có thể cả nhà già trẻ đều ăn xin, còn có, chàng xem những người già này đều ho, có lẽ là mắc bệnh rồi.”

MDTT theo tầm mắt của Đường Tĩnh nhìn qua, quả thật như vậy. Bất quá loại sự tình này hắn nhìn thấy nhưng cũng không để trong lòng.

“Đại khái có lẽ là dân tị nạn chạy trốn tới Vận thành, dưới chân thiên tử có lẽ sẽ an toàn một chút. Đi thôi, Doãn Thiên Triệu sẽ xử lý.”

Đường Tĩnh quay đầu liếc mắt một cái, có lẽ là nàng suy nghĩ nhiều, sau đó ổn định lại, theo MDTT đi về phía trước.

Trên triều đình vẫn gió thổi mây bay, gần đây biến hóa khó lường, đương kim Ngũ vương gia MDTT bị bệnh nặng một trận được một cao nhân lãnh đời chữa khỏi tiến vào triều đình, ở trong triều như quăng một quả bom lớn. Có MDTT gia nhập, thế cục đoạt vị hai rồng ở triều đình càng thêm rõ ràng.

MDTT bước vào triều thái đột hết sức tao nhã khiêm tốn, ngôn ngữ ôn hòa nhưng sắc bén, đối với người ngoài lễ nghĩa ổn thỏa, không bày ra bộ dáng Vương gia. Đối với mấy vấn đề quan trọng làm cho Hoàng thượng phải đau đầu đều đưa ra đề xuất khả thi, nhiệm vụ Hoàng thượng giao cho hắn đều hoàn thành vượt qua sức tưởng tượng, rất được triều đình ủng hộ.

Hôm nay vừa hạ triều, MDTH và MDTT đi ra cung, nhìn thấy Mộ Dung Thiên Tứ sắc mặt âm trầm, đang phát giận với một tiểu thái giám.

“Ha, ha.” MDTT trào phúng cười. “Xem ra hần rất tức giận.”

“Gần đây mọi chuyện của hần đều không thuận lợi, để lại thêm dầu vào lửa, hần có thể không tức giận được sao?”

“A. hần ngàn vạn lần không nên, không nên ba lần bốn lượt đụng đến nữ nhân của đệ, lại càng không nên phái người đi giết chúng ta.” MDTT cười cười, nhở ra hai chữ không có nhiệt độ, ngay cả MDTH ở bên cạnh đều cảm thấy có cơn gió lạnh thổi qua.

“Nói ra chuyện này người được lợi nhất là ta, Phụ hoàng hiện tại Phụ hoàng tín nhiệm đệ như vậy, phần thắng của chúng ta cao hơn mấy phần.” Nói xong hai người nhìn Mộ Dung Thiên Tứ một cái rồi sóng vai đi ra ngoài.

Thần vương phủ

Đường Tĩnh ở vương phủ đứng ngồi không yên, nàng vẫn nhớ đám khát cái ngày đó thấy được trên đường hồi phủ, trực giác của bộ đội đặc chủng nói cho nàng biết sự tình không đơn giản như bên ngoài. Nàng nghĩ xuất phủ làm rõ ràng sự tình, nhưng MDTT sợ nàng gặp chuyện ngoài ý muốn nên muốn nàng ở trong phủ dưỡng thương cho tốt cấm nàng xuất phủ.

“Tiểu thư, mấy ngày này người vẫn mặt co mày cau, có tâm sự gì sao?” Xuân Ngọc nhìn không nổi nữa mà mở miệng hỏi.

“Không có gì, Vương gia còn chưa trở về sao?”

“Còn chưa.”

“Vậy Dịch Thiên có nói khi nào hần trở về không?”

“Sao hôm nay tiểu thư lại gấp như vậy, không lẽ đúng như Vương gia nói, một ngày không gặp cách như ba thu sao?” Xuân Ngọc lá gan ngày càng lớn, chế nhạo Đường Tĩnh.

“Đúng vậy, ta đối với Vương gia một ngày không gặp cách như ba thu, thỏa mãn chưa?” Đường Tĩnh đã sớm luyện thành thói quen, không để ý tới Xuân Ngọc mà thét lên, vừa nói vừa tìm tử quần áo.

“Ta chưa bao giờ biết Lan nhi là nhớ ta như vậy, sớm biết ta đã không nên vào triều mà ở nhà cùng Lan nhi.” Còn chưa thấy người đã thấy tiến nói ôn nhuận truyền đến, tiêng cười trầm thấp lộ ra mấy phần sung sướng.

Đường Tĩnh dùng động tác trong tay, ngẩng đầu nhìn MDTT đang thông thả bước tới, mặt đỏ giống như có thể nhỏ ra máu. Nàng không nghĩ tới hần lập tức hỏi phủ còn nghe được lời thổ lộ thẳng thừng như vậy.

Oán hận Xuân Ngọc khơi mào vấn đề này, trừng mắt nhìn Xuân Ngọc một cái, hỏi MDTT: “Chàng, chàng làm sao trở về sớm như vậy?”

“Nếu không về sớm làm sao ta có thể biết được tâm ý của Lan nhi với ta đây.” Mây kiếm MDTT nhếch lên, bởi vì câu nói này mà tâm tình rất tốt.

“Chàng...” Đường Tĩnh khó xử không nói nên lời.

“Nghĩ muốn đi đâu vậy?” Còn chưa nói xong đôi mắt MDTT nhìn nam trang mà Đường Tĩnh cầm trong tay.

Đường Tĩnh cầm trang phục giấu sau lưng, mềm giọng: “Không, không định đi đâu hết.”

“Có phải lại muốn xuất phủ hay không?”

“Không có, ta không định xuất phủ.” Đường Tĩnh kiên trì.

30. Chương 30: Ôn Dịch Đột Kích (2)

"Còn muốn gạt ta?" Tiểu xảo này của nàng hẳn đều rõ ràng, làm sao có thể tránh được hỏa nhãn kim tinh của hắn, hiện tại hắn đã đem Đường Tĩnh ăn sạch sành sanh.

Đường Tĩnh cúi đầu không nói được hành vi 'phát xít' của hắn.

Thấy vậy, Mộ Dung Thiên Thần thở dài: "Không phải ta không cho nàng ra ngoài, chỉ là chờ thân thể nàng tốt một chút hoặc có thời gian cùng nàng ra ngoài có được không?"

"Cơ thể của ta đã tốt, hơn nữa bên cạnh còn có Dịch Phong, sẽ không có việc gì." Đường Tĩnh phản bác.

"Chàng yên tâm đi, mấy ngày nay ta vẫn luyện tập công phu bản thân, đã cách rất xa, ta có thể tự bảo vệ bản thân." Thấy Mộ Dung Thiên Thần dần bị thuyết phục, Đường Tĩnh tận lực khuyên bảo thêm.

Mộ Dung Thiên Thần bị quán không có biện pháp đành gạt đầu: "Vậy thì được rồi, nhưng phải đi sớm về sớm."

"Ừ, nhất định."

Nói xong không hề để ý tới Mộ Dung Thiên Thần, nhận lấy y phục trong tay Xuân Ngọc, thay quần áo. Không bao lâu sau, một thiếu niên tuấn tú vung quạt mang theo tùy tùng tiêu sái đi khỏi Thần vương phủ, mê đảo rất nhiều thiếu nữ trên đường.

Thiếu niên tuấn tú sau khi xuất phủ liền đến Đồng Thiện đường.

"Phong Minh, gần đây phòng khám như thế nào?" Vừa tiến vào phòng khám, Đường Tĩnh hướng về phía trong hô to.

"Ồn ào cái gì, chẳng lẽ không có người thì Đồng Thiện đường không thể mở cửa?" Phong Minh đi tới, khuôn mặt ghét bỏ hiện lên mấy phần vui sướng.

Chưởng quầy nghe thấy cũng đi tới: "Đúng vậy, Đường công tử, bọn họ xử lý Đồng Thiện đường rất tốt, người cứ yên tâm."

Nghe vậy, Đường Tĩnh xấu hổ cười cười: "Bọn họ đều là người đáng tin, ta đương nhiên là yên tâm." Vốn muốn chưởng quầy bảo đảm xử lý tốt Đồng Thiện đường, nhưng vì lâu lâu không xuất hiện nên chỉ có mấy người bọn họ.

"Ài, tiểu tử người cả ngày xuất quỷ nhập thần, nói, có phải có chuyện gì không muốn để cho người khác biết hay không hả?"

Ánh mắt bát quái lóe lên: "Có thể có chuyện gì, chẳng qua người trong nhà quản nghiêm không ra ngoài được mà thôi, hơn nữa có các người ta cực kì yên tâm." Đường Tĩnh cười cười, không tiếp tục nói chuyện với Thẩm Phong Minh nữa mà đi vào trong.

Càng đi vào Đường Tĩnh càng nhíu mày sâu hơn, nàng cảm thấy đám người ăn xin trên phố không giống khát cái, khát cái làm sao nhiều người tới bốc thuốc như vậy?

Đến trước mặt Quý thúc, "Quý thúc, đây là có chuyện gì, làm sao có nhiều khát cái tới bốc thuốc như vậy?"

Quý thúc thở dài: "Bọn họ làm sao là khát cái, họ là người của Đồng thành tới Vận thành tị nạn, nghe nói gần đây Đồng thành dịch bệnh hoành hành, cho nên bọn họ phải dời nhà đi chạy nạn."

Đồng thành? Ở trong thư phòng Mộ Dung Thiên Thần, Đường Tĩnh từng thấy bức bản đồ, Đồng thành cách Vận thành không xa, là một huyện nhỏ nghèo, nghe nói dân chúng chất phác, nhưng là căn cứ điểm quan trọng đối với quân sự, cho nên nàng vẫn luôn nghiên cứu.

"Không đúng, trời lạnh băng chất đông dưới đất làm sao có thể phát sinh dịch bệnh được?" Mặc cho nàng suy nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra, theo lý thuyết, nhiệt độ trong không khí càng thấp sẽ ức chế phần lớn các vi khuẩn sinh sôi nảy nở, sẽ không gây ra dịch bệnh.

Mặc thúc lắc đầu: "Cái này lão phu cũng nghĩ không ra."

”Dù như thế nào, việc khẩn trương trước mắt là phải tìm được phương pháp giải quyết, nếu không chỉ sợ sẽ càng nhiều người nhiễm dịch bệnh.”

Đường Tĩnh gật đầu: ”Nếu không nhanh chóng tìm biện pháp giải quyết chỉ sợ sẽ từ từ lan đến Vận thành.” Nàng nhớ Đồng thành nằm ở phía nam Vận thành, mùa đông gió tây bắc thổi tới, ôn dịch sẽ theo hướng gió tràn tới Vận thành.

Mọi người nghe xong sắc mặt lộ ra sự sợ hãi, nếu tràn đến Vận thành sẽ náo động đến dạng nào ai cũng không dám nghĩ tới. Bọn họ đều đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình không chú ý tới một bóng dáng lặng lẽ đi khỏi Đồng thiện đường, đi thẳng tới tử lâu ”Duyệt Lai” nổi tiếng nhất Vận thành.

Đi tới một gian phòng tầng hai, một tráng sĩ khôi ngô quỳ đối diện với thiếu niên quần áo màu xanh có gương mặt hết sức đẹp đẽ: ”Người nói đi, khi nào thì tới Vận thành?”

”Bẩm Ngũ hoàng tử, đến nhiều ngày nay, vẫn ở phủ Thái tử.”

”Tam ca liên thủ với Thái tử rồi sao?” Thiếu niên áo xanh gật đầu, chân mày nhiễm mấy phần mệt mỏi.

”Cái này...” Tráng sĩ khó khăn mở miệng, chủ tử từng nói không được đề cập qua bất cứ người nào nhất là Ngũ hoàng tử.

”Còn không chịu nói thật?” Thiếu niên áo xanh đột nhiên ngắt đầu, âm thanh rét lạnh cuối thu như đóng băng mọi thứ.

”Người cho rằng còn có thể giấu giếm được ta sao? Trận dịch bệnh này không phải do thủ đoạn nham hiểm các người gây ra sao?”

Tráng sĩ ’bùm’ một tiếng, cuống quýt dập đầu: ”Ngũ hoàng tử bớt giận, nô tài chỉ nghe theo chủ tử phân phó mà làm việc, người không cần làm nô tài khó xử, nô tài cái gì cũng không biết.”

Biết dù có hỏi nữa thì cũng không hỏi được cái gì, thiếu niên áo xanh rũ mắt: ”Người đứng lên đi, về nói với Tam ca, dù thế nào cũng không được thương tổn tới quá nhiều sinh mệnh vô tội.” Nói xong cũng không quay đầu mà đi ra ngoài, tráng sĩ khôi ngô cũng theo sát đi ra.

Tất cả trong lúc mọi người thần không biết quỷ không hay, chỉ có chén nước trà trên bàn vuông thấy được một màn này.

31. Chương 31: Tặng Thuốc

Hàn huyên cùng bọn họ một lúc, Đường Tĩnh cáo từ nhanh chóng rời đi, nàng phải nhanh chóng về phủ, nói tin tức này cho Mộ Dung Thiên Thần để thương lượng đối sách.

Hồi phủ thay đổi trang phục xong liền nhanh chóng đi tìm Mộ Dung Thiên Thần. Đi tới cửa nhìn một đám đại thần ở trong thư phòng nối đuôi nhau đi ra, Đường Tĩnh gật đầu với bọn họ gật đầu một cái liền đi vào.

Đường Tĩnh đi vào thì Mộ Dung Thiên Thần đang ngồi xem tấu chương trên tay, ”Như thế nào lại về nhanh như vậy?” Hắn tò mò, mọi lần đều phải mặt trời lặn đằng tây mới hồi phủ, không lẽ hôm nay mặt trời mọc hướng tây sao.

”Chàng biết không, lần trước chúng ta hồi phủ nhìn thấy không phải là khát cái mà là dân chạy nạn.” Nàng nhanh chóng nói tin tức này cho hắn.

Mộ Dung Thiên Thần nhíu mày lắc tấu chương vừa mới xem ở trong tay: ”Ta đã biết.”

Sao. Làm sao có thể quên hắn hiện tại là tâm phúc bên cạnh Hoàng đế, có chuyện gì nhất định sẽ biết đầu tiên, huống hồ là chuyện liên quan đến đại sự xã tắc.

”Vậy sao chàng còn nhàn nhã như vậy, lửa cháy đến nơi rồi.”

”Sốt ruột thì có ích gì sao, cái gì xảy ra sẽ xảy ra, phải suy nghĩ kĩ thì mới làm.” Mộ Dung Thiên Thần từ từ nói.

Đường Tĩnh trừng mắt không nói gì, thật xem mình như phu tử sao, giáo huấn đạo lý cho người khác rõ ràng như vậy.

“Vậy ta hỏi chàng lúc này có nghĩ ra được biện pháp gì sao?”

“Đã nói là từ từ làm sao có thể nhanh chóng nghĩ ra biện pháp được?”

“...” Thật sự nàng không biết phải nói gì. “Tục ngữ nói ba người vẫn còn hơn một Gia Cát Lượng, các người một đám học bác uyên thâm mà không nghĩ ra được biện pháp gì sao?” Đường Tĩnh nóng nảy, đây là chuyện quan trọng liên quan tới mạng người làm sao giống như trò đùa mà còn nhanh hay chậm.

Nhìn Đường Tĩnh như con kiến bò trên chảo nóng gấp đến xoay vòng, Mộ Dung Thiên Thần nhin không được mà cười, khoe miệng cong lên nhưng tràn đầy sự lo lắng: “Không lẽ nàng có biện pháp gì tốt?”

“Ta?” Đường Tĩnh khinh thường bĩu môi, “Ta thì có biện pháp gì tốt còn tới tìm chàng sao?”

“Ha ha.” Tiếng cười trầm thấp từ trong cổ họng hần bật ra. “Cho nên ta định tự mình đến Đồng thành xem như thế nào.”

“Sao?” Chuyển biến quá nhanh làm cho Đường Tĩnh không bắt kịp suy nghĩ của hần, “Không phải lúc này chàng nói không có biện pháp gì sao?”

“Đúng như nàng nói mạng người là chuyện đại sự quan trọng ta làm sao có thể qua loa, cho nên nhất định phải tự mình nhìn.”

“Vậy ta đi cùng chàng.”

“Không được, nàng ở lại trong phủ đi.” Mộ Dung Thiên Thần kiên quyết cự tuyệt, dừng lại nói: “Lần này Phụ hoàng để cho ta và Thái tử cùng giải quyết dịch bệnh, hần vẫn chưa hết hy vọng với ta, ta sợ hần lại dùng chiêu gì đối phó với nàng, nàng vẫn nên ở lại trong phủ thì an toàn hơn.”

Đường Tĩnh bĩu môi: “Chỉ vì an toàn của ta thôi sao?”

Ánh mắt Mộ Dung Thiên Thần dịu dàng nhìn nàng, thản nhiên cười nói: “Đương nhiên, nếu không phải vì sự an toàn của nàng thì ta cũng muốn lúc nào cũng đặt nàng ở bên cạnh mình.”

Đường Tĩnh nghĩ nghĩ, “Có phải chàng biết ta ở bên ngoài mở một phòng khám?”

Mộ Dung Thiên Thần gật đầu, “Chàng biết không, bên trong đó có ba đại phu y thuật cao minh, có thể nói bọn họ ở Vận thành đều có y thuật đứng đầu.”

Phượng mâu của Mộ Dung Thiên Thần toát lên ý cười, càng nghe ý cười trong mắt càng sâu: “Lan nhi rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Đây đều là người nàng tự mình tuyển cho Đồng Thiện đường, ngày đó nhìn thấy hần cũng hiểu được.

Đường Tĩnh nghiêm mặt nói: “Ta chỉ muốn nói cho chàng, nếu cần bọn họ có lẽ có thể giúp chàng tìm được biện pháp giải trừ dịch bệnh. Bất cứ lúc nào ta có thể giúp thì ta luôn nguyện ý. Mặc kệ lúc nào ta cũng nguyện ý cùng chàng kề vai chiến đấu mà không phải làm nữ nhân ở đằng sau chàng hưởng thụ sự an nhàn chàng mang lại cho ta.” Đường Tĩnh dịu dàng nói từng tiếng nhưng lộ ra sự kiên trì trong đó.

Trong lòng Mộ Dung Thiên Thần bị sự cảm động lấp đầy, dung nhan như ngọc tràn ngập ôn nhu, một nữ nhân có thể nói ra lời đó là toàn tâm toàn ý tin tưởng hần. Dù có làm được hay không, chỉ cần nàng muốn cùng nàng cùng tiến cùng lùi thì đã đủ rồi.

Mộ Dung Thiên Thần đột nhiên im lặng không nói mà kéo Đường Tĩnh qua, nhẹ nhàng hôn lên môi nàng, dùng hành động thực tế đáp trả nàng.

Đường Tĩnh trừng mắt, đang thảo luận chính sự làm sao đột nhiên lại... Đây là đang nháo cái gì đây... bộ dáng giật mình của nàng trong mắt Mộ Dung Thiên Thần lại hết sức quyến rũ làm trong lòng hần càng rung động, nụ hôn càng sâu. Đường Tĩnh nhanh chóng hạ vũ khí đầu hàng trước thể công ôn nhu của hần, bắt đầu đáp trả lại hần.

Cuối cùng Đường Tĩnh cũng không thể hiểu nổi kết quả sao lại trở thành như vậy, nàng run run chỉ vào Mộ Dung Thiên Thần: “Chàng...”

“Ta sao? Ta làm sao vậy?” Mộ Dung Thiên Thần bày ra bộ dáng vô tội hỏi ngược lại.

“...” Đường Tĩnh không biết nên nói cái gì, chẳng lẽ nói hẳn làm sao có thể vào lúc nghiêm túc như vậy lại đùa giỡn nàng, bảo nàng làm sao nói ra miệng được.

Ánh mắt Mộ Dung Thiên Thần dịu dàng nhìn nàng: “Làm sao không nói?”

Đường Tĩnh quay mặt không biết phải nói gì.

“Ngốc, ta rất vui khi nàng nói như vậy.”

“Cái gì?” Hắn thay đổi nhanh quá làm cho Đường Tĩnh không theo kịp được tiết tấu của hắn.

“Ta nói cái gì mà vui vẻ?”

32. Chương 32: Tặng Thuốc (tt)

“Ta rất thích nữ nhân thích ta lại cùng ta kề vai chiến đấu, ta nghĩ đây có lẽ là chuyện tuyệt vời nhất.” Gương mặt tràn đầy chờ mong, Lan nhi của hắn nghĩ như vậy làm cho hắn kinh hỉ.

“Vậy có phải nàng nên vì ta thay đổi cái gì không?” Mộ Dung Thiên Thần hỏi.

“Thay đổi, thay đổi cái gì?” Đường Tĩnh nghi hoặc hỏi, nàng không cảm thấy nên thay đổi cái gì?”

“Chẳng lẽ ta làm còn chưa đủ tốt sao?”

“Không phải, mỗi chuyện nàng làm đều rất xuất sắc, chỉ là thứ quan trọng nhất không phải là thắng trận thành khẩn đối đãi với nhau sao?” Mộ Dung Thiên Thần hướng dẫn từng bước một.

Trái tim Đường Tĩnh đột nhiên co rút mạnh, “Chàng đều biết rõ sao?” Thật sự kinh ngạc không thể tin được.

“Đúng vậy.” Mộ Dung Thiên Thần gật đầu, “Muốn người khác không biết trừ khi mình đừng làm, nàng không nói cho bọn họ thân phận thật của nàng, sau này bọn họ biết được sẽ tức giận với nàng, các nàng làm sao có thể ở chung tiếp đây, hay làm sao cùng xử lý Đồng Thiện đường đây?”

Đường Tĩnh nháy mắt mấy cái, trái tim treo nơi cổ họng rơi xuống, thì ra bọn họ không phải nghĩ đến cùng một chuyện. Gương mặt tràn ra nụ cười thoải mái, gật đầu hứa hẹn: “Chàng yên tâm, ta nhất định sẽ nói cho bọn họ.”

“Khi nào thì nói?” Hắn không chịu được cảnh nam nhân khác cùng nữ nhân của hắn kề vai sát cánh xưng huynh gọi đệ. Vạn nhất Lan nhi của hắn ngày nào đó ý chí không kiên định cùng nam nhân khác bỏ trốn thì hắn chạy đi đâu tìm nữ nhân đoan trang xinh đẹp lại dịu dàng sẵn sàng hiến lương đây?

Hiển nhiên Đường Tĩnh không biết Mộ Dung Thiên Thần đang nghĩ cái gì, một lòng cho rằng hẳn vì nàng mà suy nghĩ, nụ cười trên mặt càng sáng lạn: “Không bằng mấy hôm nữa ta xuất phủ nói cho bọn họ?”

“Được. Ngày mai nàng đi nói cho bọn họ đi.” Mộ Dung Thiên Thần cầu còn không được, tất nhiên càng nhanh càng tốt.

“...” Như thế nào lại sốt ruột hơn cả nàng.

“Còn nữa, nên tụ tập đám dân tị nạn này vào một chỗ, nếu không bọn họ nơi nơi truyền bệnh càng có thêm nhiều người bị lây bệnh.” Bỗng nhiên Đường Tĩnh như nhớ tới điều gì.

Mộ Dung Thiên Thần gật đầu mỉm cười: “Ta đã phân phó rồi.”

Nghe hắn nói vậy, Đường Tĩnh thoáng an tâm.

Ngày hôm sau Đường Tĩnh thay xong y phục thường ngày xuất phủ đi tới Đồng Thiện đường.

Chưởng quầy Lâm thúc ra tiếp đón: “Phu nhân đến xem bệnh hay bốc thuốc?”

Đường Tĩnh nhìn xung quanh, cười nói: “Không phải, là tôi chỉ đạo.”

“Cái này...” Lâm thúc có chút khó xử, hần kinh doanh Đồng Thiện đường lâu như vậy cũng không thấy ai nói tới nhìn, nhất thời không biết đáp lại như thế nào.

“Ha ha.” Đường Tĩnh nhin không được nhếch môi cười ra tiếng.

“Phu nhân cười gì?” Lâm thúc không hiểu gì, đứng ngẩn người.

Đường Tĩnh giống như thường ngày: “Đường Tĩnh thỉnh an Lâm thúc.”

“Người... người là...” Lâm thúc không thể tin nhìn Đường Tĩnh, làm sao có thể liên hệ nàng với Đường Tĩnh suốt ngày trêu chọc đùa giỡn với bọn họ được.

Cẩn thận xem lại, giữa hai hàng lông mày có mấy phần tương tự, đặc biệt đôi tròng mắt trong suốt đều mang linh khí bức người, giống như có thể nhìn thấy được tâm tư của người khác.

Lúc nói chuyện, phòng khám có mấy bệnh nhân lục tục kéo tới, Đường Tĩnh cười cười: “Được rồi, Lâm thúc nhìn cũng đủ, nhanh nhanh đi đi.”

Lâm thúc gật đầu, mang theo tin tức khó hiểu gọi mọi người đi nơi khác.

Không lâu sau bên trong cũng đồng dạng truyền ra tiếng kinh hô không thể tin, nhất là Thẩm Phong Minh, kêu là đây là chuyện quỷ quái kinh thiên động địa. Lâm thúc bình tĩnh, thì ra biểu hiện lúc này của hắn còn tạm được.

Thẩm Phong Minh quả thật không thể bình tĩnh được, hần lôi kéo Đường Tĩnh nhìn nhìn, không thể hiểu nổi một tiểu tử tuần tú làm sao trở thành một cô nương như hoa như ngọc được.

“Được rồi Phong Minh, còn lôi kéo cô nương nhà người ta thì ra thể thống gì!” Tuy rất khó tiếp thu nhưng dù sao phiêu bạt giang hồ bấy lâu, Quý thúc nhanh chóng phản ứng kịp.

Tô Phương Tuấn cũng từ từ tiếp thu sự thật, hỏi: “Vậy người thực ra là?” Gần đây ở trong này gặp không ít quan lại quyền quý, nhân lực của hắn cũng cao hơn không ít. Nhìn cách ăn mặc hôm nay của nàng có thể nhìn ra thân phận của nàng không tầm thường.

Đường Tĩnh thở dài, xem đi, nàng biết nếu thẳng thắn nói ra thân phận của mình thì không thể thân mật với bọn họ như trước kia. Bất quá nghĩ lại người nào đó ngày hôm qua ở trên giường giở trò vô lại và cảnh cáo, Đường Tĩnh nói rõ: “Ta là Lý Linh Lan của phủ Thừa tướng.”

“Đó không phải là...” Tô Phương Tuấn kinh hô, thì ra Thần vương phi ở khắp phố lớn ngõ nhỏ mọi người đều nghị luận vậy mà lại là bằng hữu của bọn họ. Mấy người nhao nhao quỳ xuống: “Thảo dân thỉnh an Vương phi.” Chỉ có Thẩm Phong Minh bình tĩnh đứng đó, ánh mắt lóe ra sự lạnh lùng.

Đường Tĩnh không biết làm gì, cùng Xuân Ngọc nhanh chóng đỡ bọn họ đứng dậy, “Các người không cần như vậy, ta vẫn là ta, vẫn là Đường Tĩnh, các người không cần suy nghĩ nhiều.”

Tuy nói vậy nhưng mấy người vẫn để ý. Đường Tĩnh có chút ảo não, hối hận cách làm ngày hôm nay, mím môi một lúc lâu mới mở miệng: “Ta không phải cố ý lừa mọi người, chẳng qua lúc xuất môn thuận tiện nên mới mặc nam trang ra ngoài.”

“Vậy Vương gia cùng người xuất phủ sao?” Phong Minh bất quá vì nguyên nhân đó mà sinh ra hứng thú hỏi.

“Đó là bởi vì sức quyến rũ của ta có thể làm cho hần thần hồn điên đảo cho nên mới đồng ý cho ta ra cửa.” Đường Tĩnh lăm lăm nói.

Mọi người nghe xong cười ha hả, Đường Tĩnh hiền hòa ngày xưa cũng từ từ trở lại, thừa dịp người bốc thuốc còn ít mà mấy người lại đang thảo luận chuyện dịch bệnh lan tràn.

Quý thúc vuốt vuốt bộ râu dài, lo lắng nói: “Theo tốc độ lan tràn này mà nói, không đến một tháng Vạn thành cũng phải chuyện tai ương.”

Mấy người không nói gì, dịch bệnh lan tràn nhanh chóng trong lòng họ cũng rất rõ ràng, một tháng vẫn là nhiều.

“Lâm thúc, làm phiền người dân bố cáo: Đồng Thiện đường của chúng ta từ ngày mai phát thuốc dự phòng dịch bệnh miễn phí. Quý thúc, người cảm thấy như thế nào?” Đường Tĩnh dò hỏi.

“Ừ rất tốt.” Sự tán thưởng trong mắt Quý thúc không có lời nào có thể miêu tả được. Người thầy thuốc, đạo đức, hành nghề ý quan trọng nhất là cứu người.

33. Chương 33: Tặng Thuốc (tt)

“Nhưng phải tặng thuốc gì đây?” Lâm thúc có chút khó xử, không phải còn chưa tìm được biện pháp phá giải hay sao.

Quý thúc nói:

“Tặng thuốc là chuyện tốt, thanh thế cũng phải lớn một chút.” Quý thúc mỉm cười nhìn Đường Tĩnh.

Đường Tĩnh gật đầu đồng ý. “Tất nhiên phải như vậy rồi.”

“Vậy không bằng lấy danh nghĩa của Thần vương? Thiên uy của Hoàng gia có thể tạo ra thanh lớn, dân chúng càng tin tưởng.

Tuy đang đứng trước mặt mọi người nhưng ánh mắt lại nhìn Đường Tĩnh như hỏi ý kiến của nàng.

Đường Tĩnh trong lòng thầm oán lão hồ ly này, nhưng gương mặt lại lộ ra nụ cười: “Tất nhiên là như vậy.” Vừa lúc có thể làm cho Thần vương phủ lấy được lòng dân, nàng cũng không phải tên gốc, nhất cử lưỡng tiện tại sao không làm?

“Được, vậy thì làm như vậy đi, chẳng quấy, người đi dán bằng đi.” Quý thúc gật đầu lộ ra nụ cười như thực hiện được âm mưu, Lâm thúc bình tĩnh đại ngộ, gật đầu đi thu xếp.

“Phạm là thuốc phòng dịch bệnh đều dựa vào phương thuốc dự phòng thông thường kê là được.”

“Vương phi, có chuyện này ta muốn nhờ.” Một người thương lượng xong, Phong Minh lên tiếng.

“Phong Minh, có chuyện gì người cứ việc nói thẳng, không cần nói nhờ hay không.”

“Vậy được, ta nói thẳng là được rồi.” Phong Minh che giấu ý cười nghiêm túc nói: “Ta nghe nói lần ôn dịch này do Thái tử và Thần vương cùng nhau phụ trách, ta muốn vận dụng một chút y thuật yếu kém của ta.” Khuôn mặt ôn nhã mang theo mấy phần kiên nghị, muốn Đường Tĩnh đồng ý.

Ý cười trên gương mặt Đường Tĩnh càng sâu: “Phong Minh, đây là chuyện tốt, làm gì phải cầu xin ta.” Bàn tay vung lên, dừng cảm nói: “Ta đương nhiên là đồng ý. Một ngày nữa ta và Vương gia tới Đồng thành, không bằng người đi cùng chúng ta được không?”

“Đa tạ Vương phi.” Phong Minh thở ra nói tiếng cảm ơn, trong mắt hiện lên mấy phần cảm kích.

Chương 23: Đồng thành

Đường Tĩnh hồi phủ thì thấy Mặc thúc xuất phủ tới tìm nàng: “Vương phi, Vương gia mời người tới thư phòng một chuyến.” Quân gia thở hổn hển bẩm báo.

“Vương gia có nói có chuyện gì không?”

“Đại khái là chuyện ôn dịch ở Đồng thành.”

“Được, lập tức đi.” Nói xong Đường Tĩnh không thêm quan tâm cái khác giống như ngựa quen đường cũ đi đến thư phòng, nàng vội vã trở về cũng vì chuyện này.

Ở ngưỡng cửa vừa vặn thấy Mộ Dung Thiên Thần vội vã đi ra ngoài, thấy Đường Tĩnh liền vội vàng nói: “Nàng trở về đúng lúc, nhanh thu thập này nọ, chúng ta phải lập tức khởi hành tới Đồng thành.”

“Sao lại gấp như vậy?” Đường Tĩnh khó hiểu.

"Ở Đồng thành hơn một nửa người dân nhiễm bệnh, có nhiều người chạy trốn tới Vận thành, hiện tại lòng người ở Vận thành hết sức hoảng sợ, Phụ hoàng muốn ra và Thái tử lập tức tới Đồng thành chống ôn dịch.

"Được, ta lập tức cùng Xuân Ngọc thu thập này nọ." Đường Tĩnh sốt ruột nói, ôn dịch so với tưởng tượng của nàng còn nghiêm trọng hơn.

"Còn nữa." Mộ Dung Thiên Thần giữ chặt tay nàng: "Chúng ta đi nhanh cho nên quần áo nhất định phải đơn giản."

"Ta biết." Đường Tĩnh buông tay hân ra cười nói.

Mộ Dung Thiên Thần gật đầu, nhẹ nhàng hôn hai bên má và trên trán nàng: "Vất vả cho Vương phi rồi."

Hai gò má Đường Tĩnh ửng hồng, ánh mắt chớp chớp nhìn thấy Mặc thúc đám người bọn họ đều vụng trộm nhìn bên này, nàng cảm thấy vô cùng xấu hổ đẩy Mộ Dung Thiên Thần ra đi về phía trước.

Mộ Dung Thiên Thần dịu dàng nhìn bóng lưng Đường Tĩnh, cười híp mắt theo bước chân nàng đi vào phòng.

Đám người Mộ Dung Thiên Thần và Thái tử buổi trưa giục ngựa đi về phía Đồng thành, không đến mấy canh giờ đã tới Đồng thành. Đồng thành yên tĩnh tan hoang xơ xác, gió thu hiu quạnh, đường phố vốn náo nhiệt chỉ còn mấy người đi đường, còn có mấy phụ nhân và trẻ em mặc cả áo đơn tay ôm đứa nhỏ đi qua đi lại.

Đường Tĩnh gắt gao nhìn chăm chăm vào đứa bé kia, đôi mắt thiên chân vô tà giống như mặt nước không gợn sóng thấy Đường Tĩnh liền lóe lên sự hoảng sợ, càng gắt gao trốn trong lòng mẫu thân. Đường Tĩnh thở dài, nhìn ôn dịch mang đến cho dân chúng nhiều tai nạn như vậy.

Đoàn người Mộ Dung Thiên Tứ cả đoàn người ngựa không ngừng nghỉ mà đi một vòng quanh Đồng thành, thị trấn lớn như vậy nhưng không có một bóng người, từng cánh cửa lớn đều đóng chặt, giống như 'Tử thành'.

Mộ Dung Thiên Thần căn cứ theo đề nghị của Đường Tĩnh phân phó cho Thái thú Tiết Bảo tuần tra trong cự ly năm dặm những hộ gia đình có người nhiễm dịch bệnh cấm trại tập trung vào một chỗ, để tránh lây bệnh lại thuận tiện chăm sóc và tìm biện pháp phá giải.

Dạo vòng quanh xong bọn họ tiến vào phủ Thái thú. Bởi vì ôn dịch nên phần lớn nô tài trong phủ người chết người trốn chỉ còn lại mấy người. Trong phủ cũng chỉ để lại mấy thị vệ, Mộ Dung Thiên Tứ nhìn mấy thị vệ tiêu tụy vì bệnh tật mà lộ ra vẻ bất mãn, bất quá tình hình ép buộc nên không nói điều gì.

Đồng thành mặc dù cách Vận thành không xa nhưng cũng không phát triển. Xem ra Tiết Thái thú cũng là quan thanh liêm, chỉ nên trong phủ Thái thú không có nhiều thứ quý giá, chỉ giữa đại viện chỉ có mấy bức tường bằng búi nhão chia mấy gian nam bắc, giữa sân có một tượng đá cẩm thạch khảm tạo dáng sống núi, cho thấy chủ nhân là người điềm đạm phong nhã, tiền thính bài trí cũng đơn giản như trong sân, chỉ có mấy chiếc ghế bằng tử đàn hương, một cái bàn khắc hình con rồng, bên trái chiếc bàn dài bày mấy bình sứ trắng men thanh hoa.

Mấy người ngồi xuống, Tiết thái thú tự mình dâng trà cho mỗi người, cung kính nói: "Thái tử và Thần vương gia đi lại mệt ngọc, thuộc hạ đã thu xếp phòng xong, không bằng ăn uống trước xong rồi nghỉ ngơi."

Sau khi thấy Mộ Dung Thiên Tứ gật đầu, mấy người xóc nảy mấy ngày quả thật rất mệt mỏi, chỉ cần ngồi một chút liền trở về phòng của mình nghỉ ngơi.

Đường Tĩnh sau khi trở về phòng liền đập đập mấy tảng chăn bông trên giường, Mộ Dung Thiên Thần sẵn sóc thay nàng lấy nước rửa mặt, kéo nàng từ trên giường xuống.

"Đến đây, rửa mặt trước. Nơi này không thể so với Vận thành, nàng có thể thích ứng được không?"

Đường Tĩnh nhận lấy khăn mặt, vội vàng rửa mặt, miệng than thở: "Cái này thì tính là gì, so với những nơi gian khổ ta đều có thể vượt qua."

"Sao? Nàng là tiểu thư dòng chính sao có thể trải qua hoàn cảnh khốc liệt?" Mộ Dung Thiên Thần nhíu mày, trong mắt lộ ra sự không tin tưởng.

Tay Đường Tĩnh ngừng lại một chút, cắn môi, làm sao lại không cẩn thận lỡ miệng như vậy:

"À... là... là mấy năm trước sống có vẻ khổ." Đường Tĩnh áp a áp úng nói cho có lệ.

Mộ Dung Thiên Thần không nghi ngờ gì mà chỉ đau lòng: "Tất cả đã qua không cần phải như vậy nữa rồi."

Nghe hẳn dịu dàng an ủi, Đường Tĩnh hồ thẹn cúi đầu, bao lần lời nói đến miệng nàng đều không có dũng khí nói ra, nàng hiện tại lưỡng lự sợ hẳn biết xong cho rằng nàng là quái vật thì làm sao bây giờ. Cùng lắm thì tìm một thời cơ thích hợp, nàng sẽ nói toàn bộ mọi chuyện cho hẳn, Đường Tĩnh hạ quyết tâm.

Khi nói chuyện, Mộ Dung Thiên Thần cũng chỉ rửa qua mặt rồi cùng Đường Tĩnh giữ nguyên quần áo rồi ôm nhau ngủ.

Lúc chạng vạng hai người mới rời giường, ngoài cửa sổ hoàng hôn vấy vào trong phòng chiếu lên hai người. Mộ Dung Thiên Thần và Đường Tĩnh sau khi chỉnh sửa xong thì dắt tay ra cửa.

"Dù lúc nào nàng cũng phải cách Thái tử xa một chút có biết không?" Từ lúc ra cửa, Mộ Dung Thiên Thần ở bên Đường Tĩnh dặn dò. Chuyện đã qua mấy ngày nhưng trong lòng hẳn vẫn còn sợ hãi. Nếu không phải Đường Tĩnh có lòng muốn phân ưu cùng hẳn, hẳn dù như thế nào cũng không mang nàng tới Đồng thành.

"Biết rõ, từ lúc chàng ở trong xe ngựa nói thì ta đã nhớ ở trong lòng rồi, tuổi còn trẻ làm sao lại lải nhải như người già vậy." Đường Tĩnh thở dài, nhưng trên mặt lại bày ra bộ dạng ngược lại.

Nghe nàng nói vậy, Mộ Dung Thiên Thần thoáng yên tâm: "Còn có cái gì mà Phong Minh đó, cần phải cách xa hẳn một chút có biết không?"

Đường Tĩnh nhìn hẳn, "Sao loại giám chúa nào cũng đều ăn, Phong Minh chỉ là bằng hữu của ta mà thôi."

Vậy cũng không nhất định, Mộ Dung Thiên Thần trong lòng phản bác, dọc đường đi, ánh mắt Phong Minh nhìn nàng là ánh mắt yêu thương nóng rực, hẳn là nam nhân thì tất nhiên sẽ hiểu ánh mắt đó đang nói lên điều gì.

Nhưng mà trên gương mặt vẫn nở nụ cười: "Ta biết các nàng chỉ là bằng hữu, chẳng qua thân phận hiện tại của nàng là Thần vương phi, mỗi lời nói và cử động đều đại biểu cho Thần vương phủ, nếu các nàng quá phận mà thân mật thì không thể ngăn cản người khác nói. Cho dù nàng không suy nghĩ cho Thần vương phủ thì cũng nên suy nghĩ cho thanh danh của mình."

Nói thật tình thâm ý trọng nha, Đường Tĩnh nghe lời giải thích của hẳn vừa ngượng ngùng vừa lúng túng, Mộ Dung Thiên Thần vì nàng mà suy nghĩ đủ bề nhưng nàng lại nghĩ hẳn như vậy, hết sức nhỏ nhen, đành nhẹ giọng: "Là ta hiểu lầm chàng, chàng yên tâm, ta nhất định sẽ giữ khoảng cách với hẳn."

Mộ Dung Thiên Thần gật đầu, thấy mục đích đã đạt được hẳn cũng không thấy có gì cần nói đành thỏa mãn mà cùng Đường Tĩnh và mọi người trở về.

Lúc bọn họ đến tiền thính thì Phong Minh đã ở đó, hẳn tùy tiện kéo Đường Tĩnh, "Vì sao giờ mới đến, ta chờ các người lâu lắm rồi."

Đường Tĩnh rút tay về, Phong Minh thấy có điều gì đó thay đổi, dùng ánh mắt tổn thương nhìn Đường Tĩnh, Đường Tĩnh xấu hổ cười: "Ra cửa nên nam nữ cách biệt."

Nghe nói vậy, Phong Minh lập tức cười cười, nụ cười so với ánh mặt trời ban trưa còn rực rỡ hơn. Lập tức vớt chuyện vừa rồi ra sau đầu cùng Đường Tĩnh nói chuyện ra ngoài ngầm điều tra, có rất nhiều thứ buổi sáng bọn họ không nhìn thấy.

Nghe xong, Mộ Dung Thiên Thần và Đường Tĩnh thu lại nụ cười, rất lâu sau đó Mộ Dung Thiên Thần mới mở miệng: "Nhìn tình hình dịch bệnh so với lời trong tấu chương còn nghiêm trọng hơn."

Đường Tĩnh cũng gật đầu đồng ý, "Việc cấp bách là phải ngăn cản tình hình dịch bệnh lan tràn, không thể để cho nó gây nguy hiểm cho huyện khác."

Mộ Dung Thiên Thần lắc đầu: "Nói dễ hơn làm.. Trong lòng dân chúng hoảng sợ chỉ vì lo lắng cho mạng sống mà chạy trốn đến địa phương khác, làm sao có thể ngăn cản đây."

"Vậy thì giết chết bọn họ thôi." Mộ Dung Thiên Tứ lững thững đi vào, nhẹ nhàng nói một câu, thoải mái đơn giản như ăn tối, không chút nào để ý mạng người quan trọng.

Đường Tĩnh lạnh lùng nhìn hắn, hắn làm sao có thể dễ dàng nói như vậy, bỏ quên tính mạng của dân chúng như cỏ rác như vậy? Nàng thật sự hoài nghi người như vậy làm sao có thể làm Thái tử của một quốc gia đây.

"Không được." Đường Tĩnh kiên quyết phản đối.

Mộ Dung Thiên Thần cũng không đồng ý, "Giết dân chúng Đồng thành không khó, nhưng nghe nói có quá nhiều dân chúng chạy tới Vận thành, có phải muốn nói ngay cả Phụ hoàng cũng muốn giết?" Biểu tình thần nhiên cũng lời nói lạnh nhạt, nhưng lộ ra hàn khí bức người.

Mộ Dung Thiên Tứ ngẩn người, hắn không nghĩ tới Mộ Dung Thiên Thần sẽ nói như vậy. "Vậy người nói nên làm cái gì bây giờ?"

Mộ Dung Thiên Thần nâng ly trà lên nhẹ nhàng hớp một ngụm, lại tiếp tục nói: "Tuy không có biện pháp tốt nhưng không thể xem mạng người như cỏ rác. Ngày đó ta nhớ ô có người ở trước mặt Phụ hoàng thề son sắt sẽ bảo đảm trong vòng ba ngày sẽ nghĩ đến biện pháp loại trừ ôn dịch, ta cảm thấy người nên đi hỏi người kia một chút." Nói xong nhìn chằm chằm vào Mộ Dung Thiên Tứ.

Mộ Dung Thiên Tứ nheo mắt, lúc này hắn mới phát hiện người đệ đệ này có tài ăn nói đến mức này, hừ lạnh một tiếng: "Xem ra người không tin, tốt lắm, vậy Bản cung nói cho người, trong vòng ba ngày Bản cung có thể tìm ra biện pháp làm cho người tâm phục khẩu phục."

"Không cần ba ngày, hôm nay ta đã có biện pháp." Phong Minh vẫn chưa mở miệng liền nói.

"Phong Minh?" Đường Tĩnh mở miệng ngăn cản hắn nói tiếp: "Hiện tại không phải là lúc."

Nhìn thấy ánh mắt của Đường Tĩnh hiện lên sự lo lắng, Phong Minh cười an ủi: "Ta đã chuẩn mạch cho dân chúng, tất nhiên sẽ tin tưởng phương thuốc ta kê."

"Nhưng mà..." Đường Tĩnh còn muốn nói tiếp gì đó.

"Không lẽ người không tin tưởng y thuật của ta?" Phong Minh thần nhiên nhìn nàng, khóe miệng nhếch lên nụ cười nhẹ, hiển nhiên cực kỳ hưởng thụ sự quan tâm của Đường Tĩnh.

"Đây không phải là tin hay không, chỉ là mạng người là chuyện lớn, người phải suy nghĩ rõ ràng." Mộ Dung Thiên Thần nhìn hai người như có như không qua lại, trong lòng có chút chua, cũng lên tiếng nghi ngờ.

"Khởi bẩm Vương gia, quê hương thảo dân đã từng phát sinh dịch bệnh, mạch của những người nhiễm bệnh cũng với mạch của dân chúng Đồng thành là giống nhau, phương thuốc thần y vẫn nhớ rõ, cho nên hết sức tin tưởng."

"Được, Bản cung tin người/ Người tới, hầu hạ giấy và bút mực." Mộ Dung Thiên Tứ vung bàn tay lên, lập tức có người trình lên giấy và bút mực.

Phong Minh hết sức nghiêm túc, lập tức cầm bút chấm vào mực, lưu loát viết phương thức lên giấy tuyên thành. Chữ như người mạnh mẽ đỉnh đặc lộ ra mấy phần tiêu sái không kiềm chế được.

Nhanh chóng viết xong rồi đưa cho Đường Tĩnh, Đường Tĩnh nhìn nhìn rồi đưa cho Mộ Dung Thiên Thần, Mộ Dung Thiên Thần liếc qua mấy lần rồi đưa cho Mộ Dung Thiên Tứ, Mộ Dung Thiên Tứ tiếp nhận rồi lập tức phân phó cho thủ hạ đi lấy thuốc.

"Không, trước để cho dân chúng sắc thuốc đi." Đường Tĩnh đề nghị, xoay người nói với Phong Minh: "Không phải là không tin người, nhưng thật sự liên quan đến mạng người không thể cật mạnh."

Phong Minh mỉm cười gật đầu: "Ta biết, cẩn thận là tốt rồi."

Mộ Dung Thiên Thần cũng gật đầu, đặc ý nhìn Mộ Dung Thiên Tứ, dùng ánh mắt nhìn hắn giống như đang muốn khoe nhìn xem Vương phi của chúng ta cẩn thận bao nhiêu.

Mộ Dung Thiên Tứ phẫn hận trừng mắt liếc nhìn Đường Tĩnh một cái, ném phương thuốc lên bàn vung tay áo rời đi.

34. Chương 34: Cùng Sánh Đôi

Mộ Dung Thiên Thần nhìn bóng lưng hần đi xa, mặt mày vui vẻ nhất phương thuốc đưa cho Dịch Thiên: "Đi tìm mấy người nhiễm bệnh đi bốc thuốc cho hần uống, nhớ nhất định phải để bọn họ uống thuốc, phải người trông coi bọn họ cẩn thận, không được để xảy ra sơ xuất gì."

Dịch Thiên phát hiện chủ tử của hần hiện tại cực kì nghiêm túc, nhưng chưa bao giờ có... Ừ... về mặt ôn hòa.

Đường Tĩnh nhìn Mộ Dung Thiên Tứ rời đi, nghi ngờ hỏi: "Hần làm sao vậy hả?"

Mộ Dung Thiên Thần nghiêng đầu nghĩ nghĩ: "Đại khái đi tìm người thôi."

"Tìm ai?" Đường Tĩnh càng khó hiểu.

"Tìm cho hần người vừa đẹp người vừa đẹp nét." Lúc nói chuyện Mộ Dung Thiên Thần cũng rời đi, chỉ còn Đường Tĩnh và Phong Minh đưa mắt nhìn nhau không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Đi tới cửa thấy Đường Tĩnh còn chưa theo kịp, Mộ Dung Thiên Thần quay đầu: "Lan nhi, sao còn chưa đi?"

"Đi, đi đâu?" Đường Tĩnh còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

Mộ Dung Thiên Thần hiếm khi thấy bộ dáng mơ hồ của nàng, buồn cười nói: "Tất nhiên là đi dùng bữa. Không lẽ nàng không đói bụng sao?"

"Được." Hần nói ra như vậy làm nàng cảm thấy bao tử ùng ục, đứng dậy đuổi theo Mộ Dung Thiên Thần.

Mộ Dung Thiên Thần lôi kéo tay nàng cùng nhau rời khỏi, chỉ còn một mình Phong Minh ở tiền thính chìm trong bi thương.

Sáng sớm hôm sau.

Đường Tĩnh tỉnh lại thì người bên cạnh đã biến mất. Đường Tĩnh cũng không để ý mà rời giường đi rửa mặt chải đầu sau đó ra cửa tìm Mộ Dung Thiên Thần.

Vừa muốn ra cửa, một thị vệ trong phủ dẫn một nữ tử gương mặt xinh đẹp đi tới. Thị vệ lập tức quỳ gối chấp tay hành lễ.

"Nô tài Thanh Phong thỉnh an Vương phi."

"Miễn lễ, đây là?" Đường Tĩnh nhìn nữ tử đang sợ hãi bên cạnh.

"Khởi bẩm Vương phi, đây là người Thái thú tìm tới hầu hạ người. Nhanh thỉnh an Vương phi."

Nghe thị vệ Thanh Phong nói vậy, tiểu nha đầu phía sau hần lên phía trước phúc thân nhỏ giọng nói: "Thỉnh an Vương phi." Âm thanh nhỏ bé yếu ớt như muỗi kêu Đường Tĩnh rất khó để nghe được.

"Ngẩng đầu lên cho ta xem." Âm thanh cũng Đường Tĩnh rất lớn làm cho tiểu nha đầu sợ hãi.

Tiểu nha đầu nhút nhát ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh mắt của Đường Tĩnh đang xem xét liền lập tức cúi đầu.

"Người tên gì?"

"..." Có thể do bị dọa, cho nên tiểu nha đầu không mở miệng.

"Bẩm Vương phi, nàng gọi là Vương Thái Mai, là thân thích ở xa của lão gia nhà chúng ta. Mấy ngày tới nàng sẽ phụ trách ăn uống và sinh hoạt thường ngày của người. Người có thể gọi nàng là a Tụ." Thị vệ này cũng là người có đầu óc linh hoạt, Thái Mai không nói gì liền lập tức tiếp lời.

"Được, thật là làm phiền Tiết đại nhân, thay ta nói lời cảm tạ lão gia nhà người." Đường Tĩnh chân thành đáp lời.

Hai ngày này ở trong phủ nàng hầu như không gặp được bao nhiêu nữ quyến, đại khái có lẽ đã rời khỏi Đồng thành rồi.

Lúc Mộ Dung Thiên Tứ tới cũng chưa an bài cho người hầu hạ, những người khác thì không nói nhưng Đường Tĩnh là một nữ tử cái gì cũng phải tự tay làm khiến cho Mộ Dung Thiên Thần không an lòng. Cho nên sáng sớm liền đi tìm Thái thú để cho hắn tìm một nha đầu làm việc nặng cho Đường Tĩnh.

Có thể thấy lúc vội vã có thể tìm được một nha đầu vừa ý là không dễ, nhất là khi phần lớn mọi người ở Đồng thành đều chạy hết. Nàng đoán Thái thú cũng phí sức lớn mới có thể tìm được một nha đầu, cho nên Đường Tĩnh không thể bỏ qua tâm ý mà nhận lời.

"Còn có, quay trở lại nói cho lão gia nhà ngươi, nếu ngươi ở chỗ ta thì bảo hắn yên tâm đi, ta tuyệt đối sẽ không ủy khuất nàng."

"Vâng, vâng, vậy nô tài đành cáo lui." Thị vệ nói xong liền rời khỏi, a Tụ giật nhẹ góc áo của hắn không cho hắn đi.

Thị vệ xấu hổ cười cười: "Ở đây hầu hạ Vương phi cho tốt, Vương phi sẽ không bạc đãi ngươi." Câu nói hiển nhiên là nói cho Đường Tĩnh nghe, Đường Tĩnh không thể không đồng ý.

A Tụ nghe xong từ từ thả tay để hắn rời đi.

"Được rồi, người đã đi xa, không cần nhìn theo nữa."

Nghe nàng nói vậy, a Tụ thu hồi ánh mắt đứng cẩn thận.

Đường Tĩnh không biết nên phải nói với nàng cái gì, bình thường ở trong phủ Xuân Ngọc yên lặng xử lý tốt mọi việc, nàng tới bây giờ đều không hỏi qua.

"Lâu nay ngươi vẫn ở trong phủ Thái thú sao?" Đường Tĩnh dịu dàng hỏi.

"Không." Nói xong a Tụ lại cúi đầu thấp hơn.

"Không cần cúi đầu, ta sẽ không ăn thịt ngươi." Đường Tĩnh bắt đắc dĩ, làm sao lại có người nhát gan như vậy.

Nghe nàng nói vậy, a Tụ từ từ ngẩng đầu, đôi mắt trong suốt lộ ra sự sợ hãi, hàng mi dài rung rung, không biết đang nghĩ cái gì.

"Nếu vừa tới phủ thì không cần hầu hạ ta, ngươi để cho thị vệ mang ngươi đi dạo Vương phủ cho quen thuộc đi."

Thấy a Tụ gật đầu, Đường Tĩnh không nói thêm gì nữa mà đẩy cửa đi đến tiền sảnh.

Còn chưa đi vào Đường Tĩnh đã cảm nhận được khí lạnh ập tới, nhìn thấy trên mặt mỗi người đều mặt co mày cau mày đen dày đặc. Đường Tĩnh từ từ đến bên cạnh MDTT, nhẹ giọng hỏi: "Làm sao vậy?"

"Làm sao vậy, ngươi vẫn không biết xấu hổ mà hỏi, còn không phải phương thuốc của bằng hữu tốt của ngươi Phong Minh, hiện tại dân chúng đều sùi bọt mép, tình hình dịch bệnh càng nghiêm trọng thêm. Bản cung ngược lại tò mò hắn là cứu người hay làm phiền đây." Còn chưa đợi Mộ Dung Thiên Thần mở miệng, Mộ Dung Thiên Tứ lạnh lùng mở miệng, bên trong nén giận lộ ra sự trào phúng.

"Tại sao có thể như vậy?" Hàng lông mày Đường Tĩnh nhăn lại khó hiểu.

"Không có khả năng, không có khả năng, rõ ràng là như vậy. Phong Minh tràn đầy ảo não, lập đi lập lại không có khả năng, không tin vào sự thật này."

"Hừ, sự thật vẫn là sự thật, không phải do ngươi có tin hay không. Xem ra chờ hai ngày nữa bản cung tìm biện pháp phá giải đi. Ai, người..." Không đợi Mộ Dung Thiên Tứ nói xong, Phong Minh đã lao đi.

"Phong Minh?" Đường Tĩnh muốn đuổi theo, Mộ Dung Thiên Thần nhanh tay lẹ mắt giữ chặt nàng. "Để cho hắn yên lặng một chút đi, nàng đuổi theo cũng không có ích gì."

"Người tới, đi đưa mấy người bị dịch bệnh đi chôn thật xa, miễn để lây thêm cho người khác." Mộ Dung Thiên Tứ phân phó hạ nhân.

"Không cần." Đường Tĩnh lớn tiếng phản đối.

"Không cần? Dịch bệnh lây lan thì làm sao bây giờ, người gánh được trách nhiệm ao?" Mộ Dung Thiên Tứ gây sự.

"Ta gánh." Mộ Dung Thiên Thần trầm giọng nói. "Tổn thương tới tính mạng vô tội của dân chúng người có thể yên tâm sao, người có thể an tâm ngồi vị trí Thái tử sao??" Ánh mắt sắc bén như lưỡi dao đâm vào trái tim Mộ Dung Thiên Tứ.

"Ta, ta..." Mộ Dung Thiên Tứ bị hỏi á khẩu không trả lời được. "Ta càng vì lo cho tính mạng của dân chúng." Kim nến mãi mới phun ra được một câu.

"Sao... Người xác định giết xong người thân của bọn họ, bọn họ có thể nhận nhân tình này của người? Chọc bọn họ nóng nảy đến mức dân chúng phản kháng không phải không có khả năng."

"Bọn họ dám?" Về mặt Mộ Dung Thiên Tứ đầy khinh bỉ, "Chỉ dựa vào bọn họ cũng có năng lực này?"

"Ha ha, nước có thể nâng thuyền cũng có thể lật thuyền, đạo lý dễ hiểu như vậy người sao lại không hiểu, Phụ hoàng cần phải suy nghĩ kỹ có nên giao lại giang sơn này cho người hay không." Về mặt Mộ Dung Thiên Thần chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhân tiện dạy bảo hần.

"Người, người thật to gan, có gan nói lời đại nghịch bất đạo như vậy." Mộ Dung Thiên Tứ 'roạt' một cái đứng lên, bị Mộ Dung Thiên Thần làm cho tức đến thở hồng hộc.

"Được rồi hiện tại không phải là lúc cho các người đấu vô mồm. Việc cấp bách là phải nhanh chóng tìm ra biện pháp giải trừ ôn dịch." Thấy hai người gây gổ, Đường Tĩnh nhanh chóng ra mặt.

"Còn có phương pháp gì, chờ hai ngày sau ta tìm biện pháp giải quyết." Mộ Dung Thiên Tứ không kiên nhẫn nói.

"Người..."

"Ta cái gì, không lẽ hiện tại người có cách giải trừ ôn dịch sao?" Mộ Dung Thiên Tứ hung tợn nhìn bọn họ, ánh mắt sáng như bóng đèn.

Mộ Dung Thiên Thần và Đường Tĩnh hai mắt nhìn nhau, hiện tại thật không có biện pháp gì tốt. Lời hần nói lúc đó như có gì lóe ra trong đầu Đường Tĩnh, nàng chưa kịp nghĩ ra đã biến mất.

Thấy hần không nói gì, Mộ Dung Thiên Tứ hừ một tiếng đắc ý rồi đi.

Mộ Dung Thiên Thần và Đường Tĩnh bốn mắt nhìn nhau, "Hần thật sự có thể tìm ra giải pháp sao?" Đường Tĩnh hoài nghi nói, Mộ Dung Thiên Thần lắc đầu, "theo lý thuyết nếu hần tìm người nghiên cứu phương thức thì chúng ta không thể không phát hiện, trừ phi..."

Một suy nghĩ đáng sợ hiện ra trong đầu bọn họ. Đúng rồi, rốt cuộc Đường Tĩnh cũng hiểu cái lúc này là gì, ngày hôm qua Mộ Dung Thiên Tứ nói ba ngày, hôm nay là hai ngày, chính xác sẽ lấy được thuốc giải, như vậy thời gian phối thuốc làm sao có thể nắm chính xác như vậy.

Đây là thiên hạ của Mộ Dung gia nhà hần, nhưng tổn thương nhiều tính mạng của dân chúng như vậy đối với hần làm sao có nhiều lợi ích.

Nghĩ đến đây Đường Tĩnh cười cười xóa bỏ suy nghĩ đáng sợ trong đầu, sao lại suy nghĩ ngu xuẩn như vậy.

"Có lẽ là chúng ta suy nghĩ nhiều, hần dù tàn bạo vô lương cũng sẽ không lấy nhiều tính mạng của dân chúng làm trò đùa." Đường Tĩnh thấy Mộ Dung Thiên Thần bất an liền lên tiếng an ủi.

"Từ xưa tới nay người bước lên vị trí cao đều giẫm lên vô số xương cốt mới lên được ngôi Cửu ngũ chí tôn, mấy trăm mạng người thì tính là cái gì. Huống hồ hần từ trước tới nay không phải là người lương thiện gì."

"Đúng là dân chúng nơi này không có uy hiếp được ngôi vị Hoàng đế của hần." Đường Tĩnh không tin, trong lòng nằng nặc tồn tại sự lương thiện của có người.

Mộ Dung Thiên Thần nhìn đôi mắt khờ dại của Đường Tĩnh, cười nói: "Ta cũng không muốn tin tưởng, nhưng mà gần đây Phong Vũ lâu có truyền tin tức, Mộ Dung Thiên Tứ cùng Tam hoàng tử Tĩnh Lang quốc có qua lại." Mộ Dung Thiên Thần thở dài, chỉ sợ Mộ Dung Thiên Tứ vì ngôi vị Hoàng đế mà không tiếc bất kỳ thủ đoạn nào.

Nghĩ đến Đồng thành liên kết giữa hai nước, Mộ Dung Thiên Tứ xuống tay từ đây chỉ sợ là mới bắt đầu, sau này sẽ có huyết tinh lớn hơn.

"Lan nhi, chúng ta phải tìm được phương thuốc trước Thái tử, dù thế nào cũng không để cho âm mưu của hắn thực hiện được." Không biết nghĩ đến cái gì, Mộ Dung Thiên Thần thấp giọng nói với Đường Tĩnh. "Lan nhi, nàng làm được không?"

"Trước hắn?" Đường Tĩnh im lặng, "Chẳng phải ngày mai phải nghĩ đến được phương thuốc sao?"

Rũ mắt quyết định một phen, kiếp trước nàng nghiên cứu qua vắc xin phòng bệnh cúm gia cầm, xem qua phương thuốc của Phong Minh đại khái thấy được mấy vị thuốc không thích đáng, nhưng nếu lại thay đổi một chút vẫn có chút khả quan.

Đường Tĩnh thản nhiên lên tiếng: Ta đu thương lượng với mấy vị Thái y." Lúc ấy đi cùng bọn họ tới Đồng thành còn có mấy vị Thái y y thuật cao minh.

"Không, không được để cho bọn họ biết nàng cũng đang nghĩ phương thuốc.: Mộ Dung Thiên Thần ngăn cản, thấy nàng khó hiểu đành giải thích: "Mấy Thái y này phần lớn là người của Thái tử, chúng ta kinh động tới bọn họ sẽ làm cho Thái tử hoài nghi. Chuyện này chỉ có nàng và Thẩm Phong Minh làm là được."

Đường Tĩnh hiểu rõ gật đầu: "Ta đi tìm Phong Minh."

"Được, chỉ là... chỉ là vất vả cho Lan nhi rồi." vẫn luôn chịu đựng theo hắn từ Vận thành, rời khỏi Vận thành tiếp tục bốn ba.

"Giữa phu thê còn khách khí như vậy." Đường Tĩnh cười nhẹ, trong mắt tình ý lưu chuyển.

"Vậy ta cần phải viết một bức thư cho Hoàng huynh nói tình huống nơi này, thuận tiện xem xét thể cục gần đây của Vận thành."

Thương lượng xong, hai người trước sau rời khỏi đại sảnh phân công nhau hành sự.

Phong Minh vội vàng chạy khỏi phủ Thái thú, ở cửa tìm mấy người dân đang cần chữa bệnh, làm cho mấy người dân sợ hãi liên tiếp lùi về phía sau. Phong Minh cũng không giải thích, cầm lấy cánh tay của bọn họ mà bắt mạch.

Mạch tượng không sau, nhưng phương thuốc của hắn kê sao lại không có tác dụng? Phong Minh nghĩ mãi không xong lại nhìn thấy mấy người xa lạ đang từ cửa vào phủ. Hắn nheo mắt đánh giá nam nhân áo xám cao gầy đi đầu, đúng là hắn.

35. Chương 35: Vui Vẻ (1)

Phong Minh bước nhanh đến cửa, ngoài cười nhưng trong lòng không cười, nói với nam tử áo xám: "Vị công tử này hình như là bằng hữu cũ của ta, có thể tìm một chỗ nói chuyện được không?"

Nam tử áo xám nhìn hắn một cái, thần sắc có chút cổ quái, xoay người phân phó với người phía sau: "Các người đi vào trước, nhớ không được kinh động tới người khác."

Mấy người khác nghe xong lời của hắn liền đi vào phủ, hắn nhìn một chút cũng theo Phong Minh đến chỗ yên tĩnh.

Nam tử áo xám vừa muốn hành lễ, Phong Minh lên tiếng ngăn cản hắn: "Ra ngoài không cần chú trọng, ta hỏi ngươi một câu, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?"

"Người đang nói cái gì, tiểu nhân nghe không hiểu?" Nam tử áo xám ngẩng mặt hỏi.

"Còn giả vờ?" Đôi mắt của Phong Minh như con chim ưng trừng mắt nhìn hắn.

Nghe xong lời này, gương mặt của nam tử áo xám có chút giãy dụa, hiển nhiên nam tử áo xám hiểu hắn đang nói gì, nhưng miệng vẫn như nút chai, "Nô tài chỉ có thể nói đây là ý của chủ tử."

"Vô nghĩa, ta đương nhiên biết đó là ý tứ của chủ tử các người. Vì sao phương thuốc lại không có tác dụng?"

"Cái này..." Chủ tử từng nói nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì không cần nói cho hắn biết, nam tử áo xám ngẩng đầu nhìn hắn một cái rồi lại cúi đầu.

"Nói." Phong Minh hung dữ trừng mắt với hắn. "Hiện tại chủ tử của ngươi không có ở đây, thủ đoạn của ta ngươi cũng biết rõ, ngươi xem mà làm đi."

Khiếp sợ sự uy nghiêm của Phong Minh, nam tử áo xám đành phải nói ra thực tế: "Là chủ tử nói, nói người nhất định sẽ quản, cho nên ở trong đó bổ thêm một loại thuốc, như vậy ngươi sẽ không phát hiện ra, không phải vậy... Nếu không sẽ làm trễ đại sự của chủ tử."

"Cho nên phương thuốc ta kê không có tác dụng?" Biết rõ ngọn nguồn, Phong Minh giật mình, không phải phương thuốc có vấn đề.

"Lần này là tới tìm Thái tử Thiên Dục?" Phong Minh thở ra, nam tử áo xám gật đầu, Phong Minh cũng không hỏi kỹ nữa, ca ca này của hắn từ trước tới nay đều có quyết định của mình.

"Về nói với đại ca, hắn muốn như thế nào là chuyện của hắn, ta vẫn như câu nói trước đây, dù hắn muốn làm như thế nào cũng không cần lấy tính mạng của người dân vô tội làm tiền cược. Nếu không ta sẽ không bàng quan đứng nhìn, ngươi đi đi."

Nói xong chính mình lập tức rời đi, còn một mình nam tử áo xám đứng đó thở dài như trút được gánh nặng, nhớ lại lời ban đầu của chủ tử nhà hắn, "Tiểu Ngũ mềm lòng nhất định sẽ tìm được phương thuốc cứu dân chúng trước Thái tử Thiên Dục, không bằng chúng ta tương kế tựu kế." Chủ tử nhà hắn đúng là anh minh thần võ, lương trước được Ngũ hoàng tử sẽ can thiệp. Bất quá cho dù hắn có phương thuốc cũng không sợ, chủ tử còn có chiêu sau để phòng hắn, nghĩ vậy nam tử áo xám thoải mái vào phủ Thái tử.

Đợi nam tử xám đi tới, Mộ Dung Thiên Tứ đã bị phiền không chịu nổi, nhìn mấy thị vệ gác cửa, lại không thể phát tiết lên bọn họ đành phải đi quanh phòng lớn vòng này vòng khác.

"Xấu hổ, tiểu nhân tới chậm, để Thái tử đợi lâu." Nam tử áo xám thông thả đi vào, khóe miệng mỉm cười như có như không, giải thích nhưng không có một chút xin lỗi, giống như chuyện hắn đến muộn hết sức bình thường.

Mộ Dung Thiên Tứ biết hiện tại không thể đắc tội hắn, gương mặt nở nụ cười: "Vô nghĩa, Bản cung cũng không có chuyện gì khác, phương thuốc đâu?" Không muốn so đo với hắn, Mộ Dung Thiên Tứ đi thẳng vào vấn đề.

Nam tử áo xám cũng không nóng nảy, "Nghe nói có người kê phương thuốc, bất quá dân chúng sau khi uống vào sau này bệnh tình càng ngày càng nặng hay sao?"

Mộ Dung Thiên Tứ nghe hắn nói vậy liền căng thẳng, nhưng gương mặt vẫn rất bình thản, "Là hắn không biết lượng sức mà thôi."

"Sao? Thì ra là có chuyện này. Nghe nói quý quốc nhân tài đông đúc, vốn nghĩ không cần phương thuốc, không nghĩ tới vẫn phải ra tay một lần." Nam tử áo xám vừa nghĩ vừa nói có chút khiêm tốn nhưng khí cao ngất trời.

Mộ Dung Thiên Tứ nhìn bộ dạng ngạo mạn của hắn hận đến ngứa răng, ở Vạn thành to lớn như vậy nếu có ai dám nói chuyện với hắn như vậy thì đã không thấy được ánh mặt trời ngày hôm sau rồi. Bất đắc dĩ hiện tại có việc cầu người, chỉ có thể nhẫn trước, sau này lại thu thập hắn.

Mộ Dung Thiên Tứ trong lòng thầm tính toán, gương mặt hiện lên sự thâm trầm.

Nam tử áo xám thầm giật mình, chủ tử nhà hắn đúng là thần toán (thần toán hay thần côn zây, hia hia), chuyện gì cũng tính toán hết rồi, không nghĩ Thái tử này đúng là không chịu được trêu chọc, thiếu kiên nhẫn như vậy...

"Nhưng mà phương thuốc này vẫn chưa đưa tới, dù sao chủ tử nhà ta đã đáp ứng người. Bất quá..."

"Bất quá cái gì?" Mộ Dung Thiên Tứ hỏi.

"Chủ tử nhà ta đoán rằng quý quốc cũng chỉ có thể dựa vào phương thuốc này đúng chứ?" Nam tử áo xám dương dương đắc ý.

"Bốp." Nghe vậy, Mộ Dung Thiên Tứ nặng nề cầm cái chén đập xuống, lạnh lùng nói: "Cái này không phải chúng ta đã nói rồi sao, hần hiện tại lại không muốn hợp tác nữa sao?"

"Đúng là đã nói xong, cũng không phải không mang phương thuốc cho người, chỉ là chủ tử nhà ta còn có chuyện muốn người thành toàn."

Mộ Dung Thiên Tứ hừ lạnh một tiếng, lúc này không phải là cầu mà là uy hiếp trắng trợn, bất quá hần cũng không có cách nào khả thi, "Nói đi, chuyện gì?"

"Chúng ta hàng năm đều phải cống nạp cho quý quốc, bất quá mấy năm gần đây dân chúng thu hoạch không tốt, người xem?" Nói tới đây, nam tử áo xám nhìn Mộ Dung Thiên Tứ.

Mộ Dung Thiên Tứ nuốt giận, còn tưởng là chuyện gì, "Cái này dễ tốt, sau khi xong chuyện này sẽ miễn cống nạp cho Tinh Lang quốc các người. Người xem như thế nào?"

"Vậy thì đa tạ Thái tử." Nam tử áo xám lập tức đứng dậy, vui vẻ chấp tay thi lễ, đây rõ ràng là tâm nguyện của chủ tử.

"Bất quá tiểu nhân trước là tới đây vì muốn giải quyết chuyện nhà của bốn quốc, phương thuốc ngày mai đúng giờ sẽ tự động đưa tới cho ngài."

"Vậy hôm nay người mang nhiều người tới như vậy làm gì?" Mộ Dung Thiên Tứ rõ ràng là không vui, giống như bị người khác đùa giỡn.

"Mấy người này là chủ tử để cho ta mang tới cho người, chủ tử sợ Đồng thành không an toàn nên để tiểu nhân trước mang mấy cao thủ võ công cao cường bảo vệ người."

36. Chương 36: Vui Vẻ (2)

"Bản cung có ám vệ của mình, không nhọc đến Tam hoàng tử rồi." Chuyện cười, hần đường đường là Thái tử một nước còn cần phải người của quốc gia khác tới bảo vệ. Nam tử áo xám cũng không để ý tới hần không lưu tình cự tuyệt, vẫn cười như cũ: "Người vẫn nên lưu lại đi, Đại hoàng tử của bốn quốc đã cảnh giác đối với Tam hoàng tử, sợ hần gây bất lợi cho ngài. Những người này đều được tể mi lựa chọn, đối với thủ đoạn của Đại hoàng tử cũng biết được. Người yên tâm, sau khi trở về Vận thành thì những người này sẽ rời đi. Đến lúc đó người muốn giữ lại cũng không được."

"Vậy thì để ta giữ lại đi." Nếu đã nói đến mức này, hần cũng không để cự tuyệt.

"Vậy tiểu nhân cáo lui trước." Nói xong, nam tử áo xám chấp tay lui xuống.

Đường Tĩnh trước khi rời khỏi đại sảnh ở cửa phủ gặp được Phong Minh mới trở về, xem ra tâm tình của hần đã hồi phục không ít, không thấy sự tức giận, sắc mặt đã hòa hoãn lại.

"Phong Minh người trở về đúng lúc." Đường Tĩnh cười chào hỏi.

"Vương phi." Nhìn thấy Đường Tĩnh, Phong Minh vẫn không được tự nhiên như cũ, thần sắc cổ quái.

"Phong Minh, mỗi người luôn có lúc sai lầm, người không cần để trong lòng." Đường Tĩnh không biết phải an ủi hần như thế nào, đành nói đơn giản vài câu.

"Ta đã xem qua phương thuốc người kê, cũng biết kê cực kỳ đúng, đại khái có mấy vị thuốc trộn sai, chúng ta chỉ cần tìm cái sai rồi sửa đổi, phương thuốc sẽ khả thi thôi."

Phong Minh thấy Đường Tĩnh không có ý trách mình nên trong lòng từ từ kiên định lại, sau đó không nói gì mà kéo nàng ra ngoài.

"Haiz, Phong Minh, người muốn làm gì?" Đường Tĩnh gọi một tiếng.

Phong Minh kéo nàng tới một chỗ rồi mới dừng lại, Đường Tĩnh nhìn quanh bốn phía: "Phong Minh, người dẫn ta tới đây làm gì?"

"Không phải người muốn thay đổi phương thuốc sao? Tất nhiên là phải tìm được chỗ sai kia rồi."

Đường Tĩnh giật mình, "Đúng rồi." Nói xong liền bước vào trước Phong Minh. Buổi sáng bọn họ thật sự bắt mạch cho dân chúng, hoặc mạch tượng có chút bất đồng.

Khoảng cách Phong Minh và Đường Tĩnh rất gần, hần thậm chí còn có thể ngửi được mùi hoa lan nhàn nhạt trên người nàng, đẹp dễ như nàng dù không có ánh mặt trời cũng vẫn xinh đẹp.

"Phong Minh, Phong Minh?" Đường Tĩnh nhẹ nhàng đẩy hần.

"À... Vương phi, có chuyện gì?" Phong Minh từ trong trầm tư lấy lại tinh thần.

"Một mỗi sao, sao lại không có tinh thần như vậy?" Đường Tĩnh đầy quan tâm.

Phong Minh khẽ cười, "Không có gì." Làm sao hần có thể không biết xấu hổ nói vì nghĩ đến nàng mà nhập thần.

"Không có việc gì thì tốt, đây là phương thuốc ta mới sửa đổi, người xem có gì không ổn?" rồi đưa phương thuốc cho Đường Tĩnh.

Cho tới trưa Đường Tĩnh vẫn bận rộn bắt mạch, còn giúp mấy người già lấy thuốc, cũng chưa từng nghỉ ngơi, cũng chưa kịp lau mồ hôi trên trán.

Phong Minh ngẩng đầu đưa tay nhận thuốc, không kịp nhận mà thay nàng lau mồ hôi trên trán.

Thân mình Đường Tĩnh rung lên, vẫn cười như cũ: "Nhanh nhận thuốc đi."

"A..a.." Cánh tay của Phong Minh dừng giữa không trung đưa tay đón lấy thuốc trên tay Đường Tĩnh.

Đường Tĩnh xoay người thở ra một hơi, xem ra sau này phải bảo trì khoảng cách nhất định với Phong Minh.

Ánh mắt Phong Minh tối xuống, nàng... đã phát hiện ra sao...

Hai người tự mình sắc thuốc cho dân chúng bị dịch bệnh uống vào, phân phó hạ nhân trông coi cho tốt rồi mới rời đi khu cách ly.

Đi được vài bước, đâm đầu vào bóng người cao ngất mặc áo choàng xanh đen.

Nhìn thấy người đi tới, vẻ mặt Đường Tĩnh vui vẻ đi nhanh về phía trước: "Sao chàng lại tới đây?"

Người vừa tới chính là Thần vương gia đang ôm Vương phi của hần vào trong lòng, giờ phút này cũng đang cười nhẹ: "Nàng không ở trong phủ, hỏi qua người giữ cửa mới nghe được nàng đang ở phía đông, ta đoán nàng đang ở đây nên tới."

"Cho nên chàng tới đón ta?" Đường Tĩnh mỉm cười, trong lòng hết sức ngọt ngào.

Tâm tư bị lời nói của Mộ Dung Thiên Thần mà gương mặt đỏ lên, phản bác nói: "Đương nhiên là không phải, ta thấy hình như các nàng đã tìm thấy được phương thuốc rồi à?"

"Ha ha." Đường Tĩnh cũng không vạch trần hần, trong lòng nàng hiểu là được rồi, sau đó nói hết những thành tựu sáng sớm nay làm được mà nói cho Mộ Dung Thiên Thần nghe.

Phong Minh chưa sót nhìn hai người bọn họ không xem ai ra gì mà tay trong tay gắt gao đứng cạnh nhau giống như không ai có thể lọt vào. Hần tự hỏi mình: "Hiện tại thu tay còn kịp sao?"

Đi được một đoạn, Đường Tĩnh quay đầu, Phong Minh vẫn ngây người đứng đó, Đường Tĩnh gọi hần một tiếng: "Phong Minh, nhanh cùng đi."

Mộ Dung Thiên Thần hừ lạnh một tiếng, trong lòng Phong Minh đang nghĩ gì hần cũng hiểu được, có lẽ hần (Phong Minh) vẫn chưa biết lúc hần (Phong Minh) nhìn Đường Tĩnh thì trong mắt liền hiện ra sự nhu tình. Hiện tại rốt cuộc cũng hiểu rồi sao, nhưng mà đã quá chậm.

Phong Minh đi lên phía trước, cung kính khom lưng: "Vương gia."

Mộ Dung Thiên Thần mặt không thay đổi gật đầu: "Vất vả rồi." Cũng không để ý tới hần, quay đầu cười: "Đói bụng sao? Ta đã để cho đầu bếp nấu sủi cá hấp thủy tinh món nàng thích nhất rồi."

"Thật sao? Chàng nói ta liền cảm thấy đói bụng."

”Đúng là con mèo tham ăn.”

”Ha ha.”

Phong Minh cô đơn đi sau bọn họ, nghe bọn họ nói chuyện ngọt ngào.

37. Chương 37: Vui Vẻ (3)

Bất tri bất giác đã về phủ Thái thú, Mộ Dung Thiên Thần và Đường Tĩnh về phòng của mình, Phong Minh cũng nhắc chân về phòng của mình.

“Phong Minh, về nghỉ ngơi cho tốt, lát nữa ta để cho người ta mang thức ăn qua cho người.”

“Đa tạ Vương phi, ta vẫn tự mình đi ăn.”

“Người còn khách khí như vậy, người mệt mỗi tối trưa vẫn nên nghỉ ngơi một chút đi.” Đường Tĩnh cười nhẹ. Phong Minh còn muốn nói thêm gì đó thì Mộ Dung Thiên Thần đã lộ vẻ không vui.

“Vương phi đưa người còn từ chối cái gì, nhận lấy đi.” Nói xong liền kéo Đường Tĩnh trở về phòng, Phong Minh bất đắc dĩ lắc người đi vào phòng.

”Làm sao chàng là dùng thái độ không tốt đó với Phong Minh?” Mới trở về phòng, Đường Tĩnh bắt đầu oán giận, cả đường đi không cho Phong Minh sắc mặt tốt, càng nghĩ càng thấy Phong Minh không đáng như vậy, “Thiệt thòi người ta vất vả giúp chàng tìm phương thuốc chữa dịch bệnh.”

Mộ Dung Thiên Thần cười cười nghe nàng oán giận cũng không tức giận, nghĩ thầm nếu không phải vì nàng hấn mới như vậy sao.

“Chàng đáng lẽ phải nói một câu chứ.” Lâu như vậy vẫn một mình nàng nói, hấn không nói một lời, giống như sự tức giận của nàng đều đánh vào bông, không một tiếng vang.

“Nói lâu khát nước rồi, có cần ta rót nước cho nàng không?”

“...” Đúng là nói vô ích. “Ta không nói cái này.”

“Được rồi, lần sau ta sẽ đối tốt với hấn.” Vừa nói vừa rót ly trà mang cho nàng.

“Không được gây khó dễ với hấn.” Đường Tĩnh bỏ lại một câu.

“Được, nàng nói cái gì thì là cái đó.”

Tuy nói vậy nhưng cần phải đối xử với hấn như thế nào là quyền định đoạt của Mộ Dung Thiên Thần hấn, chỉ là trước mặt nàng nên thu liễm một chút.

“a Tụ, bụng đồ ăn lên cho ta.” nàng ta ở bên ngoài nghe được liền gật đầu đi ra ngoài.

Cơm vừa bụng lên Đường Tĩnh cầm lấy đĩa vừa chuẩn bị ăn, Mộ Dung Thiên Thần nói với nàng: “Nàng ăn trước, ta đi bàn chính sự.”

“Chuyện gì không thể ăn cơm rồi đi sao?”

“Vừa mới nhớ tới, nàng ăn trước ta đi rồi về.” Nói xong hôn lên trán Đường Tĩnh một cái mới thỏa mãn rời đi.

Đường Tĩnh nhìn hấn rời đi liền phân phó a Tụ: “Dọn đi, chờ Vương gia trở về rồi ăn.”

Phong Minh ở trong phòng dùng bữa xong liền đứng trước cửa suy ngẫm, đột nhiên một con bồ câu trắng đưa tin rơi trên đầu vai của hấn, Phong Minh đưa tay đón lấy bồ câu ngoan ngoãn bay đến, hấn dỡ thư buộc trên đuôi con chim bồ câu, mở ra hiện ra bốn chữ cứng cáp có lực: “Mau trở về Vạn thành.” Xem ra hết sức khẩn cấp, nếu không không chỉ bốn chữ đơn giản như vậy.

Phong Minh cười khỏ một tiếng, hấn gấp như vậy sao?

Mộ Dung Thiên Thần trở về phòng thì Đường Tĩnh đang nằm, hần thấp giọng hỏi a Tụ: “Vương phi ngủ lúc nào?”

“Người đi Vương phi liền ngủ.”

Mộ Dung Thiên Thần nhú mày: “Không ăn cơm sao?”

“Vương phi nói muốn đợi người về cùng ăn.”

“Người lui xuống trước đi.” Nói xong lại thương tiếc thay nàng dịch người, nhìn gương mặt nàng yên tĩnh ngủ say trong lòng hần tràn đầy cảm động, cuộc đời này xem như thỏa mãn.

Đường Tĩnh tỉnh lại là lúc Mộ Dung Thiên Thần ngồi trước giường an tĩnh đọc sách câu được câu không, Đường Tĩnh mở đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, ngẩng đầu nhìn gương mặt tuấn mỹ của hần, ánh mắt Mộ Dung Thiên Thần dời mắt nhìn qua, “Sao lại tỉnh dậy nhanh vậy, ả ỉ nàng sao?”

Đường Tĩnh lắc đầu, “Không phải, hiện tại là lúc nào rồi?”

“Giờ Mùi, không muộn lắm, ngủ đủ sao?”

“Không ngủ nữa.”

“Vậy dậy dùng bữa đi.” Mộ Dung Thiên Thần thả sách xuống, đứng dậy phân phó a Tụ đang hầu hạ ở bên ngoài.

“Chàng còn chưa dùng bữa sao?” Đường Tĩnh nhú mày.

“Tất nhiên là chờ Vương phi của ta cùng dùng cơm.” Nàng Đường Tĩnh dậy tự mình thay nàng phủ thêm áo khoác, Đường Tĩnh chưa từng để người khác hầu hạ, cầm lấy quần áo trong tay Mộ Dung Thiên Thần: “Tự ta làm.”

“Được.” Mộ Dung Thiên Thần cũng không miễn cưỡng, cầm lấy quần áo của mình tự mặc.

A Tụ mới dọn xong đồ ăn, một gã sai vặt cụt kỳ vui vẻ chạy vào: “Vương gia, Vương phi.”

“Chuyện gì hấp tấp như vậy, không biết lớn nhỏ,” a Tụ nhìn thoáng qua quát.

Gã sai vặt lập tức hiểu rõ, cúi đầu đứng một bên. Mộ Dung Thiên Thần và Đường Tĩnh thu thập xong từ trong phòng đi tới: “Có chuyện gì mà hấp tấp như vậy?”

“Khởi bẩm Vương gia, Vương phi, mấy người uống thuốc xong đã hạ sốt, cảm thấy trong người thư thái hơn nhiều.”

“Thật sao?” Đường Tĩnh mừng rỡ, không ngờ có hiệu quả nhanh như vậy, còn tưởng nhanh nhất cũng phải chạng vạng mới có tin tức.

Mộ Dung Thiên Thần yên lòng, khuôn mặt đậm bạc hiện lên sự vui sướng: “Lại đi trông coi cho tốt, có tin tức gì nhanh chóng báo lại.”

“Vâng.” Nói xong cũng không hành lễ chạy nhanh như chớp.

Đường Tĩnh và Mộ Dung Thiên Thần nhìn nhau cười tươi, nếu thật sự thành công, tảng đá trong lòng bọn họ cũng rơi xuống được rồi.

“Ôi.” Đường Tĩnh vỗ ót, “Ta chỉ biết cao hứng mà quên nói với Phong Minh một tiếng.”

Vừa nói xong thì ngoài cửa truyền đến tiếng của Phong Minh: “Vương gia, Vương phi, Phong Minh có việc cầu kiến.”

Đường Tĩnh cười nói: “Đúng là nhắc tới Tào Tháo Tào Tháo đến, mau truyền, mời vào.”

Phong Minh đi vào Đường Tĩnh vui vẻ nói tin tức dân chúng chuyển biến tốt đẹp cho hần. Phong Minh nghe xong gương mặt cũng tràn đầy nụ cười.

“Đúng là việc vui.”

“Đúng vậy, ta cũng đưa thuốc gửi cho Quý thúc, có lẽ mấy ngày nữa sẽ có tin tức tốt. Phong Minh, ngày mai chúng ta lại đi xem.”

Lại đi xem? Nụ cười Phong Minh biến mất thay vào là sự chua xót. “Chỉ sợ không được rồi.”

“Không được? Vì sao?” Đường Tĩnh thu lại nụ cười, khó hiểu nói.

38. Chương 38: Đại Giá

“Thảo dân mới nghe được tin tức, trong nhà có việc phải nhanh chóng trở về Vận thành.” Sắc mặt Phong Minh nghiêm túc làm cho trái tim đang nhảy nhót của Đường Tĩnh lạnh đi mấy phần.

“Cực kì nghiêm trọng sao, làm sao lại gấp như vậy?” Buổi sáng còn tốt, đúng là quá đột ngột.

Mộ Dung Thiên Thần tiến lên nắm lấy tay Đường Tĩnh, “Đã có việc gấp thì để cho hần rời đi trước.” Nhìn như đang suy nghĩ cho hần.

“Thảo dân cảm tạ Vương gia thấu tình đạt lý.” Cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

Mộ Dung Thiên Thần nhú mày, “Bổn vương vẫn luôn như vậy.”

(Ta nghĩ thấy mùi thuốc súng bà con ạ ^_^)

Đường Tĩnh không nhìn thấy sóng ngầm giữa họ đã bắt đầu khởi động, hỏi Phong Minh: “Vậy lúc nào thì người khởi hành?”

“Bẩm Vương gia, Vương phi, chào từ biệt xong sẽ đi.”

Gấp như vậy. “Ta để cho a Tật chuẩn bị lương khô cho người ăn trên đường, về Vận thành chúng ta sẽ gặp lại. Đi đường cẩn thận.” Đường Tĩnh dặn dò.

Đáp ứng một tiếng liền lưu luyến nhìn nàng một cái rồi dứt khoát rời đi.

Nhìn bóng lưng rời đi của hần, Đường Tĩnh khẽ thở dài ngồi xuống dùng bữa với Mộ Dung Thiên Thần.

“Ầm.” Tin tức truyền đến chỗ Mộ Dung Thiên Tứ là lúc hần đang chìm đắm trong ảo tưởng, đột nhiên hần quăng đồ ly trà đang thưởng thức xuống đất, loảng xoảng một cái chiếc chần rơi vỡ, tiếng động lớn làm cho gã sai vặt sợ lập tức quỳ xuống thỉnh tội, nhưng hần không hiểu mình mắc tội gì.

“Bọn họ thực sự đã tốt?” Mộ Dung Thiên Tứ bởi vì phần nộ mà sắc mặt trở nên hung dữ.

“Vâng..” Gã sai vặt cúi đầu sợ hãi trả lời, Thái tử như vậy thật đáng sợ.

Làm sao có thể, làm sao có thể! Mộ Dung Thiên Tứ giống như bị rút hết sức lực xụi lơ dựa vào ghế, hần dùng hết tâm cơ bày ra kế hoạch hoàn hảo từ đầu tới cuối lại thay người khác làm giá y?

Tất cả đều oán hận lên người Lý Linh Lan, trong mắt Mộ Dung Thiên Tứ bắn ra lửa, hận không thể phá hủy toàn bộ. Hần chưa bao giờ biết Lý Linh Lan có năng lực như vậy, có thể giấu giếm nhiều... nhiều năm như vậy, coi hần như kẻ ngốc mà đùa bỡn xung quanh. Hiện tại hần hoài nghi có phải nàng và Mộ Dung Thiên Thần đã sớm cấu kết, đuổi theo sau lưng hần chỉ là thuật che mắt của bọn họ?

Không được! dưới áo choàng Mộ Dung Thiên Tứ nắm chặt nắm đấm, nếu không để cho ta sử dụng thì không thể cho người khác được lợi.

Gã sai vặt vụng trộm ngẩng đầu lên nhìn Mộ Dung Thiên Tứ một cái, thấy hần như sát thần nhìn chăm chăm phía xa, sắc mặt âm tình bất định, sợ tới mức đầu cúi càng thấp giống như muốn hạ thấp sự tồn tại của chính mình.

Rất lâu sau mới truyền đến âm thanh bình tĩnh của Mộ Dung Thiên Tứ: “Người lui xuống trước đi.”

“Vâng.” Gã sai vặt đã sớm hy vọng nghe được câu nói này, hần trả lời xong liền chạy nhanh như chớp.

Vận thành

Phong Minh một đường bôn ca vào giờ Thân đã đến trong thành, lẳng lặng tiến vào một ngôi nhà giả danh là Hoa Mỹ thanh lâu, nhìn đại sảnh hết sức náo nhiệt ồn ào tiếng người nhưng chỗ này yên tĩnh không có một bóng người, vốn đại sảnh đầy nữ tử xinh đẹp trang điểm đang lôi kéo khác nhân thì cũng không thấy đâu.

Mộ sự bất an tràn ra trong lòng, hấn cay mảy đi lên lầu hai, tú bà Đỗ nương đang sai người chuyển rất nhiều thùng đi xuống, Phong Minh nhìn bốn phía vẫn yên tĩnh như cũ, vẻ mặt lạnh lùng hỏi Đỗ nương: “Đây là có chuyện gì?” Âm thanh trong trẻo lạnh lùng làm cho Đỗ nương rung mình, nàng xoay người:

“Chủ tử.”

“Ta hỏi ngươi là có chuyện gì?”

“Vâng, là Thần Vương gia, chiều hôm qua người của hấn tới đây.” Quả nhiên là hấn, lúc nghe được tin từ Đỗ nương hấn đã hiểu, đoán được là hấn (MDTT) động chân tay, bất quá hấn không nghĩ tới Mộ Dung Thiên Thần sẽ phá hủy chỗ này.

Thanh lâu này là cọc ngầm chủ yếu ở Vận thành, bốn phía thông với chỗ tiếp nhận tin tức mỗi quốc gia, có thể nói là trạm trung chuyển các tin tức quan trọng. Bứt dây động rừng, hấn rút cọc ngầm chỗ này tương đương với việc hấn rút toàn bộ cọc ngầm ở Vận thành.

Trong lòng như rỉ máu, nhưng vẫn lạnh nhạt phân phó Đỗ nương: “Đi thăm dò xem chúng ta tổn thất bao nhiêu cọc ngầm.”

Đỗ nương nhận lệnh lập tức đi làm.

Đỗ nương vừa đi nhưng muốn nói lại thôi: “Chủ tử, nô tài vốn không nên lăm miệng việc riêng của chủ tử. Nhưng mà... Nhưng mà...” Tuy chủ tử luôn ôn hòa nhưng Đỗ nương theo hấn nhiều năm như vậy cũng hiểu được hấn là con sói đội lốt cừu, cho tới bây giờ hỉ nô không hiện ra mặt, theo nàng biết thì người đắc tội với hấn không ai sống tốt.

Đợi lâu không có âm thanh, “Rốt cuộc là có chuyện gì, nói.” Phong Minh lạnh lùng nói.

“Thần vương gia để lại một câu bảo ta nói cho người.” Biết bản thân áp a áp ứng để cho chủ tử không thể kiên nhẫn, nàng lập tức nói.

Phong Minh lấy lại tinh thần, sự bình tĩnh trên mặt có kẽ hở: “Nói cái gì?”

“Hấn nói cách xa Thần vương phi một chút, nếu không chuyện ngày hôm nay mới chỉ là bắt đầu.” Đỗ nương uyển chuyển truyền đạt ý của Mộ Dung Thiên Thần cho hấn.

“Ha ha.” Phong Minh cúi đầu cười nhẹ, hấn đương nhiên biết lời của Mộ Dung Thiên Thần không dễ nghe như vậy, hấn không mắng mình đã là cảm tạ trời đất rồi.

“Đã biết, người đi xuống đi.”

Phong Minh vào căn phòng hấn thường ở, hấn thật sự không ngờ Mộ Dung Thiên Thần vì để cho hấn rời xa ĐườngTĩnh có thể không tiếc bất cứ giá nào. Lần này mạng lưới tình báo của hấn bị tổn thất nặng nề như vậy, xem ra hấn không nên ở lại Vận thành, nên sớm quyết định. Nghĩ tới đây sắc mặt hấn ảm đạm, đây không phải là nguyện vọng của hấn sao, vì sao rồi đi còn có chút không nỡ?

Nhớ tới thiếu niên tuấn tú bất phàm ở Đồng Thiện đường, nhớ tới bằng hữu ở Đồng Thiện đường vui vẻ đùa giỡn, nhớ tới thiếu nữ có nụ cười tự nhiên xinh đẹp, sống cuộc sống vô cầu vô thúc phẫn khích, khoe môi Phong Minh nhếch lên nụ cười yếu ớt, cả người rút đi sự lãnh khốc, trở nên ảm áp mà bình tĩnh, dưới ánh mặt trời tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Đồng thành

Cấp dưới của Mộ Dung Thiên Thần làm việc rất nhanh, ngày hôm sau phần lớn dân chúng đều có chuyển biến tốt, nghe cấp dưới báo tin thắng lợi, Mộ Dung ThiênTứ đỏ mắt không thôi, “Ngũ đệ đúng là có năng lực, nhanh như vậy đã có thể giải quyết dịch bệnh, thật sự không thể quên công lao.”

“Đâu có đâu có.” Mộ Dung Thiên Thần khiêm tốn nói, “Vẫn ít nhiều nhờ công của Vương phi. Đúng là phải cảm tạ Phụ hoàng để cho ta cưới được Vương phi hiền lành giỏi giang như vậy.” Nói xong còn thâm tình liếc Đường Tĩnh một cái, Đường Tĩnh then thùng liếc mắt nhìn hắn một cái liền cúi đầu.

39. Chương 39: Đại Giá (tt)

Không nhắc tới thì thôi, nhắc tới càng làm cho hắn (Mộ Dung Thiên Tứ) càng tức giận, nhìn vẻ mặt “khiêm tốn” đó, hắn thật muốn chạy đến đánh hắn (Mộ Dung Thiên Thần) mấy cái mới có thể hả giận trong lòng. Lúc Lý Linh Lan đuổi theo phía sau hắn hoàn toàn không như vậy, lúc gả cho Mộ Dung Thiên Thần lại có năng lực lớn thế, đây không phải là đang tuyên bố hắn có mắt không biết nhìn vàng ngọc, đặt mặt mũi của hắn vào đâu.

Mộ Dung Thiên Tứ hừ lạnh một tiếng, nhìn hắn tức giận không thể phát tiết, tâm trạng Mộ Dung Thiên Thần rất tốt: “Hoàng huynh không phải nói hôm nay tìm được phương thuốc sao, Hoàng huynh so với đệ càng mạnh hơn, đệ vận khí tốt mới cưới được hiền thê, Hoàng huynh tự mình tìm được phương thuốc, thật bội phục, bội phục.”

“Người...” Mộ Dung Thiên Tứ vừa định phát tác, nghĩ lại như vậy không phải như ý hắn muốn sao, không được. Không thể mắc bẫy của hắn.

Mộ Dung Thiên Thần mỉm cười phản bác: “Không phải còn có thái y đi theo sao, bọn họ học thức như vậy còn sợ không tìm được biện pháp tốt hay sao?”

“À... ta đây lại thấy đám Thái y hai ngày nay còn chưa bước ra khỏi phủ Thái thú đấy.” Mộ Dung Thiên Thần nghĩ ngợi nói, cầm ly trà tong tày nhấp miệng, thuận tiện quan sát thần sắc của Mộ Dung Thiên Tứ.

Quả nhìn thần sắc hắn thay đổi, cuối cùng hiện ra một chút cổ quái, liền thở dài: “Dù phương thuốc bằng cách nào mà có được thì dân chúng cũng được cứu rồi.”

“Hừ.” Mộ Dung Thiên Tứ hừ nghe, công lao cứu dân chúng vẫn là của bọn họ, còn hắn đúng là dùng giỏ trúc múc nước chẳng được gì. Phụ hoàng coi trọng lần bệnh dịch này như vậy, nếu biết được tin vui này nhất định sẽ có thưởng, không chừng phe Nhị hoàng tử ở Vận thành đắc ý bao nhiêu.

Khóe mắt liếc đến Đường Tĩnh chỉ biết vâng lời ngồi đó mà không nói một lời, Mộ Dung Thiên Tứ càng giận dữ, chút ngoan độc nảy ra trong lòng.

“Không lẽ Thái tử thấy dân chúng được cứu liền không vui?”

“Hết sức vui, dân chúng hưởng phúc là phúc của xã tắc, Bản cung sao có thể không vui.” Mộ Dung Thiên Tứ giống như từ trong hàm răng nặn ra mấy chữ đó.

“Vậy là tốt rồi, thời gian không còn sớm, ta và Lan nhi tính toán đi dạo trên đường, Thái tử muốn đi cùng không?” Tuy đang hỏi Mộ Dung Thiên Tứ nhưng ánh mắt lại gắt gao nhìn chằm chằm vào Đường Tĩnh.

“Không đi.” Mộ Dung Thiên Tứ nhanh chóng đáp, đi làm cái gì, chẳng lẽ nhìn các người ân ái sao.

“Được, vậy chúng ta đi.” Nói xong cùng Đường Tĩnh xuất môn.

Nhìn thấy gương mặt Mộ Dung Thiên Tứ xanh mét, trong lòng Đường Tĩnh cũng không muốn nhìn, mỗi lần Mộ Dung Thiên Thần làm cho hắn tức chết, chọc vào tử huyệt của hắn, hắn không có cách nào để nói. Im lặng một lúc, Đường Tĩnh mở miệng: “Các người là huynh đệ, chàng tội gì phải vậy.” Mỗi lần gặp mặt đều không vui, chớ dù thế nào thì cũng là chung dòng máu.

“Nàng nghĩ rằng ta không muốn như nàng nghĩ sao?” Mộ Dung Thiên Thần cười khổ: “Không nói lần này là để cho hắn tỉnh táo một chút, nếu không phải nhiều lần chống hắn, thì ta làm sao có thể sống sót ở thâm cung ăn tươi nuốt sống này?”

Đường Tĩnh tức cười, nàng làm sao có thể quên được Hoàng cung làm gì có tình thân, chỉ sợ độc trên người Mộ Dung Thiên Thần, hắn không thoát được liên quan, nếu không nắm chắc cán chuôi của hắn, Mộ Dung Thiên Thần sợ không thể sống tới ngày hôm nay.

Nàng tin Mộ Dung Thiên Thần sẽ xử lý tốt việc này, lại tự nhiên đổi sang đề tài khác: “Dân chúng nơi này khỏi hẳn là chúng ta có thể về Vận thành rồi hả?”

“Như thế nào, nhớ nhà sao?” Mộ Dung Thiên Thần sủng nịnh cười.

“Ừ.” Đường Tĩnh gật đầu, không có tiểu nha đầu Xuân Ngọc bên cạnh huyên náo nàng đúng là không quen, còn có Đồng Thiện đường thì làm sao bây giờ, nhóm Quý thúc có tốt không? Bất tri bất giác nàng ở đây đã nhớ mong nhiều người như vậy, thật sự đã dung nhập vào Vận thành rồi.

“Nàng xem nơi này bởi vì dịch bệnh mà trở nên hoang phế, còn cần phải làm nhiều thứ, chúng ta sao có thể rời đi như vậy được. Tục ngữ nói đưa phật phải đưa đến Tây Thiên, ta định xin chỉ Phụ hoàng ở đây một thời gian để cai quản Đồng thành, có được hay không?” Mộ Dung Thiên Thần chờ mong nhìn Đường Tĩnh, cực hy vọng nàng tán thành.

Đường Tĩnh cười nhẹ: “Đương nhiên tốt.” Chỉ cần là việc hẳn muốn làm, nàng đều đồng ý.

“Chỉ là... Chỉ là khổ nàng, chi phí ăn mặc đều thua Vận thành, còn ở nơi này bôn ba.” Mộ Dung Thiên Thần đau lòng nắm tay nàng. Hẳn nghĩ không cần quản nhiều thứ làm gì, chỉ cần cùng nàng nhàn vân đã hạc làm một đôi uyên ương giống như thần tiên bầu bạn bên nhau.

“Làm sao có thể, nơi này non xanh nước biếc, có chàng và ta, không có những phiền hà nhỏ nhặt, thật sự rất tốt.” Đường Tĩnh lắc đầu cười, bộ dáng hết sức hưởng thụ.

Sống với nhau lâu như vậy, nàng làm sao không biết hẳn nghĩ gì, nhưng hẳn đâu biết rằng chỉ cần nơi nào có hẳn đều là thiên đường

40. Chương 40: Kẹo Hồ Lô

Một dòng nước ấm chạy vào trong tim, Đường Tĩnh không thềm để ý tới sự áy náy của hẳn. Ở chung càng lâu nàng càng thiện lương, sẵn sàng thêm rung động lòng người, hẳn càng lúc càng cảm thấy có lỗi với nàng, bản thân có thể cho nàng lại quá ít.

“Ta... ta...” Lấy ra dũng khí thật lớn nhưng hẳn còn chưa nói xong, Đường Tĩnh vênh tai nghe nhưng không nghe được gì.

Đường Tĩnh thấy vậy, nhìn bộ dáng xoắn xuýt của hẳn cũng hiểu hẳn muốn nói gì, phu thê vốn ngang hàng, dù người nào trả giá nhiều hơn đều là người tình ta nguyện mà thôi.

“Không cần nghĩ nhiều như vậy, chúng ta làm vậy không phải vì muốn cuộc sống của chúng ta tốt hơn sao, để ý nhiều vậy làm cái gì.” Đường Tĩnh trở tay nắm lấy tay hẳn, dựa vào lòng hẳn.

“Chỉ cần chàng nhớ kĩ ta tốt là được rồi.” Sau đó nàng lại nói nhỏ thêm một câu: “Đứa ngốc.”

Khóe miệng Mộ Dung Thiên Thần nhếch lên nụ cười lớn, ôm Đường Tĩnh đi về phía trước.

Biết dịch bệnh đã được khống chế, dân chúng cũng không sợ hãi nữa, từ từ đi lại trên đường. Có mấy ông chủ lớn mật khai trương cửa hàng lần nữa, tiểu nhị lại đứng ngoài cửa chào khách.

Đường phố vốn ít người, Mộ Dung Thiên Thần và Đường Tĩnh tuần nam mỹ nữ đẹp mắt, nhiều người đi đường không tránh được mà nhìn nhiều hơn một chút, nữ tử rúc vào cạnh nam tử, nam tử mặt mày dịu dàng nhìn chăm chăm vào nàng, thường cúi đầu hỏi han ân cần, nữ tử thì thoảng che miệng cười nhẹ, ghen chết người ngoài.

“Nàng muốn ăn cái gì?” Mộ Dung Thiên Thần vừa đi vừa hỏi.

“Sao hả?” Hỏi mấy lần đều không được đáp lại, hẳn ghé mắt nhìn theo ánh mắt của nàng, thấy một ông lão hơn sáu mươi đang cầm mấy chuỗi kẹo hồ lô, viên tròn đỏ tươi bên ngoài bọc một lớp đường mỏng nhạt, dưới ánh sáng mặt trời càng trở nên óng ánh trong suốt.

Đường Tĩnh nhếch miệng, nhìn chăm chăm vào viên kẹo hồ lô kìm không được mà nuốt nước miếng, thật mồn cắn một miếng nếm thử.

Nhìn bộ dáng nàng trông mong kẹo hồ lô như con mèo tham ăn, hần không khỏi buồn cười, hần ngược đãi nàng sao, một chuỗi kẹo hồ lô liền trở thành bộ dáng tham ăn như vậy.

Cười cười ngăn lại ông lão kia: “Lão bá, ta mua hết mấy cái này.” NOi xong tử trong tay áo lấy ra mấy đĩnh bạc vụn đưa cho ông lão.

“Đều mua hết sao?” Ông lão giật mình hỏi, nắm chặt kẹo hồ lô.

“Đúng vậy.” hần bắt đắ dĩ nói. “Nương tử nhà ta rất muốn ăn, nên đều mua hết.” Nói xong ngược lại còn sủng nịnh nhìn Đường Tĩnh.

“Cái này...” Ông lão có chút khó xử, tuy nói mua hết đối với ông rất tốt nhưng nhìn hai người bọn họ không ăn hết được nhiều như vậy chẳng phải sẽ rất lãng phí, nhớ tới lão bà nhà ông hiện tại khổ cực nấu kẹo đường, mỗi chuỗi kẹo hồ lô đều là tâm huyết của nàng.

“Này, ta là heo hay sao mà ăn nhiều như vậy.” Đường Tĩnh buồn bực đẩy hần, từ trong cây cọc rơm, lấy một chuỗi kẹo hồ lô: “Một chuỗi là đủ rồi.”

“Ha ha.” tiếng cười trầm thấp lộ ra vẻ sung sướng, hần dịu dàng nói: “Được, vậy thì một chuỗi.” Vẫn như cũ cầm bạc vụn trong tay đưa cho ông lão.

“Không, không, không.” Ông lão vội vàng phát tay, “Không cần nhiều như vậy.”

“Ông cứ cầm đi.” Đường Tĩnh cầm tiền đưa cho ông lão, lôi kéo Mộ Dung Thiên Thần đi nhanh.

“Đúng là bồ tát sống a.” Nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, ông lão nhỏ giọng lẩm bẩm.

Đường Tĩnh lắc lắc chuỗi kẹo hồ lô trong tay, cảm thấy thỏa mãn chán một cái giòn tan, miệng không nhịn được phát ra tiếng vang. “Ừm, ăn ngon quá, vẫn là hương vị này, cho vào miệng chua chua ngọt ngọt, ngọt mà không ngấy, chua mà không xót răng.”

Bộ dáng say mê của nàng hấp dẫn hần: “Ăn ngon như vậy sao?” Không phải chỉ là một chuỗi kẹo hồ lô thôi sao.

“Đương nhiên rồi.” Nàng thỏa mãn lắc đầu, lại ăn vào hương vị chua ngọt như cũ.

“Ta đây cũng ném thử một miếng.” Mộ Dung Thiên Thần dở tính trẻ con nói.

“Không cho.” Đường Tĩnh cầm chuỗi hồ lô quơ quơ trước mặt hần rồi chạy đi.

“Ta muốn ném một miếng.” Hần đuổi theo, chạy tới chỗ nào đều lưu lại tiếng cười như chuông bạc.

Bọn họ vừa đi dạo vừa ăn, thuận tiện nhìn sự phát triển nơi này, mãi đến lúc mặt trời lặn về phía tây mới lưu luyến về phủ Thái thú.

Mặt trời lặn về phía tây xuyên qua cửa sổ chiếu vào những tia sáng mờ nhạt, không có đèn căn phòng càng tối. Mộ Dung Thiên Tứ ngồi một góc nhìn chăm chăm vào đồng hồ kim và kỳ trân dị bảo trên bàn, nhìn xuống ý nghĩ muốn phá vỡ bọn họ.

Chẳng lẽ Mộ Dung Thiên Tứ hần muốn là những thứ này sao. Nhớ tới có người vừa báo: “Chủ tử vừa gửi mật báo, Thần vương gia rút cọc ngầm của chúng ta ở Vận thành, phần lớn thể lực bị hao tổn, chỉ sợ sắp tới không thể liên lạc với ngài.”

Mộ Dung Thiên Thần, Mộ Dung Thiên Thần, hần đối với hần (MDTT) vẫn quá nhân từ hay sao, quả thật là cầu biết cần người, hần thật sự bị hần (MDTT) che mắt.

Mộ Dung Thiên Thần và Đường Tĩnh vừa đi chơi trở về hoàn toàn không biết gì cả. Bọn họ cao hứng về phủ Thái thú thương lượng với hần chuyện phát triển Đồng thành sau này.

Đồng thành là huyện tiếp giáp hai nước, cùng quốc gia khác mậu dịch cực kì tiện lợi, cho nên Mộ Dung Thiên Thần chủ trương đối ngoại phát triển buôn bán ở nơi này. Hần nói ra những tính toán đơn giản với Tiết thái thú, Tiết thái thú làm qua nhiều năm kiến thức rộng rãi, rất nhanh chỉnh sửa kế hoạch của Mộ Dung Thiên Thần.

Mộ Dung Thiên Thần và Đường Tĩnh nghe xong đều gật đầu, khen: “Tiết thái thú nếu sớm đến cai quản Đồng thành có lẽ cũng không đến mức này, giao Đồng thành cho người Bồn vương cũng yên tâm.”

“Vương gia khích lệ rồi.” Tiết thái thú khiêm tốn.

“Thái thú quá khiêm nhường rồi, chuyện về Đồng thành liên toàn quyền giao cho Thái thú, Bồn vương ở đây nhiều ngày, nếu có gì cần thì trực tiếp đi tìm Bồn vương.” Ý tại ngôn ngoại không cần Thái tử đồng ý.

“Đa tạ Vương gia.” Tiết thái thú lớn tiếng cảm tạ, toàn quyền quyết định tương đương với việc gia toàn bộ quyền hành cho hắn, đây là sự tín nhiệm của Vương gia đối với hắn, hắn thề son sắt bảo chứng: “Hạ quan nhất định dốc hết toàn lực.”

“Được, vậy phải làm phiền Tiết đại nhân rồi. Thời gian không còn sớm, người lui xuống trước đi.”

“Vâng, thuộc hạ cáo lui.”

Đường Tĩnh nhíu mày nghiêng đầu nhìn hắn, hắn mỉm cười thưởng thức miếng ngọc bên hông: “Lan nhi nhìn chăm chăm vào Bồn vương không lẽ nhìn thấy Bồn vương rất tuần tú sao?”

41. Chương 41: Kẹo Hồ Lô (tt)

“Phốc.” Đường Tĩnh không nhịn được mà cười, hơi trừng mắt nhìn hắn: “Làm gì có ai khen mình tuần tú.” Dừng lại một chút: “Chàng nói không cần Thái tử đồng ý, vậy chỗ Thái tử?” Biểu tình ngưng trọng hiện lên sự lo lắng.

“Đầu Lan nhi càng ngày càng không sử dụng được.” Mộ Dung Thiên Thần dùng tay trái nhẹ nhàng nâng cằm Đường Tĩnh: “Chẳng lẽ bị ta làm hư rồi hả?” Nói xong không quên hôn trộm trên mặt nàng.

Đường Tĩnh đưa tay “Bốp” một cái, phất sạch tay hắn, ở cùng một chỗ lâu nàng càng hiểu rõ, đây là phương pháp hữu hiệu nhất, không thể phân rõ phải trái với hắn càng nói hắn càng cần quấy.

“Lan nhi, nàng sao lại nhẫn tâm xuống tay như vậy.” Mộ Dung Thiên Thần vỗ tay phải lên tay trái, hai mắt dăm lệ nhìn nàng.

Nhìn hắn, Đường Tĩnh trừng mắt, chiều này hắn lần nào cũng sử dụng.

Đường Tĩnh không để ý tới hắn, đột nhiên trầm mặc.

“Được rồi, không náo loạn nữa.” Rốt cuộc Mộ Dung Thiên Thần chịu thua nói.

Lúc này Đường Tĩnh mới xoay người, “Nói đi.”

“Thật sự Lan nhi không nghĩ ra được sao?”

Đường Tĩnh lắc đầu, chẳng lẽ như hắn nói, chính mình được sủng quá nên chỉ số thông minh giảm đi.

“Lan nhi nghĩ xem Đồng thành này có ưu thế địa lý như thế nào?”

Ưu thế địa lý... Đường Tĩnh trầm ngâm, ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt lóe lên những tia sáng, như nhìn thấy trong lòng Mộ Dung Thiên Thần.

“Nghĩ ra rồi hả?” Mộ Dung Thiên Thần hạ giọng.

“Hiểu được mấy phần.”

“Nói nghe một chút.” Mộ Dung Thiên Thần cổ vũ nàng.

“Đây là nơi giao nhau giữa hai nước, cũng là cửa ngõ của Vận thành, nếu giữ được nơi này có thể nắm giữ được kinh tế của Vận thành.”

“Không chỉ như vậy, nếu một ngày hai nước giao chiến thì thủ ở nơi này là có thể bảo vệ Vận thành. Cho nên không thể để Thái tử có được nơi này. Chỉ có lung lay được Tiết thái thú thì mới có thể nắm được Đồng thành.”

Đường Tĩnh gật đầu. “Mưu tính sâu xa, đúng là lão hồ ly.”

Mộ Dung Thiên Thần nhún vai, hiển nhiên rất hưởng thụ lời khen của nàng.

Mộ Dung Thiên Thần và Đường Tĩnh vẫn ở lại Đồng thành, dân chúng dần dần tốt hơn, từ trong khói mù ôn dịch bắt đầu sinh hoạt lại từ đầu. Mấy ngày nay Mộ Dung Thiên Thần vẫn ở trong phòng không rời đi, Mộ Dung Thiên Thần cũng không nói gì thêm chỉ dặn dò hạ nhân đúng giờ đưa cơm cho hắn, ngàn vạn lần không được để hắn chịu đói.

Hắn và Đường Tĩnh mỗi ngày xuất môn đi khắp nơi du ngoạn, không có gì ràng buộc nên hai người hết sức thư thái. Hôm nay cùng Mộ Dung Thiên Thần đi vùng đất hoang chơi đùa, khổ trở về Mộ Dung Thiên Thần còn ngắt một bó hoa dại thật lớn tặng cho nàng.

Đường Tĩnh nhìn bó hoa lớn màu tím không biết tên ở trong lòng, tâm tình rất tốt, nở nụ cười sáng lạn, ngọt ngào nói: “Thì ra Vương gia của chúng ta cũng biết cách dỗ cho nữ nhân vui vẻ nha.”

“Vây cũng phải xem đó là ai.”

Đường Tĩnh bĩu môi, kiêu ngạo.

Vốn để lâu nên hoa dại đều có chút héo úa, bất quá nàng vẫn phân phó để a Tụ tìm một cái bình cắm nó vào.

a Tụ tìm một cái lọ thủy tinh cao cổ thả vào đặt trên bàn sẽ dễ thấy, lại thuận tay đưa cho Đường Tĩnh một ly trà nóng.

Đường Tĩnh thỏa mãn gật đầu, “Vẫn là a Tụ hiểu ta.” a Tụ cười cười không nói gì.

Đường Tĩnh ngày càng thích a Tụ này, bộ dáng thanh tú không nói, không nói nhiều nhưng chân tay làm việc nhanh nhẹn, mọi việc trước khi Đường Tĩnh nghĩ đến đều chuẩn bị thỏa đáng. Bình thường ở cùng Đường Tĩnh cũng bớt nhớ tới Xuân Ngọc.

“a Tụ, không bằng chờ đến lúc ta về Vận thành, ngươi về cùng ta có được không?” Đường Tĩnh uống mấy ngụm nước trà trong tay nghiêng đầu hỏi a Tụ. Nghe nói vậy, a Tụ buông lỏng tay, run lên: “Vương phi nói đùa, nô tỳ là người thô thiển, sao có thể cùng Vương phi về Vương phủ?”

“Là không dám hay không muốn?” Đường Tĩnh hỏi, a Tụ cả kinh, “Vương phi nói sao?”

“Nói cái gì, đương nhiên là nói chuyện.” Nói xong đặt ly trà xuống, đi tới chỗ a Tụ, ở bên người nàng ngửi ngửi, hắng mũi: “Ừ, ta ngửi được mùi không giống.” Lại ngửi một lần nữa: “Là hương vị gì vậy?” Đường Tĩnh nghi ngờ nhìn a Tụ.

42. Chương 42: Sửa Trị Thái Tử (1)

Nghe vậy, a Tụ ‘bùm’ một tiếng quỳ xuống đất, “Vương phi tha mạng, nô tỳ không phải cố ý.” a Tụ dập đầu cầu xin tha thứ, am thanh đụng đầu xuống đất giống như kim đâm vào tim Đường Tĩnh, đau đớn.

(Mũi đã thính, ngửi được cỗ âm mưu đây rồi)

Nàng tự hỏi nàng đối với a Tụ không tệ, bình thường mua gì về đều cho nàng một ít. Nàng ấy tỉ mỉ, chu đáo hầu hạ, sự thật tình đó Đường Tĩnh có thể cảm nhận được không phải là giả, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì.

“Vì cái gì?” Đường Tĩnh nhẹ giọng như tận lực áp chế sự thất vọng, trong mắt vừa có bi thương vừa phần nội, nàng chưa bao giờ nghĩ a Tụ thành thật lại phản bội chính mình.

“Vương phi.” Còn chưa mở miệng, a Tụ đã khóc thành tiếng, nàng biết, nàng làm cho Vương phi thất vọng rồi. Chính mình tuy là hạ nhân nhưng Vương phi chưa bao giờ bày ra vẻ chủ tử, vẫn chân thành đối đãi như tỷ muội, không coi nàng như hạ nhân.

“Có thể gặp được Vương phi là phúc khí của a Tụ. Nếu như... Nếu như có kiếp sau, a Tụ nhất định báo đáp Vương phi.” Nói xong liền trang trọng dập đầu ba cái rồi đâm đầu về phía cột cạnh cửa.

Đường Tĩnh nhanh nhẹn ngăn nàng lại, “Ngươi tội gì phải như vậy.”

"Ta, là ta có lỗi với Vương phi."

"Rốt cuộc là có chuyện gì?" Đường Tĩnh truy hỏi. "nếu có nỗi khổ tâm gì phải nói ra mới có thể giải quyết đúng không?" Đường Tĩnh dẫn dắt từng bước.

Nàng tình nguyện tin tưởng a Tụ vì có nỗi khổ riêng chứ nguyện không tin một người có trái tim trong sáng như vậy lại là một con sói mặt trắng.

"Vương phi không nên hỏi, cái gì nô tỳ cũng không nói." a Tụ bịt chặt miệng quyết chí nói.

Đường Tĩnh nhìn chằm chằm vào nàng mãi không nhìn được cúi đầu thản nhiên mở miệng: "A Tụ, từ nhỏ nuôi tại khuê phòng, Vương gia cũng bị bệnh quán thân suốt ngày không ra khỏi phủ. Ta tự nhận chúng ta không có làm chuyện gì thương thiên hại lý, hẳn sẽ không có cừu hận với người."

"Vương phi..." a Tụ bị thương mở miệng, đến bây giờ Vương phi vẫn cho nàng cơ hội "Chẳng lẽ Vương phi không kỳ quái nô tỳ sao?"

"Quái nhưng làm sao có thể trách, chẳng lẽ tình cảm mấy ngày nay là giả. Bất quá ta càng tin người có nỗi khổ trong lòng, người có bằng lòng với ta hay không?" Bị thương vì bị phản bội qua đi Đường Tĩnh dần bình tĩnh lại, đầu óc phân tích chuẩn xác mọi chuyện từ đầu tới cuối.

a Tụ cúi đầu, Đường Tĩnh cũng không ép nàng, có đôi khi càng làm cho mọi chuyện khẩn trương ngược lại sẽ phản tác dụng.

Do dự hồi lâu, a Tụ mới mở miệng: "Là Thái tử để cho nô tỳ hạ dược vào trong ly trà của người, hẳn nói nếu ta không làm thì sẽ lấy tính mạng người thân của ta."

"Người thân, không phải người không còn cha mẹ sao?" Đường Tĩnh hỏi, trước đó vài ngày nàng vẫn nghe nói a Tụ đơn độc một mình, không có bà con thân thích.

"Vâng... đúng vậy." Mặt a Tụ đỏ bừng.

"a..." Đường Tĩnh mỉm cười, "Là Thanh Phong sao?"

"Vương phi?" a Tụ giật mình mở to mắt nhìn nàng, nàng tự nhận bọn họ che giấu cực kỳ tốt, trong phủ hầu như không có ai phát hiện.

Khóe mắt Đường Tĩnh hiện lên ý cười, "Từ lúc hẳn dẫn người tới đây ta đã nhìn ra." Đường Tĩnh không dám nói tới chuyện khác nhưng quan sát người khác vẫn có mấy phần khả năng.

a Tụ ngại ngùng nở nụ cười, vẻ mặt dịu dàng: "Ta từ nhỏ sống nhờ ở phủ Thái thú, không có bằng hữu nào, Thanh Phong ca ca vẫn đối với ta rất tốt, hẳn giống như ca ca chiếu cố ta."

"Cho nên Thái tử lấy hẳn để áp chế người?"

"Vương phi, người và Vương gia là đại ân nhân của Đồng thành chúng ta, ta thật sự xin lỗi người." Nói xong lại trình trọng dập đầu.

"Nếu biết lỗi mà vẫn làm như vậy? Là vì ta không bằng Thanh Phong ca của người sao?" Đường Tĩnh nâng a Tụ dậy.

"Vương phi người tha thứ có ta rồi hả?" a Tụ không tin.

"Ha ha, Thanh Phong ca của người biết người làm như vậy sao?"

"Hắn không biết." a Tụ lắc đầu, nếu hẳn biết rõ sẽ không làm như vậy, còn có thể mang nàng vong ân phụ nghĩa, nhưng nàng không muốn Thanh Phong ca chết, nàng không nỡ.

"Ta uống vào ly trà này rồi, người muốn như thế nào?"

"Ta sẽ nhảy xuống giếng tự sát, báo đáp Vương phi đã đối tốt với ta.: "

"Ta nguyện để Thanh Phong ca có được hạnh phúc." Là nàng không có phúc khí ở cùng một chỗ với Thanh Phong ca.

Đường Tĩnh nở nụ cười, cầm lấy cốc trà đổ vào trong chậu hoa mẫu đơn đang nở sắc màu rực rỡ. "Tĩnh cảm của người đối với hần, Thanh Phong đúng là hạnh phúc."

A Tựu bình thường trở lại, vài ngày nay đúng là không thể bằng tình cảm nàng và Thanh Phong hai mươi mấy năm qua.

Cây Mẫu Đơn đang tươi tốt sau khi đổ cốc trà xong lập tức héo rũ, có thể so với củi khô mười năm. Tựu mở to mắt, "Làm sao có thể, làm sao có thể như vậy được?"

"Không tin?" Đường Tĩnh xoay người: "Lúc đó Thái tử nói với người như thế nào?"

"Hần nói hần chỉ làm cho người ngủ say mấy canh giờ, hần chỉ muốn dọa Vương gia." Sớm biết là độc được thì nàng không bao giờ dám làm vậy.

"Thật đúng là ngốc." Đường Tĩnh sờ sờ khuôn mặt đang nhăn lại của a Tựu, "Người khác nói cái gì đều tin, sau này bị người ta bán cũng không biết."

"May mắn Vương phi không uống." trong lòng a Tựu vẫn cảm thấy sợ hãi. "Làm sao Vương phi biết trong trà có độc?"

"Chẳng lẽ người quên ta là đại phu sao? người vừa bưng lên ta đã ngửi thấy mùi thơm trong trà rồi." Chỉ là không nghĩ ra được thứ gì, nhưng mỗi loại đều có thể chết người.

43. Chương 43: Sửa Trị Thái Tử (2)

"A... A... cảm ơn trời đất, cảm ơn trời đất." a Tựu vui vẻ than thở, nói xong lại quỳ xuống: "Thỉnh Vương phi trách phạt, nô tì không một câu oán hận."

"Người đứng lên đi, ta không trách người."

"Vương phi thật sự không trách nô tỳ sao?" a Tựu vui vẻ, nhưng vẫn mang theo sự dè dặt, có chút lo lắng.

"Đương nhiên, người đứng lên đi," Tục ngữ nói, người không phải là thánh hiền, không có nói quá, nàng vẫn nguyện ý tin tưởng a Tựu là cô nương thiện lương.

"Thất thần làm cái gì, nhanh đứng lên đi, không lẽ còn muốn ta đỡ người."

"Không dám, không dám." Nói xong liền vội vàng đứng lên.

"Cho người." Đường Tĩnh đưa cho nàng mấy bao thuốc bột màu đen.

"Vương phi, đây là cái gì?" về mặt a Tựu đầy cảnh giác.

"Cầm lấy, cái này không phải cho người."

"Đó là?" Đưa qua, Đường Tĩnh nhẹ giọng bên tai A Tựu phân phó mấy câu, càng nói sắc mặt Tựu càng trầm xuống.

"Đi đi, nhanh đi đi." Sau khi nói xong Đường Tĩnh cảm thấy mỹ mãn nói.

"Vương phi, phải làm như vậy sao?" Về mặt Tựu có chút không tình nguyện.

"Không đi ta liền nói chuyện hôm nay cho Thanh Phong ca của người." Về mặt Đường Tĩnh giống như sát thần hù dọa nàng.

"Đừng, đừng, ta làm, ta lập tức đi làm." a Tựu xua tay, ngàn vạn lần không được để cho Thanh Phong ca biết.

"Được rồi, nhanh đi đi." Đường Tĩnh đổi giận thành vui, cười hì hì nói: "Sau khi xong việc ta để cho người và Thanh Phong ca của người thành thân, như thế nào?"

Nghe nói thế, sắc mặt vừa mới thả lỏng trong nháy mắt không còn chút máu.

"Làm sao vậy, thành thân không phải nên vui hay sao?" Làm sao lại bị thống như vậy.

"Có điều Vương phi không biết, cha mẹ Thanh Phong ca không đồng ý."

"Không đồng ý, vì cái gì? Trai tài gái sắc, ta thấy cực kì xứng đôi nha." Đường Tĩnh không đồng ý, "Làm gì có chỗ nào không xứng."

"Thanh Phong ca sau này sẽ làm quản gia ở trong phủ, ta, ta chỉ là một tiểu nha đầu, không cha không mẹ, ta không xứng với Thanh Phong ca." Bên trong chưa xốt lộ ra mấy phần chờ mong.

"À... ta tưởng là cái gì." Đường Tĩnh giật mình, nàng còn tưởng có chuyện gì lớn, "Yên tâm đi, chờ người làm xong việc này cho ta, xem Thanh Phong ca của người có đồng ý hay không, chẳng lẽ ngay cả mặt mũi của Vương phi hần cũng không cho?" Đường Tĩnh xuất ra cái giá của Vương phi ngồi xuống ghế, có mấy phần uy nghiêm.

A Tật nhìn chằm chằm vào nàng, Đường Tĩnh yên lặng, vẩy tay: "Đi làm chính sự đi, chuyện khác chờ trở về rồi nói."

"Vâng." a Tật vội vàng chạy đi.

Đường Tĩnh ở phía sau thu lại nụ cười, khuôn mặt nghiêm mấy phần giận dữ, nàng đã nhường nhịn hần mấy phần vậy mà hần còn muốn mạng của nàng. Không thể đối cứng với hần, nhưng còn có thể làm trò mờ ám, không ảnh hưởng đến toàn cục.

Buổi chiều, Mộ Dung Thiên Thần không cho chuyện gì cùng Đường Tĩnh ở trong phòng đọc sách, trong viện đột nhiên truyền đến tiếng quỷ khóc sói gào giống như heo bị giết. Nghe được âm thanh, Mộ Dung Thiên Thần nhíu mày, "Âm thanh gì vậy?"

Đường Tĩnh ngẩng đầu, "Hình như ta nghe được tiếng truyền văng từ phòng Thái tử?"

Mộ Dung Thiên Thần nghiêng tai lắng nghe rồi hạ sách xuống: "Nàng tiếp tục xem, ta qua đó xem sao."

"Được." Đường Tĩnh dựa vào ghế tiếp tục đọc sách. Mộ Dung Thiên Thần sửa sang quần áo rồi đi ra ngoài.

Ra cửa nhìn thấy trong phòng Thái tử tụ tập rất nhiều người.

"Sao lại thế này?" Âm thanh uy nghiêm mà lạnh lùng vang lên, tất cả mọi người quay đầu nhìn Thần vương gia đi tới liền nhao nhao chủ động lùi ra một lối đi. Mộ Dung Thiên Thần đi đến trước mặt Thái thú: "Sao lại thế này?"

"Khởi bẩm Vương gia, Thái tử lệnh hạ quan mới Thái y tới, lại không cho đám người hạ quan vào."

Nghe vậy, Mộ Dung Thiên Thần nâng bước đi vào trong. "Các người đứng chờ ở đây."

Mộ Dung Thiên Thần đi vào, lập tức đi vào buồng trong. Nhìn người trên giường che chắn giống như cái bánh chưng mà gã sai vặt lại ở một bên lo lắng trùng trùng nhìn chằm chằm vào chân.

"Sao lại thế này?"

"Cút." Trong chăn truyền ra âm thanh tức giận.

"Nói." Mộ Dung Thiên Thần không để ý tới hần, tiếp tục hỏi gã sai vặt.

Gã sai vặt nhìn chằm chằm sau đó lại nhìn Mộ Dung Thiên Thần.

Trước mắt không có biện pháp gì tốt, chỉ có thể nhờ cậy Mộ Dung Thiên Thần giúp đỡ. "Cầu xin Vương gia cứu chủ tử nhà ta. Chủ tử nhà ta..."

"Rầm." Mộ Dung Thiên Thần từ trong chăn chui ra ngoài.

44. Chương 44: Sửa Trị Thái Tử (3)

Mộ Dung Thiên Thần nhìn, gương mặt Mộ Dung Thiên Tứ nổi đầy mụn bọc đỏ bừng, có cái vỡ ra chảy ra mủ. Gương mặt bóng loáng không có chỗ nào tốt, trong nháy mắt Mộ Dung Thiên Thần nghĩ đến con cóc.

"Chủ tử nhà người làm sao vậy?" Mộ Dung Thiên Thần trầm giọng hỏi.

"Chủ tử nhà ta sau khi ăn cơm trưa liền biến thành như vậy, đi tả không ngừng."

"Làm sao lại không cho Thái y nhìn xem."

"Ta mời nhưng chủ tử không cho, Vương gia khuyên nhủ chủ tử nhà ta đi." Hắn như vậy thật làm cho người ta thương tiếc.

Người nào dám quang minh chính đại ở phủ Thái thú động chân tay với Thái tử, Mộ Dung Thiên Thần cần nhắc: "Đi mời đám Thái y vào đây."

"Nhưng chủ tử nhà ta..." Gã sai vật muốn đi lại không dám, cẩn thận hỏi.

"Chẳng lẽ để cho hắn như vậy?" Thời gian bọn họ nói chuyện cũng có thể chạy đi chạy lại rồi, nếu tiếp tục kéo dài không chết bệnh cũng chết mệt.

"Vâng." Gã sai vật lập tức tuân lệnh đi mời Thái tử.

45. Chương 45: Làm Mai Mối

Mộ Dung Thiên Thần ngồi xuống ghế bên cạnh, "Ta để cho Thu Tư đi mời Thái y, để cho bọn họ khám đi." Âm thanh không có độ âm còn lộ ra mấy phần ra lệnh, nhìn người trên giường động, hắn còn nói thêm một câu: "Không xem cũng phải xem."

Thái y tiến vào, Mộ Dung Thiên Thần nhìn đám Thái y đứng thành một hàng, "Các người lui xuống trước đi. Vương Thái y, người trước nhìn xem Thái tử có chuyện gì xảy ra." Còn bận để ý mặt mũi Hoàng gia hắn không dám để lộ ra ngoài, không thể để cho bọn họ hối hận cho Mộ Dung Thiên Tử.

Vương thái y xóc chân lên vừa thấy cũng nhảy dựng, "Cái này..." Hắn làm nghề y mấy chục năm chưa bao giờ bị chứng bệnh nào dọa sợ, có thể thấy được gương mặt này của Thái tử đáng sợ như thế nào.

Khi nói chuyện, Mộ Dung Thiên Thần ngồi xuống giường: "Nhìn cũng đã nhìn, Thu Tư nói qua một chút chứng bệnh của Vương gia nhà người đi."

Thu Tư một năm một mười nói chuyện trải qua của Thái tử.

"Chỉ ăn cơm?" Vương thái y vuốt râu, "Nhìn giống như trúng độc."

"Chẳng lẽ có người hạ độc trong cơm?" Gã sai vật nhanh miệng nói.

"À... Ta nhớ rồi, trước khi dùng cơm a Tụ có tới phòng bếp."

"Chẳng lẽ người hoài nghi Vương phi của Bổng vương?" Ánh mắt Mộ Dung Thiên Thần như tiểu đao lạnh lùng bắn qua, dọa Thu Tư lùi lại mấy bước không nói lời nào.

"Độc này có thể giải không?" Mộ Dung Thiên Thần hỏi Vương Thái y.

"Chỉ có thể giảm bớt, ba ngày sau mới khỏi hẳn."

"À.. tính mạng không sao thì tốt." Mộ Dung Thiên Thần thở ra, "Vậy thương tổn trên gương mặt hắn như thế nào?"

"Hạ quan khai mấy đơn thuốc cải thiện."

"Vậy làm phiền thái y rồi." Mộ Dung Thiên Thần gật đầu.

"Vậy người hạ độc thì như thế nào?" Thu Tư không cam lòng hỏi, gia nhà hắn chịu khổ như vậy chẳng lẽ để người hạ độc nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật.

"Tra rõ." Mộ Dung Thiên Thần lưu lại hai từ này cũng không quay đầu mà tiêu sái đi ra.

Đường Tình ở trong phòng đọc sách, Mộ Dung Thiên Thần ngồi xuống bên cạnh, "Nàng có phải có chuyện gì không nói với ta?"

Đường Tình đứng dậy đặt sách xuống, nghiêng đầu hỏi hắn: "Chuyện gì không nói?"

"A Tụ đi vào." Mộ Dung Thiên Thần lạnh lùng quát, a Tụ nghe tiếng liền thả đồ vật trong tay nhanh chóng đi vào.

"Vương gia."

"Ta hỏi người, buổi trưa người có đi tới phòng bếp không?"

a Tụ không biết trả lời như thế nào liền hướng Đường Tĩnh nhờ giúp đỡ.

"Ha ha." Đường Tĩnh cười ra tiếng, "Đừng dọa a Tụ, người đi xuống đi."

Vâng ạ, âm thanh của Đường Tĩnh rơi vào trong tai A Tụ hết sức êm tai.

"Chàng biết rồi hả?" Đường Tĩnh nhẹ giọng hỏi.

Mộ Dung Thiên Thần hừ một tiếng: "Muốn người khác không biết trừ khi mình đừng làm." Nếu Thu Tư nói hần còn chưa hoài nghi nhưng nghe Vương thái y nói tính mạng không đáng ngại nhưng nhìn biểu tình thống khổ của Thái tử, hần liền đoán được, nếu địch thì sẽ không hành hạ hần, chỉ có Vương phi của hần mới có thể nghĩ ra trò đùa này.

"Vậy chàng định như thế nào?" Đường Tĩnh không sợ hãi hỏi.

"Tra rõ." Mộ Dung Thiên Thần hung hăng ném ra một câu.

"Tốt nhất như vậy, tra rõ đi." Đường Tĩnh cảm thấy không sao.

"Nàng không sợ?"

"Ta phải sợ sao?" Đường Tĩnh hỏi lại hần. "Ta biết dù thế nào cũng không tra được ta có phải hay không?" Đường Tĩnh dựa sát vào người hần.

Mộ Dung Thiên Thần ôm chầm lấy nàng, "Đúng vậy, như thế nào cũng không tra được đến nàng. Dù Lan nhi có chọc trời ta cũng chịu trách nhiệm cho nàng."

"Thật sao?" Đường Tĩnh nháy mắt mấy cái.

"Nàng lại muốn làm gì đây?" Mộ Dung Thiên Thần dĩ dĩ cái mũi xinh xắn của nàng.

"Suy nghĩ linh tinh."

"Đâu phải vớ vẩn." Đường Tĩnh bắt mân phản bác.

"Có thời gian rảnh thì nghĩ chuyện chính sự cho gia."

"Chính sự cái gì?"

"Giống như... giống như sinh cho gia một đoàn nhi tử." Mộ Dung Thiên Thần ở bên tai Đường Tĩnh nói thầm.

"Nữ nhi cũng được, mỹ lệ giống như nàng."

Khuôn mặt Đường Tĩnh hiện lên hai rặng mây đỏ, vùi đầu càng sâu: "Làm sao đột nhiên lại nghĩ sinh con?"

"Đã nghĩ từ sớm rồi." Vừa nói nụ hôn nhỏ liền hạ xuống, chậm rãi rơi trên gương mặt nàng, đôi môi anh đào một đường đi xuống, di chuyển đến chiếc cổ duyên dáng, tham lam đến mức làm cho nàng mềm ra như nước, yêu kiều vì hần.

Đường Tĩnh tỉnh lại thì trời đã tối, nàng vỗ đầu mình, thật sự càng ngày càng kì cục, bàn ngày ban mặt ngồi trên ghế... Cúi đầu nhìn dưới thân, vậy mà ở trên giường đối hết quần áo sạch sẽ, nàng một chút cũng không cảm giác được, nói vậy cũng thấy Mộ Dung Thiên Thần là một người cẩn thận. Cảm nhận được sự chu đáo của hần, trong lòng nàng như có một dòng nước ấm bao phủ.

Gọi a Tụ rửa mặt chải đầu cho nàng, "Vương phi?"

"Ừ?" Đường Tĩnh đang nghiên cứu làm sao mang chuông và trâm vàng gỡ xuống.

Ngày hôm qua Mộ Dung Thiên Thần ở ngoài phủ mang về cho nàng một cây trâm vàng rực rỡ, mặt ngoài có hai con chim phượng hoàng vô cùng sống động gương cánh bay về hai phía, trong miệng ngậm hạt châu phát sáng cùng màu vàng của phượng hoàng. Bên trong phượng hoàng còn có mấy cái chuông vàng, chạm vào nhau phát ra tiếng vang thanh thúy.

46. Chương 46: Làm Mai Mối (2)

Vốn đã hoàn mỹ đến không thể bắt bẻ nhưng nàng dự định cải tạo lại. Lúc a Tụ gọi nàng đang trầm tư suy nghĩ, cho nên trả lời hết sức tùy ý,

"Vương phi." a Tụ gia tăng âm thanh lần nữa.

"Sao?" Đường Tĩnh vẫn như cũ không thèm để ý.

a Tụ thả cây lược trong tay, nghĩ muốn giật cây trâm trong tay nàng mà không dám, mím môi nhìn chăm chăm vào cây trâm. Đợi mãi không thấy a Tụ nói chuyện, Đường Tĩnh xoay người, mặt a Tụ sắp nhăn thành bánh bao.

"A Tụ, rốt cuộc có chuyện gì?"

"Vương phi, Vương gia hạ lệnh muốn tra rõ sự kiện kia." a Tụ vội vàng nói, điều tra được là nàng làm, nàng thì không sợ nhưng vạn nhất liên lụy đến Thanh Phong ca thì làm thế nào bây giờ?

"Ta biết." Đường Tĩnh vẫn không thèm để ý. "Tra thì tra đi."

"Vương phi người không sợ..." a Tụ chột dạ hỏi.

"Còn có, Vương phi..."

"Còn gì nữa, không nói một lần cho xong đi, còn ấp a ấp úng."

"Vương phi đã đồng ý ta."

"Đồng ý cái gì?" Đường Tĩnh giả bộ quên rồi.

Gương mặt a Tụ đỏ bừng, hai tay nắm chặt, muốn nói nhưng không nói ra.

Đường Tĩnh mỉm cười, "Ta đều nhớ kỹ, ngày khác ta liền đi nói cho người có được không?"

"Không được." a Tụ sốt ruột nói. "Chỉ còn ngày hôm nay, chậm một chút nữa thì không còn kịp rồi." Nói xong chẳng quan tâm tôn ti chủ tớ, kéo Đường Tĩnh ra ngoài.

"Haiz, tốt xấu gì người cũng phải nói rõ chứ." Đường Tĩnh không hiểu, ngày mai làm sao lại không kịp rồi.

"Là cha của Thanh Phong ca đã trở lại, trước đó mấy ngày Thái thú đã phái hần đi xuống dưới cửa hiệu thu thuế, hôm nay đã trở lại, còn mang về một cô nương xinh đẹp, nói... để cho Thanh Phong ca lấy làm vợ." A Tụ giẫm chân, dùng dằng nói ra.

"À... thì ra là có tình địch nha." "Vậy Thanh Phong ca của người nói như thế nào, nếu người nói muốn cùng Thanh Phong ca của người kết hôn đây." Đường Tĩnh cười cười đùa với nàng.

"Thanh Phong ca sẽ không như vậy." a Tụ vội vàng biện giải.

"Được, đi thôi." Lôi kéo a Tụ ra cửa, vừa đi vừa nói chuyện,

"Đúng là con gái lớn không giữ được." Nghĩ tới Xuân Ngọc ở Vận thành, bỏ thêm một câu: "Hôn nhân đại sự còn phải để ta thu xếp cho các người."

Đến nơi nhóm Thanh Phong bốn người vây quanh bàn vuông ăn cơm, nói cười, không khí hòa hợp giống như người một nhà. Đường Tĩnh chú ý tới a Tụ đang nắm tay nàng cũng khấn trương mấy phần, Đường Tĩnh vỗ vỗ tay an ủi nàng.

"Vương phi tới." Thanh Phong nhanh mắt thấy hai người đứng trước cửa.

Mấy người nghe xong liền quay đầu nhìn liền thấy Vương phi, đồng thời buông đũa xuống, muốn đứng dậy hành lễ.

Đường Tĩnh bước lên phía trước, "Nhanh miễn đi."

"Làm sao Vương phi lại tới đây?"

Thì ra cha của Thanh Phong là quản gia trong phủ, là Chung thúc trong miệng mọi người, không trách được a Tụ nói hần sẽ làm quản gia.

"À, Bản phi đi tản bộ, ngửi thấy mùi cơm liền ghé qua." Nhìn bàn thức ăn ngon lành bốn mặn một canh, Đường Tĩnh từ đáy lòng tán thưởng, "Thật thơm, tay nghề của phu nhân thật tốt."

"Khởi bẩm Vương phi, đây không phải là tay nghề của lão thân, là con dâu lão thân làm.

Còn kiêu ngạo nhìn cô gái vẫn im lặng bên cạnh.

"..." Đường Tĩnh quẫn bách rồi. Nàng lại đang khích lệ a Tụ đấu lại tình địch, nhìn theo tầm mắt của mẹ Thanh Phong nhìn thấy một cô nương thanh tú đang yên lặng ngồi ngay ngắn, tư sắc giống như a Tụ, bất quá so với a Tụ thì có khí chất hơn vài phần. Luận tay nghề nhìn bốn mặn một canh này có thể ngang tay với a Tụ, nếu so về sự tinh tế thì có thể thắng được a Tụ, huống hồ người ta còn là do cha mẹ nhận làm con dâu.

Đường Tĩnh nhức đầu, nàng làm sao lại gặp chuyện khó giải quyết như vậy. Nàng nhìn A Tụ, chỉ thấy nàng nước mắt rùng rùng nhìn chăm chăm Thanh Phong, trong ánh mắt đều biểu lộ tình yêu. Thôi, hợp tác một đôi tình nhân coi như tích đức cho chính mình.

Nghĩ thế nào a Tụ cũng không có lợi thế, bọn họ chỉ có thể đánh cược phần tình cảm của Thanh Phong đối với a Tụ rồi.

Mấy người đều đứng dậy, vẫn là quản gia phản ứng kịp thời liền nói: "Thanh Phong, còn không nhanh lấy bát đũa cho Vương phi."

Lúc a Tụ tiến vào quản gia liền hiểu ý đồ đến đây của Đường Tĩnh, tất cả mọi người đều biết rõ chỉ là không vạch trần mà thôi.

"Không cần, không cần, Bản phi đã ăn rồi."

Hai người bên cạnh mặt mày đưa tình lại chờ mong nhìn nàng, còn có cả cô nương đang bình tĩnh ngồi đằng kia. Cô nương ngay thẳng có chút khó mở miệng, lại biến thành tay ba, làm cho nàng thật khó mở lời.

"Làm sao lại đứng vậy?" Một bóng dáng cao lớn đi tới, Đường Tĩnh mừng rỡ: "Sao chàng lại tới đây?"

Mấy người thụ sủng nhược kinh nhao nhao thỉnh an với hần.

47. Chương 47: Đường Tĩnh Tức Giận (1)

"Đều đứng lên đi." Sau đó lại nói với Đường Tĩnh: "Trở về không thấy nàng ở trong phòng, hỏi mấy người hạ nhân mới biết được nàng tới đây."

"Đúng vậy, là vị cô nương này nấu ăn quá tốt làm khơi dậy con sâu tham ăn trong bụng ta." Đường Tĩnh cười đáp.

"Ngày khác phải nhờ vị cô nương này nấu mấy món ăn cho ta." Mộ Dung Thiên Thần thản nhiên nhìn qua Đường Tĩnh và vị cô nương kia, lại trêu ghẹo nàng.

Thừa dịp bọn họ nói chuyện mấy người nhanh chóng dọn sạch đồ ăn trên bàn, pha cho hai người bọn họ ly trà.

Hai người nhận lấy, Đường Tĩnh hỏi: "Vị cô nương này là?"

"Dân nữ Trà Hương thỉnh an Vương phi." Âm thanh thanh thúy như dòng suối trên núi, vang vọng.

"À... lớn lên bộ dáng thật tốt." Đường Tĩnh khích lệ.

"Tạ Vương phi." Đón nhận ánh mắt tức giận của a Tụ, đều nói tình địch gặp nhau đỏ mắt, quả nhiên, ánh mắt của a Tụ như hận không thể đâm mấy lỗ trên người Trà Hương mới hả dạ.

Nhẹ nhàng hớp một hớp trà, Đường Tĩnh từ từ mở miệng: "Chung thúc, người có lẽ đã hiểu dụng ý Bản cung tới đây."

"Lão nô không biết." Đây là đang tuyên bố muốn Đường Tĩnh nói rõ, không nề mặt như vậy Đường Tĩnh cần rằng nhưng không làm sao được.

"Thanh Phong đã lớn như vậy cũng nên thành gia lập nghiệp rồi phải không?" Đường Tĩnh cười tít mắt.

"Vừa lúc a Tụ bên cạnh ta cũng đến lúc nên lập gia đình. Ta thấy hai bọn họ trai tài gái sắc từ nhỏ lại lớn lên cạnh nhau, không bằng... cùng nhau thành thân đi."

"Phốc." Mộ Dung Thiên Thần suýt chút nữa thì sặc, có nhà nào lại có Vương phi làm mai mối, mở miệng liền bảo người ta thành thân.

Hai đương sự nghe xong cũng đỏ mặt tai hồng, Vương phi sao lại nói trắng ra như vậy. Không cần nói đến bọn họ, chính là nàng không nói gì lại tự nhiên thốt ra hai chữ 'thành thân'/ Bất quá cũng không thể trách nàng, nàng sao, nàng thật sự không biết nói gì.

May mắn Chung thúc nhiều tuổi trải qua nhiều chuyện nên có vẻ bình tĩnh: "Khởi bẩm Vương gia và Vương phi, tiểu nhi đã có con dâu chưa qua cửa, cũng không phiền đến Vương phi quan tâm."

"Vậy thì cưới luôn hai người." Mộ Dung Thiên Thần không cần nghĩ liền thốt ra.

"Không được." Thanh Phong đứng bên cạnh chưa nói gì liền phản đối.

"Vương gia, thảo dân chỉ muốn cưới a Tụ, ngoài nàng ta ta không cần người nào khác." Tiếng nói khí phách, mang theo sự quyết tuyệt.

A Tụ nghe được lời nói thâm tình của hắn, nước mắt trong mắt như suối tuôn ra. Có những lời này của hắn là đủ rồi, cho dù để nàng cùng cô nương Trà Hương này cũng hầu hạ hắn nàng cũng nguyện ý.

Đường Tĩnh lạnh lạnh liếc mắt Mộ Dung Thiên Thần một cái, chân thành nói: "Vương gia cũng có ý tứ này sao, nô tì liền trở về thu xếp cho ngài, ngài xem có được không?" Sau đó lại thay thành bộ dáng xin lỗi: "Đều là nô tì nghĩ không chu toàn, không có suy nghĩ cho Vương gia." Nếu không biết có lẽ còn nghĩ Đường Tĩnh bị thương vạn phần chuyện đã qua.

Mộ Dung Thiên Thần thầm kêu không xong, lúc Thanh Phong đứng ra phản đối hắn liền biết mình nói sai, làm sao lại nói chuyện không suy nghĩ như vậy. Hắn thật không dám xem lời nàng nói là thật.

"Ha ha." Cười gượng mấy tiếng. "Không phải đang nói chuyện của bọn họ sao. Lan nhi sao lại đẩy đến người Bốn vương. Chẳng lẽ Lan nhi cho rằng còn có biện pháp nào tốt hơn sao?"

Đúng vậy nhưng không thể để cho Thanh Phong lấy Trà Hương cô nương, dù sao lệnh cha mẹ cũng không thể trái. "a Tụ, người có bằng lòng hay không?" Đường Tĩnh xoay người hỏi a Tụ.

"Vương phi, nô tì nguyện ý."

"Không được." Thanh Phong sốt ruột nói. "Ta không thể để cho nàng ủy khuất như vậy được, ta đã nói rồi đời này sẽ chỉ lấy một mình nàng."

Đường Tĩnh ngậm tán thưởng, ở thời đại này lại có người có thể chỉ cưới một người, a Tụ đúng là không tìm nhầm người.

"Thật khó có được phen tâm ý này của Thanh Phong, Vương gia người cảm thấy như thế nào?" Đường Tĩnh cười tít mắt hỏi.

"Đúng thế, phen tâm ý này thật đáng quý, đáng để học tập."

Mộ Dung Thiên Thần đương nhiên hiểu được nguyên nhân vì sao Đường Tĩnh hỏi như vậy, làm sao có thể để cho mình nói sai, nhanh chóng thừa dịp này bày tỏ sự trong sạch, chính hắn cũng chưa bao giờ nghĩ đi nạp thiếp.

"Chung thúc, người xem như thế nào?" Đường Tĩnh ra vẻ khó xử hỏi Chung thúc, đem củ khoai lang nóng cho hần.

"Cái này..." Chung thúc nhìn a Tựu, lại nhìn Trà Hương đều do dự, không có chủ ý.

"Không cần khó xử." Âm thanh mát lạnh vang lên, Trà Hương phúc thân với Mộ Dung Thiên Thần, "Vương gia, Vương phi, Chung thúc, Chung thẩm không cần phải khó xử, Trà Hương thành toàn cho đôi người yêu nhau."

"Trà Hương?" Chung thúc không tin được nhìn nàng, "Con suy nghĩ tốt chưa?"

"Đúng vậy, con nghĩ kĩ chưa, đây chính là đại sự cả đời." Chung thẩm cũng hỏi nàng.

"Trà Hương đã nghĩ kĩ."

"Trà Hương." Đường Tĩnh áy náy gọi nàng, nàng không có ý tứ chia rẽ nàng ấy và Thanh Phong.

"Vương phi không cần nói gì, Trà Hương đều hiểu. Vương phi cũng muốn thành toàn người ta mà thôi, dù sao hai người bọn họ đều yêu nhau, nên nhận được chúc phúc." Càng nói âm thanh càng thấp, không còn thoải mái như trước, cả người tản ra sự ưu thương.

Nghe nàng ấy nói như vậy Đường Tĩnh càng xấu hổ, người xưa nói rất đúng 'thà phá mười ngôi miếu cũng không thể hủy một mối nhân duyên', nàng hôm nay đã phạm phải, có thể làm mối được hay không thì chưa biết ngược lại đi hủy một việc hôn sự.

"Người có ý trung nhân sao?" Mộ Dung Thiên Thần nhảy cảm nhận ta.

"Trà Hương quả thật có ý trung nhân, đều giống họ là thanh mai trúc mã của ta. Nhưng gia cảnh hần bần hàn, cha mẹ không đồng ý để ta theo hần chịu khổ. Trước đó mấy ngày Chung thúc đến nhà ta nói muốn báo đáp ơn cứu mạng của cha ta, cha liền nghĩ gả ta cho Thanh Phong ca."

Trà Hương cười khổ: "Lệnh cha mẹ khó cãi, nếu không có Vương phi tác hợp cho chúng ta, ta chỉ có thể từ bỏ hần mà gả cho Thanh Phong ca."

48. Chương 48: Đường Tĩnh Tức Giận(2)

"Lại là một đôi uyên ương số khổ, hiện tại hần ở đâu? Nói không chừng ta có thể giúp được người." Từ ấy nảy đối với nàng ấy, Đường Tĩnh cố gắng hết sức để bù lại.

"Đa tạ ý tốt của Vương phi, chỉ là cha mẹ không đồng ý thì không có cách nào." Trà Hương lắc đầu, "Cho dù không lấy Thanh Phong ca, cha cũng sẽ không gả ta cho hần."

Đường Tĩnh nhìn trời, lệnh cha mẹ, lời mai mối, người cổ đại chính là chú ý tới những điều này.

"Vậy không nghĩ gả cho hần rồi hả?"

Nghe Đường Tĩnh hỏi vậy, Trà Hương ngẩng đầu muốn nói lại thôi. Có muốn hay không, nàng đương nhiên muốn, nằm mơ cũng muốn trở thành tân nương.

Đường Tĩnh cười nhẹ: "Cha người vốn vì hần nghèo khó không đành lòng người theo hần chịu khổ, nếu hần không còn nghèo khó nữa thì cha người vẫn không đồng ý sao?"

Trà Hương cúi đầu suy nghĩ, nếu nhà Tử Nhiên có bạc, tất nhiên cha sẽ xem trọng hần, cũng đồng ý để nàng gả cho hần. Hần không cần mỗi ngày phải bôn ba kiếm sống, dành nhiều thời gian đọc sách thành hiền để tương lai thi khảo lấy công danh, làm rạng rỡ tổ tông.

"Vương phi?" Trà Hương ngẩng đầu nhìn nàng đầy hy vọng, hiện tại người duy nhất có thể giúp chỉ còn Đường Tĩnh.

"Nếu người có thể giúp dân nữ, dân nữ dù làm trâu làm ngựa cũng sẽ báo đáp người." Nói xong liền quỳ rạp trước mặt Đường Tĩnh, Đường Tĩnh vội vàng kéo nàng. "Đây cũng không thể coi là giúp đỡ, người nhìn xem ta phá hủy việc hôn sự của người nên gặp báo ứng, vậy nên cũng sẽ giúp người thúc đẩy mối hôn sự, cũng coi như bù nhau."

“Bọn họ vốn là thanh mai trúc mã, ta cũng không phản đối.” a Tụ nhẹ giọng nói: “Thôi, không cần tranh cãi nữa.” Đường Tĩnh nghĩ nghĩ: “Như vậy đi, không bằng người nhận Chung thúc làm nghĩa phụ, các người cũng xem như là thân thích. Ta nghe nói các người trọng tình nghĩa, hy vọng trở thành thân thích, cho nên ban trăm lạng hoàng kim cho các người thành hôn thì như thế nào?”

Nhìn Chung thúc và Chung thẩm lạnh lùng bên cạnh, Đường Tĩnh cười hỏi: “Chung thúc, người xem như thế nào? Có con dâu như vậy lại có thêm một con gái, người có thể xem như buôn bán lời.”

Chung thúc và Chung thẩm liếc nhìn nhau, Chung thúc bắt đắc dĩ chấp tay nói: “Tất cả đều nghe theo Vương phi quyết định, lão nô không có gì để nói.”

49. Chương 49: Làm Chứng

Không có lời nào để nói trở thành không muốn nói. Đường Tĩnh nghĩ mà không hiểu, Thanh Phong và a Tụ tình đầu ý hợp, Trà Hương cũng nguyện ý rời khỏi, phu thê bọn họ sao lại không muốn?

Mộ Dung Thiên Thần hừ lạnh một tiếng, Vương phi của hắn tự mình làm mối cho con trai bọn họ là xem trong bọn họ rồi, hắn còn không muốn đâu, đúng là phách lối.

“Không có gì để nói sao?” Khóe môi Đường Tĩnh quét xuống nụ cười nhẹ: “Luận về xuất thân, a Tụ coi như người hầu của ta, cùng Thanh Phong cũng không có gì trở ngại. Luận bộ dáng, a Tụ thanh tú xinh đẹp cũng không thua Trà Hương, Chung thúc người nói có phải không?”

Đường Tĩnh không muốn lấy thịt đè người, nếu không nay bọn họ không tình nguyện đồng ý, sau này cũng sẽ không thể đối xử tử tế với a Tụ, ngược lại sẽ hại nàng.

Chung thúc nhìn Thanh Phong và a Tụ đang tay nắm tay, nha đầu bên người Vương phi, đương nhiên phù hợp với Thanh Phong. Hắn vốn không đồng ý a Tụ vì năng thấp kém, ở trong phủ không có nơi nương tựa. Thanh Phong sau này tiếp nhận vị trí quản gia trong phủ, tất cả đều do hắn thu xếp. a Tụ xử sự lại không đủ khéo léo đưa đẩy, như thế nào cũng không xứng với Thanh Phong.

Nhưng lúc này Vương phi đặc biệt thăng nàng làm nha đầu bên cạnh, thân phận càng có nhiều người coi trọng.

“Ngày khác con trai và a Tụ thành thân, mong Vương gia và Vương phi có thể làm chủ hôn cho bọn họ, mong rằng bọn họ cũng có thể ân ái như Vương gia và Vương phi.”

“Đó là tất nhiên, như thế nào thì ta cũng là bà mai, đương nhiên nguyện ý làm chủ hôn cho bọn họ.” Đường Tĩnh nói.

Mộ Dung Thiên Thần nghĩ muốn từ chối, hắn là ai mà tùy tiện chủ hôn, bất quá được hắn khen là quá tốt rồi, nhếch môi cười: “Dịch Thiên, lấy ngân phiếu một trăm lạng cho vị cô nương này.”

Trà Hương giật mình mở to miệng, một trăm lạng vàng? Không phải là một con số nhỏ, Vương phi nhẹ nhàng nói một câu đã có tiền thưởng cho nàng rồi.

“Đa tạ Vương phi, đại ân đại đức của Vương phi Trà Hương không có gì báo đáp, xin nhận của Trà Hương một lạng.” Nói xong còn muốn quỳ xuống.

Đường Tĩnh vội vàng ngăn nàng lại: “Mau đứng lên, nếu biết rõ, ta không thể khoan tay đứng nhìn! Muốn nói báo đáp thì người và thanh mai trúc mã của người sống tốt là báo đáp lớn nhất với ta rồi.” Đường Tĩnh cười, thật lòng vui vẻ cho bọn họ.

Thanh Phong nắm lấy tay a Tụ, song song quỳ xuống: “ Thanh Phong, a Tụ tạ Vương gia, Vương phi.”

“Đứng lên đi.” Mộ Dung Thiên Thần nhìn bọn họ, ánh mắt cũng ôn hòa hơn.

Trà Hương ở bên cạnh thản nhiên cười, thấy Vương phi nắm tay Vương gia, còn có Thanh Phong nhẹ nhàng ôm lấy a Tụ lui về phía sau, nhớ tới chuyện hôn nhân đại sự xưa nay bó buộc trong lòng hết sức vui vẻ: người có tình đều sẽ trở thành một nhà.

“Đã là nghĩa phụ thì cũng nên có nghi thức nhận thân, chọn ngày không bằng trùng ngày, không bằng chọn ngày hôm nay đi, thỉnh Vương gia, Vương phi chứng kiến.” Chung tẩu cười cười mời Mộ Dung Thiên Thần và Đường Tĩnh.

Hai người bọn họ vui vẻ tiếp nhận đồng thời chứng kiến thời khắc tốt đẹp này. Sau đó Đường Tĩnh còn phân phó cho Dịch Phong thỉnh Thái Thú giúp đỡ chuẩn bị hôn lễ.

“Vương phi từ lúc nào thích làm mai mối cho người khác vậy hả?” Hai người đi về Mộ Dung Thiên Thần trêu chọc Đường Tĩnh.

“Như thế nào, chàng nguyện ý sao?” Đường Tĩnh trừng mắt hấn.

“Làm sao dám không muốn, chỉ cần nàng vui vẻ là được.” Mộ Dung Thiên Thần ôn nhu nói, thuận tay ngắt một nhánh hoa dại trên đường cắm lên búi tóc của Đường Tĩnh, mỉm cười: “Ừ, không sai, người so với hoa còn đẹp hơn.”

Thái thú nghe Vương phi phân phó hỗ trợ hỉ sự, cho nên đặc biệt để cho nhân lực trong phủ làm việc, vừa vận ôn dịch vừa giải trừ, coi như mượn hỉ sự xung hỉ, toàn bộ người trong phủ đều chìm trong không khí vui mừng, trừ một chỗ.

Mộ Dung Thiên Tứ thống khổ nằm trên giường, cảm giác thống khổ. Mụn nhọt sau khi uống thuốc thái y kê liền giảm bớt, nhưng vẫn hết sức khó nhin, không đi nhà vệ sinh giải quyết thì bụng đau không ngừng, bao tử co lại, lo lắng không thể làm gì, mời thái y tới, nhóm thái y tỏ ra tận tâm tận lực nhưng đành thủ thúc vô sách.

Thư Tư ra ngoài bưng thuốc thấy người trong phủ vội vàng, giăng đèn kết hoa, hỏi hạ nhân sắc thuốc trong bếp: “Trong phủ có việc gì vui sao?”

“Người còn không biết sao, a Tụ và Thanh Phong thành hôn, trong phủ đang chuẩn bị hỉ sự cho bọn họ.”

“A Tụ, a Tụ nào?”

“Ngoài nha hoàn a Tụ bên người Vương phi thì còn a Tụ nào.”

“A Tụ kia.” Thư Tư lập tức bưng thuốc về phòng, nói tin tức này cho Mộ Dung Thiên Tứ.

Bản thân trúng độc thì a Tụ và Thanh Phong thành thân, cho dù Mộ Dung Thiên Tứ có ngốc cũng đoán được đây là có chuyện gì xảy ra, là Đường Tĩnh đang cảnh cáo hấn. Sắc mặt Mộ Dung Thiên Tứ xanh mét không làm được gì, chịu khổ sở ngày hôm nay hấn không nghĩ lại trải qua lần nữa, hiện tại hấn bị hối hận lấp đầy, lúc đấy vì sao đưa nàng tiến vào lòng ngực người khác.

Ba ngày sau Thanh Phong và A Tụ trước mặt cha mẹ cùng bằng hữu chúc phúc kết thành phu thê, đưa vào động phòng.

Đường Tĩnh vốn định đi theo đám người ồn ào nháo động phòng, Mộ Dung Thiên Thần lôi kéo không đồng ý.

“Buông tay, ta còn muốn đi nháo động phòng.” Đường Tĩnh sốt ruột tách bàn tay đang nắm lấy ống tay áo của nàng, nhưng làm thế nào cũng không tách ra được.

“Lan nhi, đó là người khác động phòng.” Mộ Dung Thiên Thần nhắc nhở nàng.

“Ta biết, chẳng lẽ lại là chúng ta động phòng?” Đường Tĩnh trừng mắt nhìn hấn một cái.

“Vậy nương tử còn nhớ rõ ngày chúng ta động phòng không?”

“Động phòng của chúng ta?” Đường Tĩnh cố gắng nhớ lại, nhưng không có một chút ấn tượng, lúc ấy. Lòng mày nàng nhíu chặt mê mang nhìn hấn.

“Ngốc.” Mộ Dung Thiên Thần vỗ vỗ gương mặt nhỏ nhắn đang đỏ bừng của nàng, lôi kéo nàng đi ra ngoài.

“Này, chàng dẫn ta đi đâu, chúng ta còn phải khởi hành về Vận thành đấy.” Mắt thấy Đồng thành từ từ phát triển, bọn họ tính toán mấy ngày trước về Vận thành nhưng trùng hợp Mộ Dung Thiên Tứ nhiễm bệnh, Đường Tĩnh muốn chứng kiến a Tụ thành thân, cho nên mới kéo tới hôm nay.

Mộ Dung Thiên Tứ lại không thể đợi, nhất định hôm nay phải khởi hành. Mộ Dung Thiên Thần và Đường Tĩnh cũng nghe theo hẳn, dù sao chuyện nên làm cũng đã làm không sai biệt lắm, về sớm cũng có thể an tâm.

“Để cho bọn họ đi trước, chúng ta ngày mai khởi hành.” Mộ Dung Thiên Thần lơ đãng nói, tiếp tục kéo Đường Tĩnh đi về phía trước, đến chuồng ngựa liền có người dắt người ở đó chờ.

50. Chương 50: Làm Chứng (2)

Nhìn con ngựa cao lớn Đường Tĩnh có chút chột dạ, nhỏ giọng nén giận: “Lại còn cười ngựa.”

Mộ Dung Thiên Thần trấn an cười: “Yên tâm, không phải nàng cười.” Nói xong chân dẫm lên bàn đạp, thân hình mạnh mẽ nhảy lên lưng ngựa, vươn tay kéo Đường Tĩnh.

Đường Tĩnh sợ hãi vươn tay, Mộ Dung Thiên Thần cầm chặt tay nàng dùng lực kéo nàng vào lòng. “Ngồi xong rồi à?” Nhẹ giọng hỏi Đường Tĩnh, âm thanh ôn nhuận trầm thấp vang lên bên tai, như có hàng ngàn sợi lông vũ gãi bên tai nàng, tê dại.

Đường Tĩnh cố gắng ổn định trong lòng gật gật đầu, Mộ Dung Thiên Thần quát roi, tuấn mã nghênh ngang mà đi. Gió gào rít bên tai, cảnh sắc trước mắt nhanh chóng biến hóa, Đường Tĩnh thỏa mãn dựa vào trong lòng hắn, tầm nhìn trên lưng ngựa kéo dài vô tận...

Ước chừng một khắc, tầm nhìn của Đường Tĩnh bị những ngọn núi ngăn cản, chung quanh đều là ngọn núi cao ngất, chỉ có dưới chân bọn họ là mảng cỏ vàng khô, đi về phía trước là một hồ nước trong như suối, trên mặt hồ toát là hơi nóng, thạch bích ở đám hơi khói trở nên mơ hồ.

Đường Tĩnh mở to mắt nhìn phía trước: Ôn tuyền? Nàng dùng ánh mắt hỏi Mộ Dung Thiên Thần, hắn gật đầu: “Nàng còn nhớ sao?” Nàng nhớ lúc trời lạnh vô ý nói ra một câu, lúc đấy hắn cũng không có phản ứng gì đặc biệt, còn tưởng hắn không để ở trong lòng.

“Ta lệnh cho người Phong Vũ lâu tìm mãi mới được, nên nghĩ muốn mang nàng tới đây. Là Ôn tuyền nàng nhắc tới sao?” Mộ Dung Thiên Thần nhẹ giọng hỏi, giọng nói ôn nhu mang theo sự khẩn trương, sợ làm cho nàng thất vọng. Lúc ấy nàng nói hắn đều ghi nhớ trong lòng, âm thầm phất người đi tìm chỉ muốn mang cho nàng sự kính hỉ.

“Ừ.” đây là Ôn tuyền do thiên nhiên tạo thành, “hàng thật giá thật.” Đường Tĩnh ngọt ngào mỉm cười với hắn, nụ cười ấm áp như ánh nắng chiếu vào đáy lòng Mộ Dung Thiên Thần, trong lòng nhất thời tràn đầy rực rỡ. Vì nụ cười ấm áp này dù có tiếp tục trả giá nhiều hơn cũng cam tâm tình nguyện.

Gió mát thổi vào Ôn tuyền ấm áp đúng là chuyện vui trong cuộc đời. Đường Tĩnh ở trong suối nước nóng thả xuống tâm trạng, thư giãn gân cốt, Mộ Dung Thiên Thần lợi tới nâng nàng lên, toàn thân mềm nhũn như không xương ở trong lòng hắn giống như rong biển quấn lấy hắn, hắn bị làn da loáng bóng nhẵn nhụi cọ vào làm cho bụng dưới dâng lên trận hỏa, nước ấm trong hồ càng kích thích dục vọng của hắn.

Toàn thân Đường Tĩnh thả lỏng hưởng thụ lại khiến cho hắn phải liên tiếp áp chế dục vọng, tìm đúng huyết vị mát xa cho nàng. Thủ pháp thuần thực của hắn, độ mạnh yếu thích hợp làm cho nàng thoải mái phát ra tiếng.

“Lan nhi?”

“Sao?” Đường Tĩnh thoải mái không muốn nói, lười biếng đáp.

“Thoải mái sao?”

“Ừm.”

Nghe được đáp án muốn nghe, hắn cười cười ôm nàng lên bờ.

“Ôi.” Da thịt tuyết trắng bị không khí lạnh thổi vào làm cho thân thể nàng run lên, la hét vui thân thể vào trong lòng Mộ Dung Thiên Thần, hiện tại hai người bọn họ trần trụi, hắn còn muốn đưa nàng tới chỗ nào?

Mộ Dung Thiên Thần không để ý nàng mà ôm nàng tới một nơi gần đó, được vài bước liền dừng lại: "Lan nhi, nàng đã không nhớ rõ đêm chúng ta động phòng hoa chúc, ta bổ sung cho nàng có được không? Nàng xem."

Thật ra đêm động phòng hoa chúc hắt lạnh nhạt nàng một mình, có thể nói là một đêm cực kì không thoải mái, cho nên hắt nghĩ muốn bồi thường cho nàng.

Đường Tĩnh ở trong ngực hắt vươn đầu ra, giữa trời đất to lớn xuất hiện một tòa trường đồ thắm, lụa mỏng đồ tươi theo gió mà phiêu động, giống như cảnh đẹp nhân gian.

"Đây là?"

"Lan nhi, hôm nay chúng ta động phòng lần nữa có được không?" Nhẹ nhàng đặt Đường Tĩnh vào trong màn trướng, dưới người là chiếc chăn mềm mại, Đường Tĩnh sờ lên chiếc chăn bằng tơ lụa, cũng biết hắt tốn bao nhiêu tâm tư, nở nụ cười xinh đẹp: "Được."

Nhận được sự cho phép, Mộ Dung Thiên Thần mỉm cười phủ lên đôi môi hồng đỏ của Đường Tĩnh, hai tay Đường Tĩnh đặt lên sống lưng của hắt, trong đêm thu lạnh lẽo, hai cổ thân thể dính sát vào nhau, tất cả cứ tiếp tục tự nhiên...

Bầu trời đen như mực phủ xuống màn trướng hai người, xuyên qua những tấm màn mỏng đồ tươi lộ ra bầu trời đầy sao, sơn cốc yên tĩnh lúc này thỉnh thoảng sẽ nghe được giọng nói yêu kiều của Đường Tĩnh hoặc là tiếng cười sang sảng của Mộ Dung Thiên Thần.

51. Chương 51: Ban Thưởng

Mặt trời chiếu sáng cây cối hai bên đường là lúc Mộ Dung Thiên Thần và Đường Tĩnh cùng nhau về phủ Thái thú, biết ngày hôm qua đám người Mộ Dung Thiên Tứ rời đi, Mộ Dung Thiên Thần chỉ khẽ gật đầu không nói gì.

"Chúng ta phải nhanh chóng đuổi theo bọn họ sao?" Đường Tĩnh hỏi.

"Gấp cái gì, thân thể của nàng không thích hợp với việc xóc này, chúng ta không cần vội, ở bên ngoài thưởng thức một lúc." Mộ Dung Thiên Thần mỉm cười, trong đôi mắt lấp lánh tỏa sáng.

Đường Tĩnh tức giận nhìn hắt một cái, thân thể không khỏe- hắt vẫn còn bình tĩnh được, còn không phải muốn nàng lần này lần khác, cũng không đến mức này, ngồi trên xe ngựa xóc nảy toàn thân như rời rạc ra, đau ê ẩm.

Mộ Dung Thiên Thần và Thái thú cùng nhau xử lý những chuyện còn lại, Đường Tĩnh dự định trở về phòng ngủ bù. Đi tới cửa phòng lại nhìn thấy a Tụ cũng ở nơi đó.

"A Tụ, sao lại rời giường sớm như vậy, đây là ngày đầu tiên sau khi thành thân còn tới hầu hạ ta." Đường Tĩnh mỉm cười chọc ghẹo nàng ấy.

Ngày hôm nay a Tụ mặc toàn thân chiếc váy màu đồ tươi, búi kiểu tóc lưu vân của người phụ nữ đã gả, mang một chiếc trâm gắn mấy đóa hoa lưu đồ thắm. Mỗi động tác giơ tay nhắc chân đều tản ra sự mềm mại quyến rũ, khuôn mặt kiều diễm bởi vì Đường Tĩnh chọc ghẹo mà đồ ửng.

"Cho dù thành thân cũng không thể quên bổn phận của chính mình, a Tụ hầu hạ người trang điểm." Đưa tay đỡ Đường Tĩnh vào phòng.

Đường Tĩnh gật đầu, "Là ta sơ sót, hôm nay nên cho người nghỉ ngơi."

"Vương phi, a Tụ hầu hạ người không được bao nhiêu nữa, hay để cho ta hầu hạ người thật tốt." Vương phi lại đối với nàng không tệ, nghĩ lại Vương phi sẽ nhanh chóng về Vạn thành liền cảm thấy không nề.

Trong lòng Đường Tĩnh cũng không biết cảm nhận gì, dù sao hầu hạ nàng nửa tháng, mà phủ Thái thú hầu như không có nữ quyến, chỉ có nàng ấy và nàng giống như tri kỉ, mấy ngày qua cũng có không ít tình cảm.

Kéo a Tụ tới trước người, lấy cây trâm hoa mai trên đầu đưa cho nàng. "Có thể thấy Thanh Phong đối với người rất tốt, sau này các người sống tốt ta cũng cực kì yên tâm, cây trâm này là một chút tâm ý của ta, không uống công ta xem người như tỷ muội."

a Tụ cầm cây trâm nặng trĩu trên tay, nhụy hoa màu đỏ phát ra ánh sáng nhàn nhạt, càng làm cho gương mặt nàng thêm sinh động. Tay không cầm được mà run nhẹ, nước mắt đảo quanh. "a Tụ nhất định sẽ nhớ lời Vương phi nói, sống tốt cùng với Thanh Phong ca."

"Còn nữa - nhớ phải nhanh sinh cho Chung thúc một đứa cháu mập mạp."

"Vương phi." a Tụ nín khóc mỉm cười, hai người không tiếp tục bi thương nữa mà tiếp tục nói chuyện với nhau.

"Ôi chào." Nói được vài câu, a Tụ vỗ vỗ cái đầu mình, "Xem trí nhớ của ta, chỉ lo nói chuyện phiếm với người, đều quên nói cho người, ngày hôm nay Trà Hương cũng khởi hành về nhà, trước khi đi muốn gặp người nói lời cảm ơn. Nàng ấy chờ người từ lúc trời còn chưa sáng."

"Vậy nhanh bảo nàng ấy vào đi."

"Vâng." a Tụ đáp lời. Không bao lâu thì Trà Hương đi vào, Trà Hương cung kính vấn an Đường Tĩnh, "Cha mẹ ở nhà nghe nói như vậy, lại có Vương phi làm mối cho nên đã đồng ý gả dân nữ cho Tử Nhiên rồi. Dân nữ tới đây đặc biệt cảm tạ Vương phi."

Đường Tĩnh ra hiệu cho a Tụ đỡ Trà Hương đứng dậy, "Không cần phải nói cảm tạ hay không cảm tạ, nếu ta có thể giúp thì sẽ giúp. Ta vẫn nói câu nói đó, các người sống tốt là báo đáp lớn nhất đối với ta rồi."

"Không được, trong lòng Trà Hương vẫn còn áy náy, vẫn mong Vương phi để cho Trà Hương làm điều gì đó vì người, như vậy trong lòng Trà Hương cũng dễ chịu hơn một chút."

"Ta thật sự không cần người phải làm gì cho ta, lại nói với người, người yên tâm trở về làm tân nương chờ gả đi." Đường Tĩnh vỗ vỗ vai nàng cười nói.

Dù nói như thế nào thì Trà Hương vẫn không chịu, phải làm gì đó cho Đường Tĩnh mới được. Đường Tĩnh rũ mắt một lúc, "Như vậy đi, phía sau thôn của người là núi, nghe nói bên trong sinh trưởng nhiều dược liệu nổi tiếng, người trong thôn các người đều lấy nghề hái thuốc làm kế sinh nhai. Ta muốn để cho người giúp ta tìm hiểu về thiên trúc đào."

Thiên trúc đào ba năm mới nở một lần, 60 năm mới kết quả, quả chính sẽ có thể bảo tồn vĩnh viễn, là thuốc giải độc trăm năm khó thấy, cũng là một trong ba vị thuốc giải độc cho Mộ Dung Thiên Thần mà vẫn chưa tìm được. Mấy ngày nay nàng và hân văn phái người hỏi thăm Thiên trúc đào ở đâu có, nhưng nghe nói đã tuyệt chủng, chỉ có mấy quả nằm trong tay được nông *** người nông dân chuyên trồng cây thuốc hoặc thu gom thuốc.

Cho nên Đường Tĩnh cũng không hy vọng quá nhiều, chỉ là không lay chuyển được sự cầu xin của Trà Hương, hơn nữa người trong thôn bọn họ có nhiều thể hệ hái thuốc, có khả năng sẽ có người có được Thiên trúc đào, cho nên mới nói như vậy.

"Thiên trúc đào?" Trà Hương lặp lại, "Vương phi phi muốn thiên trúc đào làm gì?"

"Ta tự có ý của ta, người cứ tìm hiểu cho ta là được."

Cánh môi Trà Hương nhếch lên, Thiên trúc đào giải độc rất tốt, Vương phi cần Thiên trúc đào tất nhiên là để cứu người, đành hạ quyết tâm: "Trong tay dân nữ có một quả có thể tặng cho Vương phi."

(Cái này có cái câu gì ấy nhỉ, gì mà đi mòn giày sắt cũng không thấy, đến lúc thấy lại chẳng mất chút sức nào sao sao ý.)

"Người có sao?" Đường Tĩnh mừng rỡ, sao lại trùng hợp như vậy?

"Vâng ạ."

"Trà Hương, quả này thật sự rất quý giá, người thật sự tặng cho ta sao?" Nhìn ra Trà Hương có chút khó xử, Đường Tĩnh cũng không ép buộc nên hỏi thử một lần.

"Vương phi giúp Trà Hương chuyện lớn như vậy, có thể giúp đỡ Vương phi là vinh hạnh của Trà Hương."

"Thiên trúc đào này đối với người có cảm tình gì đặc biệt sao?" Đường Tĩnh suy đoán.

"Quả Thiên trúc đào này là bảo bối gia truyền của Tử Nhiên, cũng là tín vật đính ước của chúng ta."

52. Chương 52: Ban Thưởng (2)

"Sao... một khi đã như vậy người liền giữ thì tốt hơn." Đường Tĩnh nhin đau nói, nàng sẽ tiếp tục phái người đi tìm, nhất định có người còn có.

"Không, không, không, Vương phi là bà mối của chúng ta, nếu chúng ta không ở cùng một chỗ, sẽ không có tín vật đính tình này. Huống hồ Vương phi dùng để cứu người, vậy tín vật đính tình của chúng ta càng thêm có giá trị."

"Vậy Tử Nhiên có đồng ý không?"

"Ha ha, so với Thiên trúc đào, Tử Nhiên càng hy vọng được sống cùng ta hơn." Trà Hương khẽ cười, mang theo sự ngọt ngào.

"À.. đúng là không có một chút xấu hổ." Đường Tĩnh cười cười dí mũi nàng ấy, bảo Dịch Phong đưa Trà Hương về nhà, cũng đưa Thiên trúc đào về Vận thành.

Vì đề phòng kinh động tới người khác mà giọng trống khua chiêng tiến bọn họ, Mộ Dung Thiên Thần và Đường Tĩnh ngay lúc mặt trời mọc đã cưỡi ngựa rời khỏi Đồng thành về Vận thành. Mộ Dung Thiên Hiên và Ngọc Tử Khâm sớm nhận được tin tức nên tự mình đứng ở cửa thành nghênh đón bọn họ.

Từ xa Ngọc Tử Khâm đã nhìn thấy bọn họ đến gần cửa thành, vui vẻ phân phó hạ nhân chuẩn bị mọi thứ. "Đến, bọn họ sắp đến rồi, nhanh, lấy ra mấy thứ đã chuẩn bị trước." Mộ Dung Thiên HIên nhìn bộ dáng gấp gáp của nàng, liền giữ chặt nàng lại, thần sắc dịu dàng nói: "Còn sớm, không nên gấp quá, cẩn thận thân thể của nàng."

Ngọc Tử Khâm xấu hổ cúi đầu, hai tay xoa bụng: "Vâng, là thiếp quá sốt ruột."

"Hiện tại không giống như trước kia, mọi chuyện đều phải cẩn thận." Dù đã là vợ chồng nhiều năm, nhưng Ngọc Tử Khâm vẫn không ngăn được việc Mộ Dung Thiên HIên tỏ ra dịu dàng, xấu hổ gật đầu.

Xe ngựa đi đến cửa thành, Mộ Dung Thiên Thần đỡ Đường Tĩnh xuống xe, hành lễ với Mộ Dung Thiên HIên và Ngọc Tử Khâm: "Hoàng huynh, Hoàng tẩu."

"Đều đã trở lại." Mộ Dung Thiên HIên như cười như không nhìn Mộ Dung Thiên Thần, "Lần này đúng là lập được công lớn." Không nghe được lời khen ngợi lại lộ ra mấy phần trào phúng và... tức giận.

Mộ Dung Thiên Thần sờ mũi, ha ha cười ngậy ngô mấy tiếng. Hắn đương nhiên hiểu Mộ Dung Thiên HIên nói vậy vì nguyên nhân gì, làm ra động tĩnh lớn như vậy, Mộ Dung Thiên Thần cũng không nghĩ giấu giếm được hắn, cũng không hy vọng hắn sẽ nói lời hay ho gì.

Ngược lại Ngọc Tử Khâm không để ý huynh đệ bọn họ châm chọc khiêu khích, đi lên phía trước nâng Đường Tĩnh dậy. "Nhanh đứng lên, lần này mệt mỏi vất vả rồi. Nhìn xem gầy như vậy." NOí xong còn bắt mân tròng mắt với Mộ Dung Thiên Thần.

Mộ Dung Thiên HIên nhìn Đường Tĩnh sắc mặt cũng dịu đi vài phần, ánh mắt nhàn nhạt nhìn qua Mộ Dung Thiên Thần, "Ngay cả lão bà của mình cũng không chăm sóc tốt."

Mộ Dung Thiên Thần ủy khuất nhìn bọn họ không nói được một lời, hiện tại hắn có nói gì cũng sai, tốt nhất là không nên nói gì. Đó là thê tử của hắn, đương nhiên hắn sẽ để ý hơn bất cứ ai, tất nhiên cũng không muốn nàng gầy.

Mấy người nói chuyện qua lại mấy câu liền hỏi cung gặp Hoàng thượng. Mộ Dung Thiên Thần hiện tại là đại công thần trong triều, mỗi người Vận thành đều biết Thần vương gia thông qua Đồng thiện đường tặng thuốc cho người dân, ngăn cản dịch bệnh lan tràn ở Đồng thành. Còn có cả Thần vương gia và Vương phi

cùng nhau tìm ra phương thuốc cứu dân chúng Đồng thành, phát triển Đồng thành thành một huyện buôn bán, được tất cả dân chúng kính yêu.

Hiện tại Thần vương gia là anh hùng trong lòng dân chúng, ở Đồng thành và Vận thành có uy vọng rất cao.

Cơ sở ngầm của Hoàng thượng có ở khắp Thiên Dục hoàng triều, tất nhiên sẽ biết được tất cả, cho nên trước khi Mộ Dung Thiên Tứ về trước một ngày thì hắn chỉ thần nhiên dặn dò mấy câu vì bọn ba mọt nhọc nên nghỉ ngơi cho tốt mà không cần tiến cung nghe thưởng.

Mãi đến khi Mộ Dung Thiên Thần và Đường Tĩnh tiến cung mới cho gọi hắn cùng vào cung nghe ban thưởng. Đối với hắn, Hoàng thượng cố gắng tán dương hắn là Thái tử một nước không để ý tới bản thân mà đi tới khu dịch bệnh, vì dân chúng mà suy nghĩ đúng là phúc của muôn dân xã tắc, cho phép vào Nội các nghị sự.

Nội các là nơi Hoàng thượng bàn luận đưa ra quyết sách, phạm là chuyện quan trọng trong điều thì sẽ triệu tập các vị đại thần đến thương lượng đối sách thích hợp báo cáo với Hoàng thượng, giúp hắn tham khảo. Trong Nội các đều là tâm phúc của Hoàng đế là người được lòng Hoàng đế hoặc là những đại thần có thể nhìn xa trông rộng. Cho phép Mộ Dung Thiên Tứ vào Nội các cũng có nghĩa Hoàng thượng đang bắt đầu lót đường cho Mộ Dung Thiên Tứ.

Đến lượt Mộ Dung Thiên Thần, Hoàng đế cũng không khen ngợi hắn mà chỉ khen hắn có thể giúp Hoàng huynh trấn an tình hình dịch bệnh, có công với xã tắc, ban cho vận lượng hoàng kinh, và vô số châu báu.

Mộ Dung Thiên Tứ và Mộ Dung Thiên Thần tạ ơn, không có gì bất mãn

53. Chương 53: Phong Ba Nạp Thiếp

Lúc tin tức truyền đến chỗ Đường Tĩnh, nàng và Ngọc Tử Khâm đang ở phía sau hậu cung nói chuyện phiếm với Thái hậu. Bọn họ bình an trở lại Vận thành nên Thái hậu vô cùng vui mừng, tình tứ đánh giá Đường Tĩnh.

“Ai gia thấy nàng dâu nhà lão Ngũ so với trước gầy đi không ít.” Thái hậu cười cười nói.

“Nô tì cũng thấy vậy, vừa rồi ngoài đường còn tức giận với Thần vương gia, làm sao lại không chăm sóc tốt cho nàng dâu như vậy.” Ngọc Tử Khâm tiếp lời.

Từ lúc có thai, Mộ Dung Thiên Hiền chăm sóc nàng hơn, cuộc sống hạnh phúc hơn trước kia rất nhiều, càng sau này càng nhiều hy vọng, Ngọc Tử Khâm nói chuyện cũng tích cực hơn lúc trước rất nhiều.

“Làm gì gầy, chỉ là nô tì không chú ý bản thân mà thôi.” Đường Tĩnh mở miệng phản bác.

“Nhìn xem, nhìn xem, vẫn còn thiên vị với Thần vương gia, may mới chỉ nói có mấy câu thôi đấy.” Ngọc Tử Khâm che miệng cười.

“Đúng vậy, hiện tại bên người lão Ngũ chỉ có một mình người, chi phí ăn mặc do một mình người lo, sao có thể lo lắng cho bản thân được, không thể mọt nhọc như vậy được, thiết thời cũng phải để ý tới bản thân. Các người đã thành thân được một thời gian, sao bụng người vẫn chưa có động tĩnh gì vậy.” Thái hậu nhìn bụng Đường Tĩnh. “Nếu cứ như vậy thì không được, Ai gia tìm mấy vị tiểu thư tốt, người chọn mấy người thuận mắt cho lão Ngũ, người có thể sớm ngày khai chi tán diệp cho Hoàng gia chúng ta.”

Thái hậu dứt lời thì sắc mặt hai người thay thay đổi, Ngọc Tử Khâm cũng nghĩ tới sẽ có ngày như vậy, nhưng nàng không ngờ lại nhanh như vậy, có lẽ lần này Mộ Dung Thiên Thần lập được đại công, cho nên các đại thần bắt đầu hành động, Thái hậu mới có chủ ý này.

Nàng nhìn Đường Tĩnh đang cúi đầu không nói một lời, trong lòng thở dài, mấy ngày trước thấy cảnh hai người bọn họ ân ái, giống như không ai có thể lọt vào được. Huống hồ nàng biết với tính tình của Đường Tĩnh chỉ sợ sẽ không cho phép người khác tiến vào.

Đường Tĩnh nghe Thái hậu nói như vậy hết sức đột ngột, không có bất cứ chuẩn bị nào, cho nên không biết trả lời như thế nào, đồng ý thì không thể nào, nhưng không đồng ý thì không biết mở miệng như thế nào.

Trong lúc do dự, Ngọc Tử Khâm nhẹ nhàng nở nụ cười, “ Thái hậu cũng quá nóng vội rồi, Lan muội muội vẫn còn nhỏ như vậy, nói không chừng Thần vương gia của chúng ta còn chưa muốn nàng phải chịu khổ.” Hai lời ba ý thay Đường Tĩnh giải vây.

Đường Tĩnh giúp nàng có được bảo bảo đã khát vọng từ lâu, Vương gia cũng dịu dàng chăm sóc nàng hơn trước, hậu viện Vương phủ bình yên vô sự, cuộc sống của nàng cũng yên ổn hơn nhiều. Thật lòng mà nói, nàng đã xem Đường Tĩnh giống như muội muội của mình, cho nên không hy vọng nàng cũng giống như mình, ở sau hậu viện to lớn đấu đá nhau.

“Dù như thế nào, trong nhà lão Ngũ chỉ có một Vương phi, không có thị thiếp, thông phòng, cũng không phải là chuyện tốt, người ngoài còn tưởng là Vương phi lơ là, nàng dâu Lão Ngũ nói có đúng không?” Tuy gương mặt Thái hậu vẫn nở nụ cười nhưng giọng nói lộ ra mấy phần nghiêm khắc.

Đường Tĩnh hiểu rõ, bà ấy đang ám chỉ nàng một mình chiếm lấy Mộ Dung Thiên Thần. Trải qua lần ôn dịch này, địa vị của Mộ Dung Thiên Thần ở trong triều càng được củng cố, cũng là được các đại thần tin tưởng. Chọn mấy nữ tử trong các thế gia vào phủ, có thể lung lạc được các thế lực, chỗ đứng trong triều càng ổn định.

Thái hậu suy nghĩ cho Mộ Dung Thiên Thần là không sai, nhưng làm chuyện ngu xuẩn đi đưa chồng mình cho người khác Đường Tĩnh nàng không thể làm, đưa mắt nhìn thẳng vào Thái hậu: “Chỉ cần Vương gia đồng ý, nô tì không có gì để nói.” Đường Tĩnh ngồi thẳng lưng nói.

“Người.” Thái hậu không nghĩ tới Đường Tĩnh không thèm để mắt mũi nàng, “Nạp thiếp là bổn phận của Vương phi, làm sao cần Lão Ngũ đồng ý, ta thấy là người không muốn nạp thiếp cho hần thì đúng hơn.” Thái hậu thở mạnh một hơi, “Người phải học theo nàng dâu nhà lão Nhị, nạp cho trượng phu mấy tiểu thiếp, trong phủ con cháu thành đàn.”

Học hỏi nàng? Ngọc Tử Khâm cười khổ, nữ nhân nào muốn nạp thiếp cho chồng, đều là do bất đắc dĩ. Nếu Lan muội muội có dũng khí phản kháng, nàng sẽ giúp nàng ấy một chút.

“Thái hậu, những lời này để sau hãy nói, Lan muội muội vừa cùng Thần vương gia cứu vớt dân chúng ở Đồng thành, bốn ba trở lại Vạn thành, người coi khuôn mặt nàng nhợt nhạt như vậy, chúng ta để nàng ấy nghỉ ngơi một chút đi.” Ngọc Tử Khâm muốn nhắc tới công lại trong trận ôn dịch này của Đường Tĩnh cho Thái hậu nghe, hiện tại bức nàng ấy nạp thiếp cần phải cân nhắc suy nghĩ, cũng để cho Thái hậu bậc thang đi xuống, nếu không hai người chỉ biết giằng co không ngừng.

Đường Tĩnh nhìn nàng ấy cảm kích, Ngọc Tử Khâm yên lòng cười. Thái hậu hiểu một nay thương lượng không có kết quả gì, phát tay nhìn con dâu lão Nhị nói: “Người về trước nghỉ ngơi cho tốt, chuyện này nói sau.”

Đường Tĩnh và Ngọc Tử Khâm đứng dậy, “Nô tì cáo lui.”

Đi đến nơi không có Thái hậu, Đường Tĩnh kéo tay Ngọc Tử Khâm nhanh chóng đi về phía trước.

“Lan muội muội vội vã như vậy làm gì, phía sau cũng không có sói đuổi theo.” Ngọc Tử Khâm có thai nên hành động có chút chậm chạp, đi được mấy bước đã thở hồng hộc.

“Không có sói nhưng có thứ còn đáng sợ hơn cả sói.” Đường Tĩnh bĩu môi, lời này chọc cười Ngọc Tử Khâm, “Xem ra Thái hậu quyết tâm nạp thiếp cho Thần vương gia, muội định như thế nào?” Ngọc Tử Khâm cũng sốt ruột thay nàng.

“;Làm sao bây giờ, có thể làm gì đây, ta không có khả năng đồng ý.”

Sau đó chuyển đề tài: “Cảm ơn tỷ tỷ lúc này giải vây cho ta.”

“Còn nói cảm tạ cái gì, muốn nói cũng là ta nói mới đúng.” Ngọc Tử Khâm dịu dàng xoa xoa bụng, nơi này là hải tử kết tình của nàng và Vương gia, cũng là sinh mệnh mới.

Đường Tĩnh vui vẻ không thôi: “Là đứa bé có duyên phận, cũng là tỷ ngày ngày tích đức nên được trời cao ban cho một bảo bảo lành lợi.”

Lời nói của Đường Tĩnh hiển nhiên làm cho nàng vui vẻ, giữa hai hàng lông mày càng tôn thêm ý vị, còn có dáng người thành thực tỏa ra sức quyến rũ của nữ nhân, cả người để bao bọc trong tình thương của người mẹ, quả thật nữ tử mang thai là đẹp nhất.

“Muội không đồng ý Thái hậu càng dùng thêm nhiều thủ đoạn, muội phải bảo trọng.”

“Ừ, tỷ tỷ yên tâm đi.” “Nếu đụng tới lợi ích của ta thì ta nhất định sẽ mở miệng, nhiều người dù sao cũng thêm nhiều sức mạnh.”

Năm đó Ngọc Tử Khâm cũng có ý định này, chỉ là nàng không dừng cảm như Đường Tĩnh, nhìn thấy nàng ấy kiên định như vậy cũng hy vọng nàng ấy có thể có được cuộc hôn nhân độc nhất vô nhị, không cần dấn vào bước chân của nàng.

Vừa về đến Vận thành, có nhiều công việc đang chờ Mộ Dung Thiên Thần xử lý, không kịp cùng Đường Tĩnh hồi phủ. Đường Tĩnh và Ngọc Tử Khâm trò chuyện không có Mộ Dung Thiên Thần đi cùng nên tự mình hồi phủ. Vừa bước chân xuống cửa Vương phủ, một bóng dáng đã chạy tới ôm nàng: “Tiểu thư, người đã trở lại, Xuân Ngọc nhớ người muốn chết.” Nghẹn ngào khóc. “Lần sau tiểu thư xuất phủ nhất định phải mang Xuân Ngọc đi cùng, Xuân Ngọc ở trong phủ rất lo lắng cho tiểu thư.”

Đường Tĩnh nhẹ vỗ lưng nàng ta trấn an, trong mắt cũng ngấn nước, nàng cũng rất nhớ tiểu nha đầu thường lải nhải ở bên cạnh.

“Được rồi lần sau ra ngoài sẽ mang người đi cùng.”

“Tiểu thư đã nói nhất định phải giữ lời!” Xuân Ngọc ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Đường Tĩnh, nước mắt trên mặt vẫn long lanh, Đường Tĩnh lấy khăn tay ra giúp nàng lau nước mắt, miệng bảo đảm: “Được, nhất định sẽ giữ lời, nhìn xem, khóc như con mèo nhỏ.”

Mặc thúc ở bên cạnh nhìn hai người chủ tớ tâm sự với nhau, mãi đến khi hai người không nói gì nữa mới cười cười nói: “Cuối cùng Vương phi cũng trở lại.”

“Đã trở lại, để cho mọi người lo lắng rồi.”

Mặc thúc lắc đầu, “Vương phi quay về là tốt rồi, trở về là tốt rồi.” Vương phi trở lại Vương phủ sẽ có tiếng cười, Vương gia và Vương phi không có ở đây cả Vương phủ đều trầm lặng.

Xuân Ngọc kéo Đường Tĩnh nói không ngừng lúc nàng không có ở đây đã xảy ra chuyện gì, bà lão ở trong phủ ôm cháu trai tới cho đến chuyện nàng rời phủ gặp chuyện gì, mỗi chuyện đều nói hết sức tỉ mỉ.

“Làm phiền người còn nhớ rõ như vậy.” Đường Tĩnh cười nói.

“Đương nhiên, ta nhớ rõ để về nói với tiểu thư.”

Hướng Đường Tĩnh đặc ý, tiểu thư nhất định thích nghe những chuyện này.

“Được rồi, cảm ơn người.” Đường Tĩnh mỉm cười: “Gần đây Đồng Thiện đường như thế nào, không phải người chỉ lo nghe ngóng tin tức mà quên chuyện chính đấy chứ?”

“Làm gì có?” Xuân Ngọc xịu mặt, “Chuyện tiểu thư giao cho ta làm sao có thể quên đây?” Lúc đó Đường Tĩnh vội vàng phân phó Xuân Ngọc và Dịch Phong hỗ trợ xử lý chuyện ở Đồng Thiện đường.

“Đồng Thiện đường không có chuyện gì lớn, hai ngày trước vẫn tặng thuốc cho dân chúng, còn có nhiều dân chúng tới cửa cảm ơn.” Nói đến chính sự, thần sắc Xuân Ngọc trở nên phấn khởi.

“Vậy Phong Minh hắc có tốt không?”

“Thảm công tử?” Xuân Ngọc cảm thấy khó hiểu. “Không phải Thảm công tử cùng người tới Đồng thành sao?”

“Hắn không về Đồng Thiện đường sao?”

Xuân Ngọc lắc đầu: “Không có.”

Bên trong Hoàng cung tráng lệ, trên chiếc giường hoa lệ được trải thảm lông cừu màu trắng, ở giữa có một chiếc bàn gỗ làm từ gỗ trầm hương mà trên đó có một nam tử say khướt, miệng hô “rượu, rượu... cho ta rượu.”

Bên cạnh hạ nhân cúi người khuyên nhủ: “Chủ tử, người không uống rượu nữa vẫn tốt hơn.”

“Ta không say, ta không say.” Thiếu niên quật cường phản bác, nếu không thì làm sao có thể nhìn thấy khuôn mặt nở nụ cười tươi như hoa đang cười với hắn.

Hắn rất muốn tiếp tục ở lại Vận thành, dù không thể ở cùng với nàng nhưng chỉ cần có thể lúc nào cũng có thể nhìn thấy nàng là được. Chỉ là lần này bị loại bỏ phần lớn thể lực, nếu để cho đại ca biết được vì nàng mà ra, hậu quả chắc chắn không thể chịu nổi. Hắn chỉ có thể ngoan ngoãn về chịu tội với đại ca, thành thật ở lại Tinh Lang quốc, tất cả đều chờ đại ca xử lý. Chỉ cần nàng có thể sống tốt thì không gì quan trọng bằng. Nhưng ngẫu nhiên sự đau đớn trong lòng nhắc nhở hắn quyết định này đối với hắn mà nói đau đớn biết bao nhiêu.

54. Chương 54: Huỳnh Trưởng Tới Chơi

Mộ Dung Thiên Thần bận đến chân không chạm đất cho tới 4, 5 ngày sau, rốt cuộc Đường Tinh cũng lên tiếng: “Có phải cả Thiên Dục vương triều to lớn như vậy không có người khác hay không, sao chuyện gì cũng đến tay chàng như vậy?”

“À, không có Vương phi nhắc nhở ta không thấy thì ra ta lại quan trọng như vậy.” Mộ Dung Thiên Thần giả bộ cười ngốc nghếch để lừa gạt.

“Đúng vậy, chàng quá quan trọng, không gì có thể tách khỏi chàng, ở trong cung ngủ lại là được rồi.” Đường Tinh bất mãn oán giận, mỗi sáng thức dậy bên cạnh đều không có chút nhiệt độ nào, buổi tối đợi rất trễ cũng không thấy bóng dáng của hắn, tung tích của hắn phải dùng từ xuất quỷ nhập thần để hình dung.

“Làm sao như vậy được, ta không nở nàng như vậy.” Thấy Đường Tinh thực sự tức giận, Mộ Dung Thiên Thần lập tức lấy lòng: “Sau này nhất định sẽ nghe lời Lan nhi, sớm về phủ, ở cùng nàng thật nhiều.”

Nghe hắn nói như vậy, Đường Tinh cũng không biết nói gì nữa, nhẹ giọng thở dài: “Không phải ta cố tình gây sự, chỉ là thân thể của chàng mới tốt một chút, quá mệt nhọc ăn uống sẽ khó hấp thụ. Chúng ta còn chưa tìm được giải được, nhờ may mấy ngày nữa độc của chàng lại tái phát thì sao?”

“Chỉ là mấy ngày nay có chút vội vàng, qua mấy ngày nữa sẽ rảnh rỗi hơn.” Biết nàng lo lắng cho hắn, gương mặt Mộ Dung Thiên Thần càng dịu dàng, gương mặt như hoa nhạn nhạt ý cười. Mấy ngày trở lại có nhiều chuyện cần xử lý, còn cả chuyện khiến cho Thẩm Phong Minh mất đi từng cọc ngầm, vì bù lại sai lầm của hắn, Hoàng huynh yêu cầu hắn rất nhiều nhiệm vụ, hừn thật sự chỉ thiếu nỗi phân thân ra để làm.

Đường Tinh đứng dậy cởi áo cho hắn: “Mặc kệ có vội vã như thế nào thì cũng cần phải chú ý thân thể của chính mình, đừng để cho ta lo lắng.” Thân thể của hắn sau khi Đường Tinh dùng nhiều dược liệu trân quý mới không có gì đáng ngại, chỉ sợ quá mệt nhọc thì thân thể sẽ suy yếu, độc trong cơ thể sẽ nhân cơ hội chạy toán loạn.

Đường Tinh nhìn thẳng hắn, trong mắt chỉ có quan tâm và lo lắng, giây phút này Mộ Dung Thiên Thần mềm nhũn, khẽ nói: “Được.”

Đường Tinh gật đầu, biết hắn ghi nhớ lời của nàng, không nói gì nữa mà nhìn theo hắn ra cửa.

Mộ Dung Thiên Thần vừa xuất môn thì Đường Tinh cũng không rảnh rỗi, ăn mặc thành bộ dáng thư sinh chuẩn bị đi đến Đồng Thiện Đường.

Mặc thúc ở bên ngoài gõ cửa: “Vương phi.”

“Mặc thúc, có chuyện gì?” Đường Tinh đang đội mũ không thể mở cửa, cho nên hỏi qua cửa sổ.

“Lý tướng quân phủ Thừa tướng cầu kiến.”

“Nói Vương gia không ở đây, mời hần ngày khác trở lại.” Rốt cuộc cũng buộc tóc vào trong mũ, Đường Tĩnh thỏa mãn soi gương xoay người nhìn lại.

“Vương phi, Lý tướng quân là tới gặp người.” Mặc thúc nói

“Gặp ta?” Đường Tĩnh kinh ngạc, vừa mới đội mũ nên không suy nghĩ kỹ, tướng quân phủ Thừa tướng không phải là muội muội gặp huynh trưởng hay sao? Vẫn nghe Mẫu thân nói đến huynh trưởng đối với nàng rất tốt, nhưng không phải hần đang phòng thủ ở biên quan, sao đột nhiên trở về?

“Trước mời hần đi tiền thính ngồi một chút, ta sẽ qua ngay.” Đường Tĩnh vội vàng cởi nam trang vừa mặc, lệnh cho Xuân Ngọc nhanh chóng thay quần áo cho nàng. Cùng ‘huynh trưởng’ của mình lần đầu tiên gặp mặt thì cũng phải long trọng một chút. Tìm bộ quần áo màu hồng thêu ngũ sắc lưu ly, vạt váy kéo lê xuống đất, vẫn búi tóc lưu vân cắm một cây trâm ngọc bích điểm cuối hạt lưu tô, hiện lên hình dáng nữ tử thanh lịch.

Lý Lâm Trúc ở tiền thính chờ trong giây lát liền bưng ly trà men thanh sơn dùng thử, tầm mắt nhìn muội muội đang từ từ đi tới. đứng trước mặt hần cúi người hành lễ: “Đại ca.”

Lý Lâm Trúc nhìn chằm chằm vào Đường Tĩnh, bàn tay run rẩy thả ly trà xuống, nhanh chóng nâng nàng dậy: “Mau đứng lên, mau đứng lên, để đại ca nhìn xem nào.” (Ồi còn tưởng có JQ đâu đó...)

Đường Tĩnh đứng dậy nhìn người trước mặt khô ngô tuần tú, làn da đen, mày kiếm mắt sáng, gương mặt đầy góc cạnh, nhưng vẫn còn rất trẻ tuổi, có lẽ thao luyện nhiều trong quân đội nên tạo cảm giác thị huyết sắc bén.

Lý Lâm Trúc tinh tế đánh giá Đường Tĩnh: Đây là muội muội mà hần nâng niu sủng trong lòng bàn tay từ nhỏ, hiện tại đã gả làm vợ người ta. Hần vui mừng gật đầu: “Lan nhi đúng là trưởng thành rồi, so với trước kia thì đã cứng chắc không ít.” Bởi vì nhiệm vụ khẩn cấp nên không thể đưa nàng lên kiệu hoa, “Nhanh kể cho đại ca cuộc sống của trôi qua như thế nào đi.” Nói xong, nước mắt đã đảo quanh tròn mắt.

“Còn có... còn có...” Lý Lâm Trúc cẩn thận hỏi: “Thần vương gia đối với muội như thế nào?” Muội muội hần nhìn từ nhỏ mà lớn lên làm sao hần không hiểu, nếu không phải phụ thân và mẫu thân ép nàng gả cho Thần vương gia, nàng làm sao có thể tình nguyện gả cho một con ma ốm. Chỉ sợ Thần vương gia biết nguyên nhân muội muội của hần gả cho hần ta, làm sao có thể đối xử tử tế với nàng.

Hơn nửa năm qua hần vẫn luôn ở biên quan, không nghe được tin tức nào liên quan tới bọn họ, hần luôn luôn lo lắng muội muội luôn lỗ mãng sẽ va chạm với Thần vương, gây nên tai họa. Không có hần ở bên cạnh thì ai thay nàng giải quyết hậu quả.

Gương mặt Đường Tĩnh nở nụ cười, Lý Lâm Trúc đúng là hạnh phúc, còn có mẫu thân và huynh trưởng nhớ mong, “Khiến đại ca lo lắng rồi. Thần vương đối với Lan nhi rất tốt, đại ca cứ yên tâm.”

“Lan nhi?” Lý Lâm Trúc kinh hãi mở miệng không khép được, khi nào Lan nhi có thể bình tĩnh nói chuyện như vậy, nhìn hành vi của nàng đều lộ ra sự nhả nhận, đoan trang.

Đường Tĩnh tất nhiên hiểu được hần vì sao lại giật mình, làm nũng nói: “Đại ca còn nghĩ ta vẫn là Lan nhi trước đây hay sao, đại ca không phải vừa nói Lan nhi đã trưởng thành hay sao?” Đại ca là người hiểu Lý Lâm Trúc nhất, nàng sợ sẽ lộ ra sơ hở gì trước mặt hần, cho nên một câu hai nghĩa nói nàng đã không còn là Lan nhi trước đây.

“Ừ, Lan nhi đã trưởng thành, đều lập gia đình rồi.” Lý Lâm Trúc không nghĩ nhiều, chỉ nói ra những lời cảm khái với Đường Tĩnh. “Thần vương gia đối với muội rất tốt sao?” Lý Lâm Trúc vẫn không tin lời nàng, “Hiện tại đại ca đã trở về, tất nhiên sẽ thay muội quyết định, muội không phải sợ” Hiện tại hần là Uy viễn đại tướng quân mà Hoàng thượng thân phong, làm quan tam phẩm, nói chuyện cũng có chút trọng lượng.

Đường Tĩnh biết khó có thể làm cho hần tin tưởng, vẫn cười như cũ: “Đại ca yên tâm đi, Lan nhi không nói dối, ca nhìn xem Lan nhi có chỗ nào không tốt đây?”

Lý Lâm Trúc đánh giá nàng lần nữa, khuôn mặt trắng nõn lộ ra sự hồng hào, giữa hai hàng lông mày cũng không còn cau lại mà dần ra rất nhiều, lúc này mới tin lời nàng nói. Sau đó hàn huyên với Đường Tĩnh mấy

câu, chỉ bảo chu đáo với nàng, tuy chỉ mấy câu dặn dò nhưng Đường Tĩnh có thể cảm nhận được đại ca rất quan tâm hần.nàng.

“Đại ca lần này vẫn định quay trở lại biên quan sao?” Lúc gần đi, Đường Tĩnh vẫn cực kì không nỡ, tuy chỉ gặp mặt một lần nhưng nàng đã thật lòng coi hần là đại ca rồi.

“Ừ, đây là chức trách của đại ca, lần này đại ca xin Thái tử mãi mới có thể về thăm muội, nhìn thấy muội sống tốt, đại ca cũng có thể yên tâm.”

Đường Tĩnh gật đầu, thừa dịp hần không chú ý mà dùng khăn tay lau nước mắt, xoay người nở nụ cười: “Biên quan không thể so với trong nhà, đại ca ở biên quan phải chú ý chăm sóc cho bản thân.” Đường Tĩnh cũng là một quân nhân cho nên hiểu được chức trách của hần, cũng biết thông cảm cho hần.

Lý Lâm Trúc gật đầu: “Lan nhi đúng là đã trưởng thành, mỗi lần đại ca ra ngoài đều khóc rống một lần.” Bên trong giọng nói mang theo chút vui mừng và hoài niệm.

“Đại ca.” Đường Tĩnh trừng mắt nhìn hần.

“Được, được, được, không nói nữa, không nói nữa.” Lý Lâm Trúc cười vẫy tay.

Dù sao cũng là nam nhân, cho dù là đại ca cũng phải chú ý, Lý Lâm Trúc biết đến lúc phải rời đi: “Đại ca đi rồi, muội phải bảo trọng.”

Đường Tĩnh gật đầu, Lý Lâm Trúc nhìn nàng một cái mới xoay người rời đi.

“Đại ca.” Đi được mấy bước, Đường Tĩnh gọi hần lại: “Nếu muội sống tốt, đại ca cũng nên buông tay mà đi tìm khát vọng của mình.” Đường Tĩnh đoán rằng đại ca vẫn canh giữ ở biên cương vẫn là ý của Thái tử, hiện tại nàng đã không còn bị Thái tử khống chế, dù đại ca muốn làm gì cũng không cần cố kị nàng.

Lý Lâm Trúc dừng bước nhưng không quay đầu lại tiếp tục đi về phía trước. Đường Tĩnh thở dài, nói đến đây có nghe được hay không là việc của hần.

Lý Lâm Trúc rời đi, Đường Tĩnh một mình uống trà, nghe nói đầu năm nay đệ đệ của Ngọc Tử Khâm từ Giang Nam mang về một ít lá chè đầu xuân thanh minh, mầm non vẫn còn non mịn sao thành trà Bích Loa Xuân, màu sắc xanh đến mê người, khi pha lên thì nước trong chén trở thành màu vàng trong suốt, không tẻ, cho vào miệng mùi thơm nhàn nhạt, rằng môi còn lưu lại mùi hương.

Ngọc Tử Căng định qua năm mới dùng nhưng không được uống trà vì đúng thời gian mang thai. Bất quá Đường Tĩnh giúp nàng như vậy, Mộ Dung Thiên Hiền và Ngọc Tử Căng mang hậu lễ tới cảm ơn nhân tiện mang cho bọn họ một cân.

Lúc này Mộ Dung Thiên Thần mới biết được nàng bắt mạch cho Ngọc Tử Khâm, cười như có như không nhìn chằm chằm vào Đường Tĩnh: “Nàng đã có khả năng này sao không thấy nàng mang thai cho gia đây?”

“Tiểu thư.” Đường Tĩnh đang đắm chìm trong kí ức thì bị Xuân Ngọc thỉnh linh cắt ngang, Đường Tĩnh đứng dậy thu hồi nụ cười: “Chuyện gì?”

“Phủ Nội vụ đưa mấy tấm vải tới mời người xem qua, nhìn xem vào lễ chúc mừng sẽ dùng tấm nào đây?” Nói xong sai người chuyển hơn mười cuộn vải thượng đẳng vào.

Lần này Mộ Dung Thiên Tứ và Mộ Dung Thiên Thần lập được công lớn, Hoàng thượng hết sức cao hứng, cho nên để cho người khác chọn ngày để cử hành buổi lễ chúc mừng bọn họ, quyết định vào sáu ngày sau. Sự việc xảy ra đột nhiên nên Phủ Nội vụ cũng khẩn trương sắp xếp, cho mấy vị Quý phi và Vương phi mấy tấm vải may vá, còn tể tự này nọ, bận rộn không ngừng.

Đường Tĩnh gật đầu: “Bọn họ có lòng rồi.” Tiễn tay lấy ra một cuộn vải màu xanh khói satin thêu hoa lan thanh nhã.

“Tiểu thư có thấy tấm này quá trong trắng thuần khiết hay không, dù sao cũng là lễ chúc mừng cho Vương gia.”

“Không cần, tấm này là được rồi. Nhanh đưa cho phủ Nội vụ đi, không cần làm chậm trễ công việc của bọn họ.”

Xuân Ngọc thấy nàng khăng khăng như vậy cũng không nói gì nữa mà nhanh chóng thu dọn vải rồi đi ra ngoài.

55. Chương 55: Lễ Chúc Mừng

Chạng vạng Mộ Dung Thiên Thần trở về, vừa bước vào cửa liền hỏi: “Nghe nói hôm nay Lý tướng quân đến đây?” Hấn và Đường Tĩnh trải qua cuộc sống hoàn mỹ, sợ những người này tới quấy rối. Tuy nói Lý Lâm Trúc là huynh trưởng của nàng nhưng hấn là người của Thái tử đấy.

Đường Tĩnh bắt mắt trừng mắt với hấn, học theo khẩu khí của hấn: “Lý tướng quân?”

Lúc này Mộ Dung Thiên Thần mới ý thức được hấn dùng từ không thích đáng: “Ha ha” cười gượng hai tiếng, “Là huynh trưởng của nàng.”

Cũng không tệ lắm: “Đúng thế, huynh ấy hồi kinh nên đến thăm ta.”

“Chỉ đến thăm nàng?” Mộ Dung Thiên Thần không tin.

Đường Tĩnh nổi giận: “Chàng không tin?”

“Không phải có câu nói này hay sao? Không có chuyện sẽ không tìm tới?” Lý Lâm Trúc vô duyên vô cớ tự dưng nhớ tới nàng.

“Nhưng cũng có câu máu mủ trong thiên hạ là thân nhất.” Đường Tĩnh lạnh nhạt nói.

“Chẳng lẽ hấn tới không có việc gì?” Mộ Dung Thiên Thần tiếp tục hỏi.

“Không có.” Đường Tĩnh tức giận trả lời hấn, hít sâu một cái từ từ mở miệng: “Lúc ấy huynh ấy bận rộn không tham gia lễ thành thân của chúng ta, cho nên tới xem ta có tốt hay không, nhìn chàng có bắt nạt ta hay không.”

Mộ Dung Thiên Thần nhìn nàng vui cười, giống như ngôi sao bình sáng, trong lòng tràn đầy hạnh phúc, cũng cong môi cười: “Vậy nàng nói như thế nào?”

“Ừ, ta nói Thần vương gia chúng ta không dễ ở chúng, ta phải hầu hạ cho tốt.” Nói xong không thềm để ý hấn có phản ứng gì, còn mình thì ngã người xuống giường cười lớn.

Mộ Dung Thiên Thần bắt đầu nhìn nàng cười chỉ lắc đầu ngồi bên cạnh nàng.

Một lúc sau mới cười xong lại ngồi dậy nói chuyện nghiêm túc với Mộ Dung Thiên Thần. Nói nàng lựa chọn vải, Mộ Dung Thiên Thần mở miệng: “Cũng không cần để ý như vậy, xinh đẹp cũng chẳng để làm gì.”

“Chàng không sợ Phụ hoàng tức giận sao?”

Mộ Dung Thiên Thần bĩu môi không cho là đúng: “Dù sao ta có làm gì cũng không thể làm cho ông ta vui vẻ.”

Đường Tĩnh cũng hiểu, chỉ đành thở dài: “Vậy cũng phải cẩn thận một chút, dù sao một bộ quần áo cũng không quan trọng.”

“Ủy khuất nàng rồi.” Mộ Dung Thiên Thần vui mặt vào chiếc cổ ấm áp của nàng đáp ứng nói. Lần này các đại thần dâng thư nói lần ôn dịch này là Thần vương phi tìm được phương pháp phá giải còn giúp Thần vương gia giúp Đồng thành phát triển kinh tế nhưng hấn vẫn cố chấp phong thưởng cho Mộ Dung Thiên Tứ, ngay cả lễ chúc mừng cũng chuẩn bị cho hấn.

Chồng sở con nằm lẳng lặng trên bàn trong thư phòng của Mộ Dung Thiên Thần, nhắc nhở phu thê bọn họ bất công như thế nào, đúng là làm cho lòng người nguội lạnh.

Đường Tĩnh đương nhiên đoán được hấn đang nghĩ gì, nhẹ nhàng vỗ sau lưng hấn thản nhiên nói sang chuyện khác: “Ngày hôm qua ta từ Hậu cung đi ra nhìn thấy Du vương gia, chẳng lẽ ta nhìn nhầm sao?” Mộ Dung Thiên Du lớn lên không câu nệ trói buộc, xông xáo bên ngoài, cho nên sau khi thành thân nàng mới gặp qua một lần thì không nhìn thấy nữa.

“Không nhìn nhầm, mấy ngày trước hấn đã trở lại.”

“Là vì lễ chúc mừng sao?”

“Tiểu tử này Trung thu còn không về thì lễ chúc mừng làm sao mới hấn về được.”

“Vậy vì sao?” Đường Tĩnh nghĩ không ra.

“Mấy ngày nay hấn vẫn ở Tinh Lang quốc, Thái tử và Tam hoàng tử Tinh Lang quốc cầu kết với nhau. Lần ôn dịch này chỉ sợ là bọn họ âm thầm phá rối.”

Đường Tĩnh trừng mắt, quả thật bọn họ đoán đúng rồi, đúng là quỷ kế của Thái tử.

“Nếu quả thật là Thái tử làm thì bọn họ được lợi ích gì?” NOi không chừng sau này cả thiên hạ là của hấn, làm sao hấn có thể nhẫn tâm tổn thương dân chúng của hấn như vậy.

“Lợi lộc?” Mộ Dung Thiên Thần cười lạnh, “Bọn họ còn thiếu chỗ tốt sao?”

Đường Tĩnh giật mình, hiện tại Hoàng đế cực kì vui vẻ, còn cho hấn tiến vào Triều các, từ từ bồi dưỡng hấn, thật ra là ở Triều các bồi dưỡng phe phái cho hấn.

Đường Tĩnh cúi đầu trầm tư, biểu tình gương mặt liên tục thay đổi, một lúc xoắn xuýt rồi mới hiểu.

Mộ Dung Thiên Thần bẹo má nàng, cười nói: “Còn chưa hiểu ra sao?”

“Vậy đối với Tinh Lang quốc có gì tốt?”

“Cái này thì ta không rõ, hấn cho Thái tử độc được ôn dịch nhưng chỉ cần dùng đến một Đồng thành nho nhỏ, đúng là làm cho người khác không đoán ra.”

Không để một Đồng thành nho nhỏ vào mắt, trong lòng Đường Tĩnh vừa động: “Có thể nhìn trúng vị trí của bọn họ hay không?”

Mộ Dung Thiên Thần nhìn nàng, rất nhanh hiểu được ý của nàng, nhớ tới chuyện lão Lục nhắc tới Tinh Lang quốc âm thầm điều binh, trong lòng rung mình: chẳng lẽ Thái tử không đợi được rồi sao?

Nếu Đồng thành là một tòa thành trống vậy hấn có đầy đủ lý do để phái binh chiếm lấy Đồng thành, tìm thời cơ thích hợp cầu kết với Tinh Lang quốc phát chính biến, ôn dịch nghiêm trọng lúc đó hấn lại tự mình đến Đồng thành, nếu có người tìm được giải được thì công lao cũng là của hấn, đúng là việc mua bán không lỗ vốn.

“Trong lòng ta đã có tính toán trước rồi.” Mộ Dung Thiên Thần thưởng thức Đường Tĩnh đang nằm trước ngực, trên người tỏa ra mùi hương thơm ngát, hấn cảm thấy hết sức viên mãn, trong đầu hiện lên gương mặt tươi cười đầy đắc ý của Mộ Dung Thiên HIên, miệng nói: “Về nhà thăm hài tử của hấn”, hài tử còn chưa sinh ra đã đắc ý khoe khoang với hấn, làm cho Mộ Dung Thiên Thần tức đến ngứa răng, hấn oán hận cắn lên vai Đường Tĩnh.

Đường Tĩnh bị đau kêu lên, trừng mắt hấn: khi nào thì có thói xấu cắn người? Mộ Dung Thiên Thần không thèm để ý, nói thầm: “Nàng xem bệnh cho Nhị tẩu, hấn không cảm tạ thì thôi còn khoa khoang với ta.”

Đường Tĩnh đẩy đẩy hấn, “Người ta đã tặng nhiều thứ như vậy còn chưa cảm ơn người ta, hơn nữa ta cũng chỉ là trùng hợp, cũng không phải Nhị tẩu có bệnh.”

“Mặc kệ, dù sao hấn cũng không thể có nhi tử trước gia.”

Đường Tĩnh không biết nên khóc hay nên cười, còn có người cố tình gây sự như vậy. “Không phải Nhị ca còn có nhi tử khác hay sao?”

“Nhưng không phải Nhị tẩu sinh thì có ích gì?” “Không được, chúng ta cần phải cố gắng.” Vừa nói vừa nhẹ nhàng cởi bỏ quần áo Đường Tĩnh, ở trên xương quai xanh của nàng hạ xuống một nụ hôn, miệng vẫn than thở: “Bọn họ sinh sớm chúng ta liền sinh nhiều hơn bọn họ.”

“Đây là ban ngày...” Đường Tĩnh còn chưa nói xong đã bị mấy tiếng “ư, a” thay thế, thân thể kiều diễm như đóa hoa nở rộ dưới thân Mộ Dung Thiên Thần.

Ngoài cửa sổ gió thổi vào phòng lộ ra một mảnh xuân sắc...tiếng thở dốc vang lên đều đặn truyền ra không biết bao lâu mới dừng lại.

Hoàng hôn nhanh chóng buông xuống Đường Tĩnh mới từ từ tỉnh lại, trong phòng đã thấp nhen, ngọn lửa cao ngất lay động.

Mộ Dung Thiên Thần quần áo chỉnh tề ngồi ở ghế bên cạnh đọc sách, trong phòng yên tĩnh chỉ nghe được âm thanh lật sách của hắn.

Nhìn thấy Đường Tĩnh ngồi dậy, Mộ Dung Thiên Thần hạ sách xuống ngồi vào bên người Đường Tĩnh: “Tĩnh dậy sao?”

Sau đó cầm lấy quần áo ở bên cạnh mặc vào giúp nàng, lại ra ngoài phân phó Xuân Ngọc mang bữa tối lên, hoàn toàn bỏ qua ánh mắt oán giận của Đường Tĩnh, chỉ nở nụ cười “hầu hạ” nàng, hắn làm như vậy làm cho Đường Tĩnh bỗng dưng rung động, trong lòng giống như rót mật, vô cùng ngọt ngào, bất mãn nhỏ nhỏ đối với hắn cũng tan thành mây khói. (dễ dụ quá)

Sửa soạn xong thì Xuân Ngọc đã nhanh chóng dọn đồ ăn, hai người ngồi đối diện nhau vừa ăn vừa nói chuyện, bữa cơm ăn gần một giờ.

Lễ chúc mừng

Rất nhanh hôm nay đã tới ngày lễ chúc mừng, buổi sáng Đường Tĩnh cùng Mộ Dung Thiên Thần thức dậy từ sớm, Đường Tĩnh hầu hạ Mộ Dung Thiên Thần rửa mặt chải đầu sau đó mới bắt đầu trang điểm cho mình.

Mộ Dung Thiên Thần cúi đầu nhìn nàng đang cài khuy áo cho mình, “Từ lúc nào Lan nhi lại trở nên hiền thực như vậy rồi hả?”

Cho tới bây giờ còn chưa thấy nha đầu này hầu hạ hắn, sáng sớm hắn vào triều nàng còn ngủ say sưa, hắn cũng không đánh thức nàng.

Đường Tĩnh thả chiếc trâm phượng xuống, quay đầu nghi ngờ hỏi: “Này, chẳng lẽ lâu nay ta không phải hiền thực sao?” Nàng biết hắn vì chuyện phong thưởng mà mấy ngày này đều không vui, nhưng không muốn nói tránh chạm vào chuyện thương tâm của hắn, chỉ dùng hành động để an ủi, mọi chuyện đều nghe theo suy nghĩ của hắn.

Bọn họ hai người tâm ý tương thông, Mộ Dung Thiên Thần đương nhiên hiểu cách làm của nàng, cũng không nói ra, vẫn cười như cũ: “Chỉ là hôm nay còn hiền thực hơn, ta còn chưa quen.”

Đường Tĩnh đương nhiên nghe hiểu ý của hắn, tức giận liếc mắt một cái, “Chàng đã không quen thì sau này ta sẽ thay đổi.”

“Đừng, không phải trước lạ sau quen sao, ngày mai ta sẽ quen.” Mộ Dung Thiên Thần lập tức cầu xin tha thứ, nói những lời nịnh nọt đầy chân thành, thật hưởng thụ được Lan nhi hầu hạ hắn mặc quần áo.

Nghe hắn nói như vậy Đường Tĩnh mới mỉm cười: “Cũng không tệ lắm.”

Mộ Dung Thiên Thần nhìn chằm chằm bao nàng đang mặc bộ quần áo màu lam có tay áo thêu hoa lan, trong mắt hiện lên mấy phần kinh diễm, tán thưởng một câu: “Lan nhi mặc cái gì cũng đẹp.”

Đường Tĩnh xấu hổ cúi đầu nhìn một cái: “Chỉ là quần áo bình thường thôi, đừng trêu chọc ta.”

“Không phải trêu chọc? Còn nhớ rõ ngày ta muốn nàng tới gặp Hoàng huynh bọn họ không, nàng cũng ăn mặc thanh nhã như vậy, nhưng ở trong mắt ta lại giống như thiên tiên.”

Đường Tĩnh nghiêng đầu nhớ lại, đó là ngày đầu tiên nàng xuyên đến nơi này, vừa nhớ liền cảm thấy tức giận: “Khi đó chàng hung dữ với ta, sau đó cũng đối với ta không tốt.”

“Đúng, cho nên hiện tại muốn bồi thường cho nàng, mỗi ngày đều tốt với nàng gấp đôi có được không.” Mộ Dung Thiên Thần đến phía sau nàng, hai tay đặt lên vai nàng, lập tức nói.

Đường Tĩnh nghe vậy, hai má đỏ ửng, trừng mắt nhìn hắn: “Thật biết dùng lời ngon tiếng ngọt tới dỗ ta.”

Ánh mắt xấu hổ không có chút uy hiếp, nhưng ở trong mắt Mộ Dung Thiên Thần lại dịu dàng như sóng nước, “ha ha” cười hai tiếng rồi ôm chăm lấy nàng, “Không phải ta dỗ nàng, ta đang nói lời thật lòng.”

Hai ngày chàng chàng thiếp thiếp ngọt ngào một lúc mới dắt tay leo lên xe đi vào cung.

56. Chương 56: Thủ Đoạn Của Thái Hậu

Ở cửa cung gặp xe ngựa Hiên vương phủ tới, hạ nhân vén rèm, lộ ra gương mặt tinh xảo của Ngọc Tử Khâm, nhìn thấy Mộ Dung Thiên Thần đỡ Đường Tĩnh xuống xe ngựa liền cười trêu ghẹo: “Thần vương gia đối với muội muội săn sóc làm cho chúng ta hâm mộ.”

Lúc nói chuyện Mộ Dung thiên HIên cũng đỡ Ngọc Tử Khâm xuống, Ngọc Tử Khâm then thùng từ từ vươn tay đặt vào bàn tay Mộ Dung Thiên HIên, Mộ Dung thiên HIên đỡ nàng dịu dàng nói: Cẩn thận một chút.”

Đường Tĩnh xuống xe thấy một màn như vậy cũng không chịu yếu thế đánh trả: “Hiên vương gia săn sóc tỷ tỷ cũng làm cho chúng ta thật hâm mộ.”

Nghe nàng nói vậy, Mộ Dung Thiên HIên không có phản ứng gì, vẫn nở nụ cười ấm áp, ngược lại Ngọc Tử Khâm lại không ý như vậy mà dựa vào người Mộ Dung thiên HIên, ngại ở cửa cung không thể hành động thân mật như vậy.

Mộ Dung Thiên HIên ôm chăm lấy nàng, vỗ vai nàng, thản nhiên liếc mắt nhìn Mộ Dung Thiên Thần, vô tình cảnh cáo hắc quân nữ nhân của mình cho tốt.

Mộ Dung Thiên Thần bất đắc dĩ nhún vai tỏ vẻ chẳng có gì.

Đường Tĩnh nháy nháy mắt muốn nói gì đó, Mộ Dung Thiên Thần giữ chặt tay nàng, “Được rồi, không cần náo loạn, ta và Nhị ca đi gặp Phụ hoàng, nàng và Nhị tẩu đến Triều Dương điện trước đi.”

Đã vào thu, thời tiết có chút se lạnh, cho nên yến hội được Hoàng thượng sai tổ chức ở gần Triều Dương điện, lần này cũng không ngoại lệ.

“Được.” Đường Tĩnh cười đáp: “Đi thôi, Nhị tẩu.”

Lúc này Ngọc Tử Khâm mới từ trong lòng Mộ Dung thiên HIên đi ra, sửa sang quần áo, khôi phục bộ dáng đoan trang thường ngày cùng Đường Tĩnh đi tới Triều Dương điện.

Mộ Dung Thiên Thần và Mộ Dung Thiên HIên nhìn bóng dáng bọn họ đi xa mới thu hồi tầm mắt cười cười đi về hướng khác. Mộ Dung Thiên Thần lạnh lùng thu lại vẻ mặt sung sướng, bước chân cũng trở nên nhẹ nhàng, Mộ Dung Thiên HIên vui vẻ nở nụ cười: “Từ nhỏ đệ cũng rất để ý chuyện Phụ hoàng suy nghĩ về đệ, cứ cho rằng đệ sẽ để ý cách làm lần này của Phụ hoàng, nhưng nhìn dáng vẻ này của đệ giường như không có ảnh hưởng gì.”

Từ nhỏ bọn họ đã sống trong cung nước sôi lửa bỏng, mỗi ngày đều phải lo lắng đề phòng, khắp nơi bị mọi người xem thường. Có đôi lúc gặp được Phụ hoàng, được một câu khen ngợi của hắn, một ánh mắt tán dương của hắn đều làm cho bọn họ vui vẻ mãi. Cho nên hắn biết lần này Phụ hoàng quá mức thiên vị thái tử thật quá tổn thương người khác.

“Có lẽ bởi vì lúc ấy người để ý nhất chính là Phụ hoàng.”

“Vậy bây giờ thì như thế nào?” Mộ Dung Thiên HIên lập tức nghe được ý tứ của hắn.

“Còn phải hỏi sao?” Nhớ tới gương mặt thanh tú xinh đẹp, biểu tình biến đổi phong phú kia, hắn nở nụ cười phát ra từ nội tâm.

“Ha ha, thật sự không ngờ nàng có ảnh hưởng với đệ lớn như vậy, xem ta phải cảm tạ Thái tử tìm được một thê tử tốt cho đệ rồi.”

Nghe như vậy, Mộ Dung Thiên Thần thu lại nụ cười không đồng ý: “Làm sao đại ca không nói là sức quyến rũ của ra rất lớn?” Lan nhi nhìn thấy sức quyến rũ của hắn cho nên mới bot gian tà đi theo chính nghĩa.

“Thật có tiền đồ.” Mộ Dung Thiên Hiên cười nhạo hần, “Đúng là anh hùng khó qua ải mỹ nhân, anh hùng khó qua ải mỹ nhân.”

Ở trong lòng hần giang sơn mới là quan trọng nhất, nữ nhân cũng chỉ là thù hoa dẹt gấm mà thôi. Mộ Dung Thiên Thần đương nhiên hiểu được loại suy nghĩ này của hần, thản nhiên lắc đầu: “Là đại ca không biết.” Trong bóng đêm vùng vầy, tịch mịch nhiều năm như vậy, đột nhiên có người vừa ý đúng là hạnh phúc tột cùng, còn để ý tới cái gì khác nữa.

Nhi tử được vinh quang thì Hoàng hậu cũng được nhiễm theo, lần chúc mừng này Hoàng thượng hạ lệnh cho Hoàng hậu tự tay xử lý, mỗi chỗ đều bố trí tỉ mỉ, đại diện trang hoàng rực rỡ khắp nơi. Trong bảo điện ở trên nóc điện treo một viên minh châu lớn hết sức rực rỡ, giống như ánh trăng. Dưới sàn đầy đều là bạch ngọc, trơn bóng sáng loáng, người đứng lên đó đều có thể nhìn thấy bóng mình.

Đường Tĩnh và Ngọc Tử Khâm đến thì đã có cáo mệnh phu nhân ở đó, bọn họ tùm năm tùm ba ngồi vào một chỗ. Lần này Hoàng thượng phong thưởng cho Mộ Dung Thiên Tứ làm cho trong triều thay đổi hướng gió, người theo Mộ Dung Thiên Tứ nhiều lên, cho nên ở bên cạnh Hoàng hậu có rất nhiều người, không biết ai đó khen trang phục hôm nay của Hoàng hậu xinh đẹp, Hoàng hậu cười nói: “Đã già rồi.”

Lập tức có người nịnh bợ:

“Hoàng hậu làm gì gia, người vẫn mỹ mạo như tuổi trẻ, chúng ta đều không thể so sánh được.” Sau đó là một đợt nịnh nọt vang lên.

Đường Tĩnh và Ngọc Tử Khâm không để ý, tự tìm đến chỗ ngồi của mình, lập tức có người của phe Nhị hoàng tử vây quanh, chúc mừng Ngọc Tử Khâm, muốn nàng giữ gìn sức khỏe, Ngọc Tử Khâm cười đáp lại mọi người hết sức đúng mực, không quá nhiệt tình cũng không quá lạnh nhạt với những người khác.

Đường Tĩnh ngồi một bên chống má nhìn Ngọc Tử Khâm nở nụ cười ứng phó với những lời chúc nhiệt tình bên cạnh, hay đám người chúc mừng muốn tìm hiểu tin tức, trách không được Ngọc Tử Khâm ở trong đám quý phụ ở Vận thành này cực có uy vọng, đổi lại là nàng thà đi ngủ cũng không muốn ra sức đối phó đám người này. May mắn Mộ Dung Thiên Thần không có dã tâm lớn, nàng càng không cần phải mệt mỏi như vậy.

Đang suy nghĩ nhập thần, bên cạnh có người chú ý người đang làm nền như nàng, chủ động tiếp cận nàng, đơn giản vì trận ôn dịch này Vương gia và Vương phi đều có công lao, Vương phi thật sự không thua đám nam nhi, Đường Tĩnh nghe nhiều cảm thấy phiền nhưng không biểu hiện ra ngoài, chỉ là không ứng thú đáp trả vài câu, mấy cáo mệnh phu nhân không nhận được, Ngọc Tử Khâm vội vàng kéo lấy quần áo của phụ nhân trẻ tuổi nào đó khen “Quần áo Vương phu nhân này thật đẹp, rất xứng với màu da của người, các người xem có phải không?”

Người phụ nhân kia nghe thấy Vương phi khen ngợi nàng, lập tức cười trả lời, gương mặt sáng rực rỡ, mấy người khác cũng khẩn trương khen quần áo của nàng đẹp, không khí lúc này mới sôi nổi trở lại. Bỗng nhiên truyền tiếng truyền: “Thái hậu giá lâm.” Mọi người mới tản ra nhao nhao quỳ xuống thỉnh an.

Thái hậu cả người tao nhã quý phái, quần áo đỏ tươi, chiếc váy mỏng che lại áo lót, gương mặt uy nghiêm không che giấu nụ cười: “Đều đứng lên đi.”

Lúc này mọi người mới đứng dậy, đợi Thái hậu ngồi lên ghế mới trở lại chỗ ngồi của mình.

Đường Tĩnh đỡ Ngọc Tử Khâm ngồi xuống sau đó nhìn bốn thiếu nữ trẻ tuổi đứng bên cạnh Thái hậu, đều là những người có tư sắc thượng thừa.

Thái hậu cũng nhìn Đường Tĩnh, cười vẫy tay với nàng: “Nàng dâu lão Ngũ qua đây.”

Đường Tĩnh đứng dậy đến bên người nàng, hơi cúi người: “Thái hậu.”

“Đến, người nhìn xem.” Thái hậu chỉ tay với một thiếu nữ mặc váy gấm màu xanh giới thiệu: “Đây là dòng chính nữ Triệu Thái phó, cháu gái của Tả Đô đốc, dòng chính nữ Trần vương phu, dòng chính nữ Đinh Thái phó.”

Đinh Thái phó? Không phải là gia tộc của Thái hậu sao, Đường Tĩnh đánh giá nàng ấy, gương mặt trái xoan, đôi mắt trong sáng điểm tròng mắt đen như hắc bảo thạch, gương mặt phấn nộn, da thịt trắng nõn

nà, hàng mi dài cong cong. Tuy biết dụng ý của bà ấy nhưng Đường Tĩnh vẫn gật đầu tán dương: “Ai so với ai cũng đều xuất chúng.”

“Bọn họ không chỉ có bộ dáng xuất chúng, tài năng của là nhất đẳng, có thể nói là tài mao song toàn. Ai gia cực kì thích bọn họ, muốn phối hôn sự tốt cho bọn họ, những người này đều phối cho nhà người và lão Nhị làm tri kler, không bằng để bọn họ cùng các người cùng ngồi đây, người cũng chú ý tới bọn họ một chút.

Thật sự là lão hồ ly, nàng uyển chuyển từ chối cần phải nghĩ được phương pháp, nhưng đúng lúc này thì Đường Tĩnh không có cách nào cự tuyệt, đành phải đáp ứng: “Vâng, nô tì sẽ chú ý tốt bọn họ.” Gần từng tiếng, mang theo chút nghiêng răng nghiêng lời, “Được, vậy các người an bài đi.” Thái hậu cười cười không thêm để ý tới thái độ của nàng, chỉ cần nàng đáp ứng thì tất cả đều dễ dàng giải quyết.

Đường Tĩnh hừ lạnh, cho rằng như vậy là có thể sao, bà ấy cũng quá coi thường nàng rồi.

Mới mang theo bọn họ ngồi xuống, Hoàng đế và các vị Vương gia, đại thần đều đến, mọi người dừng động tác đứng dậy hành lễ.

Hoàng thượng vung tay ý bảo bọn họ đứng lên, đến trước mặt Thái hậu: “Thỉnh an Thái hậu, nhi tử đến chậm.”

“Hoàng thượng sự vụ bận rộn, chúng ta chờ người cũng là lẽ phải thôi.”

“”Vâng.”

Thái tử, Mộ Dung Thiên Hiên và các vị Vương gia ngồi xuống bên cạnh Thái hậu, Hoàng hậu lập tức chuyển qua ly trà xanh: “Hoàng thượng mỗi ngày đều làm việc, phải chú ý tới thân thể không để cho Mẫu hậu lo lắng mới phải.”

Hoàng hậu ở hậu cung rất được sủng ái cho dù hàng năm đều có mỹ nhân tuổi trẻ mỹ mạo nhưng vẫn được thánh sủng không ngừng cũng không phải không có lý do. Chỉ nói đến chuyện ăn sóc đúng mực, khen ngợi lại lộ ra chút quan tâm, còn có làm nũng như có như không, gây khó dễ đúng mực làm cho Hoàng thượng không thể nào không thích, huống chi đó là thê tử kết tóc của ông ta, ở trong lòng ông ta có vị trí đặc biệt.

Quả nhiên Hoàng thượng nói nhỏ với bà ta mấy câu mới đón lấy ly trà. Uống vài ngụm mới thả xuống nói: “Hai nhi tử của Trầm đồng tâm hiệp lực giải trừ dịch bệnh ở Đồng thành, có công với xã tắc. Trầm cực kì vui mừng.”

“Chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng Hoàng thượng,” Mọi người hành lễ chúc mừng.

Mặt rồng của Hoàng đế vui mừng, gương mặt vẫn duy trì nụ cười rực rỡ.

Bên cạnh bỗng nhiên truyền đến tiếng cười quen thuộc, Đường Tĩnh ghé mắt nhìn, là Vương Ngâm Tuyết. Vốn nên ngồi cùng bàn với mấy vị Vương phi nhưng mấy người bọn họ vẫn không có gì khác thường, ở bên ngoài vẫn không tỏ thái độ gì, cho nên ngồi tách ra, Ngọc Tử Khâm và mấy phụ nhân quen biết ngồi một chỗ, Vương Ngâm Tuyết và Tam hoàng tử phi ngồi một bàn với gia quyến phe của Thái tử.

Lần này ngồi bên trái Vương Ngâm Tuyết là Tam vương phi Lý Thanh Huyền, bên phải là phụ nhân trung niên. Nàng không phải là Trắc phi của Thái tử sao, làm sao có thể ngồi vị trí Chính phi? Đường Tĩnh nắm lấy vạt áo của Ngọc Tử Khâm: “Sao vẫn không thấy Thái tử phi?”

Ngọc Tử Khâm buông đũa xuống, dùng khăn tay giả vờ chùi miệng: “Nghe nói vẫn bị ốm.”

“Bị bệnh?” Nàng nhớ rõ lần trước Vương Ngâm Tuyết nói Thái tử phi thân thể không thoải mái, “Lâu như vậy vẫn chưa tốt, chẳng lẽ là bệnh gì khó trị?”

“Hừ/.” Ngọc Tử Khâm khinh thường, “Làm gì bệnh khó trị, bất quá chỉ là thủ đoạn khó coi của hậu viện thôi. Nói ra thì Vương Ngâm Tuyết này là người kiến thức hạn hẹp, vào lúc này còn đùa giỡn mấy thủ đoạn này.”

Vào lúc máu chốt còn tranh chấp với nhau, hậu viện không an tĩnh chỉ làm cho Thái tử càng thêm phiền toái, Hoàng đế và Thái hậu thấy cũng không phải là chuyện tốt.

“Vậy trong phủ mấy vị trắc phi của các người thì sao?” Bỗng nhiên Đường Tĩnh hứng thú truy hỏi nàng ấy:.

“Lần trước muội không phải không gặp qua sao, tất cả đều không phải dễ bắt nạt.”

Đường Tĩnh bĩu môi: “Chẳng lẽ còn so được với tỷ sao?”

“Bây giờ muội còn tâm trạng quản chuyện nhà người khác, nên lo lắng nhiều cho chính mình thì hơn.”

“Ta? Ta có gì phải lo lắng?” Nàng tin Mộ Dung Thiên Thần hẳn sẽ không nạp phi, nạp thiếp.

57. Chương 57: Đường Cùng Phản Kích

Chỉ có Đình Bích Hạm của Đình quốc phủ vẫn ngồi thẳng tắp một chỗ, gương mặt không một chút thay đổi, không vì lời nói của nàng mà bối rối. Ngọc Tử Khâm cũng yên lặng quan sát phản ứng của mấy người, nhỏ giọng nói với Đường Tĩnh: “Đình quốc phủ Đình Thái phó là đệ đệ đồng bào của Thái hậu, từ nhỏ Đình Bích Hạm đã được nuôi dưỡng bên người Thái hậu, từ nhỏ được Thái hậu tự mình dạy dỗ.”

Đường Tĩnh giật mình, trách không được nghe lời dọa dẫm của nàng mà mặt không đổi sắc. Thái hậu tự mình dạy dỗ đủ để nói sự coi trọng với nàng ta, giống như câu nói nàng gả cho Thần vương phủ mà Thái hậu đã nói, vậy... Nàng kinh ngạc nhìn Ngọc Tử Khâm, Ngọc Tử Khâm gật đầu. Nếu đúng như vậy, sự tình sẽ khó giải quyết hơn rồi đây.

Môi mỏng của Đường Tĩnh nhếch lên, rơi vào trầm tư.

Ngọc Tử Khâm đắm chiêu nhìn nàng một cái, gấp một chiếc bánh bao hấp trơn bóng, cắn một ngụm nhỏ rồi hạ giọng: “Cho dù muội không nói vậy thì hai người các muội gắn bó với nhau như vậy, ta thấy Thần vương gia sẽ không nạp thiếp.”

“Ta cũng cảm thấy thế.” Đường Tĩnh dương dương đắc ý, thời điểm này không nên khiêm tốn, bóp chết hy vọng của các nàng ấy ở trong nôi, để cho bọn họ biết khó mà lui.

“Người không cho Vương gia nạp trắc phi, đúng là đồ phụ.” Từ Băng Lam là dòng chính nữ của Từ tướng quân, giống như cha nàng ta, tính tình nóng nảy, khó chịu hành vi của Đường Tĩnh nên đành lên tiếng.

“Ngu xuẩn.” Đình Bích Hạm ở bên cạnh thầm mắng nàng ta. Cho đến giờ vẫn không nhìn ta Thần vương phi là nhân vật khó đối phó, vậy mà còn cứng đối cứng với nàng ta, thân thể đồng thời nhích ra, cách xa nàng ta một chút, để tránh liên quan tới nàng.

Đường Tĩnh nhìn bộ dáng chính nghĩa của nàng ta, nhin không được mà cảm thấy buồn cười, thật sự là một người thẳng thắn. Nếu không phải muốn cướp đoạt nam nhân với nàng, nàng vẫn thích cùng nàng ta làm bằng hữu. Ít nhất so với Đình Bích Hạm nàng thích một người đơn giản như Từ Băng Lam.

Đường Tĩnh không so đo nhiều với nàng ta, chỉ thản nhiên nói lại một câu: “Vương gia còn không thêm để ý thì người để ý có ích lợi gì?” Một câu làm cho nàng ta á khẩu không nói được gì.

Mỗi người đều có tâm sự riêng ở ngoài mặt vẫn duy trì hòa nhã nhưng trong lòng không yên mà ăn xong bữa cơm này, có chút tẻ nhạt như nước ốc, cũng có người ăn hết sức vui vẻ, giống như Đường Tĩnh, lúc Mộ Dung Thiên Thần đón àng, nàng đã no đến mức không đi nổi.

Mộ Dung Thiên Thần buồn cười nhìn nàng từ từ đứng dậy, “Ăn ngon như vậy sao? Hôm nào ta mới đại trù của Ngự Thiện phòng đến Vương phủ làm cho nàng ăn.”

“Được.” Đường Tĩnh nhất thời tỉnh táo, chỉ vào món móng heo thủy tinh, “Bảo đại trù làm món này, nhất định phải mời hẳn tới, làm ngon quá rồi.”

“Nếu còn ăn nữa sẽ trở thành heo con rồi.” Mộ Dung Thiên Thần sùng nịnh chỉ chỉ mũi nàng, lại không coi ai ra gì nói bên tai Đường Tĩnh. Âm thanh quá nhỏ, những người khác không nghe rõ, chỉ thấy sau đó Đường Tĩnh tức giận đẩy hẳn một cái, Mộ Dung Thiên Thần cười ha ha./

Mấy người nhìn vào có buồn có vui, buồn vị nam nhân ôn nhu như vậy không phải của bọn họ, vui là bọn họ còn có cơ hội gả cho hắn.

Mộ Dung Thiên Thần và Đường Tĩnh định cáo biệt với Thái hậu hồi phủ.

“Thần vương phi dừng bước.” Mới đi được vài bước, chỉ nghe Đinh Bích Hạm ở phía sau gọi nàng lại.

Đường Tĩnh quay đầu, “Có chuyện gì sao?”

“Vừa vặn ta có tính toán đến từ biệt với Thái hậu cô cô, không bằng cùng đi đi.” Đinh Bích Hạm cười cực kì chân thành, Đường Tĩnh không có cách nào cự tuyệt. Không đợi nàng ta nói gì, Mộ Dung Thiên Thần không vờ ý, “Đi được mấy bước sao còn không đi, Lan nhi, chúng ta đi thôi.”

Không đợi Đinh Bích Hạm nói gì, liền ôm lấy Đường Tĩnh đi về phía trước. Để lại Đinh Bích Hạm ở chỗ đó hung dữ nhìn bọn họ, nhưng đã bị nàng nhanh chóng che giấu, cười với người khác: “Ta muốn tới chỗ Thái hậu cô cô chào từ biệt, mấy vị tỷ muội có muốn cùng đi hay không?”

Mấy người này đều là nhân tinh lập tức phụ họa cùng đi, chỉ là Từ Băng Lam vẫn không vừa ý: “Hiện tại đi làm cái gì, Thần vương gia và Vương phi vẫn còn ở chỗ đó. “Nàng lại không muốn nhìn cái người đồ phụ đó, mấy người mặc kệ nàng, nhanh chóng rời đi.

Bọn họ tới thì Mộ Dung Thiên Thần và Đường Tĩnh vừa rời khỏi, Thái hậu nhìn bọn họ đi tới, cười títt mắt hỏi: “Liên nhi, như thế nào, nàng dâu nhà lão Ngũ có chu đáo với các người không?”

“Khởi bẩm Thái hậu nương nương, Thần vương phi rất chu đáo nhưng cháu gái thấy vừa ý, ngược lại còn cảm thấy nói chuyện với Thần vương phi cực kỳ vui vẻ. “Đinh Bích Hạm nhu thuận trả lời, còn nhìn Đường Tĩnh mỉm cười.

“À... thì ra các người lại hợp ý nhau như vậy, không bằng người tới Thần vương phủ mấy ngày, tâm sự với nàng cho tốt. “

“Cháu gái tuân lệnh. “Đinh Bích Hạm trả lời, hai người kẻ nói người ứng hoàn toàn không xem ý tứ của Đường Tĩnh mà tự ý quyết định.

Đường Tĩnh ở bên cạnh khổ không thể nói, có trời mới biết nàng làm gì vui vẻ nói chuyện với bọn họ.

“Không được, Lan nhi từ lúc Đồng thành trở về rất mệt mỏi, làm gì có sức mà đi nói chuyện với nàng ta. “Mộ Dung Thiên Thần không đồng ý, nhìn mấy nữ nhân hư tình giả ý này liền cảm thấy phiền, còn muốn cho các nàng ở lại tron gphur, tuyệt đối không thể.

Nghe hần phản đối như vậy, Đinh Bích Hạm giống như cảnh liễu yếu đuối rơi rung động, đôi mắt sáng ngời ngập hơi nước: “Thần vương gia chán ghét thần nữ sao? Thần nữ chỉ là thích Thần vương phi, muốn cùng nàng tâm sự nhiều một chút, cũng sẽ không làm nàng mệt mỏi. “Bộ dáng thương tâm kia nếu nam nhân nhìn thấy sẽ cảm thấy hết sức đau lòng.

“Lan nhi còn phải nói chuyện với Bổn vương, không có thời gian cùng người tạp vụ. “Mộ Dung Thiên Thần không chút nghĩ ngợi mà lãnh khốc cự tuyệt.

“Được. “Đường Tĩnh không nhịn được mà ở trong lòng ủng hộ hần. Nam nhân nhà nàng thật có năng lực, nói rất tốt, đặc biệt là từ ‘người tạp vụ’. Đúng là chạm được tận đáy lòng nàng, nhất thời trở nên sáng ngời.

Đối với nữ nhân nhiệt tình này Đường Tĩnh thật hết chỗ nói, nàng tuyệt đối là người theo trường phái hành động, hơn nữa da mặt cũng cực kì dày. Đường Tĩnh ngẩng đầu nhìn nàng ta, xem lần này nàng ta nói như thế nào.

Sắc mặt Đinh Bích Hạm tái mét, không có một chút huyết sắc. Có lẽ nàng không nghĩ tới ở trước mặt Thái hậu mà Mộ Dung Thiên Thần lại không do dự phản bác nàng, không cho nàng mặt mũi, ghê tởm hơn là hần ở trước mặt nhiều người như vậy nói nàng là người tạp vụ, hần để mặt mũi của Đinh quốc phủ ở đâu.

Sắc mặt của Thái hậu cũng không tốt, chẳng khác gì tạt vào nàng, bắt quá nhìn cháu trai toàn thân tỏa ra khí tức ‘chớ có quấy rầy’ Thái hậu không dám cứng rắn lý luận với hần. Quay đầu găm nhẹ với Đường Tĩnh: “Nàng dâu lão Ngũ, người nói đi, Liên nhi chỉ cảm thấy các người hợp ý nhau nên muốn cùng người tâm sự thì có gì sai?”

Đúng là như thế, không dám trút giận lên Mộ Dung Thiên Thần nên lại đổ lên đầu nàng, cho rằng nàng là quả hồng mềm, thích thì ném sao.

Đường Tĩnh nháy mắt mấy cái, vô tội hỏi: “Đinh tiểu thư đâu có sai, không lẽ có ai nói nàng sai sao?”

“Cái này...” Thái hậu bị hỏi á khẩu không trả lời được, nhìn cháu gái ở bên cạnh khóc đến hoa lê đài vũ, ngày thường vẫn thương nàng ta nhất, hôm nay bị vũ nhục lớn như vậy. Nghĩ lại thường ngày cháu trai vẫn thường hiếu thuận, lại vì nữ nhân này mà không cho nàng mặt mũi, “Vậy người cũng để cho lão Ngũ nói như vậy.”

“...” Nàng nên nói cái gì, miệng thì ở trên người hắn, nàng có thể quản được sao, huống hồ chuyện này căn bản nàng không muốn quản. Hoàng hậu ở một bên giống như vui sướng khi người gặp họa sau đó nhìn bọn họ, cười mở miệng: “Cũng không phải chuyện gì lớn, Thần vương gia để cho Đình tiểu thư ở trong phủ mấy ngày là được rồi.”

“Đúng vậy, quyết định như vậy đi, Thái hậu cũng không nên tức giận nữa,” Hoàng thượng cũng nhân cơ hội này đứng ra hòa giải, quay đầu tức giận mắng Mộ Dung Thiên Thần: “Lão Ngũ, nói xin lỗi với Thái hậu và Đình tiểu thư, việc này coi như xong.”

Thái hậu nghe xong mới thoáng dịu đi, Hoàng hậu lập tức cười nhìn Thái hậu, nói không cần chấp nhặt bọn nhỏ.

Đình Bích Hạm cũng ngừng khóc, cao ngạo nhìn Đường Tĩnh, xem rốt cuộc ai mới là người cười cuối cùng.

Đường Tĩnh thờ ơ lạnh nhạt nhìn người một nhà này hòa hợp, cả nhà vui vẻ. Không ngờ bọn họ còn thay nàng làm chủ: “Không được, nô tì không đồng ý.” Đường Tĩnh nói năng rất có khí phách.

Mấy người vừa cười vừa nói đều đồng loạt nhìn về phía Đường Tĩnh, Thái hậu cũng không nể mặt: “Làm càn, nơi này có chỗ cho người nói chuyện hay sao?”

Đường Tĩnh nở nụ cười: “Lúc này Thái hậu còn để ta khuyên giải Vương gia cũng không nói như vậy.”

“Vương phi tỷ tỷ thật là, Thái hậu là trưởng bối, nàng nói cái gì thì chúng ta nghe theo là được.”

“Nghe theo?” Đường Tĩnh cười lớn. “Người nghe theo trưởng bối cho nên khẩn cấp vào Vương phủ chúng ta làm thiếp?”

Lời này vừa nói toàn thể trong phòng rộ lên: “Thì ra là như vậy.” “Thì ra là làm thiếp.” “Đúng vậy, dựa vào gia thế bọn họ, nàng làm trắc phi còn dư giả nha.” “Không phải nói không đúng.”

Đường Tĩnh nghe mọi người nghị luận, muốn làm trắc phi, nàng để cho nàng ta ngay cả tư cách làm thiếp cũng không có, hừ lạnh một tiếng: “Còn nữa, ta không nhớ rõ ta có một muội muội như người, ngàn vạn lần không cần nhận loạn người thân.”

“Làm càn.” Thái hậu hô to. “Lão ngũ...”

“Thái hậu, tôn nhi không có dự định nạp thiếp.” Mộ Dung Thiên Thần thần nhiên trả lời, chặn lời Thái hậu muốn nói. “Huống chi dù có nạp thiếp thì tiểu thiếp Mộ Dung Thiên Thần ta không phải ai cũng có thể, ánh mắt của tôn nhi cũng không thấp.” Nói xong còn trừng mắt nhìn Đình Bích Hạm một cái, nói cho nàng biết, dù nàng ta có làm thiếp cho Mộ Dung Thiên Thần hắn thì hắn cũng không hiếm lạ.

Vốn gương mặt Đình Bích Hạm đã tái mét nay càng không có chút huyết sắc nào, đối với một nữ nhân khuê phòng mà nói, đây là vũ nhục lớn nhường nào, danh dự tổn hại lớn như vậy sau này ngay cả tìm phu quân cũng khó. Nàng thật không nghĩ tới sự tình lại không thể vẫn hồi như vậy.

Đường Tĩnh thần nhiên đảo qua chỗ Đình Bích Hạm, tiếc hận thay một nữ tử lại rơi vào kết cục như vậy, nhưng cũng không có cách nào, nàng cũng không muốn như vậy, chỉ là nàng ta ý lại được Thái hậu sủng ái mà không biết sợ, một mực gây sự. Đường Tĩnh cái gì có thể nhẫn chỉ riêng loại chuyện này là không thể, dựa vào cái gì bọn họ muốn gì thì là cái đó.

“Lan nhi, chúng ta đi.” Lại đùn đẩy mấy chữ, ‘đại nghịch bất đạo’ một phen, Mộ Dung Thiên Thần lôi kéo Đường Tĩnh đi ra ngoài, cũng không quản Hoàng đế ở đằng sau gọi đứng lại.

“Hoàng thượng, người nhìn xem, người nhìn xe, đúng là phạm vào thiên uy rồi.” Ngón tay Thái hậu run rẩy chỉ vào bóng lưng bọn họ, cơ hồ mở miệng không biết nói gì.

58. Chương 58: Hậu Quả

“Thái hậu bớt giận, Thần vương gia từ nhỏ mẫu thân đã mất vì bệnh, đều là nô tì không dạy bảo hấn, để cho hấn lớn lên có tính tình như vậy.” Nói xong còn lấy khăn tay che mặt, cực kì bi thống. Ngoài mặt nàng ta thay Mộ Dung Thiên Thần giải vây, thật ra đang ám chỉ Mộ Dung Thiên Thần không có giáo dưỡng. Quả nhiên Hoàng đế quay đầu, ôm chầm bờ vai nàng an ủi, “Chuyện này làm sao có thể trách nàng, chỉ là hấn học không tốt, trách không được người khác.”

“Mẫu hậu bận rộn... việc vất ở Hậu cung khó tránh khỏi lơ là, chỉ là Hiền vương gia không quản giáo hấn thật tốt, bọn họ là huynh đệ đồng bào đấy.” Vương Ngâm Tuyết đứng lúc chen vào, đẩy sai lầm tới cho Mộ Dung Thiên Hiền.

“Hừ.” Hoàng đế hừ lạnh một tiếng “Nghịch tử.”

“Hoàng thượng bớt giận, đều là lỗi của nô tì.” Hoàng hậu lập tức bày ra bộ dạng sợ hãi, thay Hoàng đế vỗ vỗ ngực.

“Cái này không trách nàng, nàng không cần lo lắng.”

“Hoàng thượng.”

“Được rồi, không nói nữa, Trẫm đều hiểu. Ngài mai Trẫm sẽ giáo huấn bọn họ.” Nghe xong lời này. Hoàng hậu đang rúc trong lòng Hoàng đế và Vương Ngâm Tuyết mới lộ ra ý cười, đây mới chính là mục đích của bọn họ.

Trò cười này, các đại thần không dám tiếp tục ở lại, sợ sẽ xảy ra tình huống gì, nhao nhao cáo lui, lễ chúc mừng tan rã trong không khí không vui.

Mới đi ra cửa cung, Đường Tĩnh cười ha ha, làm cho Mộ Dung Thiên Thần cũng thoải mái cười to.

“Chàng cười cái gì?” Đường Tĩnh cười đủ tò mò hỏi Mộ Dung Thiên Thần.

“Vậy nàng cười cái gì?” Mộ Dung Thiên Thần hỏi ngược lại.

“Ta cười chúng ta rốt cuộc không bị bọn họ bài bố, chúng ta được tự do.”

“Đúng vậy, chúng ta tự do rồi.” Mộ Dung Thiên Thần nhẹ giọng lặp lại, nhìn Đường Tĩnh tràn đầy thâm tình.

Đường Tĩnh bị nhìn không được tự nhiên đành nhìn bốn phía: “Ánh trăng tốt như vậy không bằng chúng ta cùng trở về?” Bỗng nhiên Đường Tĩnh nổi lên hưng trí.

“Được.” Mộ Dung Thiên Thần ôn nhu trả lời, tiếng nói trầm thấp hòa vào trong lòng Đường Tĩnh, để lại cảm xúc tê dại.

Trăng trong như nước, xuyên qua ngọn cây lẳng lặng chiếu xuống mặt đất, ngã tư đường yên tĩnh chỉ có hai bóng dáng từ từ bước đi kéo thật dài, trong không khí truyền ra tiếng đối thoại ngọt ngào của bọn họ: “Ta nói như vậy nàng cảm thấy thỏa mãn sao?”

“Được, được, ta cực kì chán ghét nữ nhân kia.”

“TA cũng vậy, chúng ta không hổ là phu thê.”

“Lại không đứng đắn.”

“Bốn vương cực kì đứng đắn, là chính nhân quân tử.”

“Này, tay chàng để đi đâu vậy.”

Ngày hôm trước tâm tình tốt cho nên Đường Tĩnh ngủ cực say, ngày hôm sau rời giường khóe miệng Đường Tĩnh vẫn cong cong.

Mộ Dung Thiên Thần rời giường khó có được Đường Tĩnh phá lệ cùng thức dậy, nằm ở trên giường lấy tay gối đầu nhìn đây đó mặc quần áo cho Mộ Dung Thiên Thần.

“Như thế nào, thỏa mãn với nam nhân của nàng sao?”

“Không nghiêm túc.” Đường Tĩnh xì hắt, vén chăn chui vào trong.

“Ha ha.” Mộ Dung Thiên Thần cười đi lên phía trước, ôm nàng từ trong chăn ra, “Thời gian còn sớm, nàng ngủ thêm một lát, ta đi trước.”

Đường Tĩnh lo lắng nhìn hắt: “Sẽ không có việc gì chứ?” Ngày hôm qua bọn họ chỉ là bản thân vui vẻ đều không nghĩ tới hậu quả, nhóm người Thái hậu nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ.

“Còn có thể có chuyện gì, không cần nghĩ, ngủ đi.” Mộ Dung Thiên Thần giúp nàng dịch chăn, nhẹ nhàng an ủi.

“Hôm nay HOàng thượng có thể trách phạt chàng hay không, đều là tại ta, so đo nhiều vậy làm gì?” Đường Tĩnh trách cứ bản thân.

“Làm sao có thể trách nàng, chẳng lẽ cứng rắn đưa cho ta một người không thích thì sẽ không trách nàng.”

“Nhưng mà, nhưng Đình thái phó có thể vì chuyện này mà đầu nhập vào nhóm Thái tử hay không?”

“Hừ, hắt vốn là người của Thái tử, ái tướng của Hoàng a mã, thầy của Thái tử, làm sao có thể đầu nhập vào chúng ta.”

“Vậy tại sao Thái hậu lại muốn Đình Bích Hạm làm trắc phi của chàng? Chẳng lẽ...”

“Chẳng lẽ cũng là mật thám giống như nàng?” Mộ Dung Thiên Thần đùa nàng.

“Ta thì sao.” Đường Tĩnh nổi giận, vén chăn đứng đối diện với hắt, còn dám chê cười nàng.

“Thật sự xúc động.” Mộ Dung Thiên Thần cầm lấy quần áo mặc thêm cho nàng, “Cũng không sợ cảm lạnh.”

Đường Tĩnh cũng cảm nhận được từng cơn gió thổi qua, chỉ là không muốn mình chịu thua: “Vẫn là tại chàng.” Đường Tĩnh nhỏ giọng phản bác.

“Ta cũng chỉ nói đùa mà thôi, nếu như vậy mà nàng bị cảm lạnh thì không phải ta sẽ đau lòng hay sao?”

“Được rồi, ngủ thêm một lát đi, ta phải vào triều rồi.”

“Này, còn chưa nói xong.” Đường Tĩnh giữ chặt ống tay áo của hắt.

“Chờ ta trở về nàng muốn nghe cái gì ta đều nói cái đó cho nàng, hiện tại ngủ đi được chứ?”

Nghe hắt nói vậy Đường Tĩnh cũng không tiếp tục quẩn lấy hắt nữa, “Được.”

Mộ dung Thiên Thần nhìn Đường Tĩnh nhắm mắt, thay nàng dịch góc chăn mới cười rời đi.

Ra khỏi cánh cửa, Mộ Dung Thiên Thần thu lại nụ cười, khuôn mặt trở nên lạnh lùng, hướng bóng tối hỏi: “Trong cung có động tĩnh gì?”

“HOàng thượng giận dữ nói... nói...” Người trong bóng tối khó mở miệng, lời đại nghịch bất đạo này hắt thật sự không dám nói trước mặt chủ tử.

“Ha ha” Mộ Dung Thiên Thần đã đoán được, “Nói Bồn vương là nghịch tử đúng không?”

“Vương gia.”

“Được rồi, lui ra đi, tiếp tục giám thị.”

Quả nhiên ở trên đại điện Hoàng thượng giận dữ, thẳng giọng gọi Mộ Dung Thiên Thần là nghịch tử, mắng hắt làm chuyện đại nghịch bất đạo, Mộ Dung Thiên Thần cũng không phản bác, chỉ lẳng lẳng lắng nghe.

“Phụ hoàng, nhi thần muốn nói ra suy nghĩ của mình.” Mộ Dung Thiên HIên nhìn không được đành đứng ra chấp tay nói.

“Nói.” HOàng thượng mắng mết, thở hắt hắt nói, một bên thái giám, đưa chén trà cho Hoàng thượng, hắt tiếp nhận uống vài ngụm mới từ từ thuận khí.

“Phụ hoàng, lần này Lão Ngũ hành động là thiếu suy xét, nhưng cũng là do tình thế cấp bách, Thần vương phi tử Đồng thành trở về, bên ba mặt mới.” Suy xét đến thân thể Ngọc Tử CAam, cho nên sau khi lễ chúc mừng kết thúc hắn liền mang nàng hồi phủ, nếu biết sau này còn xảy ra chuyện như vậy thì hắn sẽ không rời đi.

“Cho dù như thế nào cũng không thể dùng từ ngữ như vậy nói chuyện với Thái hậu, thật sự là vô lễ.” Thái tử gia nhân nhặt phần bác lí do thoái thác của Mộ Dung Thiên HIên.

“Thái tử nói rất có lý, hắn đúng là vô lễ.”

“Phụ hoàng, lão Ngũ có thể là thiếu suy xét nhưng Hoàng tử mẫu luôn thương tiếc hắn, nói vậy thôi chứ sẽ tha thứ cho hắn.” Mộ Dung Thiên HIên vẫn tận lực thay hắn biện minh, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trông mắt nhìn Mộ Dung Thiên Thần, gây họa xong còn đứng đó không nói một lời.

“Đúng vậy, Hoàng thượng, Thái hậu vẫn luôn rộng lượng, sẽ không để ý tới chuyện này.”

Một đại thần phe Thái tử gia đứng ra thay hắn nói chuyện, “Triều ta từ trước tới nay lấy hiếu để trị thiên hạ, thần vương gia làm vậy đúng là đại nghịch bất đạo, phải nghiêm trị.”

Mộ Dung Thiên Thần thờ ơ nhenf bọn họ từ hành vi của hắn mà cố hắng âm ỉ, vẫn như cũ không nói một lời, hắn muốn nhìn rốt cuộc Phụ hoàng sẽ xử trí hắn như thế nào.

Cùng lúc đó Ngọc Tử Khâm nghe nói chuyện đêm qua liền vội vàng tới Thần vương phủ, nhìn Đường tỉnh đang thành thoi ăn đồ ăn sáng, “Ôi, muối muối tốt của ta, đến lúc nào rồi còn có tâm tình ăn uống như vậy?”

“Làm sao lại không có tâm tình?” Đường Tỉnh khó hiểu, “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Còn có thể có chuyện gì, không phải chuyện hôm qua hay sao?” Ngọc Tử Khâm thở dài, nhưng đương sự vẫn như không có việc gì, uống công năng còn lo lắng thay nàng ấy.

“Haiz.” Đường tỉnh cũng thở dài, “Ta cũng rất buồn đây, nhưng nghĩ lại, Thái hậu nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, còn may mắn mặt sùng ở đây không bằng vui vẻ chờ tiếp chiêu, tỷ nói có phải không?”

Ngọc Tử Khâm nghĩ cũng đúng, cười cười chỉ chỉ vào Đường Tỉnh: “Hại ta lo lắng thừa cho muối.”

Đường Tỉnh lôi kéo Ngọc Tử Khâm ngồi xuống, “Khiến tỷ tỷ lo lắng, nhanh đến ăn đồ ăn sáng với ta, để cho tiểu diệp tử (cháu) của ta ném thử tay nghề của thẩm thẩm hắn.”

“Đây đều là muối làm sao?” Ngọc Tử Khâm nhìn thức ăn mê người trên bàn, còn có hai đĩa điểm tâm tinh xảo, còn cả mấy món ăn màu vàng đang bốc hơi, bên trên rải mấy bông hoa đỏ xinh đẹp, càng nhìn càng muốn ăn.

“Đúng vậy, nhanh ngồi xuống ném thử. Xuân Ngọc, đi lấy thêm một bộ bát đĩa.”

“Làm sao muối lại biết nấu ăn?” Ngọc Tử Khâm kinh hô, giống như bọn họ mười ngón tay đều không chạm nước thì làm sao có thể biết nấu ăn, cho tới bây giờ đều há miệng chờ cơm tới.

“Học thôi.” Đường Tỉnh cầm lấy chén đĩa Xuân Ngọc bưng qua, để trên bàn trước mặt Ngọc Tử Khâm, lại gấp một món màu vàng đang bốc hơi, “Ném thử cái này, là từ trứng chim, đối với hải tử rất tốt.”

Ngọc Tử Khâm giật mình nhìn động tác của nàng hết sức thành thạo, trong mắt tràn đầy khen ngợi, đã có y thuật tốt lại còn biết nấu ăn. “Muối còn ẩn giấu bao nhiêu thứ nữa?”

“Phốc.” Đường Tỉnh cười ra tiếng: “Ẩn giấu cái gì, bất quá rảnh rồi không có việc gì thì giết thời gian mà thôi,” Đường Tỉnh từ lúc ở Đồng thành trở về ngoại trừ ngâm ngốc ở thư phòng đọc sách thì không có việc gì làm, Mộ Dung Thiên Thần lại không cho phép nàng ra ngoài, nàng chỉ có thể tự tìm niềm vui cho mình, đơn giản nhớ lại nấu ăn ở hiện đại làm thử, mỗi ngày thay đổi thức ăn cho Mộ Dung Thiên Thần, đó cũng là một loại tình thú.

“Đừng chỉ nhìn thôi, mau ném thử.” Đường Tỉnh thúc giục nàng, Ngọc Tử Khâm gấp thức ăn lên thử, thức ăn mềm mềm cho vào miệng đã tan, trái cây đỏ trong miệng lưu lại hương vị, ngon vô cùng: “Đúng là không tồi.” Ngọc Tử Khâm thật lòng khen ngợi, “So với Ngự Thiện phòng cũng không kém/”

“Thật sao?” Đường Tĩnh nghe cực kì vui vẻ, “Nếu tỷ thích thì lát nữa để tỷ mang một ít về phủ.”

“Vậy thì tốt quá.” Ngọc Tử Khâm sáng khoái đồng ý.

Hai người trò chuyện một lúc lâu, biết đám người Mộ Dung Thiên Hiên sắp hạ triều nên Ngọc Tử Khâm đứng dậy cáo từ.

“Tỷ tỷ người khó khăn mới gặp nhau, ngồi thêm một chút nữa đi.”

“Không được, Vương gia sẽ nhanh chóng hồi phủ, ta không thể quấy nhiễu các người nha, muội đã không nữ thì cũng nên gặp ta nhiều một chút, ta ở trong phủ cũng rất nhàm chán.”

“Được.” Đường Tĩnh cũng biết thân thể Ngọc Tử Khâm nặng nề, cho nên vui vẻ đáp ứng, “Sau này ta sẽ tới cùng tỷ nhiều hơn.”

59. Chương 59: Hoàng Thượng Xử Trí

Ngọc Tử Khâm vừa đi không bao lâu thì Mộ Dung Thiên Thần cũng hồi phủ, Đường Tĩnh nhanh chóng ra đón, “Như thế nào, Phụ hoàng có làm khó cho chàng không?” Lúc Ngọc Tử Khâm còn ở đây nàng còn có thể giả bộ trấn tĩnh, nhưng trong lòng nàng vẫn không yên.

“Ông ta chưa bao giờ ưu ái ta, làm sao có thể khó xử được?”

“Vậy là sao chứ?” Đường Tĩnh liếc mắt nhìn hắn, “Chuyện ngày hôm qua Phụ hoàng không thể không nhắc một chữ chứ?”

“Nàng trước để ta nghỉ ngơi uống một ngụm trà đã chứ.” Mộ Dung Thiên Thần vừa vào cửa đã ngồi ngay vào chiếc ghế vuông cạnh bàn, ngón tay gõ gõ lên bàn.

“Đúng vậy.” Đường Tĩnh nhanh chóng rót ly trà cho hắn, “Phụ hoàng nói như thế nào?”

Hắn an ổn ngồi uống trà ngược lại Đường Tĩnh vội vàng không yên, nhẹ nhàng đẩy hắn: “Ngược lại chàng nói gì đi chứ?”

Lúc này Mộ Dung Thiên Thần mới thả cái chén xuống, “Phụ hoàng phạt có chút nặng/”

“Là nặng như thế nào?” Đường Tĩnh ngừng thở hỏi.

“Phạt bổng lộc một năm, đóng cửa suy nghĩ ba tháng.”

“Khụ, cái này cũng gọi là nặng sao?”

“Làm sao không nặng, phạt bổng lộc một năm ta lấy tiền đâu nuôi nàng?” Mộ Dung Thiên Thần tội nghiệp nhìn Đường Tĩnh.

“...” Đường Tĩnh không biết phải nói gì, “Vậy trước kia chàng không có chức quan thì lấy gì mà sống?”

“Trước kia chỉ có một mình, hiện tại còn có Lan nhi, ta làm sao có thể ủy khuất nàng được đây?”

“Vậy thì mới Vương gia cho nô tì một phong hưu thư, thả nô tì đi.”

“Vậy thì không được.” Mộ Dung Thiên Thần lập tức phản đối.

“Vương gia, Vương phi, người trong cung tới.”

“Ai tới hả>: Mộ Dung Thiên Thần thưởng thức chiếc nhẫn trên tay, không thèm để ý hỏi.

“Là Cao công công bên người Hoàng thượng.” Thấy Mộ Dung Thiên Thần không có phản ứng gì lớn, Mặc thúc cũng ổn định tinh thần, “Ông ta mang theo khẩu dụ của Hoàng thượng.”

“Để cho ông ta chờ, Bỏ vương đi thay quần áo rồi ra.” Nói xong còn kéo Đường Tĩnh vào tổng.

“Chàng thay thì thay đi, ta đi xem một chút,” Cũng không thể để người ta ở bên ngoài được, hơn nữa còn là tâm phúc bên người Hoàng thượng, nói xong Đường Tĩnh cũng Mặc thúc đi trước.

Đường Tĩnh vừa tới tiền thính đã gặp Cao Đức, “Thỉnh an Vương phi.”

“Cao công công có lẽ.” Đường Tĩnh thản nhiên cười nói. “Vương gia đang thay quần áo, Cao công công uống ly trà trước, Xuân Ngọc dâng trà cho Cao công công.” Các công công trong cùng phần lớn là nham hiểm xa cách cho nên Đường Tĩnh không thể nào đắc tội cho nên phải cẩn thận khách sáo.

Thấy Đường Tĩnh hữu lễ chu toàn, Cao Đức cười cười có mấy phần chân thành.

“Vương phi không cần phiền toái, chúng ta chỉ phụng mệnh Hoàng thượng tới truyền khẩu dụ, còn phải nhanh chóng trở về phục mệnh, không thể ở lâu.”

“Vậy Cao công công mời/” Mộ Dung Thiên Thần thay thường phục xong liền ra ngoài đứng bên cạnh Đường Tĩnh.

Đường Tĩnh kinh ngạc nhìn Mộ Dung Thiên Thần dùng ánh mắt hỏi có chuyện gì xảy ra.

Mộ Dung Thiên Thần nhẹ nhàng lắc đầu bày tỏ hần cũng không biết, khẩu dụ tới hết sức đường đột.

Vừa nãy ở trên triều hai phe đại thần quần vào nhau thì Phụ hoàng chen vào cắt ngang bọn họ: “Mộ Dung Thiên Thần dĩ hạ phạm thượng, đụng chạm tới Thái hậu và Trẫm, phạt bổng lộc một năm, đóng cửa suy nghĩ ba tháng.” Tiếp theo còn hỏi hần: “Người còn có điều gì muốn nói không?”

“Nhi thần không có lời nào để nói.” Không vào triều hần càng vui vẻ thanh nhàn, nhưng hần không ngờ Phụ hoàng còn có chiêu sau như vậy.

Vâng ạ. Cao Đức hơi khom người đứng dậy truyền khẩu dụ: “Khẩu dụ của Hoàng thượng, tuy Mộ Dung Thiên Thần chống đối lại Thái hậu và Trẫm nhưng Trẫm nhớ đến tình phụ tử mà không so đo. Hiện tại trưởng nữ của Từ Tuệ Tú, Lại bộ Vương thượng thư có thứ nữ là Lan Nhược phẩm hạnh hiền lương, đặc biệt ban thưởng cho Mộ Dung Thiên Thần, khâm thử.”

Nói xong hần vẫy tay với hai nữ tử trẻ tuổi phía sau, một người tuổi hơi lớn, dáng người xinh đẹp, cúi đầu đứng đó, một người chừng mười lăm mười sáu tuổi nhưng mặt to nhìn bốn phía. Phía sau bọn họ còn có hai nha đầu đi theo.

“Thần vương gia thật có phúc khí, có thể thấy được Hoàng thượng vẫn còn nhớ người.” Cao công công tuyên khẩu dụ xong cười nói.

Nghe lời này, Mộ Dung Thiên Thần chưa nói một lời mà nhìn hai nữ tử phía sau Cao Đức, Phụ hoàng không phải nhớ tới hần mà cố tính dùng bọn họ để ghê tởm hần.

Cao Đức nói xong thấy Mộ Dung Thiên Thần không nhìn mình, có chút xấu hổ.

Đường Tĩnh nhẹ nhàng túm lấy góc áo của hần, Mộ Dung Thiên Thần không để ý đáp lại, một lúc sau lại nở nụ cười: “Làm phiên công công chạy tới, người về nói với Phụ hoàng, hai nữ nhân này Bổng vương nhận.”

“Vâng.” Nói xong Cao Đức không chờ tặng phẩm mà dẫn người rời khỏi. Ra khỏi phủ xong mới thở phào một hơi, cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ Hoàng thượng giao cho, nếu Thần vương gia cứng rắn đối nghịch với Hoàng thượng không nhận hai nữ nhân này thì hần đúng là khó xử, dù sao cũng không thể đưa trở lại.

Sau đó Mộ Dung Thiên Thần bỏ lại một câu: “Vương phi nàng xem rồi an bài đi.” Rồi đi mà không thèm quay đầu nhìn lại, chỉ còn Đường Tĩnh và hai nữ nhân đưa mắt nhìn nhau.

Một lúc sau, Đường Tĩnh đành mở miệng trước: “Không biết xưng hô với các người như thế nào?”

Một người hơi cúi người: “Bẩm Vương phi, thần nữ là Từ Tuệ Tú.” Người kia còn đang nhìn xung quanh, nha hoàn sau lưng nàng đẩy nàng một phen, nàng mới lấy lại tinh thần đi về phía trước một bước: “Thần nữ là Vương Lan Nhược.”

Đường Tĩnh nhìn nàng ta đang cố gắng bày ra bộ dạng tiểu thư, nhưng lại không quen, nói vậy đúng là được sung đến không rành thế sự, quy củ cũng không học cho tốt, giống như em gái kiếp trước của nàng, từ nhỏ được nuông chiều thành quen, đạo lý đối nhân xử thế đều không biết, ở kí túc xá tùy tiện, thường đắc tội với người khác. Bất quá may mắn người ở kí túc xá cũng hiểu nàng không thật như vậy cho nên cũng không so đo với con bé.

Nhớ tới điều này, Đường Tĩnh có mấy phần hảo cảm với nàng ta, tiến lên nâng nàng ta đứng dậy: “Không cần khách sáo, hai người các người cũng vất vả rồi, không bằng ta an bài chỗ ở cho các người.”

“Xuân Ngọc, phân phó người để thu thập Thanh Chỉ viên, để hai vị này... vào ở.” Hoàng thượng hạ chỉ ban cho nhưng không có phân vị, Đường Tĩnh không biết xưng hô với các nàng ấy như thế nào.

May mắn hai người bọn họ cũng không để ý, “Hai người các người ở cùng một chỗ có thể chăm sóc lẫn nhau, sân này ở phía Đông Nam của Vương phủ, ánh mặt trời đầy đủ, gần hậu hoa viên, rảnh rỗi không có việc gì làm có thể đi dạo trong đó một chút.”

“Đa tạ Vương phi.” Từ Tuệ Tú mở miệng nói.

“Đa tạ Vương phi.” Vương Lan Nhược cũng học theo nàng ta hành lễ.

“Ha ha.” Đường Tĩnh nhìn nàng càng cảm thấy đáng yêu, “Nếu không biết thì không cần làm.”

“Thật sao?” Vương Lan Nhược cười tươi.

“Là Thật.” Đường Tĩnh xoa xoa gương mặt mập mập nhỏ nhắn, có chút co dãn. “Người ở trong nhà như thế nào thì cứ theo như vậy đi.” Sau đó xoay người nói với Từ Tuệ Tú: “Người cũng không cần như vậy, muốn thế nào thì thế đó, trong phủ không có nhiều quy củ.”

“Được rồi, các người dọn dẹp một chút đi.” Ra hiệu cho Xuân Ngọc

“Hai vị tiểu thư, mời.” Xuân Ngọc tiến lên mang theo bọn họ rời đi.

Đường Tĩnh nhìn bóng dáng rời đi của bọn họ chỉ biết thở dài, đi đến thư phòng của Mộ Dung Thiên Thần.

Đẩy cửa ra, Mộ Dung Thiên Thần đang cầm cuốn “ Binh pháp tôn tử.” nhìn đến xuất thần, Đường Tĩnh đi đến trước mặt: “Nghĩ gì mà xuất thần như vậy?”

“Đã an bài tốt sao?”

“Sao lại quan tâm bọn họ như vậy, chẳng lẽ ta còn có thể đuổi bọn họ ra ngoài hay sao?” Đường Tĩnh cong môi giả vờ tức giận.

“Như thế nào, ghen sao?” Mộ Dung Thiên Thần ôm lấy eo nàng, Đường Tĩnh cứ tự nhiên ngồi lên chân hắn. Trước kia Đường Tĩnh sẽ không làm vậy, cảm thấy quá mức ái muội, nhưng lâu ngày thành quen, cảm thấy cũng chỉ là chuyện bình thường mà thôi.

“Chàng tính an bài hai người bọn họ như thế nào?” Đường Tĩnh nhẹ giọng hỏi.

“Phiền toái sao?” thấy Mộ Dung Thiên Thần cau mày, Đường Tĩnh lại hỏi.

Mộ Dung Thiên Thần tiện tay cầm lấy tờ giấy bên phải đưa cho Đường Tĩnh, “Nàng xem qua một chút.”

Đường Tĩnh cầm lấy tờ giấy, là gia thế hai người bọn họ.

“Động tác của Phong Vũ lâu thật nhanh.” Thời gian ngắn như vậy đã điều tra tường tận tỉ mỉ hai người bọn họ như vậy.

“Xem cái này làm gì?” Đường Tĩnh khó hiểu.

“Người đã mang vào phủ của chàng, chẳng lẽ phẩm hạnh không tốt có thể trả trở về sao?”

“Lo trước khỏi họa sau,”

“Ta thấy hai người bọn họ cũng hết sức nhu thuận.”

Đường Tĩnh lật lật mấy tờ giấy: “Ừ, nhìn ra được gì sao?”

“Còn có thể nhìn ra cái gì?” Đường Tĩnh tỉ mỉ nhìn, “Không có gì.”

“Bọn họ đều là thứ xuất.” Mộ Dung Thiên Thần nhắc nhở nàng.

“À...” Đường Tĩnh hiểu ra, nữ tử thứ xuất ở cổ đại không được gia tộc coi trọng, nhưng tùy người, vì lợi ích gia tộc mà hy sinh bọn họ.

“Cho nên Phụ hoàng mới không trực tiếp phân vị bọn họ cho chàng. Hai vị đại thần là người của chàng sao?”

“Không hổ là nữ nhân của ta, chỉ một chút là hiểu.”

“Mới một chút đã bảo ta thông minh. “ Đường Tĩnh chỉ chỉ đầu hấn, “ Ngốc muốn chết. “

Nhìn nàng then thùng, Mộ Dung Thiên Thần vùi đầu vào ngực nàng, áp úng nói: “ Thật muốn đẩy hết toàn bộ đi, cái gì cũng không cần, cùng nàng sống như nhàn vân đã hạc. “

Đường Tĩnh dơ tay xoa xoa sau lưng hấn, “ Sẽ có một ngày như vậy. “ Tuy nàng không ôm hy vọng gì nhưng nếu là lúc trước nàng sẽ thấy cực kì vui vẻ, nhưng hấn có trách nhiệm của mình, không thể vì nàng mà buông hết toàn bộ.

Lỗ tai kề nhau nhưng hiện thực vẫn bày ra trước mắt: “Rất cuộc an bài bọn họ như thế nào, không thể để bọn họ ở mà không có danh phận chứ.”

“ Phụ hoàng cố tình ghê tởm ra, hấn không thêm để ý bọn họ là thứ xuất mà ban cho ta, không thể làm gì, xử trí không tốt sẽ làm phật lòng hai đại thần này. “

Đường Tĩnh gật đầu, nói thế nào bọn họ đều là nữ nhi của bọn họ, là giọt máu của bọn họ, cho vì hy sinh bọn họ cho lợi ích của gia tộc thì vẫn hy vọng bọn họ sống tốt..

“ Thật sự là phiền toái. “ Đường Tĩnh thở dài, “ Không bằng cho bọn họ phân vị cao một chút. “

“ Nàng không để ý sao? “

“ Chỉ cần chàng không để ý tới bọn họ thì ta thế nào cũng được. “

Ta chỉ cần chàng chung thủy, còn lại chuyện gì cũng không sao cả.

“ Ủy khuất cho nàng rồi. “

“ Nói linh tinh cái gì vậy, sau này không cần nói như vậy nữa. “ Đường Tĩnh trách cứ.

“ Nhanh an bài đi, không cần đoán mò. “

“ Vậy thì phong bọn họ làm Lương viện đi. “

“ Lương viện? “ Đường Tĩnh nháy mắt mấy cái, ở Hiên vương phủ có nghe Xuân Ngọc nhắc tới vị trí ở hậu viện, lúc đó thứ nữ của các vị đại thần bị Mộ Dung Thiên Hiên phong làm Thượng nghị, Xuân Ngọc bảo bọn họ có vận khí tốt, nàng đối với những vị trí này không biết gì nên hỏi Xuân Ngọc, “ Vị trí của Thượng nghị cao sao? “

“ Thượng Nghị là Ngũ phẩm, nhưng đối với nữ nhân là thứ xuất mà nói có thể phong làm Thượng Nghị là đã tốt rồi. “ Sau đó Xuân Ngọc như thuộc lòng bàn tay nói mấy vị trí còn lại cho nàng, quả thực hết sức công dụng. Thượng Nghị là ngũ phẩm đã là tốt rồi thì Lương viện là tứ phẩm càng tốt hơn.

“ Ta cảm thấy nguy cơ, mới mở miệng đã có phần vị cao như vậy rồi. “

60. Chương 60: Nữ Nhân Ở Thanh Chỉ Viện

“ Trong lòng ta chỉ có một mình nàng, nếu nàng không muốn thì ta sẽ đổi cho bọn họ vị trí khác. “ Mộ Dung Thiên Thần nóng nảy, nghiêm túc nói.

“ Không cần, ta chỉ nói vậy thôi, như vậy là tốt rồi. “ Đường Tĩnh ấn tay hấn, “ Nói ra bọn họ cũng thật đáng thương, cứ như vậy bị đưa tới đây, một chút đồ cưới cũng không có. “ Lúc bọn họ tới đây chỉ có một bao đồ, có lẽ người nhà cũng không cho gì, chỉ dẫn theo một chút nữ trang.

“ Có thể vào được Vương phủ là tạo hóa của bọn họ. “ Mộ Dung Thiên Thần không cho là đúng, “ Nhiều người muốn tới đây, bọn họ còn không biết như thế nào là đủ. “

Nghe lời này Đường Tĩnh cũng không ầm ĩ với hần, việc này nam nhân và nữ nhân tất nhiên sẽ không có cùng cách nghĩ. Hơi trầm ngâm một lát, Mộ Dung Thiên Thần lại mở miệng: “ Không bằng ngày mai chúng ta tiến cung thỉnh an Hoàng tổ mẫu. “

Tuy ngày hôm đó náo nhiệt nhưng không có chút vui vẻ, nhưng Mộ Dung Thiên Thần vẫn nhớ tới Hoàng tổ mẫu vẫn luôn đối tốt với hần từ nhỏ đến lớn, lần này Hoàng tổ mẫu gây sự quá mức, lại nhét người vào phủ trong khi hần không tình nguyện, nếu không hần sẽ không phạm vào ý tứ của Hoàng tổ mẫu vẫn luôn yêu thương hần.

Đường Tĩnh cũng hiểu ngày đó nàng có chút quá phận, lúc ấy nàng tức giận quá mức, sau đó nghĩ lại bất quá cũng chỉ là một nữ nhân không có gì đáng ngại. “ Được, ngày mai chúng ta đi. “

Bên kia, Xuân NGọc mang theo hai người đi qua hậu hoa viện đến Thanh Chỉ viện, dọc đường đi Vương Lan Nhược vẫn nhìn ngó xung quanh, cái gì cũng cảm thấy tò mò. Vương phủ và nhà nàng đúng là khác biệt, cho dù đã vào thu nhưng hoa viện vẫn nở từng đám, từng đóa hoa cúc dưới ánh mặt trời đua nhau khoe sắc đẹp.

Đi đến sân nhỏ, Xuân NGọc dừng lại: “ Hai vị tiểu thư, đã tới nơi, nô tì phải về phục mệnh của Vương phi, chỉ đưa hai người tới đây thôi. “

Từ Tuệ Tú nhìn cửa lớn thấp thoáng sau bụi cây tùng, mở miệng khen: “ Quả nhiên là chỗ tốt. “ Khi nói chuyện cũng nhận lấy hà bao từ chỗ nha đầu đưa cho Xuân Ngọc, “ Phiền toái cô nương trở về cảm ơn Vương phi giúp ta, ta cực kì thích. “

“ Đúng, đúng, đúng, về cảm ơn Vương phi, ta cũng thích cực kì. “ Vương Lan Nhược cũng nói chen vào, cười hì hì, sau đó nhận hà bao từ nha đầu của nàng đưa qua.

“Vâng, nhất định nô tì sẽ chuyển lời.” Xuân Ngọc cúi đầu đáp nhưng không đưa tay nhận lấy hà bao của các nàng, “ Đây là phận sự của nô tì. “ Lời nói nhẹ nhàng từ chối ý tốt của các nàng ta.

“ Mong cô nương nhận lấy, chẳng lẽ chương mắt chút tâm ý này của chúng ta. “ Từ Tuệ Tú cũng không thu tay mà cười hỏi.

“ Không, không, người hiểu lầm nô tì, Vương phủ có quy củ của Vương phủ, nô tì không dám vi phạm. “ Xuân Ngọc thuận tiện nói dối, Vương phủ không có thị thiếp, làm gì gặp qua chuyện này. Chỉ là nghĩ bọn họ sau này tranh thủ tình cảm với Vương phi, nàng chén ghét không kịp thì làm sao có thể nhận bạc của các nàng.

“ Đã như vậy, chúng ta vi phạm rồi. “ Từ Tuệ Tú ngượng ngùng thò tay, ở nhà di nương nói cho nàng, Vương phủ lớn, sự tình phức tạp, chỉ sợ cần chuẩn bị nhiều thứ, mấy năm nay di nương có bao nhiêu bạc đều cho nàng hết.

“Người mới tới đương nhiên không biết quy củ của trong phủ, sau này sẽ biết, nô tì cáo lui xuống.” nói xong liền hành lễ vội vàng rời đi.

Từ Tuệ Tú nói chuyện dịu dàng, thái độ ôn hòa, như thế nào cũng không làm cho người ta chén ghét, nàng sợ nàng còn ở đây đều sẽ bị cảm hóa.

Nhìn Xuân Ngọc từ từ đi xa, ánh mắt Từ Tuệ Tú nhìn về phía Vương Lan Nhược: “Vây muội muội chúng ta cùng vào thôi.”

“Được.” Vương Lan Nhược gạt đầu đi vào bên trong, nàng đã sớm có ý định vào xem, chỉ ngại bọn họ với đang nói chuyện, nàng không thể tùy tiện đi vào.

Bước vào gặp phải làn gió mát thổi tới, hai bên sân là hàng trúc tùng ‘ào ào’ theo gió lắc lư, có ý vị thanh tao, lại có ánh nắng phản chiếu tới, toàn thân ấm áp, cả người thoải mái không ít.

Đúng là chỗ ở tốt, hai người cực kì thỏa mãn, nhưng khi hai người chọn phòng lại khó, một cái sân ở giữa là gian nhà, hai gian sương phòng, hai người thân phận tương đương, người nào cũng muốn ở nhà giữa, nhưng xấu hổ nói đối phương đi ở chỗ khác.

Cuối cùng vẫn là nha đầu bên cạnh Vương Lan Nhược nhỏ giọng với chủ tử mấy cau, Vương Lan Nhược không tình nguyện mở miệng: “Ta ở nhà bên kia thôi.”

“Cái này làm sao được.” Từ Tuệ Tú làm bộ khó xử.

“Tuổi tác tiểu thư chúng ta nhỏ hơn người, chúng ta ở bên cạnh. Chỉ cần mọi người ở chung hòa hảo là được.” nha đầu bên cạnh Vương Lan Nhược cười nói.

“Được, ta đây cung kính không bằng tuân lệnh.” Từ Tuệ Tú cũng không tiếp tục từ chối, lại kéo tay Vương Lan Nhược: “Chúng ta cùng ở chung chỗ này, nếu lớn tuổi hơn muội thì để ta chăm sóc cho muội, sau này có chuyện gì thì bảo ta, nha đầu bên cạnh ta là Đông Tuyết.” Đông Tuyết nghe tiểu thư nhà mình nhắc tới liền tiến lên hành lễ: “Nô tì thỉnh an.” Sau đó nha đầu hai người chào hỏi nhau.

“Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta nhanh trở về dọn dẹp phòng đi thôi.” Từ Tuệ Tú đề nghị.

“Được,” Vương Lan Nhược gật đầu đi về phía gian phòng phía đông.

Vừa tiến vào phòng nàng đã ồn ào với nha đầu: “Phương Lan tỷ tỷ, người làm sao lại để ta tặng phòng chính cho nàng ta, ta cũng muốn ở đó.” Nếu không phải mẫu thân ở nhà bảo nàng chuyện gì cũng phải nghe theo Phương Lan, nàng sẽ không tặng nhà giữa cho nữ nhân đó.

Phương Lan nhìn vẻ mặt nàng không tình nguyện, đành thở dài, cũng không biết tiểu thư nhà nàng sau này sẽ như thế nào, di nương nàng năm đó khó sinh mà qua đời, phu nhân đưa nàng về bên cạnh nuôi dưỡng, từ nhỏ được phu nhân nâng niu trong lòng bàn tay nuôi lớn, mới tạo nên tính tình tùy tiện như vậy.

Phu nhân vốn cho rằng sau khi cập kê sẽ tìm cho nàng một nhà không tệ, sẽ không bắt bẻ tính tình của nàng, nhưng không nghĩ tới Hoàng thượng lại ra một khẩu dụ không danh không phận đưa vào Vương phủ. Phương Lan vốn là đại nha hoàn bên đại phu nhân, phu nhân yên tâm nàng cho nên để cho nàng đi theo đến Vương phủ để chỉ bảo mọi chuyện cho nàng.

Vương Lan Nhược không chú ý nàng ta đang lo lắng vẫn đang hỏi: “Phương Lan tỷ tỷ, người nói chuyện đi.”

“Tiểu thư, ở đây không giống như ở nhà, nếu tranh chấp cùng nàng cũng vô ích thôi, không bằng sớm nghỉ ngơi một chút. Huống hồ, nếu Vương gia biết người ở nhà bên cạnh, ấn tượng đối với người cũng sẽ khá hơn.”

Vương Lan Nhược nháy mắt cái hiểu cái không, “Được rồi, ta nghe lời người.”

Phương Lan kéo tay nàng để nàng ngồi lên giường, “Tiểu thư, chúng ta không biết nơi này, mọi chuyện đều phải cẩn thận. Dù như thế nào Phương Lan cũng sẽ giúp tiểu thư, tiểu thư phải tin tưởng Phương Lan, ta làm tất cả cũng chỉ vì tốt cho người.”

Nàng ở trong phủ đã chứng kiến quá nhiều chuyện ở hậu viện tranh thủ tình cảm, chuyện phu nhân chen ép, nhìn Vương phi nhu nhược để nói chuyện, ai có thể biết nàng là dạng người gì.

Vương Lan Nhược nhìn Phương Lan nghiêm túc, tuy không hiểu lý do gì nhưng nàng tin Phương Lan sẽ không gây thương tổn cho nàng, nhu thuận trả lời, “Phương Lan tỷ tỷ, ta tin người.”

“Được.” Phương Lan sờ sờ đầu nàng: “Từ này về sau chúng ta hai người sống nương tựa lẫn nhau.”

Từ Tuệ Tú vào nhà nhìn trần nhà, tùy tiện sờ vào con tiên hạc đang ngửa đầu bằng men sứ đặt trên chiếc tủ cạnh tường, tiên hạc nhìn hết sức sống động, chạm vào ôn nhuận mát mát, giống như suy nghĩ của Vương Lan Nhược, quả thật đúng là Vương phủ, so với nhà mình thật khác biệt.

Nhớ tới vương phi Lý Linh Lan vui vẻ an bài cho bọn họ, trên người đều là quần áo tốt nhất, quả thật Vương phi đúng là khác biệt.

Lúc trước còn ở trong khuê phòng, các muội muội trong nhà tổ chức tụ hội với các tiểu thư khi đó cũng từng gặp Lý Linh Lan mấy lần, lúc đó nàng ấy lỗ mãng, chính mình cũng không gặp được nàng, không nghĩ tới giờ nàng lại sống tốt như vậy. Vương gia chỉ nói một câu “nàng an bài đi” liền đưa quyền lợi giao cho Lý Linh Lan, để cho người ta hâm mộ không ngớt.

“Tiểu thư, mấy thứ này để ở đâu đây?”

“Người xem rồi làm đi.” Từ Tuệ Tú mệt mỏi xoa trán, “Ta mệt mỏi, nằm trước đây.”

Đông Tuyết nhìn tiểu thư nhà mình không hứng thú cũng không dám quấy rầy, tự mình yên lặng thu thập mọi thứ.

Sau khi trở về Xuân Ngọc bẩm báo mọi chuyện với Đường Tĩnh, Đường Tĩnh buông đồ trong tay ra cười nói: “Làm sao người lại không nhận đi, có tiền riêng của mình sau này xuất giá ta cũng đỡ phải tốn bạc.”

“Vương phi.” Xuân Ngọc dậm chân một cái, lúc nào rồi Vương phi còn có tâm trạng nói giỡn.

“Làm sao Vương phi lại để bọn họ ở tại Thanh Chỉ viên?” Đó là một nơi tốt trong Vương phủ.

“Không lẽ người nghĩ để bọn họ ở nơi nào?” Đường Tĩnh chống cằm hỏi Xuân Ngọc.

Xuân Ngọc cắn môi nghĩ nghĩ lại lắc đầu: “Ta cũng không biết.”

“Nha đầu ngọc, nơi đó mặc dù tốt nhưng cách rất xa nơi của chúng ta.” Đường Tĩnh để bọn họ ở đó tất nhiên sẽ có suy nghĩ của mình, cách xa nơi của bọn họ, muốn gặp được Vương gia cũng không dễ dàng.

Huống hồ Thanh Chỉ viện tuy tốt nhưng chỉ là một chỗ nhỏ, nàng muốn nhìn xem bọn họ sẽ chia chỗ đó như thế nào với nhau, mượn chuyện này để khảo sát bọn họ.

Nghĩ đến đây, Đường Tĩnh lại hỏi Xuân Ngọc: “Người nào ở nhà giữa?”

Xuân Ngọc lắc đầu: “Ta còn chưa vào.”

Đường Tĩnh gật đầu, “;Lát nữa qua xem, thuận tiện hỏi xem có cần cái gì thì đến cho ta nhận là được.”

“Làm sao Vương phi lại đối tốt với bọn họ như vậy, bọn họ là...”

“Xuân Ngọc, bọn họ cũng không dễ dàng gì, nếu đã vào phủ thì không cần trách móc bọn họ quá.”

Vâng ạ, nếu Vương phi đã nói như vậy thì Xuân Ngọc cũng không còn gì để nói nữa.

Ngày hôm sau Đường Tĩnh dậy thật sớm, cùng Mộ Dung Thiên Thần ăn cơm xong, chuẩn bị đi vào cung thỉnh an Thái hậu.

“Có cần đi cùng nhị tẩu không?” Mộ Dung Thiên Thần còn có chuyện khác nên không thể đi cùng nàng.

Đường Tĩnh nghĩ nghĩ: “Hiện tại Ngọc tỷ tỷ thân thể không nhanh nhẹn, vẫn một mình ta đi thôi.”

“Được, vậy nàng phải cẩn thận, không cần lại chọc giận Hoàng tổ mẫu.”

“Được, ta biết rồi.” Đường Tĩnh nhanh chóng trả lời, dù sao Thái hậu cũng không nhét người vìa, các nàng cũng không cần uống phí, làm người thẳng, Thái hậu nói như thế nào bọn họ cũng nghe, thái độ hạ thấp mềm nhẹ một chút thì được rồi.”

Bất quá Đường Tĩnh đoán thái độ của Thái hậu cực kì chuẩn, hòa ái hỏi thăm một số việc vặt, cũng không nhắc chuyện không vui hôm nọ.

Thái hậu đã không đề cập tới thì Đường Tĩnh sẽ không ngốc chủ động nhắc đến, kết quả hai người hòa hợp hàn huyên một canh giờ, là Đường Tĩnh nhìn sắc mặt Thái hậu có chút mệt mỏi nên nói rời đi, Thái hậu giống như chưa muốn ngừng, lúc gần đi lôi kéo tay Đường Tĩnh dặn nàng thường xuyên vào cung ngồi chơi.

Đường Tĩnh nhu thuận đồng ý, “Nếu rảnh nhất định sẽ vào thỉnh an người.” Tuy nói vậy nhưng Đường Tĩnh cũng không dám đến thường xuyên, vạn nhất giống như lần trước thì làm sao bây giờ, nàng vẫn muốn lần trốn thật xa.

Đường Tĩnh xuất cung nghĩ khó khăn mới có thể ra ngoài một chuyến, không nghĩ muốn về sớm nên rẽ đường đến Hiên vương phủ.

Được đây tờ thông báo Đường Tĩnh mới tới phòng Ngọc Tử Khâm.

Ngọc Tử Khâm đã chờ ở cửa, thấy Đường Tĩnh liền reu reo: “Không biết hôm này có ngọn gió nào thổi muội tới đây.”

Đường Tĩnh hành lễ, cười nói: “Ngọc tỷ tỷ còn cười chọc ta, xem ra sau này ta không dám tới Hiên vương phủ rồi.”

“Ôi, nhìn muội nói kìa, mau và đi.” Ngọc Tử Khâm cười kéo Đường Tĩnh vào nhà. Hiện tại Ngọc Tử Khâm có bầu bốn tháng, thân thể lộ rõ, đi đường hết sức cẩn thận, Đường Tĩnh ở bên cạnh đỡ nàng.

Ngọc Tử Khâm ngồi xuống tự mình rót nước cho Đường Tĩnh, “Hôm nay muội không tới ta cũng dự định sai người tới mời, nhưng may quá muội tới rồi.”

“Ngọc tỷ tỷ có chuyện gì sao?”

Ngọc Tử Khâm nhìn ra cửa, nha đầu Hà Nguyệt hành lễ liền đi ra ngoài.

61. Chương 61: Bát Quái

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Đường Tĩnh hỏi lại, nhìn Hà Nguyệt mang cái chén đi tới, “Muội nhìn xem trong bát thuốc này có vấn đề gì không?”

Đường Tĩnh nhận từ Hà Nguyệt: “Đây là?”

“Đây là thuốc dưỡng thai vốn do Lưu thái y xem cho ta, nhưng hai ngày trước vừa cáo lão hồi hương, thay đổi là một môn sinh đắc ý của hắn, đối với hắn quá trẻ tuổi, không yên lòng, nhờ muội biết y thuật nên để muội nhìn một chút.”

“Chỉ nhìn qua bát thuốc muội cũng không nhìn ra thứ gì, không bằng để muội dùng chút thuốc khá thử xem.” Đường Tĩnh hạ bát thuốc phân phó Hà Nguyệt. Đường Tĩnh tự nhận không có khả năng chỉ bằng khứu giác mà biết được bên trong là được liệu gì.

Hà Nguyệt thu lại sợi dây, Đường Tĩnh dùng tay cầm lấy, lại nhìn bát thuốc đông y đen tuyền, cẩn thận xác nhận đúng mới nói với Ngọc Tử Khâm: “Ngọc tỷ tỷ yên tâm, đây là thuốc dưỡng thai bình thường, bên trong không có thứ gì không nên.”

Lúc này Ngọc Tử Khâm mới yên lòng, cười nói: “Vậy thì tốt rồi, đây là hài nhi đầu tiên của ta, cho nên ta rất xem trọng.”

“Cẩn thận một chút vẫn hơn, không bằng để ta bắt mạch cho tỷ tỷ một chút.”

“Vậy thì tốt quá.” Ngọc Tử Khâm cười vươn tay, Nguyệt Hà lập tức để một cái gối trắng dưới tay nàng làm đệm lót, Đường Tĩnh ngưng thần bắt mạch cho nàng ấy xong mới từ từ thu tay: “Gần đây Ngọc tỷ tỷ có tâm sự gì sao?”

“Làm sao, hài nhi của ta có gì không ổn sao?” Ngọc Tử Khâm khẩn trương hỏi.

“Không có, không có, chỉ là mạch tượng không ổn, giống như lo âu, cho nên mới lăm miệng hỏi một chút.”

“Không có chuyện gì là tốt rồi.” Ngọc Tử Khâm nhẹ nhàng thở ra, “Chẳng qua ta thấy gần đây Vương gia vội vàng vàng, lo lắng mà thôi.”

Đường Tĩnh cũng hiểu tâm trạng của nàng ấy, gần đây Mộ Dung Thiên Thần cũng bận rộn khác thường, rõ ràng là không thượng triều nhưng vẫn vội vàng cho nên nhịn không được mà hỏi hắn, Mộ Dung Thiên Thần cũng không giấu giếm nàng, thoải mái nói cho nàng biết chuyện bọn họ tìm được chứng cứ Thái tử tham ô ở Giang Nam, mượn cơ hội này diệt trừ thế lực của Thái tử ở Giang Nam, nhưng mà sự tình có chút giải quyết.

Đường Tĩnh không biết nói nên cái gì, chỉ nhẹ nhàng vỗ tay nàng ấy, nhẹ nhàng an ủi: “Tất cả đều đã qua, tỷ phải xin Nhị gia.”

“Ta biết, nhưng Vương gia không nói gì, rốt cuộc ta vẫn sẽ lo lắng.” Ngọc Tử Khâm buồn rầu, phu thê nhiều năm như vậy, dù nàng có cố gắng như thế nào đều vẫn không nhìn thấu được hắn, để cho nàng cảm thấy thất bại.

“Nhị ca là sợ tở miên man suy nghĩ mới không nói với tở, chuyện quan trọng trước mắt là điều dưỡng thân thể, sinh cho hần một hài tử mập mạp.”

Nghe Đường Tĩnh nói như vậy, Ngọc Tử Khâm cúi đầu nhìn bụng của mình đang nhô ra, gương mặt hiện lên nụ cười nhẹ, “Đúng vậy, đây mới là việc cấp bách.”

Đường Tĩnh thấy nàng ấy đã thông suốt cũng không nói thêm gì nữa, thản nhiên nói sang chuyện khác rồi định hồi phủ.

“Sao không ngồi lâu thêm chút nữa, khó khăn lắm mới tới được một chuyến.”

“Vẫn nên trở về thôi, Ngọc tử tử cũng biết hienj tại trong phủ không thể như trước kia, ta nên trở về sớm một chút.” Đường Tĩnh sợ hai vị Lương viện kia có chuyện gì mà nàng lại không ở trong phủ.

“Ta còn chưa hỏi muội đây, hai người kia có an phận hay không?”

Đường Tĩnh nghĩ nghĩ: “Ta thấy xem ra có chút an phận.”

“Không thể lơ là, thừa dịp các nàng ta vừa mới tới nên cho họ biết quy củ, không thể để bọn họ ở trong phủ tác quái.” Ngọc Tử Khâm thật lòng dạy bảo nàng, sợ Đường Tĩnh chịu thua thiệt, “Muội là Vương phi, phải thể hiện ra cái quyền của Vương phi.”

“Biết rồi.” Đường Tĩnh không cho là đúng, nhớ tới Vương Lan Nhược trừng mắt thật to, giữa hai hàng lông mày Đường Tĩnh hiện lên ý cười, đều là tiểu cô nương còn nhỏ tuổi, có thể tạo nên sóng gió gì.

Ngọc Tử Khâm thấy nàng không để ý, “Muội đây, không nghe lời người lớn dạy bảo đến lúc chịu thiệt mới hiểu ra.”

“Ngọc tử tử sao có thể già, Ngọc Tử tử mới là mỹ nhân.” Đường Tĩnh lại gần ôm lấy cánh tay Ngọc Tử Khâm, lấy lòng. Đường nhiên nàng hiểu Ngọc Tử Khâm thật lòng lo lắng cho nàng, cực kì cảm động phần tâm ý này.

“Muội đây, mở miệng nói được, đi đi, ta cũng không nói nữa, tự mình ăn chút điểm tâm đi.” Ngọc Tử Khâm bị nàng nói cho vui vẻ.

Đường Tĩnh hồi phủ không bao lâu, Hoa Cẩm đi tới, “Vương phi, hai vị Lương viện tới thỉnh an.” Hoa Cẩm là người mới được Mộ Dung Thiên Thần phái làm nha đầu bên người Đường Tĩnh. Nữ nhân thành thân rồi Đường Tĩnh cũng không tiện xuất phủ cho nên chuyện ở Đồng Thiện đường giao cho Xuân Ngọc xử lý, Xuân Ngọc thường xuyên ra ngoài, Đường Tĩnh thương nàng ở bên ngoài bôn ba, xin Mộ Dung Thiên Thần điều một người ở Phong Vũ lâu làm nha đầu cho nàng, cũng giảm bớt công việc cho Xuân Ngọc.

Hoa Cẩm thấy Đường Tĩnh không có phản ứng gì, nói thêm một câu: “Hai vị Lương viện đã tới một lần, người không ở đây nên nô tì đã mời các nàng về trước rồi.”

Đường Tĩnh buông sách trong tay ra, “Để các nàng ấy vào đi.”

Hoa Cẩm ra ngoài mời các nàng tiến vào.

Hôm nay Từ Tuệ ăn mặc rất chói lọi, sáng sớm đã đến nhà bên tìm Vương Lan Nhược. Vương Lan Nhược vừa mới tỉnh ngủ bị tóm dậy vội vàng rửa mặt chải đầu rồi đến chủ viện thỉnh an Đường Tĩnh.

Vương Nhược Lan bất mãn ồn ào: “Sớm như vậy Vương phi còn chưa rời giường, chúng ta tới thỉnh an bây giờ làm gì?” Ở nhà không phải lúc nào nàng cũng đi thỉnh an mẫu thân, tới đây chẳng lẽ mỗi sáng đều phải đi thỉnh an sao.

“Hiện tại chúng ta là Lương viện, đương nhiên phải thỉnh an với Vương phi. Còn nữa, thỉnh an dĩ nhiên phải càng sớm càng tốt, như vậy Vương phi mới thấy được thành ý của chúng ta.” Từ Tuệ Tú không nghĩ mình sẽ được phong làm Lương viện, hưng phấn lôi kéo Vương Lan Nhược đi về phía viện của Đường Tĩnh. Đi đến nơi mới biết Vương phi tiến cung thỉnh an Thái hậu cũng không giận dữ, cười nói với Hoa Cẩm: “Chúng ta lát nữa lại tới.”

“Còn tới.” Vương Lan Nhược không tình nguyện kêu, Phương Lan ở bên cạnh nàng lôi kéo ống tay áo của nàng thì nàng mới cúi đầu đi theo Từ Tuệ Tú trở về.

Vương phi trở lại nàng liền mang theo Vương Lan Nhược tới thỉnh an Đường Tĩnh. Hai người gót sen nhẹ nhàng đến trước mặt Đường Tĩnh: “Thỉnh an Vương phi.”

Đường Tĩnh cười cười: “Hai vị muội muội đứng lên.”

Thấy hai nàng đứng dậy, Đường Tĩnh lại hỏi: “Ồ trong phủ ở có quen không?”

“Tạ ơn Vương phi quan tâm, nô tì cực kì quen.” Từ Tuệ Tú nhu thuận đáp, nhìn chúng quanh không có bóng dáng Vương gia nên có chút thất vọng.

“Vây là tốt rồi.” Đường Tĩnh cười cười, tầm mắt nhìn Vương Lan Nhược đang nhìn lên trời, “Vương Lương viện có quen hay không?”

“Quen, quen.” Vương Lan Nhược ấp úng.

“ Có gì không quen sao? “ Đường Tĩnh quan tâm hỏi.

“ Ừ, là... “ Vương Lan Nhược ngắc đầu muốn nói gì lại đứng tới ánh mặt lạnh lùng của Phương Lan, lại cúi đầu: “ Không có việc gì. “

“ Điều là người trong nhà, có chuyện gì nói thẳng là được. “ Nhìn nàng muốn nói lại không dám nói, Đường Tĩnh cười cổ vũ nàng: “ Ta có thể xuất phủ đi chơi sao? “ Nghe xong lời nàng, Vương Lan Nhược cẩn thận nói.

“ Ách, cái này thì. “ Thì ra là có chung chí hướng với nàng, Đường Tĩnh càng có thiện cảm với nàng thêm mấy phần: “ Thân phận hiện tại của người đã khác nên không thể. “ Tuy không đành lòng nhưng Đường Tĩnh vẫn phá bỏ ảo tưởng của nàng, gương mặt hưng phấn của Vương Lan Nhược lập tức ảm đạm, vâng ạ.

“ Nhưng mà người có thể mời bằng hữu đến phủ chơi, để bọn họ nói cho người thông tin bên ngoài, như vậy cũng tốt. “ Đây là biện pháp giải quyết tốt nhất trong mắt Đường Tĩnh.

Trong nháy mắt Vương Lan Nhược trầm nghĩ, nếu vậy cũng tốt liền lập tức đồng ý, “ Được. “ Nói xong ai người không hẹn mà cùng nở nụ cười.

Vương phi đúng là người tốt, trong lòng Vương Lan Nhược trầm nghĩ. Phương Lan ở bên cạnh nhìn chủ tử nhà mình đang vui vẻ cũng không biết làm sao, chủ tử lúc nào mới có thể trưởng thành đây?

Vương Lan Nhược bị kích thích, ngày hôm sau đã mời bằng hữu tới, lôi kéo một mạch tới Thanh Chỉ viện, nhưng Phương Lan ngăn nàng lại: “ Lương viện, trước đi thỉnh an Vương phi đi. “

“ À... “ Vương Lan Nhược lúc này mới để ý đây là Vương phủ, có khách đến thì phải thỉnh an Vương phi trước.

Đường Tĩnh nghe nói Vương Lan Nhược mang bằng hữu tới thỉnh an liền cười nói với Xuân Ngọc: “ Hành động thật nhanh, cho vào đi. “ Đường Tĩnh nhìn Xuân Ngọc mời người vào thì vừa uống nước đã phun ra, đây không phải là Từ đại tiểu thư Từ Băng Lam hay sao. Nhưng mà nhìn Từ Băng Lam ung dung đi tới, Đường Tĩnh ngồi thẳng người, bày ra khí thế Vương phi.

“Nô tì (Thần nữ) thỉnh an Vương phi.”

“Tất cả đứng lên đi.”

“Vương phi, đây là bằng hữu của ta.” Mới đứng dậy, Vương Lan Nhược vui vẻ giới thiệu với Đường Tĩnh.

“Ta biết, ta đã từng gặp Từ tiểu thư một lần.”

“Các người từng gặp nhau?” Vương Lan Nhược giật mình nói.

“Đúng thế, lúc trước Vương phi thề không cho Vương gia nạp thiếp, kết quả lại không phải như vậy.” Từ Băng Lam mở miệng, không phải mình muốn gả vào Thần vương phủ, nàng chỉ không thích Đường Tĩnh mà thôi.

“Là ta không đúng, nhưng đều đã qua, có phải không.” Đường Tĩnh không để ý nàng ta châm chọc, khiêu khích mà cười mở miệng hỏi lại.

Vâng ạ, vốn còn muốn tiếp tục nhưng Đường Tĩnh nói như vậy nàng cũng không thể nói thêm gì nữa, cúi đầu trả lời.

“Đúng vậy, đều đã qua.” Vương Lan Nhược ngốc nghếch cũng có thể hiểu nhưng vẫn cười hi hi ha ha.

62. Chương 62: Tiếp Tục Phong Ba

“Vương phi người đang làm gì?” Vương Lan Nhược nhìn Đường Tĩnh bày bàn cờ nên hỏi: “À... rảnh rồi không có việc gì làm nên học chơi cờ thôi.”

“Chơi cờ, Bằng Lam tỷ tỷ cũng biết.” Vương Lan Nhược quay đầu nhìn về phía Từ Bằng Lam. “Bằng Lam tỷ tỷ chơi cờ rất tốt, có thể để cho nàng ấy chơi cùng Vương phi.”

“Ta sao có thể múa rìu qua mắt thợ, vẫn là thôi đi.” Đường Tĩnh học chơi cờ vì muốn thảo luận binh pháp với Mộ Dung thiên Thần, hai người chơi cờ Mộ Dung Thiên Thần sẽ nói cho nàng chiến lược quân sự.

“Dọn bàn cờ đi.” Đường Tĩnh phân phó Hoa Cẩm. “Mang thêm một bình trà ngon.”

“Nếu đã đến thì ngồi ở đây đi.” Đường Tĩnh vừa cười vừa nói với bọn họ, ngược lại bọn họ cũng không từ chối mà ngồi xuống.

Ban đầu Vương Lan Nhược quy củ nói chuyện với Đường Tĩnh, sau này nói thành quen liền không biết chừng mực, cái gì cũng nói.

Phương Lan ở bên cạnh nghe mà sốt ruột, chủ tử càng nói càng khiếm nhã. Vương phi vẫn không có tức giận mà cười vui vẻ nói chuyện với bọn họ, Phương Lan cũng yên tâm hơn.

Tán gẫu ngày càng vui, Từ Bằng Lam cũng dần nói nhiều, nói chuyện bát quái bên ngoài.

“Nói đi nói lại thì Đông cung vẫn náo nhiệt nhất.” Từ Bằng Lam nói hàm ý, đề cho các nàng không biết nói gì, làm cho Đường Tĩnh và Vương Lan Nhược ngênh cổ tò mò, “Chuyện gì, nói mau nói mau.”

“Các người còn nhớ Thái tử trắc phi sao?”

“Ai, ta chỉ thấy mỗi Vương Ngâm Tuyết.” Vương Lan Nhược nghĩ nói.

“Đúng vậy, là nàng ta, nghe nói nàng ở Đông cung cùng thị vệ để cho Thái tử đội nón xanh.”

“A...” Đường Tĩnh giật mình trừng to mắt, còn có loại chuyện này, Vương Ngâm Tuyết này lá gan thật lớn, “Thế Thái tử nói như thế nào?”

“Còn như thế nào, nghe nói đánh chết tại chỗ, nàng cũng là tự làm tự chịu.” Từ Bằng Lam chén ghét nói. Các nàng là nữ tử nhà giàu chú ý nhất là phụ đức, hiện tại xảy ra việc này, chỉ sợ sau này các nữ tử chưa lập gia đình gả cho Vương gia sẽ phải chịu ảnh hưởng. “Chỉ sợ hiện tại người nhà nàng ta cũng tức chết rồi.”

Buổi chiều Mộ Dung Thiên Thần dùng bữa, Đường Tĩnh rảnh rồi nói cho hắn chuyện này, vẫn thổn thức không thôi, “Nói như thế nào cũng là mạng người đấy.”

“Nàng ta là tự làm tự chịu.” Mộ Dung thiên Thần gấp một củ sen cho vào miệng từ từ thưởng thức.

“Sao chàng không giết mình, chẳng lẽ chàng đã biết từ lâu?” Đường Tĩnh thấy hắn bình tĩnh như vậy cũng suy đoán (không khéo ổng là đạo diễn bài đội nón xanh ý chứ nhỉ)

“Đây là chuyện lớn sao, đáng để cho ta giết mình.”

“Không đúng, có phải chàng đã biết từ sớm hay không?”

“Sao?”

“Biểu tình của chàng sẽ không gạt người, chuyện này không phải là chàng làm đấy chứ?” Đường Tĩnh hỏi, trong mắt hiện lên tính bát quái.

“Lan Nhi xem trọng ta, vì phụ làm sao có khả năng đó?” Mộ Dung thiên Thần phủ nhận.

Đường Tĩnh tinh tế nhìn chăm chăm vào Mộ Dung Thiên Thần, hắn càng bình tĩnh càng làm cho nàng hoài nghi, bị nhìn chăm chú một lúc, Mộ Dung Thiên Thần nhin không được đành buông dưa: “Nàng nhìn ta như vậy nữa ta sẽ ăn không vô.”

“Vậy là tốt nhất, nói thật với ta.”

“Thật sự không chịu nổi nàng, chính nàng ta không nhin được mà bị hấp faanx, ta chỉ an bài cho nàng ta một thị vệ cao cường mà thôi.”

“Thật là chàng?” Về mặt Đường Tĩnh không thể tin. “Như thế nào, muốn đi quản chuyện nhà người khác?”

“Đây không phải là việc nhà, là nàng ta muốn chết.”

“Muốn chết, nàng trêu chọc chàng sao?” Đường Tĩnh nhanh bị hấn làm cho hồ đồ rồi. “Chàng không gặp nàng ta.

“Còn nhớ lần trước nàng gặp chuyện sao, là nàng ta làm. Ta là báo thù cho nàng, nàng còn mắng ta.”

“Là nàng làm, vì cái gì? Ta với nàng ta không thù không oán. “

“ Hừ, cái này phải hỏi nàng ta. “

Đường Tĩnh im lặng, nàng tin Mộ Dung Thiên Thần sẽ không nói dối, nếu là nàng nàng cũng không đồng tình. “ Xứng đáng. “ Đường Tĩnh hả giận nói.

Đường Tĩnh tức giận nói ra, tâm tình tốt không ít. Mộ Dung Thiên Thần cười cười, “ Cơm nguội rồi, nhanh ăn đi. “

Đường Tĩnh gật gật, giơ dưa lên lại hạ xuống, “ Thái tử chắc bị tức chết, hậu viện bốc cháy. “

“ Đúng vậy, hôm nay Thái tử vào triều đều cúi đầu. “

“ Chiêu này của chàng thật cao minh. “ Đường Tĩnh giơ ngón tay cái với hấn. “ Là Thái tử tự loạn trận tuyến, các chàng đối phó với hấn càng đơn giản hơn rồi. “ NOi xong Đường Tĩnh như cười như không nhìn chăm chăm Mộ Dung Thiên Thần.

“ Tâm tư của chàng cũng đủ thâm đấy, bất động thanh sắc an bài thị vệ bên cạnh người ta, loại chuyện này lại lúc Thái tử đang ở vị trí cao mà bị phát hiện, mỗi bước tính toán cực chính xác. “

Nghe xong lời này Mộ Dung Thiên Thần từ từ tiếp sát Đường Tĩnh: “ Tâm tư không sâu làm sao bảo vệ được nàng? “

“ Đây... “ Đường Tĩnh đẩy bả vai hấn, “ Nói linh tinh gì vậy, nếu chàng thật muốn bảo vệ ta thì thường ở bên cạnh ta đấy. “ Đường Tĩnh cười đùa hấn.

Không nghĩ tới Mộ Dung Thiên Thần nghe xong lại nghĩ nghĩ, “ Nhanh thôi, xong chuyện này mỗi ngày ta đều ở trong phủ cùng nàng. “

Lời nói cách đây không lâu thì đúng thật mỗi ngày Mộ Dung Thiên Thần đều ở trong phủ cùng Đường Tĩnh, hai người ở trong phòng đốt lò sưởi chơi cờ vây, có lúc thì xem binh thư, thì thoảng đấu võ mồm với nhau, cũng là một niềm vui.

Hôm nay hai người mới dọn bàn cờ xong, tính toán đấu nhau, Mộ Dung Thiên Thần giơ một con cờ đen: “ Nhìn ta làm sao đánh cho nàng không còn một mảnh giáp. “

Đường Tĩnh trừng mắt nhìn hấn, “ Cũng không biết nhường cho ta. “

“ Vương gia, Vương phi, nha đầu bên chỗ Lương viện cầu kiến. “ Hoa Cẩm đi tới bẩm báo.

“ Lại tới làm cái gì? “ gương mặt Mộ Dung Thiên Thần hiện lên chút âm u, mấy ngày nay mỗi ngày Từ Tuệ Tú đều dùng loại lý do này mới hấn đi, nàng còn không sợ phiền sao.

“ Theo nàng ta nói thì thân thể Lương viện không thoải mái. “

“ Thân thể không thoải mái thì mời Thái y, mời Bồn vương thì có ích gì. “ Mộ Dung Thiên Thần cắt ngang lời Hoa Cẩm, “ Chẳng lẽ Bồn vương đi thì có ích sao? “

“ Nói là đã mới Thái y, cũng kê thuốc, chỉ là Từ Lương viện không chịu uống thuốc, hai ngày không uống một giọt nước, muốn mời người tới xem, khuyên nhủ Từ Lương viện. “ Hoa Cẩm nhanh chóng thuật lại lời Đông Tuyết nói, nghĩ thầm, làm nha đầu hầu hạ bên người cũng không phải dễ.

“ Không đi. “ (Ta thích bạn Thần nha ^ _ ^)

Mộ Dung Thiên Thần tiếp tục bày bàn cờ. Đường Tĩnh nghe xong không đành lòng: “ Mặc kệ là thật hay giả, chàng nên đi xem đi, nhờ may là thật thì sao? “ (bà này gốc đột xuất à??? “

Mộ Dung Thiên Thần buông con cờ đen trong tay, nhìn Đường Tĩnh một cái thở dài: “ Được, ta đi xem. “

Đi tới Thanh Chỉ viện, Vương Lan Nhược đang ở trong viện chơi đu dây với Phương Lan, nhìn thấy Mộ Dung Thiên Thần đến lập tức thỉnh an, Mộ Dung Thiên Thần nhìn nàng, thầm nghĩ giống như nàng ta đã bớt lo rồi. “ Đứng lên đi. “ NOi xong liền đi đến phòng chính. Vương Lan Nhược không để ý, tiếp tục kéo Phương Lan chơi đu dây.

Trong phòng, Từ Tuệ Tú nghe Mộ Dung Thiên Thần đến, cố sức ho khan hai tiếng.

“ Không cần khụ, Bẩm vương không để ý, nếu người tiếp tục đùa giỡn loại thủ đoạn này, Bẩm vương trực tiếp cho người đuổi người ra ngoài, Bẩm vương nói được thì làm được. “ Mộ Dung Thiên Thần thấy thủ đoạn của nàng ta thật là phiền, không muốn vòng vo với nàng ta nên nói thẳng ra.

“ Vương gia? “ Từ Tuệ Tú không thể tin tưởng to mắt, làm sao Vương gia lại nói vậy, nàng làm vậy là vì hấn, chẳng lẽ hấn không thấy sao.

“ Nếu người an phận, Bẩm vương tiếp tục cho người ở trong phủ, hưởng thụ vinh hoa phú quý. Nếu không an phận, hừ. “ Mộ Dung Thiên Thần hừ lạnh một tiếng, phất tay áo rời đi.

“ Đông Tuyết. “ Từ Tuệ Tú rơi nước mắt, ngả nhào lên người Đông Tuyết.

“ Lương viện không cần thương tâm, Vương gia còn chưa nhìn thấy người tốt, chờ hấn thấy được sẽ đối tốt với người. “ Đông Tuyết nhìn Lương viện nhà nàng khóc như vậy, đau lòng an ủi: “ Thật sao, sẽ như vậy sao? “ Từ Tuệ Tú nắm chặt y phục trước ngực Đông Tuyết, ngẩng đầu hỏi.

“ Sẽ, tiểu thư yên tâm đừng buồn nữa, phải coi trọng thật tốt bản thân. “ Đông Tuyết cũng không biết có thể như vậy hay không, chỉ cần rằng trả lời, loại thời điểm này không được để tiểu thư gục xuống.

“ Đúng vậy, Vương gia nhất định sẽ phát hiện ta tốt, Đông Tuyết, nhanh, mau đỡ ta đi trang điểm, ta phải trang điểm đẹp thì Vương gia mới nhìn thấy ta xinh đẹp. “

Từ lúc Mộ Dung Thiên Thần đi rồi trở lại, Từ Tuệ Tú liền yên tĩnh, Đường Tĩnh hỏi Mộ Dung Thiên Thần làm sao vậy, Mộ Dung Thiên Thần chỉ cười “Bí mật”. Lâu nữa Đường Tĩnh cũng không muốn hỏi, thích sao thì làm đi, dù sao hiện tại không có người quấy rầy cuộc sống thanh tịnh thật thoải mái, quần nhiều làm gì.

Hình như ông trời không thích Đường Tĩnh sống quá yên ổn, ngày tháng nhàn nhã không được bao lâu thì Mộ Dung Thiên Thần lại mang tới cho nàng tin tức kinh người, Tinh Lang quốc tấn công Thiên Dục, hấn phải đi đánh bại Tinh Lang quốc.

“ Làm sao lại là chàng đi, chàng không phải đang đóng cửa cảnh tỉnh sao? “ Đường Tĩnh khó hiểu. “ Huống chi chàng cũng không phải là võ tướng, chuyện này là chuyện lớn của xã tắc, Phụ hoàng sao có thể qua loa như vậy. “

“ Nam nhân của nàng không đáng tin tưởng hay sao? Chẳng lẽ ta đọc nhiều binh thư như vậy đều là học vô nghĩa rồi sao. “

“ Đọc nhiều binh thư có ích lợi gì? “ Đường Tĩnh nóng nảy, “ Đánh giặc không giống như đọc binh thư, đánh giặc cần kinh nghiệm, chàng không có kinh nghiệm là muốn đi chịu chết sao? “ Kiếp trước Đường Tĩnh là quân nhân, nên hiểu rõ ‘thực tiễn mới là hiểu biết chính xác nhất’ còn lý luận là vô ích.

Mộ Dung Thiên Thần thản nhiên giữ chặt tay Đường Tĩnh, “Trước tiên nàng bình tĩnh một chút, hãy nghe ta nói.”

“ Những thứ nàng nói ta đều hiểu, ta cũng không phải làm chủ soái, chỉ là tiên phong mà thôi. “

“ Vậy ai là chủ soái? “

“ Là đại ca của nàng, hẳn được phong làm Trấn Bắc đại tướng quân mang binh xuất chinh. “

“ Đại ca? “ Đường Tĩnh nhẹ thở ra, “ Đại ca sẽ bảo vệ chàng. “

“ Ta là đi đánh giặc, chẳng lẽ chủ soái lúc nào cũng phải đi bảo vệ ta? “ Mộ Dung Thiên Thần mỉm cười nhìn chằm chằm vào Đường Tĩnh.

Đường Tĩnh túm quần, “ Chỉ là lo lắng cho an nguy của chàng, mà quên chàng phải đi đánh giặc. “

“ Lan nhi, ta sẽ không thể ở cùng nàng, nếu... “

“ Ta biết. “ Đường Tĩnh cắt ngang lời hắn nói, nhẹ nhàng ôm lấy eo Mộ Dung Thiên Thần, dán đầu vào lòng hắn: “ Chiến trường là chỗ của nam nhân, nam nhi tốt là phải bảo vệ quốc gia, chàng đi đi, ta ở nhà chờ chàng. Chàng nhất định phải bình an trở về. “ Tâm tình hiện tại của hắn Đường Tĩnh đều hiểu, cho nên có lời gì nàng đều không nói mà chỉ yên lặng cùng hắn.

Chiến sự đột nhiên phát sinh, Mộ Dung Thiên Thần nhận được thánh chỉ ngày thứ ba đã phải đến chiến trường, Trước khi đi, Đường Tĩnh thu xếp cho hắn một túi hành lý quần áo đơn giản. “ Ta không biết cần thứ gì, chàng xem lại thiếu gì ta lại chuẩn bị tiếp. “

Mộ Dung Thiên Thần nhìn gương mặt bình tĩnh của Đường Tĩnh, đã ba ngày qua nàng vẫn đều phải cực kì lạnh nhạt, lạnh nhạt giúp hắn thu thập, cùng hắn đọc sách, không oán giận không lo lắng, nhưng nàng như vậy hắn càng không yên lòng.

“ Lan nhi. “ Cho dù có thiên ngôn vạn ngữ nhưng đến bên miệng chỉ còn lại một câu: “ Ngày mai ta đi rồi. “

Đường Tĩnh kì quái nhìn hắn một cái: “ Ta biết. “

“ Nhưng nàng như vậy thật sự làm cho ta không yên lặng. “ Mộ Dung Thiên Thần thở dài.

Đường Tĩnh nháy mắt mấy cái: “Lo lắng cái gì?” Nàng cho rằng nàng giống như bình thường thì hắn mới có thể yên tâm.

“Ta chỉ là không muốn để cho chàng gánh nặng.”

“Cho tới bây giờ nàng đều không phải là gánh nặng, có chuyện gì cũng không cần để lại trong lòng, như vậy ta sẽ càng lo lắng.” Tuy Đường Tĩnh đã che giấu cực kì tốt nhưng Mộ Dung Thiên Thần nghe được ghen ngào trong lời nói của nàng.

Có lẽ âm thanh của hắn quá mức ôn nhu hoặc là Đường Tĩnh quá mức vất vả, nghe Mộ Dung Thiên Thần nói câu đó, nước mắt Đường Tĩnh không nhịn được mà rơi xuống, rơi vào cánh tay Mộ Dung Thiên Thần, nóng bỏng nhỏ vào trái tim hắn.

“Để cho ta khóc một lát, sau đó sẽ tốt hơn.” Biết rõ nàng sẽ không nên làm như vậy nhưng Đường Tĩnh vẫn nhịn không được mà khóc một hồi.

Tiếp tục không nở nhưng ngày hôm sau Đường Tĩnh vẫn sớm rời giường tiễn Mộ Dung Thiên Thần xuất phủ.

Nhìn Đường Tĩnh khóc sung đỏ mắt, Mộ Dung Thiên Thần phân phó Xuân Ngọc dùng nước nóng đắp lên cho nàng.

“Chàng không cần phải lo lắng những chuyện này, cứ yên tâm đi đi, ta sẽ chăm sóc tốt cho chính mình, chúng ta chờ chàng trở về.”

63. Chương 63: Tin Dữ

Không có Mộ Dung Thiên Thần, mỗi ngày của Đường Tĩnh trôi qua trong phủ rất nhàm chán cũng không có tâm tình ứng phó Vương Lan Nhược và Từ Tuệ Tú thỉnh an mỗi ngày, bảo các nàng nửa tháng tới một lần là được. Vương Lan Nhược cực kì vui vẻ, rốt cuộc không cần phải dậy sớm mỗi ngày.

Từ Tuệ Tú cũng cực kì vui vẻ, nhưng như vậy sẽ không biết được tin tức của Vương gia, lại cảm thấy cực kì mất mát, “Vương phi, như vậy không thích hợp.”

Đường Tĩnh ngẩng đầu lườm nàng một cái, sắc giọng ánh mắt làm cho Từ Tuệ Tú không hiểu sao lại chột dạ, bất quá nàng vẫn kiên trì tiếp tục nói: “Mỗi ngày tới thỉnh an là bổn phận của chúng ta, không thể vì Vương gia không có ở trong phủ mà chúng ta liền phá quy củ.”

“Không cần, trong phủ không có nhiều quy củ như vậy.” Đường Tĩnh phiến toái khoát tay, “Huống chi cho dù Vương gia ở đây cũng đồng ý chúng ta làm như vậy.”

Từ Tuệ Tú muốn nói thêm điều gì, Vương Lan Nhược lại giữ chặt nàng, cười nói: “Từ tỷ tỷ, Vương phi rộng lượng cho chúng ta nửa tháng thỉnh an một lần, chúng ta đồng ý là được. Đa tạ Vương phi, lúc thỉnh an ta lại nói tin tức bên ngoài phủ cho người, chúng ta cáo lui trước.” Vương Lan Nhược nhìn sắc mặt Đường Tĩnh không tốt lắm, lôi kéo Từ Tuệ Tú vội vàng ra ngoài.

Ra khỏi cửa, Từ Tuệ Tú tránh khỏi tay Vương Lan Nhược, “Sao người lại cản ta không cho ta nói chuyện?”

“Tỷ tỷ còn muốn nói gì nữa, mỗi sáng chúng ta không cần phải đi thỉnh an không tốt sao?” Về mặt Vương Lan Nhược đây vô tội, hỏi lại Từ Tuệ Tú.

“Người.” Từ Tuệ Tú bị nói lại á khẩu không trả lời được, tức đến vận khăn mang theo nha đầu rời đi.

Phương Lan nhìn bóng lưng của Từ Tuệ Tú rời đi chỉ thở dài một tiếng, thật sự là thương cảm, chẳng lẽ bây giờ còn nhìn không ra tình cảm của Vương gia với Vương phi sao, còn muốn cắt ngang. Nhìn chủ tử ở bên cạnh, Phương Lan chưa bao giờ thấy chủ tử may mắn nhà mình không thông suốt như vậy. Nhẹ nhàng xoa đầu Vương Lan Nhược: “Không phải người muốn chơi đá cầu sao, đi thôi, ta đi cùng người.”

“Ai? Phương Lan tỷ tỷ, không phải người không cho ta chơi sao, làm sao hôm nay lại chơi với ta?”

“Trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ, người có muốn chơi hay không?”

“Chơi, chơi.”

Trong phòng, Đường Tĩnh giở sổ sách của Đồng Thiện Đường, nhìn chữ nhỏ chi chít Đường Tĩnh càng cảm thấy phiền toái trong lòng, bỏ sổ sách xuống: “Xuân Ngọc, dọn dẹp một chút, chúng ta tới Hiền vương phủ.” Ngọc Tử Khâm sắp sinh, trong lòng luôn không yên, muốn Đường Tĩnh thường tới ở cùng nàng.

Đường Tĩnh ở trong phủ không có việc gì, mỗi ngày đều tới Hiền vương phủ một chuyến, Ngọc Tử Khâm thấy có chút xấu hổ vì Đường Tĩnh chạy tới chạy lui, “Dù sao Thần vương gia không có ở đây, không bằng muội ở lại mấy ngày, chạy tới chạy lui lại càng vất vả.”

“Thôi, ta nên hồi phủ thì hơn.” Mộ Dung Thiên Thần không có ở đây, nàng càng muốn quản phủ cho tốt, chờ hần trở về.

Ngọc Tử Khâm không nói thêm gì, chỉ ở đó nghe tin tức tiền tuyến từ Mộ Dung Thiên Hiền nói cho Đường Tĩnh nghe. Nói là tin tức chiến đấu ở tiền tuyến, thật ra chỉ là mỗi ngày Mộ Dung Thiên Thần đóng quân có rời đi hay không hay mỗi ngày báo bình an cho Đường Tĩnh. Mỗi lần Đường Tĩnh đều yên lặng nghe Ngọc Tử Khâm nói lời này mà cười trừ.

Ngọc Tử Khâm càng ngày càng khác bình thường: “Chẳng lẽ muội không lo lắng sao? Mỗi lần nghe ta nói chuyện này giống như đang nghe chuyện của người khác, không có chút phản ứng.”

“Ta nên có phản ứng gì, mỗi trận đánh của hần đều rất tốt, ta tin tưởng hần.”

“Nhưng cũng có thất bại, giống như lần đó, rất nguy hiểm.”

Đường Tĩnh nghĩ nghĩ, “Thất bại là chuyện thường nhà binh, người nào không từng thắng thua, huống chi lại thắng nhiều hơn bại.” Không biết vì sao tiềm thức của Đường Tĩnh luôn cảm thấy hần nhất định sẽ đánh thắng, có lẽ là tin tức mù quáng dành cho hần. Mà lúc này loại tin tưởng mù quáng này lại giúp nàng chống đỡ, nàng không dám tưởng tượng nếu loại tín nhiệm này mất đi hần nên làm gì bây giờ, nàng không dám nghĩ tới.

Ngọc Tử Khâm thấy bộ dạng này của nàng chỉ lắc đầu, thật sự không biết nàng ấy đang nghĩ gì, mặc kệ như thế nào thì trong lòng cũng không dễ chịu, cũng không tiếp tục nhắc đến đề tài này.

“Mau đến xem đồ lót ta làm cho hài nhi.” Ngọc Tử Khâm phân phó nha đầu mang đồ lót từ trong buồng ra.

“Nhiều như vậy, Ngọc tỷ tỷ, người làm từ khi nào?”

“Lúc được năm sáu tháng đã làm, không biết là nam hay nữ nên dùng màu vàng hơi nhiều.”

“Nghĩ thật chu đáo, cháu nhỏ của ta thật có phúc khí.” Nói xong còn sờ sờ bụng Ngọc Tử Khâm, nhẹ giọng nói: “Mau ra đây đi, chúng ta chờ không kịp rồi.”

Ngọc Tử Khâm yêu thương nhìn Đường Tĩnh yêu thích nhìn chằm chằm bụng mình, “Có phải rất thích đứa trẻ hay không? Chờ Ngũ đệ trở về cũng nhanh chóng sinh một đứa.”

“Sinh một bảo bảo sao?” Đường Tĩnh yên lặng nghĩ, trong lòng khẽ nhúc nhích, khẽ suy tư. Trước kia nàng cảm thấy thời gian còn dài cũng không gấp gáp, nghĩ lại đều là tùy duyên. Nhưng mà Mộ Dung Thiên Thần đi rồi, tâm tính lương thiện của Đường Tĩnh lại trở dậy, nhìn Ngọc Tử Khâm mỗi ngày hạnh phúc chờ một sinh mệnh mới chào đời nói không hâm mộ là giả.

Tới gần cuối năm, trong phủ công việc chất đống, vì Mộ Dung Thiên Thần không có trong phủ cho nên trong phủ cũng không có bầu không khí, Đường Tĩnh nhìn qua cửa sổ thấy mấy bông tuyết đang rơi, đây là năm mới đầu tiên Đường Tĩnh trải qua, không nghĩ lại thê thảm như vậy.

“Hoa Cẩm, người nói chỗ Vương gia có tuyết rơi hay không?”

Ngoại trừ Ngọc Tử Khâm nói tin tức tiền tuyến cho nàng, Phong Vũ lâu cũng sẽ bẩm báo một ít tin tức ở tiền tuyến, nhưng luôn chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu, có lẽ Mộ Dung Thiên Thần đã phân phó từ sớm, chắc sợ nàng thương tâm.

“Vương phi, biên cương có chút ấm áp, có lẽ không có tuyết rơi.” Hoa Cẩm đáp lại.

Đường Tĩnh im lặng, Mộ Dung Thiên Thần đang ở phụ cận Tứ Xuyên, là ‘Thiên Phủ Chi quốc’ thì làm sao có tuyết rơi.

“Tuyết rơi điềm báo sang năm được mùa, sang năm thu hoạch nhất định tốt.”

“Vương phi.” Mặc thúc ở ngoài phòng gọi.

“Đi ra xem có chuyện gì?”

Hoa Cẩm nghe xong từ từ lui về sau rồi ra ngoài, một lúc sau trở lại: “Vương phi, trong cung phái người tới hỏi người đón giao thừa trong phủ hay đi vào cung?”

Đường Tĩnh nhìn bốn phía, “Ở trong phủ mình.” Nơi này giống như vẫn còn hơi thở của hắn, “Còn nữa, nói hai vị Lương viện một tiếng, xem bọn họ cần gì thì nhanh chóng đặt mua.”

Vừa mới nói xong thì một nha đầu đi vào bẩm báo: “Vương phi, Hiền vương phủ tới báo tin, Vương phi sinh hạ một tiểu thể tử.”

“Thật sao?” Đường Tĩnh vui mừng, “Đúng là đại hỉ, mai, chuẩn bị quà cho tốt, ta phải đi xem Ngọc tỷ tỷ.”

“Vương phi, Hiền vương phi vừa sinh xong, nên nghỉ ngơi, mấy ngày nữa đi cũng không muộn.”

“Đúng vậy, là ta cao hứng đến hồ đồ.” Đường Tĩnh vui vẻ nói, đứa nhỏ này cũng coi như mỗi ngày nàng nhìn hắn lớn lên, cực kỳ mong chờ hắn được sinh ra.

“Nhất định Ngọc tỷ tỷ sẽ vui vẻ, đứa nhỏ này sinh ra vào ngày tuyết rơi, cũng là có phúc khí.” Lâu sau Đường Tĩnh mới nói.

Không đợi đến lúc Đường Tĩnh đi thăm Ngọc Tử Khâm thì một tin tức quan trọng từ tiền tuyến truyền đến.

“Người nói cái gì, là thật sao?” Đường Tĩnh túm chặt quần áo Hoa Cẩm, sắc mặt không thể tin.

“Vương phi, là thật, Vương gia bại chiến, bị thương nặng hôn mê bất tỉnh.” Hoa Cẩm cúi đầu khó khăn nói tin tức này cho Đường Tĩnh, Đường Tĩnh kiểm chế bị thống trong lòng, “Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?”

“Rốt cuộc chuyện gì xảy ra thì nó thì không rõ, chỉ biết Vương gia trọng thương hôn mê bất tỉnh.”

“Xuân Ngọc, Xuân Ngọc.” Đường Tĩnh giữ chặt Xuân Ngọc.

“Nhanh, chúng ta đi Hiền vương phủ.” Nhất định Mộ Dung Thiên Hiền biết rõ tin tức từ tiền tuyến.

Đi tới Hiền vương phủ, Đường Tĩnh không để ý gọi thẳng muốn gặp Mộ Dung Thiên Hiền.

“Thần vương phi, Vương gia của chúng ta đang ở trong phòng của Vương phi chờ người.” Quản gia Vương phủ cung kính nói với nàng.

“Chờ ta? Xem ra là thật rồi.” Đường Tĩnh vội vàng đi tới phòng Ngọc Tử Khâm, Mộ Dung Thiên Hiền đang ngồi nghiêm chỉnh ở bàn gỗ, Ngọc Tử Khâm cũng ngồi trên giường lo lắng nhìn Đường Tĩnh.

Đường Tĩnh đi thẳng đến chỗ Mộ Dung Thiên Hiền đang ngồi, run rẩy hỏi: “Nhị ca, là thật sao?”

Mộ Dung Thiên Hiền ngẩng đầu nhìn Đường Tĩnh một cái lại cúi đầu.

Phản ứng của Mộ Dung Thiên Hiền xác minh cho Đường Tĩnh

“Đều là thật.” Đường Tĩnh lại nói: “Ta không tin, ta không tin.”

“Muội muội, muội bình tĩnh một chút.” Ngọc Tử Khâm từ trên giường đi xuống đỡ Đường Tĩnh, bọn họ đều cảm thấy khó tin, hai ngày trước có tin chiến thắng liên tiếp, làm sao lại bị thương nặng như vậy.

“Ngọc tử tỷ, không phải là thật, không phải là thật.” Đường Tĩnh rơi nước mắt cầu nhìn nhìn Ngọc Tử Khâm, nàng cảm thấy thế giới như đen tối, cho tới hiện tại niềm tin bị sụp đổ, rõ ràng trước khi đi hấn còn nói cười nàng chờ hấn bình an trở về.

Ngọc Tử Khâm đau lòng kéo nàng ngồi xuống giường, dùng khăn tay lau nước mắt trên mặt nàng, “Muội bình tĩnh một chút, nghe Vương gia nói xem.”

Mộ Dung Thiên Hiền đến bên cửa sổ, đôi môi mở ra giống như không muốn nói, lâu sau, có lẽ tâm trạng đã bình phục mới mở miệng: “Mấy ngày trước toàn quân trúng độc, quân địch đột kích, hấn mang binh ra vây chặt, chiến bại đến bản thân cũng trọng thương, là thủ hạ kéo hấn ra ngoài.”

Mộ Dung Thiên Hiền nói rất đơn giản, nhưng Đường Tĩnh lại nghe ra lúc đó nguy hiểm đến mức nào, nàng không phải tên ngốc, hơi động não một chút liền biết đây là âm mưu của Tinh Lang quốc.

“Vậy hấn hiện tại như thế nào, còn hôn mê sao?” Đây là điều Đường Tĩnh quan tâm nhất.

“Theo tin tức mới báo lại, trong cơ thể hấn còn dư lại độc nay thêm độc mới nên vẫn hôn mê.”

“Để cho ta đi, để cho ta đi.” Đột nhiên Đường Tĩnh đứng dậy, “Là ta giải độc cho hấn, ta biết nên làm cái gì bây giờ.”

“Không được.” Mộ Dung Thiên Hiền kiên quyết cự tuyệt. “Muội ở lại trong phủ cho tốt.”

“Nhị ca, độc trong cơ thể hấn ta hiểu rõ, để cho ta đi đi.” Đường Tĩnh cầu xin.

Mộ Dung Thiên Hiền trầm mặc, hấn biết biện pháp tốt nhất hiện tại là để cho Đường Tĩnh đi giải độc cho Mộ Dung Thiên Thần. Nhưng mà nhìn thần tình khổ sở và cầu xin của Đường Tĩnh, đây là nữ nhân mà đệ đệ của hấn dùng cả sinh mệnh để quý trọng, hấn không đồng ý cũng không biết làm sao.

“Ta sẽ không đồng ý, muội về phủ chờ đi.” Nói xong liền nhanh chóng rời đi.

Đường Tĩnh về phủ đứng ngồi không yên, trong đầu đều là những cảnh về bọn họ hiện lên.

“Vương phi, người ăn này nọ một chút đi, nó thì cầu xin người.” Hoa Cẩm bưng thức ăn vào cầu xin.

Đường Tĩnh nhìn qua một chút, “Ta ăn không vô, mang đi thôi.”

Xuân Ngọc đi tới, Hoa Cẩm lắc đầu nhẹ với nàng, Xuân Ngọc mang bát đĩa qua: “Vương phi, ăn một chút gì đi, người xem đã yếu đến như thế này rồi.”

“Bụng xuống đi, ta thật sự ăn không vô.” Hấn còn chưa biết sống chết như thế nào, nàng làm sao còn có khẩu vị để ăn cơm.

Ngoài cửa sổ, gió gào rít thổi qua, thổi vào lòng người lạnh giá. Hiện tại nàng nên làm cái gì bây giờ, chẳng lẽ mỗi ngày ngồi ở đây chờ tin tức truyền đến không biết là tốt hay xấu sao?

“Không được.” Không biết Đường Tĩnh nghĩ gì, đột nhiên đứng lên.

“Xuân Ngọc, thu thập vài thứ, ta muốn lập tức tới biên cương.”

“Vương phi?” Xuân Ngọc buông bát đũa trong tay giữ chặt Đường Tĩnh.

“Trước hết chúng ta nói với Hiên vương gia một tiếng, muốn đi cũng nên để Hiên vương gia phái vài người bảo vệ người chứ.”

“Đúng thế.” Hoa Cẩm cũng gật đầu đồng ý, “Vương phi, người không cần phải kích động như vậy.”

“Không cần, nhất định nhị ca sẽ không đồng ý, chúng ta phải lặng lẽ rời đi.”

“Còn thất thần làm cái gì, nhanh thu thập này nọ.”

“Vương phi.” Hai người vẫn chưa động, cầu xin nàng thay đổi chủ ý.

“Nhanh đi.” Đường Tĩnh tức giận. “Nói không nghe phải không?”

“Vương phi, mặc kệ như thế nào, người cũng nên dùng bữa trước.”

“Không cần, nhanh thu thập đi, không cần quá nhiều, chỉ cần mang thêm mấy tấm ngân phiếu, chuẩn bị thêm một con ngựa tốt.”

64. Chương 64: Gặp Lại

Hai người thấy Vương phi đã quyết định liếc nhau một cái rồi đi thu thập đồ dùng, nhưng Xuân Ngọc vẫn không từ bỏ ý định khuyên nhủ: “Vương phi, tốt xấu gì người cũng ăn một chút gì đó, đói quá thì làm sao cho tốt.”

“Biết rồi, đúng là dong dài.” Đường Tĩnh phất tay, hiện tại trong lòng nàng đều khẩn trương muốn ra tiền tuyến, làm sao còn muốn dùng bữa đây.

Vào lúc nửa đêm, Vương Lan Nhược không biết nghe được tin tức từ đâu, tìm Đường Tĩnh muốn đi cùng nàng.

“Làm sao người biết ta muốn đi? “ Đường Tĩnh thản nhiên nhìn Xuân Ngọc và Hoa Cẩm ở bên cạnh, chỉ có hai người bọn họ biết được chuyện này, có lẽ là các nàng để lộ.

“Ôi, Vương phi, người không cần biết ta vì sao mà biết được, người mang ta theo có được không?”

“Không được.” Đường Tĩnh một lời từ chối, “Đường xá xa xôi, nhờ may gặp phải nguy hiểm thì sao?”

“Vậy người không sợ nguy hiểm sao?” Vương Lan Nhược ngẩng cổ hỏi lại.

“Ta đi làm chính sự người đi làm gì?” Đường Tĩnh tức giận liếc nàng một cái: “Tiểu hài tử ở trong nhà, làm cần cái gì, nhanh đi ngủ đi.” Đường Tĩnh không muốn dây dưa với nàng ta nữa nên mở miệng đuổi người.

“Ta đã cập kê, đã là người trưởng thành rồi.” Vương Lan Nhược bắt măn phản bác, “Hơn nữa, dù người có đến được đó thì làm sao có thể vào được quân doanh?”

Đường Tĩnh vươn tay kéo nàng ta lại, nàng không nghĩ tới vấn đề này, quân doanh là nơi quan trọng, người không liên quan làm sao có thể vào, chính nàng mạo muội xông vào đúng là không có khả năng, Đường Tĩnh không nể mặt hỏi: “Người có biện pháp sao?”

Vương Lan Nhược đắc ý nhìn nàng một cái: “Người đồng ý mang ta cùng sao?”

“Ta là có việc, không phải đến để chơi, người không cần náo loạn có được hay không?” Đường Tĩnh dần dần sự kiên nhẫn trong lòng, ôn nhu khuyên bảo.

Vương Lan Nhược nhất thời nhảy dựng lên: “Ta cũng không phải ra ngoài để chơi.”

“Vậy người đi làm cái gì?”

“Ta, ta, ta...” Vương Lan Nhược ấp úng, nói không được lý do.

“Còn không phải chơi đùa?” Đường Tĩnh tức giận nói, “Không cần náo loạn, đi về nghỉ ngơi đi.”

“Dù sao ta cũng không phải chơi đùa, ta có việc quan trọng.”

“Người thì có việc gì quan trọng.” Đường Tĩnh không cho là đúng, không có tâm trạng dài dòng với nàng ta, nhú mày nói: “Nhanh về nghỉ ngơi đi.”

“Ta có quân lệnh, có thể mang người đến quân doanh.” Bất đắc dĩ bị ép ở lại, Vương Lan Nhược hô lớn: “Bằng không người đi cũng dư thừa.”

“Thật sao?” Đường Tĩnh hoài nghi nhìn nàng ta. “Làm sao người có thứ quan trọng như vậy?”

“Ta có là có, người dẫn ta đi cùng, van cầu người đó, Vương phi.” Vương Lan Nhược đột nhiên thay đổi thái độ, kéo cánh tay Đường Tĩnh khẩn cầu.

“Vậy người nói thật cho ta biết, rốt cuộc người muốn làm gì?” Đường Tĩnh nhất quyết không chịu buông tha, truy hỏi.

“Ta, ta đi tìm người.”

“Tìm người? Tìm người nào?”

“Người không nên hỏi, dù sao cũng là tìm người.” Vương Lan Nhược đỏ mặt, cúi đầu khẽ nói.

“Người đến tìm ta Phương Lan có biết không?” “Mấy ngày qua Đường Tĩnh cũng biết được Vương Lan Nhược rất nghe lời Phương Lan.”

“Nàng ấy không biết, Vương phi không được nói cho nàng ấy.”

Nghe tới đó Đường Tĩnh mơ hồ đoán được có chuyện gì xảy ra. “Vậy người nói cho ta biết, người thật sự có quân lệnh sao?”

Vương Lan Nhược gật đầu, “Thật sự có, ta vốn tự mình đi quân doanh nhưng mà không dám.”

Nghe tới đây, đại não Đường Tĩnh căng ra: “Lấy ra lấy ra.” “trong phủ có một đại gia hỏa không an phận như vậy mà cũng không biết, oán hận lườm nàng ta một cái: “May mà còn biết sợ, quân lệnh ở đâu?”

“Trộm được.”

“Trộm được?” Đường Tĩnh cao giọng. “Trộm được ở đâu?”

“Từ tỷ tỷ trộm cho.”

“Là nàng?”

Phụ thân nàng ta là Trần phủ, nói vậy có thể lấy được quân lệnh, sắc mặt Đường Tĩnh mới chuyển biến tốt, “Nàng ấy cũng thật hồ nháo.”

“Nói vậy Vương phi đồng ý sao?”

“Ta không đồng ý có thể không?” Đường Tĩnh liếc nàng một cái, “Nhanh về thu dọn một chút quần áo, sáng sớm mai chúng ta sẽ xuất phát, ra ngoài không được gây chuyện, mọi thứ đều phải nghe lời ta.” Đường Tĩnh căn dặn nàng.

“Vâng, ta nhất định sẽ nghe theo người không gây chuyện.” Vương Lan Nhược lập tức thề.

“Nhanh đi nghỉ đi, còn có.” Đường Tĩnh hạ giọng, “Không được để cho Phương Lan biết, hiểu chưa?”

“Yên tâm, Vương phi, ta nhất định không để cho nàng ấy biết.”

“Quý tinh linh người.” Đường Tĩnh nhéo lỗ tai nàng, giục nàng đi về.

Đường Tĩnh vốn không muốn mang nàng cùng đi nhưng sự việc khẩn cấp, Đường Tĩnh cần khỏi quân lệnh của nàng ấy, hướng hồ Đường Tĩnh tin tưởng nàng chân trước vừa ra cửa sau lưng sẽ vụng trộm đi theo, không bằng ở tại bên người, tránh ra ngoài gây rắc rối cho nàng.

Ngày hôm sau trời vẫn còn chưa sáng, Đường Tĩnh nhìn thấy Vương Lan Nhược ăn mặc như thư đồng vụng trộm từ cửa sau đi vào, Xuân Ngọc lo lắng nhìn chủ tử nhà mình, “Tiểu thư, thật sự không cần chúng ta đi cùng sao?”

Wương Lan Nhược quay đầu cười với nàng: “Yên tâm đi, ta thay người bảo vệ chủ tử nhà người.”

“người?” Xuân Ngọc hoài nghi, người không gây rắc rối cho Vương Phi nhà ta là tốt rồi, còn có thể trông cậy vào người bảo hộ Vương phi nhà ta sao, trong lòng nghĩ là một chuyện, Xuân Ngọc không dám nói ra ngoài miệng, mỉm cười nói: “VẬY phải làm phiền Vương Lan viện rồi.”

Đường Tĩnh không kiên nhẫn nghe các nàng qua lại, “Nhanh đi thôi.” Nói xong lưu loát đạp lên bàn đạp leo lên ngựa, Vương Lan Nhược cũng nhanh chóng đón lấy Triều Dương leo lên cười.

Đi không được bao xa thì có một bóng dáng cao lớn ngăn cản ngựa của các nàng.

“Người nào không có mắt như vậy, dám chắn đường của chúng ta?” Vương Lan Nhược ồn ào. Đường Tĩnh vừa ngẩng đầu cả kính cảm suýt nữa rơi xuống: “Nhị ca?”

“Nhị ca?” Vương Lan Nhược hoài nghi nhìn nàng một cái. “Người còn có Nhị aco?”

“Đây là Hiên vương gia.” Đường Tĩnh nhỏ giọng giải thích.

“Hiên vương gia?” Vương Lan Nhược rụt đầu, “Làm sao bây giờ?”

“Nhị ca, sao người lại tới đây?”

“Ta không tới chỉ sợ muội đã ra khỏi thành rồi.” Mộ Dung Thiên Hiên nhẹ giọng. “Không phải nói muội thành thật ở trong phủ chờ sao?”

“Vương gia người sống chết chưa biết ta làm sao có thể an tâm chờ trong phủ.” Đường Tĩnh phản bác, “Hôm nay người không cho ta cũng phải đi.”

“Muội đã chạy tới đây ta còn gì để nói nữa, Ngũ đệ tìm được một thê tử tốt.” Mộ Dung Thiên Hiên thật lòng nói, đưa cho nàng một khối ngọc bài hình rồng, “Mang cái này theo, có gì khó khăn ở bên đường có thể tìm cọc ngầm của Phong Vũ Lâu, biết chứ?”

Đường Tĩnh gật đầu, đưa đồ Vương Lan Nhược giống như khỏi lệnh bài, kiên trì nói: “Chúng ta trộm được cái này từ Trấn phủ, phiền toái Nhị ca trả trả lại, nói lời xin lỗi với Trấn phủ, nói chúng ta khi nào trở lại sẽ xin lỗi hẳn.”

“Suy xét cho chu toàn, đi đi, ta trở lại trả cho hẳn.”

“Vậy thì cảm ơn Nhị ca.” Đường Tĩnh học theo bộ dáng người giang hồ hơi ôm quyền.

“Thời gian không còn sớm, đi đường cẩn thận.”

Mộ Dung Thiên HIên về phủ nhìn Ngọc Tử Khâm, nàng đang ở trên giường chơi đùa với tiểu thê tử, mới mấy ngày hài tử đáng hiện ra bộ dáng xinh đẹp, trắng trẻo mập mập nằm trên giường, không giống như lúc vừa sinh ra nhảnh nhúm giống như con khỉ.

Mộ Dung Thiên Hiên ngồi bên giường, nhìn gương mặt đứa trẻ cũng nhu hòa mấy phần, Ngọc Tử Khâm cười cười: “Gia mới ở bên ngoài về sao, trên người hàn khí nặng như vậy?”

“Ừ.” Mộ Dung thiên Hiên dùng đầu ngón đi chọc khuôn mặt nhỏ nhắn của hẳn, “Đi tiễn Thần vương phi.”

“Thần vương phi, nàng ấy đi đâu rồi?”

“Đi tiễn tuyền rồi.”

“Gia đồng ý sao?”

“Lúc ta đuổi theo nàng ấy đã đến ngoại ô, nếu trong lòng nàng ấy đã quyết ta cũng không nói thêm gì nữa, chỉ có thể phái người âm thầm bảo vệ nàng ấy.”

Mới nghe đến chuyện Đường Tĩnh xuất phủ, Ngọc Tử Khâm đã lo lắng, trong lòng xuất hiện cảm giác không nói nên lời, Vương gia lại hiểu rõ hành tung của nàng ấy như vậy,

“Không cần đoán mò, Bồn vương chỉ phái người bảo vệ nàng ấy mà thôi.”

“Vương gia?” Ngọc tử Cam không biết vì sao có thể nhìn ra suy nghĩ của nàng.

“Nàng và ta là vợ chồng nhiều năm chẳng lẽ không hiểu nàng hay sao?”

Hốc mắt ướt át, Ngọc Tử Khâm cảm thấy nàng là nữ nhân hạnh phúc nhất trên thế giới này.

Lại nói Đường Tĩnh đi mấy ngày rồi cuộc cũng đến quân doanh, vừa mới tiến vào quân doanh đã có người đến: “Người nào, dám xông vào quân doanh.” Đường Tĩnh lấy ra ngọc bội hình rồng giơ cao, “Ta là ngự y do Hiên vương gia phái tới, nhanh chóng chữa bệnh cho Thần vương gia.”

Binh sĩ canh gác cầm ngọc bài Đường Tĩnh đưa qua, “Người chờ ở đây.” Sau đó chạy về phía Lý Lâm Trúc bẩm báo.

“Nhanh, nhanh cho vào.” Lý Lâm Trúc nhìn Mộ Dung Thiên Thần bị thương không dám chữa trị, nhưng có ngự y tới cửa, chẳng phải là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

“Khoan, tướng quân, chúng ta phải hỏi cho rõ, vạn nhất là quân địch dò hỏi tình báo thì sao.” Một đại hán toàn thân áo nhung đứng ra ngăn lại, “Ngọc bài là tín vật của Vương gia, làm sao có thể giả.” Cũng không phải là Lý Lâm Trúc lỗ mãng, chỉ tại hắn từng ở chỗ Thái tử nhìn thấy ngọc bài tương tự.

Nghe nói Hoàng tử khi sinh ra đều có ngọc bài, chỉ là mỗi người có một kí tự bất đồng, hắn nhìn thấy ngọc bài có kí tự nhỏ chữ “Hiên”, cái này không thể giả.

“Mau mời vào.” Vâng, binh lính mời Đường Tĩnh đi vào. Đường Tĩnh tiến vào, mọi ánh mắt đều tập trung trên người nàng, còn có mấy người dùng ánh mắt khinh thường, đàn bà như vậy còn có thể trị tốt bệnh cho Vương gia.

Đường Tĩnh không thêm để ý tới ánh mắt xung quanh, hành lễ rõ ràng cho Lý Lâm Trúc, “Thảo dân Đường Tĩnh bái kiến Lý tướng quân.”

“Mau đứng lên.” Bởi vì hắn đã đến cho nên tâm trạng Lý Lâm Trúc tốt hơn, “Nghe nói là Hiên vương gia mời đến.”

“Đúng vậy.” Đường Tĩnh gật đầu, cũng không cố nói mà trực tiếp đi thẳng vấn đề, “Tướng quân có thể cho thảo dân gặp mặt Vương gia hay không?” Đường Tĩnh tâm tâm niệm niệm đều là Mộ Dung thiên Thần, hận không thể gặp hắn ngay lập tức.

“Được, được, được, hiện tại Bản tướng quân dẫn người đi lều của Vương gia.” Lý Lâm Trúc thật vội vàng, toàn quân đều trúng độc, chỉ có Mộ Dung thiên Thần còn chưa tỉnh lại, nói thế nào hắn cũng là muối phu của mình, vạn nhất hắn có gì không may xảy, muối muối hắn yêu thương nhất chẳng lẽ phải thủ tiết, hiện tại nghe được có người muốn gặp Mộ Dung thiên Thần nên nhanh chóng dẫn đường.

Đường Tĩnh đi vào lều Mộ Dung Thiên Thần, mấy tháng không gặp, ngày đêm mong nhớ hiện tại lại không có huyết sắc nằm trên giường, gặp lại nhau lại không thể nhận nhau, Đường Tĩnh nhìn xuống kích động trong lòng, từ từ đi lên phía trước, hắn gầy hơn trước, cũng đen hơn, Lý Lâm Trúc ở bên cạnh nhìn thấy nàng khác thường, “Tiểu huynh đệ, có gì không ổn sao?”

“À, không có gì.” Đường Tĩnh lấy lại tinh thần, “Trước để thảo dân bắt mạch cho Vương gia.” Nói xong liền đến bên giường nâng cánh tay Mộ Dung Thiên Thần bắt mạch cho hắn.

Một lát sau liền thu tay, thở dài một hơi nhẹ nhõm, không tệ, tình huống so với nàng nghĩ có tốt hơn một chút.

“Tướng quân, có thể để cho thảo dân gặp mặt đại phu giải độc cho Vương gia được không? Thảo dân cho chút nghĩ vẫn muốn thỉnh giáo người đó.”

“Lập tức phái người đi mời Bành đại phu.” Lý Lâm Trúc phân phó tiểu binh sĩ bên cạnh.

Địa phương quân doanh cũng không lớn, rất nhanh có một lão đại phu trên lưng đeo cái thùng đi tới, chắc là vội vàng tới, tiến vào rồi mà vẫn thở hổn hển: “Thỉnh an tướng quân.”

“Bành đại phu không cần đa lễ, đây là người Hiền vương gia mời đến giải độc cho Thần vương gia, hẳn có mấy vấn đề muốn hỏi người.”

Bành Bác Dụ đánh giá Đường Tĩnh, “Hắn có thể giải độc cho Vương gia sao?” Trong giọng nói mang theo một chút khinh thường.

Đường Tĩnh cũng không muốn so đo với hắn, cười như cũ: “Thảo dân chỉ muốn hỏi Bành đại phu cho Vương gia dùng thuốc gì, có thể không chế tốt độc trong người Vương gia?”

Lời nói này làm cho Bành Bác Dụ không dám khinh thường nàng, hắn cũng mới đoán ra độc trong người Vương gia, cũng không dám kê thuốc bừa, chỉ là dùng thuốc đông y áp chế độc trong cơ thể, không nghĩ tiểu huynh đệ này nhanh như vậy đã chẩn đoán ra, quả thật không thể nhìn bề ngoài đánh giá.

Thả thùng thuốc trên lưng xuống, Bành Bác Dụ mở thùng lấy ra một phương thuốc đưa cho Đường Tĩnh, “Đây là phương thuốc, tiểu huynh đệ tự mình xem đi.” Đường Tĩnh tiếp nhận nhìn qua, quân y không hổ đều là người có tài, vậy mà có thể kê đơn thuốc chính xác như vậy, chỉ tiếc không tìm ra tất cả các loại độc.

65. Chương 65: Ban Đêm Dò Xét Tinh Lang Quốc

“Tiểu huynh đệ có phải có biện pháp giải độc trên người Vương gia?” Theo lão phu biết, độc của Vương gia có chút phức tạp.” Bành thái y cẩn thận nhắc nhở. Có nhiều người như vậy hẳn cũng không thể nói trắng ra, bất quá Đường Tĩnh hiểu rõ, nở nụ cười thiện ý với Bành thái y. “Đa tạ Bành thái y nhắc nhở, thảo dân hiểu rõ.”

“Như thế nào, như thế nào?” Lý Lâm Trúc sốt ruột hỏi, những người khác đều rướn cổ lên nghe, sợ Vương gia trong quân doanh có chuyện gì không hay xảy ra, mệnh của Vương gia quý giá, có chuyện gì xảy ra bọn họ có để cả mạng sống cũng không đền nổi.

“Tướng quân không nên gấp gáp, có biện pháp nhưng mà...” Nói vậy, Đường Tĩnh khổ xử nhú mày, một đám người nghe Đường Tĩnh nói nhưng mà đều giữ vững tinh thần, “Nhưng mà cái gì?”

Đường Tĩnh thu hết biểu tình mọi người trong mắt, cười với Lý Lâm Trúc: “Nhưng mà cần tướng quân giúp đỡ.”

“Ôi, chuyện này có đáng gì.” Lý Lâm Trúc thở phào, “Có việc gì cần hỗ trợ cứ nói, có thể cứu được Vương gia là tốt rồi.”

Trong lòng Đường Tĩnh giờ ngón tay cái với đại ca nhà nàng, lời này thật sáng khoái, đúng là nam tử.

“Nhưng phải hỗ trợ như thế nào?”

“Nơi này cách Tinh Lang quốc có xa lắm không?”

“Cưỡi ngựa ước chừng hai ngày?”

“Hai ngày đi đi về về là bốn ngày.” Đường Tĩnh tính toán, “Tướng quân cũng biết Vương thất Tinh Lang quốc có cây quỳnh bích, thảo dân muốn nhờ Vương gia phát người tìm hiểu nó ở đâu, còn xem người phòng hộ nó.”

“Chuyện này có đáng gì, ta phải người mang cây hoa kia về cho người.”

“Không thể, cây quỳnh bích hoa này trân quý ngàn vạn lần, một khi không cẩn thận sẽ héo rũ, tìm hiểu tốt rồi để thảo dân tự mình đi lấy.”

“Được, tất cả nghe theo người.”

“Vậy thì đa tạ tướng quân.”

“Cảm tạ cái gì, đều là vì Vương gia mà thôi.”

Đường Tĩnh một lòng nhào vào người Mộ Dung Thiên Thần mà không chú ý tới Vương Lan Nhược đang cúi đầu im lặng không nói, nhanh chóng an bài xong Đường Tĩnh mới chú ý tới sự khác thường của Vương Lan Nhược, “Như thế nào đến quân doanh lại im lặng, không quen sao?”

Wương Lan Nhược lắc đầu, không nói lời nào

(đừng biểu bà nhỏ này thích đại ca Đường Tĩnh nha, cạc cạc)

“Người yên tâm, Vương gia không có việc gì.” Đường Tĩnh cho rằng nàng ấy lo lắng cho Mộ Dung Thiên Thần lại xấu hổ không nói ra, cho nên chủ động khuyên nhủ.

Wương Lan Nhược lắc đầu, Đường Tĩnh nóng nảy: “Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, người nói một câu đi.”

“Hắn lừa ta.” Nói xong bắt đầu gào khóc, khóc làm cho Đường Tĩnh mờ mắt: “Người nào, ai lừa người?”

Wương Lan Nhược không nói gì lại khóc, âm thanh đình tai nhức óc giống như chịu nhiều ủy khuất.

Đường Tĩnh nổi giận, “Im miệng.”

Wương Lan Nhược không dám khóc nữa, thút tha thút thít nhìn Đường Tĩnh, nước mắt rờn rờn, trong suốt.

“Nói rốt cuộc làm sao, người nào lừa người?”

“Vâng, là...” Bỗng nhiên Vương Lan Nhược gắt gao che miệng lắc đầu.

Đường Tĩnh buồn cười nhìn nàng ấy một cái, kéo tay nàng ấy xuống, sờ sờ đầu: “Đến cùng là làm sao?”

“Không thể nói.”

“Còn có chí khí như vậy, không nói thì thôi, ta cũng không muốn quản.” Đường Tĩnh tùy ý nằm trên giường, bốn ba đã lâu, tảng đá trong lòng rơi xuống, rốt cuộc có thể ngủ rồi.

Không nghĩ tới Vương Lan Nhược lại cọ cọ leo lên giường nằm ngay bên cạnh nàng.

Đường Tĩnh nghiêng đầu: “Còn không chịu nói cho ta biết?”

“Ta nói người không được mắng ta.” Cũng không nói cho người khác biết, kìm nén nàng lại khó chịu, Vương Lan Nhược thẳng thắn với Đường Tĩnh.

“Hôm nay vị tướng quân đó ta đã từng gặp qua, lần này cũng vì hắn mà đến. Không nghĩ tới hắn lại là tướng quân.” Trong giọng nói mang theo sự mất mát mà uể oải.

Vậy mà lại là đại ca?

“Các người gặp nhau lúc nào?”

“ Trước kia từ trong phủ chạy trốn ra ngoài, bị, ôi! Dù sao là hắn cứu ta thôi. “ Nghe đến đó, Đường Tĩnh cũng hiểu được chút ít, đơn giản là ‘anh hùng cứu mỹ nhân, tâm hồn thiếu nữ thắm mền’, “ vậy làm sao người biết hiện tại hắn ở trong này? “

Gương mặt Vương Lan Nhược hiện lên sự ngưng ngù: “ Ta vụng trộm hỏi thăm. “

Đường Tĩnh gạt đầu, chẳng trách lại không để ý tới Mộ Dung Thiên Thần, thì ra là cái này.

“ Đã biết hắn ở đâu, vì sao lại không biết hắn là tướng quân? “

“ Hắn chỉ nói hắn là thủ hạ của Lý tướng quân, ta nghĩ Lý tướng quân ra ngoài chinh chiến sẽ mang theo hắn. “

Sẽ mang theo hắn, người cho là làm cái gì? Thật sự là hài tử đơn thuần.

“ Cho dù gặp mặt lại thì như thế nào, người hiện tại là người của Vương gia. “

“ Hu... “ nước mắt Vương Lan Nhược rơi không ngừng được, rơi đầy chán nện. “ Ta không nghĩ gả cho Vương gia, là mẫu thân muốn ta gả, hu... “

Đường Tĩnh nhìn trời, đối với hài tử này không có biện pháp nào, muốn nói đều phải dùng đầu óc: “Được rồi, việc này ta sẽ không nói với Vương gia, người không cần khóc, coi như không có chuyện này xảy ra.” Không phải Đường Tĩnh ngoan độc, chỉ thừa dịp tình yêu trong lòng nàng ấy chưa nảy rễ mọc mầm thì phải bóp chết trong nôi.

Vương Lan Nhược ngồi dậy dùng mu bàn tay lau nước mắt, “Vương phi người thật tốt, người yên tâm, ta theo người về phủ sẽ không nhớ hấn nữa.”

“Hài tử ngoan.” Đường Tĩnh sờ sờ gương mặt mềm mại của nàng ấy, làn da vô cùng mịn màng sau khi bị nước mắt trôi qua càng bóng lóng, chẳng lẽ đoá hoa tươi vậy lại phải từ từ héo rũ trong hậu hoa viên Vương phủ không người biết hay sao?

Đường Tĩnh càng nghĩ càng chua xót, “Như vậy người có cam tâm hay không?”

“Vương phi yên tâm, ta biết hôm nay là ta tùy hứng, Vương phi vẫn mặc kệ ta, như vậy đã đủ thỏa mãn rồi.” Lời nói chân thành, nàng dù không hiểu chuyện nhưng là mẫu thân tự tay nuôi dưỡng mà lớn, những thứ đạo lý này vẫn hiểu được, gả cho Thần vương gia tất nhiên không có khả năng muốn một nam nhân khác.

“Haix... ngủ đi, ngủ một giấc mọi chuyện sẽ qua.”

“Được.”

Động tác Lý Lâm Trúc rất nhanh, bắt quá mới hai ngày đã nghe được tin tức của Quỳnh Bích hoa ở đâu, lúc này Đường Tĩnh đang ở bên cạnh Mộ Dung Thiên Thần đang nói cho hấn những ngày nàng ở trong phủ, nói về tiểu thể tử của Hiên vương phu. “Mỗi chàng còn chưa gặp qua, đúng là ta nhìn Ngọc tỷ tỷ mang thai mười tháng, chờ hấn lớn lên một chút ta nhất định cùng hấn nói chuyện.”

“Tiểu huynh đệ, tìm được, tìm được rồi.” Đường Tĩnh đang nói hăng say thì Lý Lâm Trúc vui vẻ xóc lều trại đi vào, Đường Tĩnh vội vàng đẩy tay Mộ Dung Thiên Thần ra, “Tìm được cái gì cơ?”

“Tìm được cái kia ở đâu rồi.”

“Thật sao, tin tức cho chính xác không?” Đường Tĩnh vui vẻ hỏi.

“Bản tướng quân làm việc người cứ yên tâm.” Lý Lâm Trúc vỗ ngực bảo chứng.

“Được, ta nhanh chóng khởi hành, nhờ tướng quân cho ta mấy người.”

“Tất nhiên, người cứ yên tâm, lần này ta đi chung với tiểu huynh đệ, nhất định bảo vệ tiểu huynh đệ an toàn.”

“Không, không, quân doanh có nhiều chuyện, nhất định không thể thiếu tướng quân, tướng quân chỉ cần phái mấy người võ công cao cường cho thảo dân là được.” Đường Tĩnh từ chối.

“Ai, chuyện này là chuyện lớn hàng đầu, đơn giản đã nhiều ngày qua nhuệ khí của Tinh Lang quốc không còn bao nhiêu, trong quân doanh cũng không có chuyện gì lớn, ta cùng đi với tiểu huynh đệ. Tiểu huynh đệ không cần từ chối, cùng người nói chuyện, ta cũng có tâm tư này.”

“A... tướng quân ngay thẳng như vậy mà cũng có tâm tư này?” Đường Tĩnh thật sự không tin được,.

“Thật không giấu giếm, theo bối phận ta còn là đại cữu của Vương gia, nếu Vương gia có chuyện gì thì muội muội nhà ta phải làm sao bây giờ?”

Đường Tĩnh lẳng lẳng nhìn khuôn mặt lo lắng của đại ca, trong lòng âm áp. “Muội muội của người có đại ca như vậy thật là hạnh phúc.”

“Ha ha, người chưa thấy muội muội của ta, ta có muội muội như vậy mới là hạnh phúc của ta.” Lý Lâm Trúc kiêu ngạo nói, “Đáng về muội muội ta rất tốt, tính tình cũng rất tốt.”

(Oa, oa, kiêu ngạo điêu ngoa tùy hứng mà tốt, ta GATO muốn chót, bảo sao ta muốn có anh trai, anh trai dư này quả thực rất đáng)

Quản thật cái gì của nhà mình cũng là tốt nhất, nàng tự nhận không tốt được như đại ca nói như vậy.

“Tướng quân yên tâm, dù như thế nào thảo dân nhất định sẽ mang Quỳnh Bích Hoa trở về cứu Vương gia, nhất định sẽ không để cho tướng quân thất vọng.” Đường Tĩnh bảo đảm, nhưng câu rất hùng hồn. Nếu hiện tại không phải mặc nam trang, nàng thật muốn gục trong lòng đại ca, đại ca này đối với nàng rất tốt.

“Tiểu huynh đệ không cần phải từ chối, ta cùng người mới an tâm một chút, chúng ta khi nào khởi hành.”

Đường Tĩnh xoay người nhìn Mộ Dung Thiên Thần sắc mặt trắng xanh, “Càng nhanh càng tốt.”

“Được, ta sẽ an bài phía dưới thật tốt.” Lý Lâm Trúc cũng có ý này, thừa dịp Tĩnh Lang quốc hoàn toàn ngã xuống chưa kịp nhào tới thì nhanh chóng tìm được giải được, nếu không sau này toàn quân lấy lại tinh thần sẽ bất lợi nhiều.

Ngày kế tiếp trời vừa sáng Lý Lâm Trúc và Đường Tĩnh xuất phát, sự tình cơ mật cho nên động tác nhanh chóng, Lý Lâm Trúc bố trí chặt chẽ chỉ dẫn theo hai tâm phúc nhanh nhẹn đi cùng. Lúc này xuất phát vừa kịp trước hoàng hôn có thể kịp vào thành tìm khách sạn dần xếp, chỉ chờ trời tối sẽ lẻn vào Vương thất.

Kế hoạch hoàn hảo, thực hiện cũng rất thuận lợi, hai tâm phúc canh chừng, Đường Tĩnh và Lý Lâm Trúc đi vào chính điện hái hoa. Trong điện đốt mấy ngọn nến xung quanh, sáng như ban ngày. Đường Tĩnh không tốn nhiều sức, xuyên qua chính điện đi đến thiên điện ở sau cây cột tìm được Quỳnh Bích Hoa, ánh trăng thấp thoáng chiếu xuống nụ hoa đỏ thắm ngạo nghễ ngẩng đầu ở giữa cành lá chờ nở rộ, Đường Tĩnh nhìn nó chằm chằm, cho nó vào một túi đen lại vẫy tay với Lý Lâm Trúc, hai người lặng lẽ rời khỏi thiên điện.

Trong lòng Đường Tĩnh cảm thấy bất an, sự tình tiến triển thuận lợi làm cho Đường Tĩnh không thể tin được. Nói như thế nào thì đây cũng là Vương thất, bọn họ vào Vương phủ hái hoa, làm sao thị vệ lại lơ đãng như vậy? Đường Tĩnh dùng ánh mắt hỏi Lý Lâm Trúc, Lý Lâm Trúc nhìn khắp nơi, hiển nhiên của nghi hoặc như vậy.

Mang theo lo lắng, Đường Tĩnh và Lý Lâm Trúc đi đến chính điện, nhìn thị vệ giờ đèn đuốc sáng trưng đứng hai bên cửa điện, mấy thị vệ khác gắt gao che miệng tùy tùng.

Bọn họ rơi vào mai phục rồi.

66. Chương 66: Thân Phận Thật Sự

Đường Tĩnh và Lý Lâm Trúc liếc nhau, từ trong mắt đối phương hiện ra không thể tin, bọn họ đã an bài cực kỳ chu đáo, biết việc này cũng chỉ có tâm phúc của Lý Lâm Trúc. Làm sao có thể bị lộ?

Đang cân nhắc thì một bóng dáng thon dài từ trong đám người đi tới. “Tiểu vương đã đợi mấy vị rất lâu.” Ngừ khí vô cùng thân thiết giống như chờ bằng hữu đã lâu, không giống mùi vị giường cung bặt kiếm.

Đường Tĩnh nhìn người đang đến gần, thân hình quen thuộc, âm thanh quen thuộc, chỉ là âm thanh ôn nhuận như gió xuân quét vào mặt, âm thanh người trước mặt tuy nhẹ nhưng khó mang theo sự trong trẻo mà lạnh lùng. “Phong Minh?” Đường Tĩnh dò hỏi một câu.

Người tới ngẩng đầu lên, không tin nhìn vào Đường Tĩnh, trong mắt hiện lên sự kích động: “Làm sao người lại ở chỗ này?”

“Thật là người sao?” Đường Tĩnh không thể tin được “Làm sao có thể là người?”

“Ta...” trách không được đại ca nhất định phải là hắn tới bắt thích khách, dùng Lý Linh Lan uy hiếp hắn, thì ra muốn chặt đứt tương niệm của hắn, không thể không nói chiêu này của đại ca thật độc, hôm nay nàng biết được thân phận thật của hắn hắn không còn chút khả năng nào, thậm chí yên lặng đứng bên cạnh nàng cũng không có khả năng.

“Rốt cuộc người là ai, người tiếp cận chúng ta là có mục đích gì?” Đường Tĩnh từ từ đi xuống bậc thang, từng bước đến gần Dạ Nguyệt, ánh mắt lạnh như băng tràn đầy địch ý, nàng thật lòng coi hắn là bằng hữu, từ Đồng thành trở về vẫn nhớ tới hắn, năn nỉ Mộ Dung Thiên Thần giúp đỡ nghe ngóng xem hắn ở nơi nào.

Nhớ tới vẻ mặt cổ quái lúc đó của Mộ Dung Thiên Thần, còn có ngữ điệu lạ lùng lúc đó, Đường Tĩnh chỉ cho rằng hắn đang ăn giấm chua, lại còn cười nhạo hắn giấm chua nào cũng ăn, quả thật không thể nói

lý. Nhưng hắn không nói gì, chỉ sợ hắn đã biết được thân phận của Phong Minh rồi, vì không muốn nàng thương tâm mà cái gì hắn cũng không nói.

Nhưng nàng lại ngốc đến hỏi kẻ địch làm sao để giải độc cho hắn, lại rơi vào bẫy của hắn.

“Ta thật là ngốc, vậy là lại xem kẻ địch là bằng hữu.” Đường Tĩnh thẳng tắp đứng trước mặt Dạ Nguyệt, ánh mắt lạnh lùng không một chút nhiệt độ, cho dù xung quanh hừng hực lửa đốt cũng không làm tan được hàn ý trong mắt nàng.

Dạ Nguyệt biết nàng địch ý, kích động kéo cánh tay nàng: “Không phải, Lan nhi, ngươi hãy nghe ta nói...”

“Buông ra.” Đường Tĩnh hét lớn, ghét bỏ nhíu mày, “Lan nhi là để cho ngươi gọi à.”

Ánh mắt Dạ Nguyệt rơi vào gương mặt thất vọng của Đường Tĩnh: “Ta, ta gọi là Dạ Nguyệt, là Nhị vương tử của Tinh Lang quốc.” Việc đã đến nước này hắn cũng chỉ có thể nói thẳng, “Chuyện ngày hôm nay là ta bị buộc bất đắc dĩ.”

“Bị buộc bất đắc dĩ?” Đường Tĩnh cười lạnh, “Uổng công ta còn coi ngươi là bằng hữu tốt nhất.” Đường Tĩnh cổ quái nhìn chằm chằm vào Dạ Nguyệt, “Đại quân Thiên Dục trúng độc có phải do ngươi làm hay không?”

“Đây là chức trách của ta.” Dạ Nguyệt chua xót, “ta không thể trở mặt nhìn con dân chúng ta chịu chết oan uổng. “Hắn không yêu cầu xa với nàng sẽ hiểu, chỉ hy vọng nàng có thể thông cảm cho chỗ khó xử của hắn.

Đường Tĩnh lắc đầu: “A, không thể trở mặt nhìn con dân của ngươi chịu chết oan uổng, vậy con dân Thiên Dục thì sao, bọn họ cũng do cha mẹ sinh ra, ngươi là đại phu mà lại làm chuyện tàn khốc như vậy. Ngươi cũng biết bởi vì trúng độc mà chết không ít mạng người vô tội. “Nếu nói thân phận thật của hắn làm cho Đường Tĩnh thất vọng thì chuyện hạ độc càng làm cho nàng phẫn nộ: “Ngươi không xứng làm một đại phu.”

“Tiểu huynh đệ, đừng nói lời vô ích với hắn, chúng ta lao ra thôi. “Yên lặng nhìn hết thấy, Lý Lâm Trúc ở phía sau hô to, “Ta không tin dựa vào khả năng của ta, chúng ta không ra được. “Nghe nói đầu sở hạ độc ở ngay trước mắt, Lý Lâm Trúc cực kì căm tức, hận không thể giết hắn.

Trong đình viện rộng lớn, Đường Tĩnh và Dạ Nguyệt đứng sòng đôi, mọi người xung quanh không ai dám tiến lên, một lát sau: “Ngươi đi đi, đi với Mộ Dung Thiên Thần đi. “

Đường Tĩnh nhìn tùy tùng cầm đuốc giờ loan đao xung quanh, rõ ràng không tin hắn nói.

“Tốt xấu gì chúng ta cũng từng hiểu nhau, ngươi cứ việc đi đi, không ai ngăn cản ngươi.” Xung quanh có người muốn phản đối, Dạ Nguyệt đảo mắt qua, người nọ lập tức im như hến.

“Còn hai người bọn họ.” Đường Tĩnh chỉ vào hai tâm phúc đang bị trói lại.

Dạ Nguyệt gật đầu, Đường Tĩnh cũng hiểu hiện tại không phải là lúc, từ từ lui ra sau gần Lý Lâm Trúc, “Chúng ta đi.”

Lý Lâm Trúc và hai tâm phúc che chở cho Lý Lâm Trúc từng bước ở trước mắt mọi người dời về phía cửa. Đi tới cửa, bỗng nhiên Đường Tĩnh bỗng nhiên dừng lại: “Phong Minh, tuy ta ghét sự trơ trẽn của ngươi nhưng dù sao cũng cảm ơn ngươi.”

Đường Tĩnh không nói vì sao cảm ơn hắn, nhưng trong lòng Dạ Nguyệt đã hiểu, lộ ra nụ cười thoải mái: “Chúng ta vẫn là bằng hữu sao?”

“Vĩnh viễn không có khả năng này.” Đường Tĩnh nhấn tâm bỏ lại câu nói này rồi nhanh chóng bước ra khỏi cửa cung, cùng Lý Lâm Trúc biến mất trong màn đêm.

Dạ Nguyệt đứng ở chỗ cũ nhìn chằm chằm vào cửa cung đến xuất thần, trong đầu nhớ lại lúc bọn họ quen nhau từng chút một, như bầu trời đêm này, bọn họ cũng như màn đêm đen này không có khả năng nhìn thấy mặt trời.

“Đều lui ra đi, Đại Vương tử có hỏi thì nói thật.” Dạ Nhật ở tiền tuyến, nhưng chuyện này ngày mai sẽ truyền vào trong tai hần, hần đã phân phó mình làm, như vậy cũng là do mình gánh vác.

Quả nhiên, ngày hôm sau có người ra roi thúc ngựa mang thư truyền tới quân doanh tiền tuyến, Dạ Nhật tâm tình tốt đẹp mở thư, xem sự tình phát triển đúng như ý muốn của hần nhưng khi phong thư mở ra nụ cười trên gương mặt Dạ Nhật cứng lại, ngàn sai vạn sai hần không tính đến đệ đệ này của hần lại đối với người kia để ý sâu như vậy.

Dạ Nhật bỗng nhiên ngẩn ra, đột nhiên hiểu: “Nhanh, nhanh tập hợp đại quân, chúng ta tập kích bất ngờ doanh trại của địch.” Lý Lâm Trúc không ở trong quân doanh, Mộ Dung Thiên Thần lại hôn mê, hiện tại quân doanh cầu địch không có người tâm phúc, nếu lúc này tấn công sẽ là năm bè bảy mảng, bọn hần nhất định sẽ thắng.

Lúc đó Đường Tĩnh và Lý Lâm Trúc đang nghỉ ngơi dưới gốc cây, bọn họ đã cho ngựa chạy một đêm rời khỏi Tĩnh Lang quốc, Dạ Nhật nghĩ gì Đường Tĩnh cũng đã nghĩ tới, nàng nói ra lo lắng của mình cho Lý Lâm Trúc, Lý Lâm Trúc cười hô hô: “Ta có thể cùng tiểu huynh đệ tới đây thì tất nhiên đã bố trí tốt, tiểu huynh đệ yên tâm đi, nói không chừng chúng ta có thể không chiến mà thắng.”

Lý Lâm Trúc khẳng định chắc chắn đánh mất nghỉ ngơi của Đường Tĩnh, Đường Tĩnh yên lòng lấy cây quỳnh bích hoa ta, nhắm ngay ánh mặt trời thả xuống, “Tiểu huynh đệ làm cái gì?” Lý Lâm Trúc tới gần, nhìn Đường Tĩnh mở cây hoar a.

“Để cho hoa gặp ánh mặt trời, cho hoa nở.”

“Vậy sao ngươi còn lắc lư nói?” Lý Lâm Trúc vẫn không hiểu rõ.

“Hoa này phải đúng ánh nắng mới được, nếu không sẽ vô ích.” Cho nên Đường Tĩnh mới tự mình hái hoa, cây hoa này là thứ thuốc còn thiếu để chế giải được, không thể có gì sơ suất.

Lý Lâm Trúc lắc đầu, đúng là phiền toái, vẫn là đánh giặc thống khoái hơn.

Lại nói Dạ Nhật nhận được tin tức lập tức phát binh chuẩn bị tiêu diệt hang ổ của bọn họ, cách doanh trại của Thiên Dục còn hơn mười dặm liền truyền đến tiếng ‘rầm, rầm’ âm thanh của hỏa dược, Dạ Nhật cả kinh, “Nguy rồi, mau bỏ trốn.”

Tiếng “Lui.” Còn chưa xong thì khắp nơi vang lên tiếng ‘ầm ầm’, nổ bay rất nhiều kị binh, chiến mã chịu kinh hách nơi nơi chạy loạn, người ngựa hỗn loạn một đoàn. Dạ Nhật nhìn tình hình trước mắt cảm thấy không ổn lập tức quay đầu ngựa lao ra, những người khác cũng nhao nhao từ bên cạnh xông ra, trong lúc này hỏa dược ầm ầm vang lên, tiếng người kêu rên, tiếng người gào thét vang vọng chân trời. Dạ Nhật chạy lâu mới nhìn lại, chỉ thấy phía sau là một mảnh thuốc súng tràn ngập mãi không tản đi...

Không một chút bi thương, Dạ Nhật dẫn những người may mắn chạy về đại doanh, trong lòng hung hăng ghi hận Lý Lâm Trúc, thù này hần nhất định phải báo.

Lý Lâm Trúc trở lại nghe cấp dưới báo việc này cười sang sảng: “Cuối cùng cũng trút được cơn giận, cũng hãnh diện một phen.”

Đường Tĩnh ở bên cạnh cười nhẹ không nói, hiểu ngụ ý của hần tại Vương thất Tĩnh Lang quốc.

“Tướng quân thật sự là thần cơ diệu toán.” Hai nam tử trung niên nhìn yếu đuối chấp tay nói.

“Ha ha, nghe quân sư khích lệ đúng là không dễ.”

“Tướng quân chê cười.”

Trách không được bộ dáng thư sinh thì ra là quan văn. Đại ca ngẫu nhiên ầm ầm làm việc ngốc nghếch, có người như vậy ở bên cạnh nhắc nhở cũng là chuyện tốt.

Người bên cạnh? Đôi mắt Đường Tĩnh tối lại, bỗng nhiên nhớ tới Vương Lan Nhược, không biết mấy ngày nay nàng ấy như thế nào?

67. Chương 67: Tỉnh Lại

Rửa mặt chải đầu đơn giản, Đường Tĩnh đi tới màn trướng Mộ Dung Thiên Thần, Vương Lan Nhược đang mớm thuốc cho Mộ Dung Thiên Thần, chỉ thấy nàng khó khăn đưa thuốc vào miệng của hắn, phần lớn thuốc đều từ trong miệng chảy ra, Vương Lan Nhược thả chén thuốc cầm khăn lau cho hắn, nhìn bộ dáng hốt hoảng của nàng, Đường Tĩnh thở than, đúng là hài tử chưa trưởng thành.

Đi lên phía trước bưng chén thuốc, “ta đến đây.” Vương Lan Nhược lộ gương mặt vui mừng, “Vương phi người đã về.”

Đường Tĩnh cười cười gật đầu: “Hai ngày nay vất vả cho người, về nghỉ ngơi một chút hơn.”

“Không vất vả, không vất vả.” Vương Lan Nhược xuôi tay, dừng lại nhỏ giọng nói: “Chuyện này vốn là ta nên làm.”

Chính nàng gả vào Vương phủ đã may mắn làm rồi, không gặp phải chuyện gì phiền lòng, tâm tình Vương phi thiện lương không trách móc nặng nề, lại có thể để nàng tùy hứng, hiện tại ở cùng một mái nhà lại thoải mái như vậy.

Nghĩ như thế, ánh mắt của Vương Lan Nhược nhìn về Đường Tĩnh càng thêm cảm kích.

Đường Tĩnh nâng Mộ Dung Thiên Thần liền thả một chiếc gối sau lưng hắn.

“Vương phi, để ta giúp người.” Vội vàng cùng Đường Tĩnh nâng hắn dậy, Đường Tĩnh bưng bát thuốc bên cạnh vừa mớm thuốc cho hắn vừa hỏi: “Mấy ngày nay không có chuyện gì phát sinh chứ?”

“Mỗi ngày ta đều ở trong lều trại không nghe bên ngoài có chuyện gì. A... nghe nói Tinh Lang quốc đánh bắt ngờ nửa đường gặp phải mai phục, tổn thất nghiêm trọng.”

“Ừ, ta có nghe nói qua, ít nhiều nhờ Lý tướng quân thần cơ diệu toán, bày mưu nghĩ kế.” Đường Tĩnh cực kì kiêu ngạo, đại ca nhà nàng như vậy có thể dẫn lòng được, cũng là vinh dự của hắn.

Nghe nàng nói vậy, đột nhiên Vương Lan Nhược nghĩ tới điều gì, gương mặt nhỏ nhắn suy sụp muốn nói lại thôi.

Đường Tĩnh liếc nàng một cái, “Muốn hỏi gì cứ hỏi đi.”

“Vương phi.” Vương Lan Nhược cắn chặt môi dưới khó mở miệng muốn nói lại thôi, Vương phi bao dung với nàng là không sai, nhưng nàng không thể một tác lại muốn thêm một thuốc, đúng là nàng rất lo lắng cho hắn. Bộ dáng khó xử của hắn rơi vào trong mắt Đường Tĩnh, Đường Tĩnh cúi đầu nhìn gương mặt trắng xanh gần như trong suốt của Mộ Dung Thiên Thần, suy bụng ta suy ra bụng người, việc này đối lại là nàng cũng cực kì khó xử.

“Lý tướng quân cùng ta trở về, chúng ta đều bình an vô sự.”

“Vương phi...” Vậy mà Vương phi có thể nhìn ra suy nghĩ của nàng.

“Mấy ngày nay người cũng vất vả rồi, trở về nghỉ ngơi đi.” Đường Tĩnh chỉ nhẹ nhàng an trí cho Mộ Dung Thiên Thần, thay hắn sửa góc chăn, bưng chén thuốc đi ra ngoài.

Trở lại lều trại bày ra mấy vị thuốc, Vương Lan Nhược cũng vào theo.

“Vương phi người muốn làm gì để ta giúp người.” Vương Lan Nhược cảm thấy áy náy này, chính nàng vô năng nên cái gì cũng không thể giúp.

Đường Tĩnh cười cười với nàng, “Cũng không có chuyện gì phiền toái, tự ta làm là được, người nghỉ ngơi cho tốt.” Phối được là chuyện cực kì quan trọng, không thể có bất cứ điều gì sơ suất, Đường Tĩnh không tin được ai nên chỉ có thể tự nàng làm mới có thể yên tâm.

Đường Tĩnh tự mình chọn tốt các loại dược phối tốt, lau sạch bụi, đi nấu thuốc đã pha chế sẵn, mỗi ngày đúng thời gian cho Mộ Dung Thiên Thần uống.

Trong quân doanh lâu ngày mọi người đều quen thuộc, có đôi khi bọn họ trêu ghẹo Đường Tĩnh: “Thật không biết Vương gia đối với người có ân tình gì, chỉ sợ ngay cả Thần vương phi cũng không thể tận tâm

giống như người. Cũng không biết người có kế hoạch gì.” Mỗi lần nghe mấy lời này, Đường Tĩnh chỉ cười cười, mưu đồ cái gì?

Đơn giản là muốn hắn có thể khỏe mạnh, xa hơn nữa là có thể cùng nàng bạc đầu giai lão.

Đường Tĩnh không có việc gì, tuy chưa tỉnh lại nhưng sắc mặt hắn đã hồng hào, mạch tượng không còn suy yếu. Mỗi ngày Đường Tĩnh đều chiếu cố hắn, thân thể cũng cạn kiệt, hôm nay giữa trưa dứt thuốc cho hắn liền thả bát thuốc ở bên cạnh rồi dựa vào cạnh giường hắn ngủ say.

Mộ Dung Thiên Thần tỉnh lại mờ mờ ảo ảo thấy một cái đầu đang gối ngủ cạnh bên giường của hắn, hắn từ từ giơ tay muốn kéo tỉnh nhưng đúng lúc Đường Tĩnh nằm sấp ngủ không được thoải mái nên điều chỉnh tư thế, Mộ Dung Thiên Thần trừng to mắt, hắn... hắn không có nhìn lầm chứ?

Hình ảnh ngày nhớ đêm mong, hàng đêm vẫn xuất hiện trong mộng của hắn lại xuất hiện chân thật trước mặt hắn như vậy, Mộ Dung Thiên Thần ức chế không được sự vui sướng trong lòng, khóe miệng toét ra, nâng tay lại hạ xuống mặt của nàng, khắc họa đường nét gương mặt, ánh mắt giống như có thể nhìn thấu tâm tư, còn có đôi môi hồng như hoa anh đào, giống như có ma lực không rõ có lực hấp dẫn trí mạng, để cho hắn yêu như thế nào cũng không đủ.

Đường Tĩnh nửa ngủ nửa tỉnh cảm thấy được bên cạnh đặc biệt ấm áp, thân thể theo bản năng tiến về phía trước để cảm nhận ấm áp. Mộ Dung Thiên Thần nhìn nàng giống như con heo nhỏ rúc vào ngực mình, đột nhiên cảm thấy chính mình thỏa mãn giống như có được cả thiên hạ. Hắn cười ôm lấy Đường Tĩnh ngủ say.

Đợi nàng tỉnh lại nhìn thấy mình vậy mà lại ngủ trên giường, ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt đang mỉm cười, Đường Tĩnh trừng to mắt nhìn hắn, vừa ngọt ngào vừa chua xót, trong lòng tưởng nhớ quẩn quanh nơi bờ môi, đối diện một lúc mới phun ra được một câu: “Tĩnh dậy lúc nào?”

“Tĩnh được một lúc rồi, nhìn thấy nàng cả người đều cảm thấy thoải mái.” Mộ Dung Thiên Thần dịu dàng nói.

“Lại không đành lòng.” Mới tỉnh lại nói như vậy xấu hổ muốn chết, Đường Tĩnh cúi đầu né tránh cặp mắt tràn đầy thâm tình. Mộ Dung Thiên Thần cứ nhìn nàng như vậy, dù cho làm gì chẳng nữa thì Lan nhi của hắn vẫn xấu hổ như vậy.

“Ôi, chàng đã tỉnh ta phải nói với nhóm người đại ca một tiếng, mọi người đều lo lắng cho chàng.” Bỗng nhiên Đường Tĩnh đứng dậy chạy ra ngoài, Mộ Dung Thiên Thần kéo lấy vai nàng: “Khi nào nói cũng được, hiện tại không cần gấp gáp, nàng nói chuyện với ta trước đi.” Đã lâu không được nhìn thấy nàng làm sao Mộ Dung Thiên Thần có thể để cho người khác quấy rầy thế giới hai người bọn họ.

“Nói cái gì, chàng muốn nghe cái gì?”

“Tùy tiện nói gì cũng được.” Chỉ cần nàng nói hắn đều thích nghe.

Đường Tĩnh nghiêng đầu nghĩ nghĩ, làm sao nàng tới được quân doanh, còn có đi Tinh lang quốc lấy Quỳnh Bích hoa về gặp được Thẩm Phong Minh, còn có đại quân Dạ Nhật đánh bắt ngờ đều tỉ mỉ nói cho hắn nghe. Lúc Đường Tĩnh nói đến Phong Minh thì giọng nói đột nhiên hạ thấp, vẻ mặt cũng buồn hơn. “Ta vẫn luôn coi hắn là bằng hữu.”

Mộ Dung Thiên Thần nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng nàng: “Mỗi người đều có chuyện bất đắc dĩ, hắn là người của Vương thất đương nhiên cũng có điều bất đắc dĩ của hắn, nàng phải thông cảm cho hắn.” Tuy hắn không nghĩ muốn nói hộ thay cho nam nhân khác nhưng lại sợ Lan nhi của hắn lại để tâm vào chuyện vụn vặt nên Mộ Dung Thiên Thần vẫn thay hắn lên tiếng.

“Có phải chàng đã biết từ sớm hay không, làm sao chàng biết được?”

“Ngẫu nhiên biết mà thôi.” Cực kì rõ ràng, Mộ Dung Thiên Thần không muốn nói quá nhiều, ngược lại Đường Tĩnh cũng không hỏi thêm gì nữa.

“Nhưng hắn ở Đồng Thiện đường đang tốt vì sao phải rời đi?” Đường Tĩnh nhỏ giọng than thở.

“Còn nhớ rõ chuyện lần trước ở Đồng thành hắn nói có việc phải rời đi trước, đại khác đó chính là nguyên nhân hắn rời đi.”

Đường Tĩnh gật đầu, “VẬY chàng biết có chuyện gì sao?”

“Ta cũng không phải là vạn năng làm sao có thể biết hết, nhanh nói tiếp đi.” Mộ Dung Thiên Thần thúc giục, hẳn đương nhiên không muốn nói với Đường Tĩnh vì hắn ghen nên mới đuổi Phong Minh đi. Hai người chìm trong ngọt ngào cho đến khi bao tử của Đường Tĩnh kêu vang thì hai người mới ý thức được thời gian đã trễ.

Đường Tĩnh xấu hổ cười cười: “Chàng có đói bụng không, ta đi chuẩn bị thức ăn.” NÓI xong còn chuẩn bị xuống giường.

Mộ Dung Thiên Thần gật đầu nói với nàng: “Thuận tiện gọi Lý tướng quân vào đi.”

Đường Tĩnh đáp lại: “Đã biết.”

Đám người Lý tướng quân biết chuyện liền vội vàng chạy tới lều trại của Mộ Dung Thiên Thần, nhìn khí sắc Mộ Dung Thiên Thần hồng nhuận ngồi ngay ngắn trước bàn sách, rất nhiều người thở dài một hơi nhẹ nhõm, ý nghĩ là cái đầu của bọn họ coi như được bảo vệ.

Lý Lâm Trúc tiến lên chấp tay cao húng nói: “Cuối cùng vương gia cũng tỉnh lại, đúng là may mắn.”

Mộ Dung Thiên Thần cười cười: “Ta nghe Đường đại phu nói rồi, vẫn cảm tạ Lý tướng quân người.” Lời nói này là xuất phát từ nội tâm, không có hắn bảo vệ Lan nhi cũng sẽ không thuận lợi tiến vào Vương thất của Tinh Lang quốc.

“Đây là chức trách của Mặt tướng.” Lý Lâm Trúc không kiêu ngạo không siểm nịnh cũng không bởi vì lời cảm tạ của hắn mà cao ngạo. Trong mắt Mộ Dung Thiên Thần càng thêm tán thưởng, tuy nói hắn là người của Thái tử nhưng không ảnh hưởng tới chuyện hắn thưởng thức hắn (LLT)

Lúc đang nói chuyện thì Đường Tĩnh bê đồ ăn lên, Mộ Dung Thiên Thần vừa mới tỉnh lại, cho nên nàng chuẩn bị thức ăn cực kì loãng, hai chén cháo hoa còn có mấy món ăn khai vị, dọn xong đồ ăn Đường Tĩnh lặng lẽ đứng phía sau lưng Mộ Dung Thiên Thần. Lý Lâm Trúc cực kì có mắt nhìn, “Vương gia vừa mới tỉnh lại vẫn nên nghỉ ngơi nhiều hơn, mặt tướng xin cáo lui trước.”

Mấy người khác tiến lên hành lễ rồi lục tục tránh quấy rầy hắn dùng bữa, Đường Tĩnh cũng lấy cớ tiếp tục ngây ngốc ở trong này mà theo sau bọn họ đi ra ngoài.

“Đường đại phu xin dừng bước.” Bỗng nhiên Mộ Dung Thiên Thần gọi nàng lại, mấy người nghe được âm thanh đều đưa mắt nhìn, chờ Mộ Dung Thiên Thần phân phó.

Mộ Dung Thiên Thần ngồi thẳng người nói với Đường Tĩnh: “Bổn vương vừa mới tỉnh lại sợ thân thể vẫn chưa khỏe, còn phải làm phiền Đường đại phu tiếp tục ở lại.”

Đường Tĩnh bất đắc dĩ đành phải ngừng bước đứng tại chỗ.

Sau khi mọi người rời đi thì Mộ Dung Thiên Thần mới nhìn Đường Tĩnh đang đứng một bên: “Mọi người đều đi rồi nhanh lại đây ăn cơm đi.”

Đường Tĩnh cười cười ngồi xuống, “Chết đói mất.”

“Hừ, nếu ta không mở miệng thì có phải nàng định cả đêm nay không trở lại hay không?” Không tồi may mắn hẳn phản ứng kịp đúng lúc gọi nàng trở lại.

Đường Tĩnh thả miếng dưa chuột vừa mới gấp lên, lập tức giải thích: “Đương nhiên là không phải, chỉ là mọi người đều đi, ta ở lại thì không hay, một lát nữa ta còn phải quay trở về.”

Mộ Dung Thiên Thần nhìn bộ dáng nàng lấy lòng, chỉ chỉ mũi nàng: “Còn may là nàng thông minh.”

68. Chương 68: Ly Biệt

Sáng ngày hôm sau Đường Tĩnh ở trong lều trại của mình thu thập quần áo, tối hôm qua hai người quần lấy nhau, miên man tới khuya Đường Tĩnh ở lại trong lều Mộ Dung Thiên Thần. Đều nói tiểu biệt thắng tân hôn, đêm qua Đường Tĩnh đã được trải nghiệm rồi. Tuy vừa mới tỉnh lại Đường Tĩnh lấy điều dưỡng cho

hắn tốt cho nên không nhìn ra là người mới khỏi bệnh, thay đổi lần qua lần lại mãi đến lúc nàng nằm úp sấp ở bên tai cầu xin tha thứ mấy lần mới chịu buông tha.

Vương Lan Nhược vừa mới mức nước trở lại nhìn Đường Tĩnh thu thập này nọ, lên tiếng hỏi: “Vương phi, chúng ta phải trở về sao?”

Đêm qua Đường Tĩnh chỉ lo chuẩn bị đồ ăn mà chưa kịp nói với Vương Lan Nhược.

Mà ngẫu nhiên tối hôm qua nàng ngủ lại trong lều của Mộ Dung Thiên Thần, cho nên hôm qua nàng không về lều Vương Lan Nhược cũng không nghĩ gì.

“Không phải, Vương gia đã tỉnh, ta phải qua để tiện chiếu cố cho Vương gia.” Nếu Mộ Dung Thiên Thần đã tỉnh lại thì nàng cũng muốn ở cùng hắn, ở trong Vương phủ chịu dày vò nàng không muốn gặp lại lần nữa.

Chẳng qua là có chút ngại với Vương Lan Nhược, Vương Lan Nhược chú ý tới ánh mắt của Đường Tĩnh, cũng không biết nói gì đành phải cười nói: “Vương gia tỉnh lại là chuyện tốt, tất nhiên Vương phi phải chăm sóc Vương gia cho tốt, ta cũng nhân cơ hội này lười biếng một chút.”

Đường Tĩnh biết nàng ấy đang an ủi nàng, tiếp lời nàng nói: “Biết người lại thế mà.” Vương Lan Nhược cười khanh khách tiến lên giúp Đường Tĩnh thu thập này nọ.

Đường Tĩnh mang theo bọc quần áo đi tới lều trại của Mộ Dung Thiên Thần thì gặp phải Lý Lâm Trúc đang ở đó nói chuyện, nhìn thấy bao quần áo của Đường Tĩnh mới giật mình nói: “Tiểu huynh đệ làm gì vậy, nhanh như vậy đã rời đi sao?”

“Không phải, là Bồn vương muốn hắn tới ở trong lều trại của ta, để tránh có gì ngoài ý muốn.” Mộ Dung Thiên Thần lên tiếng giải thích, lý do hoàn mỹ không có sơ hở làm cho Đường Tĩnh có thể quang minh chính đại chuyển tới nơi này.

Lý Lâm Trúc hiểu rõ gật đầu, thầm nghĩ Vương gia thật thích chiều chuộng, còn phải để đại phu không rời một tấc.

Không bao lâu hai người thảo luận xong thì Lý Lâm Trúc đứng dậy cáo lui, Đường Tĩnh nhìn bóng lưng hắn mà ngẩn người, Mộ Dung Thiên Thần ho khan hai tiếng Đường Tĩnh mới lấy lại tinh thần, “Đại ca thật cô đơn.”

“Cô đơn?” Mộ Dung Thiên Thần bĩu môi, hắn nhìn không ra, nhưng vẫn theo Đường Tĩnh nói: “Ừ, đúng là cô đơn.”

Quả nhiên Đường Tĩnh cười quay đầu: “Chàng cũng thấy như vậy sao, chúng ta có nên giúp đại ca tìm thê tử không?”

Mộ Dung Thiên Thần ngẩng đầu nhìn Đường Tĩnh không nói một lời, Đường Tĩnh bị nhìn chăm chú có chút chột dạ sờ sờ mặt giả vờ nói: “Trên mặt ta có gì sao?”

Mộ Dung Thiên Thần lắc đầu: “Có phải nàng lại nghĩ ra cách gì không hả?” Đột nhiên nhắc tới vấn đề này lại nhẹ nhàng như vậy đúng là không giống tác phong trước sau như một của nàng.

Bị hắn nói trực tiếp như vậy Đường Tĩnh không biết mở miệng như thế nào, cũng không thể nói Vương Lan Nhược cùng đại ca là hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình. Mộ Dung Thiên Thần là nam nhân chính trực, nếu bị hắn biết trối phi của mình trong lòng lại nhớ đến nam nhân khác thì sẽ thế nào.

Mộ Dung Thiên Thần lơ mơ đoán được sự việc khó giải quyết đành nói: “Nàng nói thẳng đi, có gì khó khăn chúng ta cùng giải quyết.”

Có thể cùng nhau giải quyết đã tốt rồi, Đường Tĩnh thầm nghĩ. Nghĩ nghĩ Đường Tĩnh cố chỉnh sửa một chút rồi nói cho hắn nghe, vừa ngồi bên cạnh quan sát sắc mặt của hắn.

Không nghĩ tới Mộ Dung Thiên Thần nghe xong sắc mặt không chút thay đổi, nhất thời trong lòng Đường Tĩnh không biết làm sao, thúc giục hắn: “Chàng nói một câu đi chứ.”

“Vậy ý đại ca nàng như thế nào?”

“Ta chưa trực tiếp hỏi, từ lúc ở Tinh Lang quốc trở lại nói qua, đã có nhớ chuyện như vậy.” Lúc đó Đường Tĩnh nói bóng gió rất cuộc cũng hỏi ra đại ca có ấn tượng sâu sắc đối với nữ hài tử chỉ là nam nhân này mặt đen không đi hỏi thăm người ta là ai.

“Chỉ nhớ rõ thôi sao?” hiển nhiên Mộ Dung Thiên Thần không tin, nhất thời Đường Tĩnh nhướn mày: “Chàng nghĩ đại ca ta là người như thế nào vậy hả?”

“Được rồi, ta nghĩ sai rồi.” Mộ Dung Thiên Thần khoát tay, cúi đầu rót trà uống, hiểu rõ là hắn đang suy nghĩ, Đường Tĩnh không thúc giục hắn rót trà cho mình mà lẳng lặng chờ.

Qua một lúc lâu Mộ Dung Thiên Thần mới từ từ mở miệng: “Đây là tâm sự của ta và đại ca nàng, nếu bọn họ đều có ý thì chúng ta thuận nước giong thuyền chứ sao.”

Đường Tĩnh nhìn gương mặt hắn đầy bình tĩnh, “Chàng không tức giận?”

“Tức giận làm cái gì?”

“Ta cho rằng... Chàng sẽ tức giận với Trắc phi của chàng.”

“Ha ha. “khỏe miệng Mộ Dung Thiên Thần nở nụ cười, “Có gì mà phải tức giận, ta không thích người ta chẳng nhẽ còn làm trầm trọng cuộc sống người ta.”

Đường Tĩnh gật đầu: “Ta cũng nghĩ vậy.” Nói xong còn tức giận. “Nếu thật sự thành, lúc đại ca hồi kinh thì nói như thế nào?”

Đối với chuyện này, Mộ Dung Thiên Thần lơ đãng: “Chuyện này thì có gì, diễn ngay đoạn anh hùng cứu mỹ nhân là xong ngay, cũng không có ai đi thăm dò.”

“Nhưng là Trắc phi trong phủ chúng ta.” Dù sao nàng ta cũng là Trắc phi trong phủ, ngày lễ ngày tết vẫn còn phải ra cửa chào hỏi.

“Tùy ý tìm một lỗi sai đóng cửa suy nghĩ trong Vương phủ, vài năm sau làm gì còn có ai nhớ đến trong phủ chúng ta có một trắc phi, đến lúc đó nàng ta đã ôm bệnh bỏ mình rồi.”

Đường Tĩnh nở nụ cười lớn, vương mặc trong lòng đã từng bước bị hắn làm cho bình tĩnh, vấn đề trở nên giải quyết rồi. Nàng lập tức đứng ngồi không yên, buổi sáng nhìn thấy ánh mắt hâm mộ của Vương Lan Nhược liền hạ quyết tâm nói chuyện này cho Mộ Dung Thiên Thần, trùng hợp gặp đại ca ở đây nên Đường Tĩnh dẫn đến đề tài này.

“ta nói tin tức tốt này cho Lan Nhược. “Nếu Mộ Dung Thiên Thần đã đồng ý nàng sẽ không còn là Trắc phi nữa, lại còn là đại tẩu của mình, thuận tiện chế nhạo nàng ấy.”

Mộ Dung Thiên Thần cũng không ngăn cản nàng, “Đi đi, ta cùng tìm cơ hội nói với đại ca nàng, làm cho bọn họ bồi dưỡng tình cảm rồi lúc trở về chúng ta có thể có rượu mừng để uống rồi.”

“Chàng phải nói với đại ca cho tốt, không cần làm hắn sợ.” Đường Tĩnh lo lắng dặn dò hắn, nói xong liền vén lều trại đi ra ngoài.

Vương Lan Nhược nhìn thấy Đường Tĩnh hưng phấn xông tới vội vàng giấu thứ đang cầm trong tay ra đằng sau, Đường Tĩnh liếc nàng: “Ồi, còn có chuyện gì phải giấu?”

Vương Lan Nhược đỏ mặt, “Không có gì.” Âm thanh nhỏ nhẹ như muỗi, không phải Đường Tĩnh cẩn thận nghe có lẽ không nghe được.

Đường Tĩnh đi tới ngồi xuống bên cạnh Vương Lan Nhược, “Lấy ra ta nhìn xem.”

“Thật sự không có gì.” Vương Lan Nhược vùng vẫy không chịu giao ra.

Trong lòng Đường Tĩnh cũng hiểu không nên tiếp tục dây dưa, vui vẻ nói tin tức tốt cho nàng.

Vương Lan Nhược nghe xong cực kỳ vui mừng, nàng không nghĩ tới Vương phi lại để tâm chuyện của nàng như vậy, thông cảm là tốt rồi. Nhưng vui mừng qua đi lại trở nên buồn rầu, sau khi trở về Vạn thành thì không thể dùng thân phận của mình, chính mình mất đi càng thêm thương tâm.

Đột nhiên cảm giác người bên cạnh xuống tinh thần, Đường Tĩnh khó hiểu: “Làm sao vậy?”

“Vương phi, vậy phải nói với cha mẹ ta như thế nào, nói thật với bọn họ sao?”

Đúng rồi, vậy mà Đường Tĩnh lại quên chuyện này, đầu gối của là nữ nhi người ta nuôi hơn mười mấy năm, Đường Tĩnh nghĩ: “Về Vận thành ta sẽ an bài bọn họ gặp mặt trong phủ nói thật cho bọn họ, nói vậy bọn họ cũng sẽ hiểu.”

Đường Tĩnh tự nhận đã suy nghĩ chu toàn như vậy cũng sẽ không nói điều gì không nên nói, còn phải nhớ rõ ân tình này của Mộ Dung Thiên Thần, ở trong triều tự nhiên sẽ báo đáp hần.

Trở về nói với Mộ Dung Thiên Thần, hần cũng khen nàng làm rất tốt, vô tình hóa giải một kẻ địch, biến lực cản thành trợ lực.

Lần trước Dạ Nhật đánh doanh trại bất ngờ bị tổn thất vẫn rất biết điều, không ồn ào tuyên chiến, đại quân bình yên đón ngày hội quan trọng trong năm – năm mới.

Rất nhiều binh lính lần đầu tiên rời nhà, lại ở biên cảnh ác liệt này, suy nghĩ về gia đình lại càng lớn. Lý Lâm Trúc và Mộ Dung Thiên Thần thương lượng ở trong quân doanh đoán năm mới náo nhiệt một chút, giảm bớt nỗi nhớ nhà của các tướng sĩ.

Nói là náo nhiệt bất quá Lý Lâm Trúc dẫn đầu đám lính uống rượu nhưng không dám nhón nháo vì còn phải bảo vệ nên không dám uống quá mức hưng phấn.

Bất quá Mộ Dung Thiên Thần lại uống nhiều hơn, cả người toàn mùi rượu quay về lều trại, may mắn còn nhớ đường về mà không về ai đường. Tiễn vào lều liền đến gần Đường Tĩnh, ngồi bên cạnh nàng đầu nghiêng qua gác lên vai Đường Tĩnh, “Lan nhi, ta đã trở về.”

Đường Tĩnh dìu hần ngồi thẳng, nhíu mày ghét bỏ nói: “Uống bao nhiêu rượu mà say thành như vậy.”

“Không nhiều, năm mới mà, tất cả mọi người đều nhớ gia đình, nàng không cần suy nghĩ, còn có ta đón năm mới cùng với nàng.”

“Được, ta biết.” Đường Tĩnh dỗ hần, cởi áo choàng của hần để sang một bên.

“nhưng mà Lan nhi, thật sự là ủy khuất cho nàng, không có một năm mới thật tốt.” Mộ Dung Thiên Thần xụi lơ trên giường, miệng than thở: “Lan nhi, nàng yên tâm, ta sẽ đối tốt với nàng, về Vận thành ta sẽ bồi thường cho nàng.”

Đường Tĩnh ở bên ngoài mức nước trở về hần còn đang than thở mấy câu, Đường Tĩnh buồn cười giặt khăn lau mặt cho hần, hần hạ hần nằm ngủ, tuy mệt muốn chết nhưng trong lòng rất ngọt ngào, có chuyện gì có thể so sánh được bằng chuyện nghe nam nhân của mình thề lời thề tuyệt mỹ rung động lòng người đây?

Lý Lâm Trúc cũng uống nhiều, nhưng không về doanh trại của mình mà đi vào màn trướng của Vương Lan Nhược. Vương Lan Nhược đang muốn nghỉ tạm thì thấy một bóng dáng lảo đảo đi vào, vừa đến gần mới nhận ra là Lý Lâm Trúc.

Từ khi Thần vương gia nói chuyện đó với hần, hần liền hiểu thân phận Đường Tĩnh và Vương Lan Nhược, nói rõ xong còn hiểu được tâm ý của đối phương, từ từ quen thuộc.

“Lý... Lý tướng quân.” Vương Lan Nhược đứng dậy đỡ lấy hần, tuy hai người quen nhau nhưng vẫn tuân thủ nghiêm ngặt cấp bậc lễ nghĩa chưa bao giờ vượt qua, hôm nay đột nhiên hần xông tới làm cho nàng giật mình.

“Nhược nhi, Nhược nhi, Nhược nhi.” Lý Lâm Trúc gọi tên nàng, trong lòng hần còn ngàn lời vạn chữ muốn nói với nàng nhưng không biết nói từ đâu.

Thần vương gia nói nàng là trắc phi của hần, cũng nói cho hần biết Vương Lan Nhược vẫn còn hoàn bích. Thật ra hần không ngại chuyện này, từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng hần đã nhớ kỹ nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời của thiếu nữ này.

“ta ở đây, ta ở đây.” Vương Lan Nhược đáp lại, âm thanh nhẹ nhàng, giống như sợi lông vũ xẹt qua đáy lòng Lý Lâm Trúc, tê dại, mùi hương thơm ngát trên người thiếu nữ quần quanh bên cạnh hần, thừa dịp uống quá, hần hôn lên đôi môi anh đào nhỏ nhắn, cái gì cũng vô nghĩa, chỉ có nàng mới là chân thật nhất.

Năm mới qua đi, trong lòng mỗi người đều còn vương bận, nhưng đều hiểu là lúc để thả lỏng tạm thời, sau này còn có nhiều trận đánh ác liệt phải đánh. Mỗi người đều tăng cường thao luyện, dù sao ai cũng muốn sống sót trở về.

69. Chương 69: Hồi Phủ

Công việc của Mộ Dung Thiên Thần cũng nhiều lên, hầu như cả ngày đều không thấy bóng dáng, chỉ bảo Đường Tĩnh mỗi ngày đều qua chỗ Vương Lan Nhược. Không biết bị Lý Lâm Trúc gây ảnh hưởng gì hay là do nguyên nhân khác mà Đường Tĩnh cảm thấy nàng ta ổn trọng hơn trước rất nhiều, suy nghĩ cũng thành thực hơn nhiều. Đường Tĩnh cảm thấy được an ủi, sau này đại ca không cần ở bên ngoài lâu, mọi chuyện lớn nhỏ trong nhà còn cần nàng ấy một tay lo liệu, chín chắn một chút vẫn tốt hơn.

“Lanh Lan, chúng ta... Chúng ta có trở về hay không?” Từ lúc nổi rõ về sau Vương Lan Nhược cũng không gọi nàng là Vương phi mà đơn giản gọi thẳng tên luôn.

“Như thế nào, ở trong này ngây ngốc chưa đủ sao?” Thật ra Đường Tĩnh không có ý như vậy chẳng qua chỉ muốn trêu nàng ấy một chút: “Không, không phải, chỉ cảm thấy trong này không giúp đỡ được gì ngược lại càng phiền thêm.”

Đường Tĩnh vui vẻ gật đầu, đúng là đã trưởng thành, biết suy nghĩ cho người khác rồi: “Được rồi, chờ ta nói với Vương gia, sau đó dọn dẹp một chút rồi chúng ta trở về.”

Chạng vạng Mộ Dung Thiên Thần mới trở về, Đường Tĩnh liền nói ra ý định rời đi, “Thân thể chàng cũng đã tốt, chúng ta ở đây không giúp được gì, huống hồ Vương phủ không thể không có người ở nhà.”

Mộ Dung Thiên Thần cũng hiểu lời Đường Tĩnh nói có lý, chỉ là không nỡ để nàng đi, mở miệng giữ lại: “Cũng không cần gấp, không bằng trải qua nguyên tiêu rồi đi.” Nơi này hoàn cảnh gian khổ Mộ Dung Thiên Thần muốn nuông chiều nàng nhưng không phải ở chỗ này chịu khổ, nhưng mà đây là tết nguyên tiêu đầu tiên của bọn họ, “Nếu mà ngày nữa khởi hành chỉ sợ về cũng không kịp đón tết nguyên tiêu, phải trì hoãn ở trên đường rồi.”

Đường Tĩnh lắc đầu, “Sớm trở về thì tốt hơn, chàng không cần phải cố cùng ta đón tết nguyên tiêu.” Chiến sự căng thẳng, bọn họ làm gì có tâm tình ăn tết đây.

Mộ Dung Thiên Thần thở dài, tiến lên ôm chầm lấy Đường Tĩnh: “Vốn định đến tết nguyên tiêu bớt thời gian cũng nàng, nàng đã cố ý đi thì ta cũng không ngăn cản nữa.” Tiếp tục ở đây thả rằng để cho nàng về sớm một chút miễn để nàng ở đây chịu khổ.

Đường Tĩnh ru rú trong ngực Mộ Dung Thiên Thần, nghe nhịp tim trầm ổn của ahwns, trong tay thưởng thức sự tóc rũ xuống của hắn, trong lòng vô cùng yên ổn, giống như có xa cách cũng không còn đau khổ.

Đường Tĩnh và Vương Lan Nhược đều là người làm việc cực nhanh, vốn không có gì nhiều, bọn họ thu dọn rất nhanh, Mộ Dung Thiên Thần tiễn bọn họ cách xa doanh trại mấy chục dặm, Đường Tĩnh lưu luyến một luyến liền lên xe ngựa rời đi.

Không vội trở về, Mộ Dung Thiên Thần muốn Đường Tĩnh về thoải mái một chút nên phái người mu axe ngựa tìm người tin cậy đưa hai người trở về, ven đường cũng có thể ngắm cảnh sẽ không cảm thấy quá mức nhàm chán.

Vừa đi thì truyền đến tiếng võ ngựa, Lý Lâm Trúc vượt qua xe ngựa, sắc mặt xanh mét giữ chặt Vương Lan Nhược: “Nàng cứ muốn đi như vậy?”

Đường Tĩnh mờ mịt nghiêng người hỏi: “Người không nói với đại ca sao?” Nàng vẫn trách đại ca không hiểu phong tình, người ta đi cũng không đưa tiễn.

“Ta.. ta...” Vương Lan Nhược không nói nên lời, từ lần đón năm mới đó hắn hôn nàng, hai người gặp nhau đều có chút xấu hổ, cho nên không thể nào gặp mặt, mà Vương Lan Nhược đi vội vàng cũng có nguyên nhân, nàng không biết nên làm gì bây giờ, trong tiềm thức vẫn muốn trốn tránh.

Nhìn bộ dạng này còn có gì không rõ, Mộ Dung Thiên Thần kéo Đường Tĩnh qua: “Để cho bọn họ một mình một lúc đi.”

Đường Tĩnh và Mộ Dung Thiên Thần đi rồi, Vương Lan Nhược càng không biết làm gì: “Ta, ta không phải không muốn nói cho chàng.”

Lý Lâm Trúc xoa đầu, cũng hiểu chuyện ngày đó do nàng sợ, nhưng hấn không hối hận, dù sao đã nhận định nàng thì những thứ này đều là sớm hay muộn mà thôi.

Bất quá mở miệng nói chuyện với nàng thật khó, nói nhẹ nhàng sợ tiểu cô nương bướng bỉnh này không hiểu, quan trọng là sợ dọa nàng, hai người cứ nhìn nhau như vậy, tạo nên không khí yên tĩnh quỷ dị, hai người cũng không muốn phá vỡ không khí này.

Đường Tĩnh vụng trộm nhìn hai người bọn họ, trong lòng sốt ruột thay đại ca, lên tiếng thúc giục: “Đại ca có gì muốn nói thì nhanh lên, chúng ta còn phải về gấp đây.”

Không biết nói từ đâu, Lý Lâm Trúc muốn phá nát óc cũng không biết nói gì, từ lúc hai người mới quen nhau, lần đầu tiên hai người gặp mặt, hấn hỏi thăm nàng khắp nơi... Vương Lan Nhược nghe đến ngây dại, nàng chưa bao giờ biết thì ra tâm tư của hấn đối với nàng lại sâu như vậy, mãi đến khi xe ngựa đã đi xa Vương Lan Nhược vẫn còn ngơ ngác, trong đầu đều là câu nói của hấn, còn có một câu sau cùng: “Nàng chờ ta trở về, chờ ta chiến thắng trở về là ngày ta cưới nàng làm thê tử.”

Đường Tĩnh nhìn Vương Lan Nhược ngẩn ngơ khoe miệng nhếch lên đoán rằng nhất định đại ca nói ngon ngọt, chuyện nhà người ta nàng không muốn hỏi, chỉ là sốt ruột muốn nhanh chóng về Vạn thành.

Bốn ngày sau một chiếc xe ngựa màu đen không hề bắt mắt vào thành tiến vào Thần vương phủ, Đường Tĩnh xuống ngựa nhìn tám biển bằng vàng rồng, thở dài một hơi: Rốt cuộc cũng trở lại, lúc này Vương Lan Nhược cũng từ trên xe ngựa nhảy xuống, hai người cười dặt tạy nhau vào phủ.

Đường Tĩnh về phủ không kinh động bao nhiêu người, dù sao cũng là vụng trộm đi, Đường Tĩnh về sân mình tắm rửa thoải mái đổi lại nữ trang, Xuân Ngọc búi cho Đường Tĩnh búi tóc lưu vân đơn giản, đau lòng nói: “Vương phi gây đi.”

Đường Tĩnh cảm kích, đúng là gây, cũng đen đi, ở trong quân doanh nhiều ngày như vậy đều không soi gương, chỉ là một ngày lúc rửa mặt nhìn qua bóng nước mà thôi.

Đường Tĩnh cười cười: “Không sao, hồi phủ người chăm sóc ta là được rồi.” Xuân Ngọc ra sức gạt đầu: “Vương phi yên tâm, ta đảm bảo không tới hai tháng người sẽ như ban đầu, không đúng, còn béo hơn.” Trong lòng tính toán để phòng bếp chuyện bị nguyên liệu nấu ăn bồi bổ cho Vương phi.

Đường Tĩnh mỉm cười đi đến bàn sách, viết thư cho Mộ Dung Thiên Thần báo bình an, lại phân phó Xuân Ngọc mời Mặc thúc đến hỏi xem lúc nàng không có ở đây trong phủ xảy ra việc gì không. Mặc thúc xử lý Vương phủ nhiều năm, Đường Tĩnh vẫn luôn tin tưởng ông ấy, Mặc thúc đúng là không làm nàng thất vọng, xử lý Vương phủ hết sức gọn gàng ngăn nắp.

“Chị có điều...” Mặc thúc có chút khó khăn mở miệng.

“Mặc thúc có gì cứ nói thẳng, dù sao trong phòng cũng không có người ngoài.”

Mặc thúc nhìn trong phòng chỉ có nha đầu của Vương phi khoanh tay đứng bên cạnh, Mặc thúc nhỏ giọng nói: “Thanh Chỉ viện Từ Lương viện nhiều ngày đi lại gần gũi với thị vệ trong phủ, Vương phi nên lưu tâm một chút.”

70. Chương 70: Thanh Lý Môn Hộ

Mặc thúc cẩn thận muốn lưu tâm một người mà nói nhẹ nhàng như vậy, xem ra có chuyện gì xảy ra. Gương mặt nàng không biến hóa, gạt đầu nói: “Thị vệ kia là ai?”

“Là người hầu của Thanh Chỉ viện.”

“Vì sao, loại nô tài này không nên đuổi ra phủ sao, còn giữ lại làm gì?” Đường Tĩnh không hiểu tại sao Mặc thúc còn giữ thị vệ kia lại.

Mặc thúc nhớ tới ngày hắn đi tìm Từ Lương viện muốn tăng cường thị vệ trong phủ, về mặt Từ Lương viện không đồng ý, hỏi lại: “Chỉ có thị vệ của ta đổi hay cả Vương phủ đều phải đổi?”

“Tất nhiên cả Vương phủ đều phải đổi.” Mặc thúc cung kính đáp.

Nói vậy Từ Tuệ Tú không nói được gì, trầm ngâm rồi từ từ mở miệng: “Đó cũng là chuyện tốt, chỉ là mấy thị vệ trong viện ta đều quen thuộc, không cần thì không đổi.”

Mặc thúc vừa định nói gì, Từ Tuệ Tú lại nói thêm một câu: “Khả năng thị vệ trong phủ ta hết sức tin tưởng.” Một câu nói làm cho Mặc thúc á khẩu không trả lời được.

Lúc này Vương phi hỏi lại chuyện này, Mặc thúc biết rõ quan hệ lợi hại: “Từ Lương viện không đồng ý.”

Đường Tĩnh cười lạnh: “Đúng là xem mình như chủ tử, không đồng ý? Chuyện này để ý rồi xem.”

Cùng Mặc thúc tán gẫu xong, Đường Tĩnh nằm trên ghế ở cạnh cửa sổ, Xuân Ngọc đi tới, nhỏ nhẹ không nghe thấy tiếng động bởi vì trong lòng có việc nên Đường Tĩnh không ngủ được, thấy có người đến liền mở mắt ra, “Có chuyện gì sao?”

“Hai vị Lương viện tới thỉnh an.”

Đường Tĩnh ngồi dậy, “Tới thật đúng lúc.”

Xuân Ngọc nhìn thấy trong mắt Vương phi nhà mình lóe lên sự ảo não không biết ai mới chọc tới nàng.

“Mời bọn họ vào đi.” Đường Tĩnh sửa sang quần áo ngồi vào ghế tựa, nha đầu thông mình dâng trà nóng. Đường Tĩnh đón lấy nhấp miệng hai lần sau đó nhìn Từ Tuệ Tú và Vương Lan Nhược đi tới. Bởi vì hiện tại là tháng giêng nhưng Từ Tuệ Tú vẫn mặc toàn thân váy áo nhũ đỏ khảm bạc áo choàng hoa, mặt mày hơn hở đi tới. So với nàng, Vương Lan Nhược đằng sau mặc váy áo màu lam lưu vân.

Hai người đồng loạt hành lễ với Đường Tĩnh, Đường Tĩnh nâng hai người đứng lên, “Mau đứng lên, không cần phải nghi thức xã giao như vậy, nhân dịp hôm nay chúng ta tâm sự một chút.”

Từ Tuệ Tú thuận tiện đứng dậy, Vương Lan Nhược cũng đứng dậy theo.

Đường Tĩnh quay đầu phân phó nha hoàn: “Nhanh lấy ghế cho hai vị Lương viện.” Vừa cười với Từ Tuệ Tú: “Mấy ngày nay chúng ta không ở trong Vương phủ, trên dưới Vương phủ vất vả cho người rồi.”

Từ lúc các nàng đi ngày hôm sau Mặc thúc liền báo cho nàng Vương phi rời khỏi Vương phủ, mặc dù muốn gạt tin tức này nhưng đó là với người ngoài, người trong phủ nhất là vị Lương viện có phân vị cao nhất này phải hết sức phối hợp mới được.

Bất quá từ lúc nàng vào Vương phủ tới nay đây là lần đầu tiên Vương phi nhiệt tình nói chuyện với nàng như vậy, làm cho Từ Tuệ Tú thụ sủng nhược kinh: “Vương phi làm thiếp thân thấy ngại quá, có tài cán giúp Vương phi phân ưu là phúc của thiếp thân.”

Đường Tĩnh không nói gì, đúng là nha hoàn mang ghế vào, nàng bảo hai người ngồi xuống, nhìn Từ Tuệ Tú từ từ đỡ vào tay vị ghế dựa ngồi xuống, trong mắt Đường Tĩnh lóe lên sự sắc bén, rất nhanh biến mất không thấy.

Từ lúc vào cửa Đường Tĩnh đã thấy Từ Tuệ Tú có chỗ khác biệt, toàn thân thoát ra sự mềm mại đáng yêu, đó là sức quyến rũ lộ ra từ trong người, người ngoài có lẽ nhìn không ra nhưng Đường Tĩnh đã làm thê tử người khác làm sao không biết chuyện gì xảy ra.

Đường Tĩnh nhìn không tốt, phân phó nha đầu mang ghế cho bọn họ, nhìn nàng ngồi cẩn thận, Đường Tĩnh có chỗ không hiểu, đảo mắt qua hai người bọn họ, tầm mắt rơi vào chiếc vòng phủ thủy bên tay phải Từ Tuệ Tú, Từ Tuệ Tú thấy Đường Tĩnh nhìn vòng tay liền vội vàng kéo tay áo che đi, Đường Tĩnh làm sao có thể để cho nàng che, cười kéo tay nàng: “Muội muội làm sao có chiếc vòng tay tốt như vậy?” Tổ về thích vòng tay, không khéo đụng tới cánh tay phải của nàng ta, Đường Tĩnh vội vàng thu tay lại.

“Cũng không phải thứ đáng giá gì, nếu tỷ tỷ thích có thể cầm lấy.” Từ Tuệ Tú nói xong muốn tháo vòng tay, Đường Tĩnh ngăn cản nàng: “Ta nói vậy cũng không phải muốn vòng tay của muội muội, muội muội nên cất kỹ thì hơn, nếu không sau này ta không dám khen đồ của muội muội đẹp rồi.”

“Đúng vậy, chỉ có Vương phi khen chúng ta, làm sao chúng ta tặng Vương phi thứ gì được.” Vương Lan Nhược quen thuộc với Đường Tĩnh, nói chuyện cũng tùy ý hơn nhiều.

Ba người hàn huyên mấy câu Đường Tĩnh bảo mình mệt mỏi, đuổi bọn họ đi, chính mình ngồi đó không nói một lời, ôm bụng, lúc thì dịu dàng, lúc thì xoắn xuýt. Cuối cùng Xuân Ngọc nhìn không được, đi về phía trước nhẹ giọng gọi: “Vương phi.” Lúc này Đường Tĩnh mới lấy lại tinh thần: “Xuân Ngọc, người đi tìm lễ vật, sau buổi trưa chúng ta đi thăm Ngọc tỷ tỷ, ta đã về cũng nên đi vấn an nàng, lâu như vậy còn chưa gặp lại cháu trai.” Có lẽ nghĩ đến tiểu hài tử, gương mặt Đường Tĩnh càng thêm ý cười.

Sau buổi trưa, Đường Tĩnh mang theo lễ vật đi tới Hiên vương phủ. Lúc này Ngọc Tử Khâm đang chơi đùa cùng hài tử, nghe Đường Tĩnh tới chào hỏi, cao hứng vội vàng nói: “Nhanh, nhanh mời vào.” Nha đầu bên cạnh nghe phân phó liền lập tức ra ngoài mời Đường Tĩnh đi vào.

Đường Tĩnh vừa vào liền nghe được Ngọc Tử Khâm đang gọi nhi tử, trêu ghẹo nói: “Hiện tại Ngọc tỷ tỷ càng thêm ôn nhu, nói chuyện đều có thể vắt ra nước.” Vài bước chân đã tới cạnh giường, “Nhanh để ta nhìn cháu trai của ta, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy hãn đấy.”

Ngọc Tử Khâm thấy nàng bình yên vô sự đứng đó, cảm thấy tảng đá trong lòng rơi xuống, đi vào trong giường, bảo Đường Tĩnh ngồi xuống, trừng mắt với nàng: “Còn có thể trở lại, lá gan đúng là không nhỏ, còn dám lên ra ngoài, nếu có gì sơ suất thì làm sao đây?”

Tuy là trách cứ nhưng rơi vào lỗ tai Đường Tĩnh lại trở thành sự lo lắng, trong lòng âm áp như gió xuân, kéo cánh tay Ngọc Tử Khâm làm nũng, “Vẫn là Ngọc tỷ tỷ đau lòng ta.” Ngọc Tử Khâm đẩy nàng ra: “Biết ta thương muội mà vẫn tùy hứng như vậy, đã là người lớn làm sao còn không hiểu chuyện như vậy.”

Nói vậy nữa không biết lúc nào mới xong, Đường Tĩnh vội vàng cắt ngang lời nàng ấy, nói sang chuyện khác: “Ôi, cháu trai của ta thật là đáng yêu.” Thành thật nằm trong tã lót, đôi mắt to tròn đen tuyền chớp chớp nhìn bọn họ, khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại trắng trẻo mập mạp, Đường Tĩnh không nhịn được mà vươn đầu ngón tay đụng nhẹ, cảm xúc trơn tuột trơn bóng.

“Đặt đặt tên chưa?” Đường Tĩnh yêu thích, cầm lấy gấu bông bên cạnh vừa chơi đùa vừa hỏi Ngọc Tử Khâm, Ngọc Tử Khâm nhìn nhi tử, gương mặt mỉm cười đầy thỏa mãn: “Tiểu danh là Phúc nhi, đại danh là Mộ Dung Kinh Thương.”

Kinh Thương? Trái liên quan đến hoàng gia, phải nắm kinh thương, xem ra Hiên vương gia rất coi trọng nhi tử này, mới lấy cái tên khí thế như vậy. “Đúng là tên hay.” Đường Tĩnh cười cười: “cậu ấm phúc nhi mau lớn, mau lớn nha.”

Vốn là lời nói vui vẻ nhưng không nghĩ tới lúc Đường Tĩnh mới nói xong Phúc nhi gào góc, làm cho Đường Tĩnh hoảng sợ, không kịp phản ứng có chuyện gì xảy ra, Ngọc Tử Khâm thuận thực ôm lấy Phúc nhi nhẹ nhàng vuốt vuốt, đợi âm thanh của hãn nhỏ lại mới đưa cho bà vú, nhìn ánh mắt nghi hoặc của Đường Tĩnh mới mở miệng giải thích: “Có thể là đói bụng.”

Bà vú nhận hài tử nhẹ giọng dỗ, hai người rảnh rồi tâm sự, Đường Tĩnh kể chuyện phát sinh một tháng nay cho Ngọc Tử Khâm nghe, lại nói chuyện Từ Tuệ Tú sau khi về phủ, Ngọc Tử Khâm nhíu mày ghét bỏ nói: “Không tuân thủ nữ tắc.” Tiểu thư khuê các như các nàng không nói lời thô tục, không tuân thủ nữ tắc như các nàng mà nói là lời nặng nhất rồi.

“Vậy muội định xử lý như thế nào?”

Đường Tĩnh nhíu mày, “Ta lặng lẽ bắt mạch cho nàng ta, đã có bầu...” Đây mới là chuyện khó khăn nhất, nàng lần đầu tiên nghe được loại chuyện này, không nghĩ được cách gì.

Ngọc Tử Khâm ngạc nhiên, đúng là quá to gan, “Dù sao đứa trẻ cũng vô tội, nhưng...” Ngọc Tử Khâm không nói hết, nhưng Đường Tĩnh nghe hiểu, cảm thấy đội lên đầu Mộ Dung Thiên Thần, cũng không chỉ có như vậy. Cuối cùng hai người không nghĩ được biện pháp gì, chỉ nhìn Đường Tĩnh xử lý như thế nào mà thôi.

Đến cuối cùng, Đường Tĩnh xấu hổ nói cho Ngọc Tử Khâm một tin tức tồi.

“Cái gì, có bầu? Mấy tháng, có mời ngự y xem qua hay không?” Ngọc Tử Khâm khẩn trương, kéo Đường Tĩnh nhìn qua nhìn lại, giống như còn khẩn trương hơn lúc nàng có bầu.

Ngược lại Đường Tĩnh bình tĩnh hơn, cười nói: “Đã để Ngự y xem qua, hài tử cực kì khỏe mạnh, đại khái hơn ba tháng.”

“A... vậy là tốt rồi, muối mời mấy vị ma ma đến là đúng, bên cạnh nên có người chiếu cố, lấy nữa ta để cho Tần ma ma đi theo muối trở về, nàng là người nhà mẹ đẻ của ta mời từ trong cung ra, rất am hiểu về dưỡng thai, có nàng chăm sóc ta cũng an tâm.”

“Vậy ta đành cảm ơn tỷ tỷ rồi.” Hai người thân quen, nói cái khác đều trở nên khách khí, cho Đường Tĩnh chỉ nói cảm ơn.

“Ngũ đệ không có ở đây là tất nhiên phải chăm sóc muối.” Ngọc Tử Khâm bày ra bộ dáng người lớn, lão khí tung hoành làm cho Đường Tĩnh cảm thấy buồn cười, hai người hàn huyên một lát Đường Tĩnh liền cáo từ.

Hồi phủ Đường Tĩnh suy nghĩ, có một số việc càng giải quyết sớm càng tốt, miễn cho đêm dài lắm mộng.

Sáng sớm hôm sau Đường Tĩnh phân phó Xuân Ngọc mời Từ Lương viện lại gọi Mặc thúc mời cha mẹ của nàng ta đến, nói rõ việc này trước mặt bọn họ, Từ Tông Quân và thê tử nghe tin Vương phi mời bọn họ đến phủ vẫn buồn bực không biết nữ nhi có làm sai chuyện gì không, hiện tại nghe Vương phi nói như vậy, đứng nói là làm sai chuyện gì mà là xông vào tai họa ngập trời.

Hai người không thể tin được, may mắn Từ Tông Quân ở quan trường lăn lộn mấy chục năm nhanh chóng phản ứng lau, chấp tay hỏi: “Vay ý của Vương phi là?” Nữ nhi là ra loại chuyện này không cần nói bọn họ cũng biết Vương phi có thể xử trí như thế nào rồi.

Đường Tĩnh nhìn Từ Tuệ Tú đang quỳ ở bên cạnh run rẩy đành thở dài: “Hiện tại Từ Lương viện mang thai.” Không đợi hai vợ chồng phản ứng kịp Đường Tĩnh lại ném ra quả bom nặng kị, sắc mặt hai người xanh mét, Đường Tĩnh nhìn bọn họ tiếp tục nói: “Dù sao hài tử là vô tội, ta không muốn làm người độc ác, các người dẫn nàng về đi.” Đón về dù sống hay chết thì không liên quan gì đến Vương phủ nữa rồi.

Chuyện tình xử trí Từ Tuệ Tú còn có chuyện Vương Lan Nhược, Đường Tĩnh mệt mỏi xoa đầu, may mắn còn có Ngọc tỷ tỷ chăm sóc nàng, đợi mọi chuyện qua đi nàng chỉ ân yên lòng dưỡng thai là được.

71. Chương 71: Đại Kết Cục

Cây liễu đâm chồi, hoa ra nhụy, thời tiết ấm dần lên, thân thể Đường Tĩnh dần lộ bụng bầu, nghe nói Đường Tĩnh có thai cả quý phủ đều cao hứng không thôi, nhất là Xuân Ngọc, mỗi ngày lái nhái bên tai Đường Tĩnh, học theo Tần ma ma mà chuẩn bị mọi thứ, không đợi Đường Tĩnh hỏi đến đã an bài thỏa đáng.

Mỗi ngày Đường Tĩnh yên tâm dưỡng thai, chờ tin tức của Mộ Dung Thiên Thần.

Trong nháy mắt đã đến tháng tư, thời tiết âm áp thoải mái, dào dạt ý xuân trải về Thần vương phủ, trong phủ nơi nơi đều là mùi thơm, Đường Tĩnh đi hoa viên tản bộ, trong lòng nhớ đến Mộ Dung Thiên Thần, nhìn ngàn hoa khoe sắc mang theo sự ưu thương, lần trước hắn gửi thư nói đã đánh bại Tinh Lang quốc, đại quân đang chinh đồn để trở về, ước chừng giữa tháng tư sẽ trở lại.

Ngày nóng đêm trong rõ rệt cũng có tin tức xác thực, mấy ngày trước Ngọc Tử Khâm qua phủ nói nàng đại quân ba ngày nữa sẽ về tới Vận thành.

Ngày đó Đường Tĩnh dấy ốm, nhanh chóng muốn gặp Mộ Dung Thiên Thần, mấy tháng không gặp có lẽ gần gũi đi không ít, trong lòng nhớ càng không thể thu lại, Xuân Ngọc bước vào cửa nhìn thấy Vương phi nhà nàng đang chải đầu, hiểu tại sao nàng lại dậy sớm như vậy, cười cười đón lấy cây lược: “Sao Vương phi không ngủ thêm lát nữa, phải tới Vương gia mới có thể trở về.”

Đường Tĩnh cũng hiểu Mộ Dung Thiên Thần không thể về từ lúc sáng sớm chỉ là nhớ mà không ngủ được, “Ngủ không được nên thức dậy thôi.”

Xuân Ngọc biết Vương phi nhớ Vương gia, cười cười không nói gì, chỉ lo chai đầu cho Đường Tĩnh.

Khó khăn chờ đến chàng vạng, Đường Tĩnh ngồi ở chiếc ghế vuông đàn hương cạnh bàn thức ăn tinh xảo, đều hâm nóng hai lần nhưng hân vẫn chưa trở về.

Ngây người một lúc mới nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc trầm ỏn hữu lực, không đợi Đường Tĩnh phản ứng kịp người đã đứng trước mặt nàng.

Mộ Dung thiên Thần nhìn thê tử mấy tháng không gặp, búi tóc đơn giản, gò má ửng hồng, hai mắt chăm chú nhìn hân, quanh người thần thái thay đổi, thấy vậy tâm trạng hân thay đổi, nghĩ muốn ôm nàng đột nhiên bị cái khác hấp dẫn....

Làm sao bụng lại lớn như vậy – lập tức Mộ Dung Thiên Thần nở nụ cười, hân sắp được làm phụ thân rồi. Cũng không dám làm động tác gì lớn, từ từ đỡ nàng ngồi xuống, “Làm sao lại không nói với ta?”

“Không phải sợ chàng phân tâm hay sao?”

Mộ Dung Thiên Thần nhíu mày không thể hiểu. ngồi xuống dùng bữa với nàng. Bữa tối qua đi, hai người nhẹ giọng kể chuyện mấy tháng chia cách.

Nghe đến chuyện Mộ Dung thiên Tứ liên hợp với Dạ Nhật của Tinh Lang quốc mưu đồ giết cha soán vị, Đường Tĩnh mở to mắt: “Đó là phụ thân của hân đấy, hơn nữa Hoàng thượng còn coi trọng hân như vậy.”

Mộ Dung Thiên Thần gật đầu: “Không chỉ như vậy.” Mộ Dung Thiên thần thở dài khó mở miệng: “Hoàng hậu cùng quốc chủ Tinh Lang quốc từ nhỏ là thanh mai trúc mã, mấy năm nay có thư từ qua lại.”

“Thanh mai trúc mã?”

Ừ, từ nhỏ Hoàng hậu lớn lên ở Tinh lang quốc nhà tổ phụ, cập kê mới về Vận thành.” Mộ Dung Thiên Thần kéo tay Đường Tĩnh đặt ở đầu gối, tiếp tục nói.

Nói mấy câu ngắn ngủi Đường Tĩnh đã hiểu. “Vậy tất cả đều là ý tứ tử Hoàng hậu?”

“Đúng thế, thì ra những chỗ ta không hiểu thì nay đã thông suốt, vì sao Dạ Nhật vẫn luôn hết sức giúp đỡ Thái tử như vậy.”

“Vậy chàng đã nói cho Hoàng thượng rồi sao?”

“Tất nhiên đã bẩm báo với Phụ hoàng tất cả...” Bỗng dưng hân ngừng lại: “Còn cả nguyên nhân vì sao Mẫu phi chết.”

“Nguyên nhân Mẫu phi chết?” Đường Tĩnh nghiêng đầu, đêm này từng điều bí ẩn cứ tiếp tục phơi bày, Đường Tĩnh cảm thấy khó tiếp thu. Đường Tĩnh cảm thấy Mẫu phi chết có điểm đáng ngờ, nhưng không biết liên quan gì đến chuyện này hay không.

“Ta bắt Dạ Nhật, hân lấy đây là điều kiện thả hân, hân vẫn khó hiểu vì sao quốc chủ Tinh Lang quốc muốn hân giúp Mộ Dung Thiên Tứ, lặng lẽ điều tra nghe ngóng, rốt cuộc hân tra ra được quốc chủ Tinh Lang quốc lâu nay vẫn thư từ qua lại với Hoàng hậu, mấy năm nay hân an bài thám ở Vận thành tử âm thám hỏi thăm làm rõ ngọn nguồn sự tình, Mẫu phi vì không cẩn thận biết được chuyện này mới dẫn tới họa sát thân.

Cảm nhận được người bên cạnh kích động, Đường Tĩnh nhẹ nhàng vỗ tay an ủi hân, “Nhiều năm như vậy cuối cùng cũng biết vì sao Mẫu phi chết.” Mộ Dung Thiên Thần oán hận.

“Vậy chàng nói cho Hoàng thượng chuyện này hân vẫn chịu đựng được sao?” Đó là thê tử kết tóc của hân, một người là nhi tử hân yêu thích nhất.

“Hừ, chịu không nổi cũng phải chịu, nếu không phải ông ta dung túng cho bọn họ, làm sao có kết cục ngày hôm nay.”

Haiz, đúng là nghiệt duyên, trong lòng Đường Tĩnh thầm than.

“Cảm thấy mệt mỏi sao?” Mộ Dung Thiên Thần thấy Đường Tĩnh vỗ trán, dịu dàng hỏi, Đường Tĩnh gật đầu: “không phải ngày mai vào triều sớm hay sao, đi nghỉ sớm đi.”

Sáng hôm sau Đường Tĩnh thức dậy đã thấy Mộ Dung Thiên Thần bê bữa sáng đi tới: “Dậy sao, nhanh đến dùng bữa.”

“Hôm nay về thật sớm.” Đường Tĩnh còn buồn ngủ, kinh ngạc nói.

“Không phải ta về sớm mà hôm nay không vào triều, Phụ hoàng bị bệnh, không lâm triều.”

“Không lâm triều.” Đường Tĩnh nháy nháy mắt nhanh chóng hiểu được lý do vì sao.

Rất nhanh truyền đến tin tức, Hoàng thượng ở Phượng Đức cung của Hoàng hậu phát giận phát tay áo rời đi, sau đó đổi cung nhân ở Phượng Đức cung mấy lần, tuy không hiểu gì nhưng mọi người đều biết rõ: Hoàng hậu bị giam lỏng.

Thái tử nghe tin nhanh chóng tiến cung cầu tình, không ngờ bị Hoàng thượng quở trách, Thái tử đành xuất cung. Buổi trưa Hữu thừa tướng cùng một đám đại thần tiến cung gặp Hoàng thượng, tình lên chứng cứ Thái tử và Tinh Lang quốc âm thầm cấu kết, Hoàng thượng xem xong mặt rồng giận dữ cho gọi Thái tử lập tức tiến cung.

Thái tử vốn muốn nói dối nhưng nhìn đến chứng cứ bày ra xác thực không phản bác được đành phải cúi đầu nhận tội.

Tuy trong lòng biết sự thật này nhưng tận mắt nhìn thấy hài tử yêu thương nhất nhận tội, lão Hoàng đế vẫn khó tiếp thu, thở gấp, lập tức hôn mê.

Nửa tháng sau

Lão Hoàng đế bệnh không dậy nổi, hôn mê tỉnh lại liền triệu tập đại thần tiến cung, trước mặt văn võ bá quan truyền vị cho Nhị vương gia Mộ Dung Thiên Hiền.

Một tháng sau Lão hoàng đế băng hà, huynh đệ Mộ Dung Thiên Hiền tức trực bên linh cửu lão Hoàng đế ba ngày, sau đó đổi hiệu “An Bang Định Quốc.”

Đến đây, thiên hạ đã định, Mộ Dung Thiên Thần hướng Hoàng huynh từ chức, Mộ Dung Thiên Hiền muốn giữ lại nhưng hần vẫn từ chối như cũ, “Thù Mẫu phi đã trả, tâm nguyện hai huynh đệ ta đã xong, đệ cũng không có gì phải tiếc nuối.”

Mộ Dung Thiên Hiền thấy đệ đệ đã quyết cũng không khuyên hần nữa: “Vậy từ quan xong còn có tính toán gì nữa không?”

Mộ Dung Thiên Thần lộ ra nụ cười thỏa mãn, nhớ tới Vương phi vẫn luôn ở bên cạnh hần không rời không bỏ, buổi sáng còn làm nũng nằng ngủ thêm một lát, trong lòng hần đều mềm xuống. ‘Lúc trước đồng ý với Lan nhi cùng nằng đi dạo khắp nơi mà vẫn chưa có cơ hội, hiện tại cũng đến lúc rồi.’

Hai tháng nữa Lan nhi sinh, đợi hài tử lớn một chút là hần có thể cùng nằng đi dạo khắp nơi rồi.

“Nhưng bây giờ nằng còn có thai.” Mộ Dung Thiên Hiền nhắc nhở hần, nếu không thể giữ hần lại cũng có thể ở lâu một chút càng tốt.

“Hoàng huynh, vì có được ngày hôm nay ta đã trả giá quá nhiều, cuộc sống sau này ta chỉ muốn sống cùng Lan nhi.”

Nghe hần nói vậy Mộ Dung Thiên Hiền cảm thấy phiền toái, vẫy tay để hần lui ra. Đây coi như là đồng ý, Mộ Dung Thiên Thần chấp tay cáo lui, hồi phủ toàn tâm toàn ý cùng Đường Tĩnh dưỡng thai.

Thần vương phủ năm năm sau.

“Mẫu thân, Nhị đệ muốn lên ra ngoài, người mau đi xem một chút.” Tiểu cô nương chui vào người Đường Tĩnh làm nũng, Đường Tĩnh chỉ chỉ đầu nằng, “Đi, chúng ta đi xem một chút.”

Vừa mới ra khỏi phòng, nhìn nam tử cao lớn ôm đứa bé đi vào, hai người ở bên cạnh cười cười, nam tử vỗ vỗ sau lưng tiểu nam hài. Đường Tĩnh nhìn nam tử ngày càng gần, gương mặt không nhận được ý cười, đều làm phụ thân ba đứa bé nhưng thời gian không lưu lại bất kì dấu vết nào trên gương mặt của hần.

Nam tử đến bên cạnh Đường Tĩnh, dung cánh tay còn lại nắm lấy tay nàng, hai người nhìn nhau cười ôm hài tử vào phòng.

HOÀN CHÍNH VĂN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/benh-vuong-doc-sung-kieu-the>